Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Dumas, Alexandre; Alexander Dumas.
Titel | Title:	Greven af Monte-Christo : Roman
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 3-4
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Kunstforlaget "Danmark", 1912
Fysiske størrelse | Physical extent:	1-6 i 3 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Alexander Dumas:

Greven af Monte-Christo.

Roman.

3die Del.

København.
Kunstforlaget »Danmark«.
(Bogforlaget).
— 1912. —

Nationaltrykkeriet — København.

FØRSTE KAPITEL.

Frokosten.

Greven var, som man erindrer sig, en maadeholden Gæst, og Albert ytrede derfor den Frygt, at Pariserlivet maaske straks fra Begyndelsen vilde mishage den Rejsende, og det endogsaa fra dets materielle og mest nødvendige Side.

»Min kære Greve,« sagde han, »jeg frygter virkelig, at Køkkenet i Heldersgade tiltaler Dem endnu mindre, end det paa den spanske Plads. Jeg burde have underrettet mig om Deres Smag og været beredt paa noget særdeles.«

»Dersom De kender mig nøjere, min Herre,« svarede Greven smilende, »saa vilde De ikke gøre Dem saa megen Ulejlighed for en Rejsende som jeg, der snart har levet af Macaroni i Neapel, af Polenta i Mailand af Pillau i Konstantinopel, af Karri i Indien og endogsaa af Svalereder i Kina. For en Verdensborger som jeg gives der intet bestemt Køkken. Jeg spiser, hvad Stedet frembyder, men spiser kun lidt, og netop i Dag, da De bebrejder mig mit Maadehold, har jeg den ønskeligste Appetit, da jeg ikke har nydt noget siden i Gaar Morges.«

»Hvorledes — siden i Gaar Morges?« raabte de Tilstedeværende. »De har altsaa ikke nydt noget i de sidste fireogtyve Timer?«

»Nej « svarede Monte-Christo, »jeg maatte forlade min bestemte Rejseplan for at indhente Efterretninger i Nimes; derved blev jeg noget opholdt og vilde dog ikke komme forsent.«

»Og saa spiste De maaske i Vognen?«

»Nej, jeg sov. Det gør jeg altid, naar jeg keder mig og ikke har Lyst til Adspredelse, eller naar jeg er sulten og ikke har Lyst til at spise.«

»Paa den Maade maa De jo kunne byde over Søvnen, Hr. Greve,« sagde Morrel.

»Aa ja, saa temmelig.«

»Saa har De et Middel dertil?«

»Et ufejlbarligt.«

»Det vilde være heldigt for os Afrikanere, som ofte ikke har noget at spise og meget sjældent noget at drikke.«

»Ja,« sagde Monte Christo, »men uheldigvis vilde mit Middel, hvor passende det end er for mig der lører en særegen Levemaade, blive meget farlig for en Armé, som ikke vilde vaagne, naar man pludselig behøvede den.«

»For man ikke vide, hvori dette sjældne Middel bestaar?«

»Meget gerne; jeg gør ingen Hemmelighed deraf. Det er en Blanding af Opium, som jeg selv har hentet i Canton, for at være vis paa at faa det ufortalsket, og af den bedste Hatschis, som man faar mellem Tigris og Eufrat. Man blander disse to Ingredienser og gør Piller deraf, som man tager i det Øjeblik man behøver dem. Ti Minutter derefter følger Virkningen. Spørg kun Hr. Franz d'Epinay, han har smagt dem en Gang.«

»Ja,« svarede Morcerf, »han har fortalt mig noget derom, og han erindrer dem med Velbehag.«

»Men, Hr. Greve,« sagde Beauchamp, som i Egenskab af Journalist var meget vantroende, »har De da altid dette Middel hos Dem?«

»Ja, altid!« svarede Monte-Christo.

»Vilde det forekomme Dem ubeskedent dersom jeg bad Dem om at vise mig disse kostbare Piller?« vedblev Beauchamp, i Haab om at gribe ham i en Usandhed.

»Paa ingen Maade, min Herre!« svarede Greven smilende. Han fremtog en lille besynderlig Daase, som bestod af en stor Smaragd og var forsynet med en Guldlaas, aabnede den og viste de forbavsede Gæster fem smaa Kugler af en Ærts Størrelse og af en grønlig Farve og en skarp, gennemtrængende Lugt.

Daasen maatte vandre fra Haand til Haand, men Gæsterne betragtede den beundringsværdige Smaragd mere end Pillerne.

»Tillaver Deres Kok Dem denne besynderlige Spise?« spurgte Beauchamp Greven.

»Nej, min Herre,« sagde Monte-Christo, »jeg er en taalelig god Kemiker og tillaver mine Piller selv.«

»Det er virkelig en beundringsværdig Smaragd,« sagde Chateau-Renaud, »og den største, jeg endnu har set, uagtet min Moder har betydelige værdifulde Familiesmykker.«

»Jeg havde tre saadanne,« bemærkede Monte-Christo, »deraf har jeg givet Storherren den ene, som han lod indfatte i sin Sabel; den anden forærede jeg Hans Hellighed Paven, der lod den sætte i sin Tiara ved Siden af en anden lignende, men mindre skøn, og som hans Forgænger, Pius den Syvende, havde faaet af Kejser Napoleon; den tredie har jeg

forbeholdt mig selv og ladet den udhule. Derved har den jo rigtignok tabt Halvdelen af sin Værdi, men nu er den mere bekvem til det Brug, jeg gør af den.«

Alle betragtede Greven med Forundring. Han talte saa ligefrem, saa det var tydeligt, at han enten talte Sandhed eller maatte være forrykt. Imidlertid bevirkede Smaragden, som de havde haft i deres egne Hænder, at man var mest tilbøjelig til den første Mening.

»Og hvilken Gengæld har disse to høje Fyrster givet Dem for saa kostbare Foræringer?« spurgte Debray.

»Storherren skænkede mig en Kvindes Frihed, den hellige Fader et Menneskes Liv, saa jeg dog en Gang i mit Liv har været lige saa mægtig, som om jeg var født paa en Trones Trin.«

»Og det var Peppino, hvis Liv De reddede, ikke sandt?« raabte Morcerf, »det er paa ham, De har anvendt Deres Benaadningsret.«

»Maaske!« sagde Greven af Monte Christo med et Smil.

»Hr. Greve! De kan ikke gøre Dem nogen Forestilling om den Glæde, som jeg føler ved at høre Dem tale saaledes.« sagde Morcerf. »Jeg har allerede i Forvejen forestillet Dem for mine Venner som et fabelagtigt Menneske, som en Troldmand fra Tusind og én Nat. Men disse Farisæere er saa paradokse Mennesker, at de antager de mest uimodsigelige Sandheder for Fantasibilleder, naar disse Sandheder ikke lader sig forene med Betingelserne for deres Hverdagsliv. Behag selv at sige dem, Hr. Greve, at jeg er blevet taget til Fange af Røvere, og at jeg uden Deres ædelmodige Mellemkomst sandsynligvis havde kunnet afvente Opstandelsens store Dag i San-Sebastianos Katakomber, i Stedet for at give Dem en Frokost i Heldergaden.«

»Bah!« sagde Monte Christo. »De havde jo lovet mig ikke at tale mere om denne Ubetydelighed.«

»De vilde, Hr. Greve, ikke have udvist denne Tjeneste mod mig alene, men ogsaa mod enhver anden. Lad os derfor kun tale derom. Jeg beder Dem. Thi dersom De vil beslutte Dem til at omtale denne Begivenhed, saa vil De ikke alene sige mig, hvad jeg allerede ved, men sikkert ogsaa meget, som jeg endnu ikke ved.«

»Men jeg synes dog,« sagde Greven smilende, »at De i den Historie spillede en altfor vigtig Rolle til at De ikke skulde vide, hvad der foregik, lige saa godt som jeg ved det.«

»Vil De da love mig,« gentog Morcerf, »at jeg, naar jeg fortæller alt, hvad jeg ved, De da ogsaa vil sige mig det, som jeg ikke ved.«

»Det er ikke mere end billigt,« svarede Monte-Christo.

»Nu vel,« begyndte Morcerf, »jeg vil fortælle alt, om endogsaa min Egenkærlighed skal lide derved: I tre Dage troede jeg at være Genstanden for en Maskes Elskovsdrillerier, en Maske som jeg antog for at være en af Tuilliers Efterkommere, medens den simpeltvæk skjulte en Bondedreng. Som en Tosse af første Rang antog jeg den unge, femten eller sekstenaars Røverknægt med det smækre Liv for en Bondepige, der i samme Øjeblik, som jeg vilde tage mig den Frihed at trykke et Kys paa den formentlige Dames kydske Skuldre, holdt mig en Pistol under Næsen, og ved Hjælp af syv eller otte Kammerater slæbte mig ned i San-Sebastianos Katakomber, hvor jeg fandt en mærkværdig Røverkaptajn, der læste Cæsars Kommentarer, og som behagede at afbryde sin Læsning for at underrette mig om, at dersom jeg ikke inden den næste Morgen Klokken seks havde skaffet fire Tusind Daler i hans Kasse, saa vilde jeg et Kvarter derefter have ophørt at leve. Brevet har Franz endnu, det er underskrevet af mig og forsynet med en Efterskrift af Vampa. Dersom De tvivler derom, saa vil jeg tilskrive Franz, som vil lade Underskrifterne attestere. Se, det er alt, hvad jeg ved, men nu kan jeg ikke begribe, hvorledes De, Hr. Greve, har indgydt de romerske Banditter, som ellers ikke frygter noget, en saa stor Respekt. Jeg maa tilstaa, at baade Franz og jeg var ganske henrevne af Forundring derover.«

»Intet er simplere,« svarede Greven, »jeg har kendt den berygtede Vampa for mere end ti Aar siden. Da han endnu var ganske ung og vogtede sin Hjord, gav jeg ham en Gang et Guldstykke, fordi han havde anvist mig Vejen, for nu ikke at være mig noget skyldig, saa forærede han mig en Dolk, hvis Haandgreb han selv havde udskaaret, og som De maa have set i mit Vaabenkammer. Senere maa han enten have glemt denne Udveksling af smaa Foræringer, eller han maa ikke have genkendt mig; thi han forsøgte at tage mig til Fange, men det blev tværtimod mig, som tog ham til Fange, tilligemed et Dusin af hans Folk. Nu kunde jeg jo have overleveret ham til den romerske Justits, der gør kort Proces, og som maaske vilde have gjort den endnu kortere for hans Vedkommende; men jeg gjorde det ikke, jeg lod ham og hans Folk slippe fri.«

»Formodentlig paa den Betingelse, at De ikke maatte synde mere. Jeg ser med Fornøjelse, at de samvittighedsfuldt har holdt deres Ord.«

»Nej, min Herre,« svarede Monte-Christo, »men paa den simple Betingelse, at de stedse skulde respektere mig og mine. Det vil maaske synes besynderligt for Dem, mine Herrer Socialister, Progressister og Humanister, men jeg bekymrer

mig aldrig om Næsten, jeg søger aldrig at beskytte Samfundet, som ikke beskytter mig. og som, jeg kunde gerne sige, at det kun tager Hensyn til mig for at skade mig, og idet jeg stedse forholder sig nevtral, saavel lige overfor Samfundet som for min Næste, saa er begge mig omsider Tak skyldige.«

»Fortræffeligt!« raabte Chateau-Renaud, »De er den første, som jeg har hørt saa dristigt og aabent at prædike Egoisme. Det er smukt af dem. Bravo, Hr. Greve!«

»I det mindste er det aabenhjertet,« bemærkede Morrel, »men jeg er overbevist om, at Greven ikke har fortrudt det, dersom han stundom har handlet imod de Grundsætninger, som han saa bestemt udtaler.

»Og hvori har jeg nogensinde handlet imod dem?» spurgte Monte-Christo, der ikke kunde undlade fra Tid til anden at betragte Maximilian med saa stor Opmærksomhed, saa den dristige unge Mand allerede flere Gange havde slaaet Øjnene ned for Grevens Blikke.

»Men jeg synes dog,« svarede Morrel, »at De har gjort baade Deres Næste og Samfundet en Tjeneste, da De befriede Hr. de Morcerf, som De ikke kendte?«

»Netop — Samfundet, hvis skønneste Prydelse han er!« sagde Beauchamp alvorlig, idet han med et Drag tømte et Glas Champagne.

»Hr. Greve!« raabte Morcerf, »De er fanget i Deres eget Ræsonnement, og uagtet Deres Skarpsindighed vil man kunne bevise Dem tydeligt, at De er saa langt fra at være en Egoist, saa De snarere er en Menneskeven; De paatager Dem Laster, som De ikke har, og fornægter Dyder, som De i høj Grad besidder.«

»Min dyrebare Vikomte,« svarede Monte-Christo, »i alt, hvad jeg endnu har sagt og gjort. ser jeg ikke det ringeste, hvormed jeg skulde have fortjent den Ros, som jeg modtager af Dem. Jeg har i Italien gjort dem adskellige Smaatjenester, det er sandt, men De var ikke fremmed for mig; thi jeg kendte Dem, vi boede i ét Hotel, i én Etage. Nu spørger jeg Dem mine Herrer, om jeg kunde lade min Nabo blive i disse skrækkelige Røveres Hænder, som De kalder dem? Desuden ved De, Vicomte, at jeg havde en særegen Hensigt ved at frelse Dem, idet jeg haabede, at De skulde indføre mig i Pariser-Salonerne, naar jeg kom til Frankrig. De kunde jo vel for en kort Tid betragte denne Beslutning som en flygtig, ubestemt Plan, men i Dag maa De føle Dem overbevist om, at det er mit fuldkomne Alvor, og at De, for at være ordholden, maa opfylde Deres Løfte.«

»Det vil jeg med stor Fornøjelse gøre,« sagde Morcerf, »kun frygter jeg, at De, som er vant til fortryllende Egne,

fantastiske Horizonter, og interessante Begivenheder, vil finde Pariserlivet meget prosaisk. Montmartre er vort Chimborazo, vor store Ørken er Sletten ved Grenelle. Vi har Tyve, endogsaa i Mængde, men de er meget mere bange for den mindste Politibetjent, end for den største Herre; kort sagt, Frankrig er et saa prosaisk Land, at De i vore femogfirsindstyve Departementer ikke vil finde det mindste Bjerg, paa hvilket der ikke er en Telegraf, og ikke en blot nogenlunde mørk Grotte, hvor Politiet ikke har ladet anbringe Gasbelysning. Jeg kan altsaa, min kære Greve kun være Dem til Nytte i en Henseende, nemlig i at forestille Dem overalt, eller lade dem forestille af mine Venner, og det er ikke engang fornødent for Dem; thi med Deres Navn, Deres Formue, Deres Aandrighed.« Monte-Christo bukkede med et ironisk Smil, »forestiller man sig selv alle Vegne og bliver overalt vel modtaget, der bliver derfor virkelig kun en Henseende, i hvilken jeg kan være Dem til Nytte; dersom nemlig mit Bekendtskab til Pariserlivets Ejendommeligheder kan anbefale mig til Dem, saa er jeg ganske til Deres Tjeneste. Maaske jeg kunde opsøge en passende Bolig for Dem, jeg vover ikke at foreslaa Dem at dele min Bolig med mig, saaledes som De delte med mig i Rom, jeg tilstaar ikke gerne at være Egoist, men er det dog i høj Grad; thi med Undtagelse af mig selv taaler jeg ikke en Skygge i mine Værelser, det skulde da være en kvindelig.«

»Ak!« sagde Greven, »det er jo en ægteskabelig Undtagelse. Jeg tror virkelig ogsaa, at De allerede i Rom sagde mig noget om et paatænkt Giftermaal; tør man ønske Dem til Lykke med Deres nær forestaaende Ægteskab?«

»Det er endnu ikke andet end et Projekt, Hr. Greve.«

»Og naar man siger Projekt,« bemærkede Debray, »saa mener man Udførelse.«

»Nej, nej!« sagde Morcerf. »Men min Fader ønsker det, og jeg tror ogsaa, at jeg om en kort Tid vil kunne forestille Dem, om ikke min Kone, saa dog min Tilkommende: Frøken Eugenie Danglars.«

»Eugenie Danglars?« gentog Monte-Christo, »er hendes Fader ikke en Baron Danglars?«

»Jo.« svarede Morcerf. »men en nybagt Baron.«

»Hvad skader det?« sagde Monte-Christo, »naar han har gjort Staten Tjenester, hvormed han har fortjent denne Udmærkelse.«

»Endogsaa store Tjenester!« bemærkede Beauchamp. »Han har endskønt liberal af Hjertet, dog i Aaret 1829 bragt et Laan af seks Millioner i Stand for Kong Carl den Tiende, som derfor har gjort ham til Ridder af Æreslegionen, og det

saaledes saa han ikke bærer Baandet i Vestelommen, som man kunde tro, men ganske aabenlyst i Knaphullet.«

»Ej!« sagde Morcerf smilende. »gem den Vittighed til »Corsaren« og »Charivari« og skaan min tilkommende Svigerfader i min Nærværelse.«

Derpaa henvendte han sig til Monte-Christo og sagde:

»De har nylig, Hr. Greve, udtalt Navnet Danglars, som om det var Dem bekendt?«

»Jeg kender ham ikke personlig,« svarede Monte-Christo skødesløst, »men jeg vil sandsynligvis snart gøre hans Bekendtskab, da jeg har Anvisninger paa ham fra Husene Richardt og Blount i London, Arnstein og Eskeles i Wien, og Thomsen & French i Rom.«

Og idet Monte-Christo udtalte disse sidste Navne kastede han et hurtigt Blik til Maximilian Morrel. Dersom Greven havde ventet, at dette Navn skulde frembringe en Virkning hos Morrel saa havde han ikke taget fejl. Maximilian gjorde en Bevægelse, som om han havde faaet et elektrisk Stød.

»Thomsen & French!« sagde han, »kender De det Hus, min Herre?«

»De nævnte Herrer er mine Bankierer i den kristne Verdens Hovedstad.« svarede Greven rolig, »Kan jeg maaske være Dem til Tjeneste i noget hos dem?«

»O, Hr. Greve! De kunde maaske komme os til Hjælp i nogle Efterforskninger, som hidtil har været frugtesløse. Dette Hus har engang gjort vort en stor Tjeneste. men stedse, jeg ved ikke af hvilke Grunde, nægtet at have udvist os den.«

»Jeg er til Deres Tjeneste, min Herre!« svarede Greven med et Buk.

»Men,« sagde Morcerf, »ved Hr. Danglars er vi paa en besynderlig Maade komne bort fra Genstanden for vor Underholdning, nemlig at finde en passende Bolig for Hr. Greven. Lad os dog en Gang overveje det. mine Herrer, hvor vi bedst skal indlogere vor ny Gæst i det store Paris?«

»I Foubourg St. Germain!« sagde Chateau-Renaud. »Hr. Greven kan der finde et dejligt lille Hotel mellem Gaard og Have.«

»Bah!« sagde Debray. »De kender ikke andet end Deres skumle, mosbegroede Foubourg St Germain. Hør ham ikke, Hr. Greve indloger Dem i Chausse d'Antin, det er det egentlige Midtpunkt i Paris.«

»Boulevard de l'Opera!« sagde Beauchamp. »paa første Sal i et Hus med Balkon. Der kan Hr. Greven sidde og se ud af Vinduet og lade hele Hovedstaden drage forbi sig, medens han ryger sin Chibouque eller synker sine Piller.«

»Har De intet Forslag, Hr. Morrel?« sagde Chateau-Renaud, »eftersom De tier saa ganske?«

»Aa jo!« sagde den unge Mand smilende, »jeg har ogsaa et Forslag, men jeg vilde først se, om Hr. Greven vilde bestemme sig for et af de glimrende Forslag som de har gjort ham. Da han imidlertid endnu ikke har antaget noget af dem, saa tror jeg at kunne tilbyde ham et smukt lille Logis i et dejligt Hotel, som min Søster har lejet for et Aar i Gaden Meslay.«

»De har en Søster?«

»Ja, Hr. Greve, en ganske fortræffelig Søster!«

»Er hun gift?«

»Omtrent for ni Aar siden.«

»Lykkeligt?« spurgte Greven paany.

»Saa lykkelig som en menneskelig Skabning kan være det,« svarede Maximilian. »Hun har ægtet en Mand, som hun elskede, ham, som ogsaa i vor Ulykke blev os tro, Emanuel Herboult.«

Monte-Christo smilede umærkeligt.

»Jeg bor der saa længe, medens jeg er permitteret,« vedblev Maximilian, »og jeg, tilligemed min Svoger, er rede til at meddele Hr. Greven enhver fornøden Anvisning.«

»Tillad mig et Ord!« raabte Albert, førend Monte-Christo fik Tid til at svare, »betænk, hvad De gør, Hr. Morrel! De vil indespærre en Rejsende, Sindbad den Søfarende, i et Familieliv, De vil gøre en Patriark af en Mand, som er kommet her for at bese Paris.«

»Paa ingen Maade!« svarede Morrel smilende, »min Søster er femogtyve Aar gammel, min Svoger tredive, De er unge, muntre og lykkelige; forøvrigt vil Hr. Greven aldeles ikke blive generet og ikke træffe sin Vært eller Værtinde oftere, end naar han selv behager at gaa ned til dem.«

»Jeg takker Dem meget, min Herre! Jeg vil være tilfreds dermed, naar De vil gøre mig den Ære at forestille mig for Deres Svoger og Søster. Disse Herrers Tilbud har jeg ikke modtaget, fordi der allerede er en Bolig tilrede for mig.«

»Hvorledes?« raabte Morcerf, »De vil altsaa logere i et Gæstgiveri? Det finder jeg dog ikke passende for Dem.«

»Logerede jeg da saa daarligt i Rom?« spurgte Monte-Christo.

»Det har De Ret i! I Rom havde De anvendt halvtredsinds tyve Tusinde Pjastre for at lade Deres Værelser møblere; men jeg tænker, at De ikke har i Sinde at gøre en saadan Udgift hver Dag.«

»Det skulde ikke genere mig,« svarede Monte-Christo, »men jeg havde besluttet at have et eget Hus i Paris. Derfor har jeg sendt min Kammertjener i Forvejen, og han har allerede købt mig et Hus og ladet det møblere.«

»De har altsaa en Kammertjener, som kender Paris?« spurgte Beauchamp.

»Han er, ligesom jeg, for første Gang kommet til Frankrig, han er en Sort, og er stum.«

»Det er altsaa Ali?« afbrød Albert den almindelige Forundring.

»Ja, min Herre, det er Ali, min stumme Nubier, som De sikkert maa have set i Rom.«

»Ganske rigtig!« svarede Morcerf, »jeg erindrer det meget nøje.«

»Men hvorledes har De kunnet give en Nubier, som tilmed er stum, det Hverv at købe Dem et Hus i Paris, og at lade det møblere; det stakkels Menneske maa jo være kommet bagvendt fra det hele.«

»Tro ikke det, min Herre, jeg er overbevist om, at han har indrettet alting efter min Smag; thi De maa vide, at min Smag ikke er af den almindelige Slags. Han maa være kommet hertil for otte Dage siden og have gennemstrejfet Byen med en god Jagthunds Instinkt; han kender mine Luner og mine Fornødenheder, og vil have indrettet alt paa det bekvemmeste. Han vidste ogsaa, at jeg vilde komme hertil i Dag Kl. to, og ventede mig derfor allerede Klokken ni paa Barrieren ved Fontainebleu. Han leverede mig dette Papir, af hvilket De kan læse min ny Adresse.«

Og Monte-Christo rakte Albert et Papir.

»Champs Elysées Nr. 30,« læste Morcerf.

»Det er i Sandhed originalt!« raabte Beauchamp uvilkaarlig.

»Og meget fyrsteligt!« tilføjede Chateau-Renaud.

»Og De kender saaledes endnu ikke Deres eget Hus?« spurgte Debray.

»Nej,« svarede Greven, »jeg vilde ikke komme forsent; jeg gjorde mit Toilette i Vognen og steg af udenfor Vicomtens Dør.«

De unge Mennesker betragtede hverandre; de vidste ikke, om det var en Komedie, som Greven gav til Bedste for dem. Men alt, hvad der blev fremsagt af denne Mands Mund, bar, uagtet sin Originalitet, et saadant Præg af Simpelhed, saa man paa ingen Maade kunde antage det for Usandhed. Og hvorfor skulde han ogsaa lyve?

»Der bliver altsaa ikke andet tilovers for os,« sagde Beauchamp, »end at vise Hr. Greven alle de Smaatjenester, som det endnu staar i vor Magt at yde ham. Jeg, som Journalist, vil skaffe ham Adgang til alle Teatre i Paris.«

»Jeg takker forbindtligst, min Herre,« sagde Monte-Chri-

sto smilende, »min Hushovmester har allerede faaet Ordre til at leje mig en Loge i ethvert af dem.«

»Er Deres Hushovmester ogsaa en stum Nubier?« spurgte Debray.

»Nej, min Herre, han er Deres Landsmand, for saa vidt som en Korsikaner er Landsmand med nogen. De kender ham, Hr. Morcerf!«

»Skulde det maaske tilfældigvis være den brave Hr. Bertuccio, som forstaar sig saa godt paa at leje Vinduer?«

»Netop ham! De saa ham hos mig den Gang, da jeg havde den Ære at modtage Dem til Frokost. Det er en brav Mand, halv Soldat, halv Smugler, kort sagt han har været noget af alt. Jeg vil ikke en Gang forsværge, at han maaske kan have haft en lille Affære med Politiet, for Eksempel for et Knivstik.«

»Og denne ædle Verdensborger har De valgt til Deres Hushovmester, Hr. Greve?« sagde Debray. »Hvor meget stjæler han fra Dem om Aaret?«

»Paa Ære!« sagde Greven, »ikke mere end enhver anden vilde gøre; men han besørger mine Forretninger og kender ingen Umuligheder, derfor beholder jeg ham.«

»De er altsaa forsynet med en Husholdning, De har let Hotel paa de elysæiske Marker. De har Kammertjener og Hushovmester,« sagde Chateau-Renaud, »De mangler følgelig kun en Maitresse.«

Albert smilede. Han tænkte paa den skønne Grækerinde, som han havde set i Argentina-Teatret i Grevens Loge.

»Jeg har noget bedre end en Maitresse,« sagde Monte-Christo, »jeg har en Slavinde. De lejer Dem en Maitresse fra et eller andet Teater — jeg har købt min i Konstantinopel. Hun var rigtignok dyr, men det gør mindre til Sagen.«

»Men De glemmer,« sagde Debray smilende, »at vi, som Kong Karl siger, hedder Franker og er Franker af Naturen, det vil sige frie, og at Deres Slavinde er fri fra det Øjeblik, da hun betraadte fransk Jord.«

»Og hvem skulde fortælle hende det?« spurgte Monte-Christo.

»Ih nu, den første den bedste!«

»Hun taler kun det romanske Sprog.«

»Det er en anden Sag.«

»Vil vi faa hende at se?« spurgte Beauchamp, »eller har De maaske ogsaa Gildinger?«

»Paa Ære, nej!« sagde Monte-Christo, »saa vidt driver jeg ikke Orientalismen. Det staar min hele Omgivelse frit for at forlade mig, og naar de gør det, saa er der sørget for, at

de ikke vil trænge hverken til mig eller nogen anden. Maaske det netop er derfor, at mine Folk ikke forlader mig.«

Man var allerede i Begreb med Desserten og Cigarerne.

»Min Kære,« sagde Debray til Morcerf, idet han rejste sig, »Klokken er straks halv tre. Deres Gæst er særdeles underholdende, men der gives ikke noget saa behageligt Selskab, uden at man jo dog maa forlade det, stundom endogsaa for et slettere. Jeg maa tilbage til mit Ministerium; jeg vil tale til Ministeren om Greven; vi maa nødvendigt have at vide, hvem han er.«

»Tag Dem i Agt,« sagde Morcerf, »De mest Snedige har allerede opgivet det.«

»Bah! Vi har tre Millioner at raade over til vort Politi. Nu er det vel sandt, at de næsten altid er givne ud i Forvejen, men det skader ikke, der vil dog altid være halvtredsindstyve Tusinde Francs tilovers, som vi kan anvende derpaa.«

»Og naar De har faaet at vide, hvem han er, vil De saa sige mig det?«

»Det lover jeg Dem. Farvel, Albert — ærbødigste Tjener, min Herre!«

Og idet Debray gik ud i Forværelset, raabte han:

»Lad Vognen køre frem!«

»Godt!« sagde Beauchamp til Albert, »nu vil jeg ikke gaa i Kamret, thi jeg har noget bedre at byde mine Læsere end en Tale af Hr. Danglars.«

»Gør mig endelig den Tjeneste, Beauchamp,« sagde Morcerf, »ikke at lade Dem forlyde med noget Ord derom. Berøv mig ikke den Fornøielse at forestille ham og give Oplysning om ham. — Er han ikke en mærkværdig Person?«

»Han er mere end det,« sagde Chateau-Renaud, »han er det overordentligste Menneske, jeg endnu har set. Gaar De med, Hr. Morrel?«

»Tillad mig først at levere Hr. Greven mit Kort, eftersom han har været saa artig at love mig et Besøg. — Meslaygade Nr. 14.«

»Vær overbevist om at jeg ikke skal udeblive,« sagde Greven med en Kompliment.

Maximilian Morrel gik med Baron de Chateau-Renaud, og Monte-Christo blev alene tilbage med Morcerf.

ANDET KAPITEL.

Forestillingen.

Da Albert var blevet alene med Greven af Monte-Christo, begyndte han saaledes:

»Hr. Greve! Tillad mig at begynde min Forretning som Cicerone med at give Dem en Skildring af en Ungkarls Bolig. For Dem, som er vant til Italiens Paladser, vil det være interessant at bemærke, hvor mange Kubiktod Plads en ung Mand i Paris kan lade sig nøje med, uden dog at bo slet. Eftersom vi gaar fra det ene Værelse til det andet, vi vi aabne Vinduerne, for at De kan faa frisk Luft.«

Monte-Christo kendte allerede Spisesalen og Værelset i Stueetagen.

Morcerf havde troet at maatte imødekomme Greven med forklarende Oplysninger, men det blev tværtimod ham selv, som under Grevens Ledelse modtog et Kursus i Arkæologi, Mineralogi og Naturhistorie.

De gik nu ned i Beletagen, og Albert førte sin Gæst til Salen, hvis Vægge var bedækkede med de nyere Kunstneres mest udmærkede Malerier.

Albert havde troet her at kunne vise sin Gæst noget nyt, men til hans største Forundring kendte denne øjeblikkelig enhver Mesters Navn, uden først at se efter Underskriften, der forøvrigt kun var tilkendegivet med Begyndelsesbogstaverne, saa det var let at indse, at ikke blot disse Navne var ham bekendte, men at han ogsaa havde studeret og forstod at vurdere ethvert af disse Talenter.

Fra Salen gik man til Soveværelset, der udmærkede sig ved sin Elegance og Orden. Her saa man kun ét Maleri; det var et Portræt i en forgyldt Ramme, men forsynet med Leopold Roberts Mærke.

Dette Portræt tildrog sig især Greven af Monte-Christos Opmærksomhed, thi han gjorde hurtig nogle Skridt frem imod det og blev staaende foran det.

Det var Billedet af en ung Kone paa fem- til seksogtyve Aar, med en brunlig Ansigtsfarve og fyrige Øjne, som var beskyggede af lange, smægtende Øjenhaar. Hun bar de kataloniske Fiskerpigers maleriske Dragt, et rødt og sort Livstykke, og Guldnaale heftede i Haaret. Hun saa ud over Havet og hendes mørke Profil blev fremhævet af de azurblaa Bølger.

Det var mørkt i Værelset, ellers vilde Albert let have bemærket en Ligbleghed, der udbredte sig over Grevens Kinder, og mærket den Gysen, der gennemfo'r ham.

Der herskede en kort Tavshed, under hvilken Greven vedblev at betragte Portrættet med stirrende Blikke.

»De har en smuk Maitresse, Vicomte,« sagde Monte-Christo med rolig Stemme, »og denne Dragt, uden Tvivl en Maskeradedragt, klæder hende fortræffeligt.«

»O, min Herre! Jeg vilde aldrig have tilgivet mig dette Misgreb, dersom De havde set et andet Portræt ved Siden af dette. De kender endnu ikke min Moder, Hr. Greve. Det er hende, som De ser i denne Ramme. Det er omtrent otte Aar siden, hun lod sig male. Dragten er efter hendes egen Fantasi, og Ligheden er saa talende, at jeg fuldkommen genkender min Moder, saaledes som hun saa ud i 1830. Grevinden har ladet det male i min Faders Fraværelse. Uden Tvivl har hun villet overraske ham dermed. Men besynderligt nok! Portrættet mishagede min Fader aldeles. Imellem os sagt, Greven af Morcerf er en af de dueligste Pairs og en meget berømt General, men en lige saa middelmaadig Kunstkender. Det er imidlertid ikke Tilfældet med min Moder som maler udmærket, og som kender et saadant Arbejdes Værdi for vel til, at hun kunde skille sig ganske derfra og derfor gav hun mig det, fordi det hos mig var mindre udsat for Hr. de Morcerfs Mishag. Forøvrigt udøver dette Portræt en meget uheldig Indflydelse paa os. Thi min Moder kommer sjælden til mig, uden at hun betragter det, og det er endnu sjældnere, at hun betragter det uden at græde. Den Sky, som dette Billede har frembragt, er imidlertid den eneste, som endnu har formørket mine Forældres ægteskabelige Lykke, endskønt de har været gift i mere end tyve Aar.«

Monte-Christo tilkastede Albert et Blik, som om han under disse Ord troede at finde en skjult Hensigt, men det var tydeligt, at den unge Mand havde sagt dem i en fuldkommen oprigtige Mening.

»Og nu, Hr. Greve,« sagde Albert, »har De set alle mine Rigdomme, og i hvor ubetydelige de end maa synes at være, saa stiller jeg dem til Deres behagelige Raadighed. Og for at De kan føle Dem mere hjemme hos os, saa behag at følge med mig til Hr. og Fru de Morcerf hvem jeg allerede fra Rom har underrettet om den Tjeneste, som De har bevist mig, ligesom jeg ogsaa har forberedt dem paa Deres ærede Besøg, og jeg kan med Sikkerhed sige, at de begge venter med Utaalmodighed paa det Øieblik, da det kan blive dem tilladt at aflægge Dem deres hjerteligste Taksigelse.«

Monte-Christo bukkede uden at svare.

Albert kaldte sin Tjener og befalede ham at underrette Hr. og Madame de Morcerf om Greven af Monte-Christos Besøg.

Albert og Greven fulgte efter ham.

I Grevens Forværelse, over Døren ind til Salen, befandt sig et Vaabenskjold, som ved sin rige Indfatning og ved sin Overensstemmelse med Værelsets Dekorering tilkendegav det Værd, som Ejeren tillagde dette sit Vaaben.

Monte-Christo standsede foran Vaabnet og betragtede det opmærksomt.

»Syv gyldne Drosler i et blaat Felt, det er uden Tvivl Deres Familievaaben, Hr. Vicomte? Jeg er meget ukyndig i Heraldiken, jeg, som har købt Grevetitlen af den toskanske Regering, og som aldeles ikke brød mig om at være nogen stor Herre, dersom man ikke gentagne Gange havde sagt mig, at et Vaabenskjold, malet paa Vogndøren, var en ganske nødvendig Ting, især naar man rejser meget, om ikke for andet, saa for at Toldbetjentene ikke skal gennemsøge alle Ens Sager. Lad det altsaa ikke forundre Dem, at jeg, der er en saadan Lejlighedsgreve, spørger Dem saaledes!«

»Spørgsmaalet er aldeles ikke ubeskedent, Hr. Greve!« sagde Morcerf med Overbevisningens Simpelhed, »De har gættet ganske rigtigt, det er vort Familievaaben. Men dette Vaaben er, som De ser, forenet med et andet, som fører et Sølvtaarn i rødt Felt, og som er min Moders Familievaaben, thi fra min Moders Side er jeg af spansk Herkomst, men Familien Morcerf er af fransk Oprindelse, og saa vidt jeg ved en af de ældste i det sydlige Frankrig.«

»Ja,« svarede Monte Christo, »Droslerne tilkendegiver, at Deres Forfædre har været blandt de Riddere, som deltog i Korstogene, saa at Deres Herkomst altsaa maa søges i det trettende Aarhundrede og det er ikke saa ilde. De er altsaa, Hr. Vicomte, baade Provencal og Spanier. Deraf lader det sig forklare, at det Portræt, som De har vist mig, er saa veltruffet; det er den skønne, brunlige Hudfarve, som jeg har beundret i den skønne Katalonierindes Ansigt.«

Man maatte have været en Ødipus for at bemærke den skjulte Ironi, der laa i Grevens Ord, som han tilsyneladende fremsagde med den største Høflighed, og for hvilken Morcerf ogsaa takkede ham med et Smil, idet han gik foran ham og aabnede Døren til Salen.

Paa et iøjnefaldende Sted i denne Sal var der ligeledes et Portræt, der forestillede en Mand paa fem- til otteogtredive Aar, klædt i Generalsuniform med kostbare Epauletter og med forskellige Ordenstegn.

Monte Christo var netop i Begreb med at betragte det, da en Sidedør aabnedes, og Greven af Morcerf stod lige overfor ham.

Det var en Mand paa fyrretyve til femogfyrre Aar,

men som syntes at være meget ældre, og hvis sorte Øjenbryn og Skæg stak besynderligt af mod hans næsten hvide Haar, som efter Datidens Militærmode var afskaaret ganske kort. Han var civilklædt og bar i sit Knaphul et Baand med sine forskellige Ordeners Farver.

Han nærmede sig med hurtige Skridt til Monte-Christo, der lod ham komme uden at sige et Ord. Man skulde have troet, at hans Fødder var fastnaglede til Gulvet, ligesom hans Øjne til Greven af Morcerfs Ansigt.

»Min Fader,« sagde Albert, »jeg har den Ære at forestille Dem Hr. Greven af Monte-Christo, den ædelmodige Ven, som jeg var saa heldig at træffe under den ulykkelige Omstændighed, som De kender.«

»Hr. Greven er os hjertelig velkommen!« sagde Grev de Morcerf, idet han smilende bukkede for Monte Christo. »De har frelst vor eneste Arving og derved gjort os en Tjeneste, for hvilken vi stedse vil være Dem erkendtlig.«

Ved disse Ord bad Grev Morcerf Monte-Christo at sidde ned, medens han selv tog Plads lige overfor Vinduet.

Monte Christo tog den Stol, som Greven havde anvist ham, men stillede den saaledes, at de folderige Vinduesgardiner beskyggede hans Ansigt, medens han af de tidlig fremkomne Rynker i Morcerfs Ansigt kunde studere de hemmelige og dybe Smerter, som Sorger og Anstrengelser havde frembragt deri.

»Grevinden,« sagde Morcerf, »var beskæftiget med sit Toilette, da Vicomten underrettede os om Deres ærede Besøg, men om en halv Snes Minutter vil hun sikkert være her.«

»Det er en stor Ære for mig« begyndte Monte-Christo, »at jeg saaledes straks ved min Ankomst til Paris kan træde i Forbindelse med en Mand, hvis Fortjenester er lige saa store som hans Berømmelse, og mod hvem Lykken undtagelsesvis ikke har taget fejl. Men har den ikke endnu en Marskalstav at byde Dem, enten paa Metidjas Sletter eller i Atlasbjergene?«

»Aa.« sagde Morcerf, idet en svag Rødme udbredte sig paa hans Kinder, »jeg har forladt Tjenesten, Hr. Greve. Da jeg under Restaurationen var blevet udnævnt til Pair, tjente jeg under Marskal Bourmont og kunde altsaa nok have ventet en højere Grad, dersom den ældre Regering var blevet paa Tronen Men Julirevolutionen var, som det syntes, berømmelig nok til at kunne tillade sig Utaknemligheder. Jeg søgte altsaa min Afsked; thi naar man, som jeg, har tilkæmpet sig Epauletterne paa Valpladsen, saa forstaar man sig ikke paa den Manøvre, som bliver udført paa Hoffets slib-

rige Gulve. Derfor har jeg forladt Kaarden og opofret mig for Kunsterne, som jeg under mit tyveaarige Krigerliv vel havde Lyst, men ikke Tid til.«

»Det er disse Principer, som begrunder Deres Nations Overvægt fremfor andre Nationer!« svarede Monte-Christo. »Selv Adelsmand af gammel Familie har De formaaet at tjene Dem op fra simpel Soldat; det er et sjældent Eksempel, Hr. Greve. Og nu, efter at De er blevet General, Pair af Frankrig og Kommandør af Æreslegionen, holder De det ikke under Deres Værdighed at paabegynde en ny Læretid, uden Haab om nogen anden Belønning end den en Gang at kunne være Deres Medmennesker til Nytte. Ja, min Herre, det er virkelig skønt, det er endnu mere, det er Sandhed ophøjet!«

Albert saa med Forundring paa Monte-Christo; han var ikke vant til at høre ham udtale sig med saa megen Varme.

»Desværre,« vedblev Monte-Christo, uden Tvivl for at forjage den næsten umærkelige Sky, som ved hans Ord havde udbredt sig over Morcerfs Pande, »desværre handler man ikke saaledes i Italien. Vi stiger ifølge Rang og Slægt og beholder den samme Farve, samme Virksomhed eller samme Uvirksomhed hele vort Liv.«

»Men, min Herre!« svarede Greven af Morcerf, »for en Mand af Deres Fortjeneste er Italien ikke noget Fædreland; Frankrig tilbyder Dem Haanden; følg dets Kald. Frankrig er ikke utaknemlig mod alle; det behandler ofte sine egne Børn slet, men er højmodig imod Fremmede.«

»Ah, min kære Fader,« sagde Albert smilende, »man ser nok, at De ikke kender Greven af Monte-Christo. Hans Bestræbelser strækker sig udenfor denne Verden; den tilbyder ham ingen Tilfredsstillelse, han tragter ikke efter nogen ærefuld Stilling og benytter den kun som et Pas.«

»Det er den rigtigste Mening, jeg endnu har hørt om min Person!«

»Hr. Greven raader selv for sin Skæbne,« sagde Greven af Morcerf med et Suk, »og han har valgt en Blomstervej.«

»Saaledes er det, min Herre!« svarede Monte-Christo med et Smil, som ingen Maler kan gengive, ingen Fysiolog forklare.

»Dersom jeg ikke frygtede for at trætte Hr. Greven,« sagde Generalen, indtaget af Monte-Christos Væsen, »saa vilde jeg ledsage Dem til Pairskammeret; der er i Dag en meget mærkværdig Forhandling for dem, der ikke kender vore moderne Senatorer.«

»Jeg vilde være Dem meget taknemlig derfor, min Herre, dersom De vilde forny Deres Tilbud en anden Gang, men i Dag har man smigret mig med Haabet om at blive forestillet for Fru Grevinden, og jeg foretrækker dette Haab.«

»Dér er min Moder!« raabte Vicomten.

Monte-Christo saa sig hurtig om og bemærkede Fru de Morcerf som traadte ind ad Døren lige overfor den, gennem hvilken Generalen var kommet.

Bleg og ubevægelig lod hun, idet Greven saa tilbage, sin Arm synke fra den forgyldte List, som hun af en ubekendt Grund havde støttet sig til. Hun havde allerede staaet der i nogle Sekunder og hørt Grevens sidste Ord.

Monte-Christo rejste sig og hilste Grevinden med et dybt Buk, som hun besvarede med en stum og ceremoniel Bøjning.

»Men min Gud Madame, hvad fejler De?« spurgte Greven, »skulde Varmen her i Salen maaske bekomme Dem saa ilde?«

»Befinder De Dem ikke vel, kære Moder?« spurgte Vicomten og ilede hen til Mercedes.

Hun takkede dem begge med et Smil.

»Nej,« sagde hun, »men jeg føler mig saa bevæget ved at se den Mand, uden hvis Mellemkomst vi nu havde været i Sorg og Taarer. Min Herre!« vedblev Grevinden, idet hun med en Dronnings Værdighed nærmede sig til Greven, »jeg skylder Dem min Søns Liv og velsigner Dem for denne Velgerning, og nu takker jeg Dem for den Glæde, som De foraarsager os, idet De giver os Lejlighed til at bevidne Dem vor Taknemlighed; ja, jeg takker Dem, som jeg velsigner Dem af Hjertets Grund.«

Greven bukkede gentagende, og endnu dybere end første Gang. Han var endnu blegere end Mercedes.

»Madame,« sagde han, »saavel Hr. Greven som De belønner mig altfor ædelmodigt for en saa simpel Handling. At redde et Menneskes Liv, at befri en Fader fra en Smerte og at skaane en Moders Følelse, er ingen Velgerning, men kun at gøre sin Pligt som Menneske.«

Paa disse Ord som blev udtalte med en særdeles Blidhed, svarede Grevinde de Morcerf med en dyb Betoning:

»Min Herre! Min Søn er meget lykkelig ved at have Dem til Ven, og jeg takker Gud, som har maget det saaledes.«

Og Mercedes hævede sine skønne Øjne mod Himlen med et saadant Udtryk af Taknemlighed, at Greven troede at se Taarer glinse i dem.

Hr. de Morcerf nærmede sig hende og sagde:

»Madame, jeg har allerede undskyldt mig hos Hr. Greven, fordi jeg nu maa forlade ham, og jeg beder Dem om at understøtte min Undskyldning. Mødet er bestemt til Klokken to; nu er den allerede tre, og jeg skal føre Ordet.«

»Velan, saa gaa, og jeg vil bestræbe mig for at underholde vor Gæst,« sagde Grevinden med samme bevægede Stem-

me. »Hr. Greve!« vedblev hun, henvendt til Monte-Christo, »vil De gøre os den Fornøjelse at tilbringe den øvrige Del af denne Dag hos os?«

»Jeg er Dem meget taknemlig for Deres artige Tilbud, Madame, men jeg er i Morges steget ud af min Vogn udenfor Deres Dør: jeg ved endnu ikke, hvorledes min Bolig er, ja, jeg ved ikke en Gang, hvor den er. Det er jo vel en lille Bekymring, men som dog ikke saa ganske lader sig afvise.«

»Saa vil vi i det mindste en anden Gang have den Fornøjelse?« spurgte Grevinden.

Monte Christo bukkede uden at svare men dog paa en Maade, saa det kunde gælde for et Samtykke.

»Saa vil jeg ikke ophold Dem, min Herre,« gentog Grevinden, »thi jeg vil ikke falde Dem til Besvær med min Taknemlighed.«

»Min kære Hr. Greve« sagde Albert, »dersom De tillader det, saa vil jeg her i Paris søge saa godt som muligt at gengælde Dem det Venskab, som De i saa høj Grad udviste mod mig i Rom. Dersom De tillader det, saa er min Vogn til Deres Tjeneste, indtil Deres egen er besørget i Orden.«

»Jeg takker Dem for Deres Artighed, Vicomte,« sagde Monte Christo, »men jeg formoder, at Bertuccio har vidst at benytte de halvtemte Time, som jeg har overladt ham, paa en saadan Maade, at jeg vil finde min Vogn forspændt ved Døren.«

Albert var allerede vant til sligt af Greven; han vidste, at han, ligesom Nero, kunde skatte sig det umulige og forundrede sig ikke mere over noget; han vilde kun overbevise sig om, hvorledes Grevens Befalinger denne Gang var udførte, og ledsagede ham derfor til Udgangsdøren.

Monte Christo havde ikke taget fejl, thi han var næppe traadt ud i Forværelset, førend en Tjener, den samme, som havde bragt de to unge Mennesker hans Kort i Rom og indbudt dem til ham, ilede bort, saa at den forunderlige Rejsende virkelig fandt Vognen holdende udenfor Hovedtrappen.

»Min Herre!« sagde Greven til Albert, »jeg anmoder Dem ikke om at følge med, jeg vilde ikke kunne anvise Dem andet end en uordentlig Bolig, men behag at vente blot én Dag, og tillad mig da at indbyde Dem. Jeg vil da være mere sikker paa ikke at forsynde mig mod Gæstfrihedens Love.«

»Naar De forlanger en Dags Opsættelse, Hr. Greve, saa kan jeg forudsætte, at De ikke vil føre mig ind i et Hus, men i et Palads. De maa sikkert have en eller anden Aand i Deres Tjeneste.«

»Jeg kan ikke forbyde Dem at tro det!« sagde Monte-Christo, idet han satte Foden paa det tløjlsbeklædte Trin til sin

Vogn, som en af de mest ansete Pariserløver endnu den forrige Aften ikke vilde sælge for atten Tusinde Francs.

Han sprang i Vognen og kørte bort i Galop, dog ikke hurtigere, end at han fik Tid til at se, hvorledes et af Gardinerne umærkeligt bevægede sig i det Værelse, hvor han havde forladt Grevinde de Morcerf.

Da Albert kom tilbage til sin Moder, fandt han hende siddende rolig paa en fløjlsbetrukken Stol. Da der var temmelig mørkt i Værelset, kunde han ikke tydeligt se sin Moders Ansigt, men hendes Stemme forekom ham at være usikker, og gennem Duften af Roser og andre Blomster, kunde han ogsaa mærke den skarpe Lugt af Æter Eddike, og paa Kaminen stod ogsaa virkelig Grevindens Flakon.

Alt dette foruroligede den unge Mand.

»Er De syg, Moder?« spurgte han, idet han traadte ind. »Har De haft ondt, medens jeg var borte?«

»Nej, Albert, men du ved, at disse Roser og Oranger afgiver en saa stærk Lugt, at den angriber Nerverne, naar man ikke er vant til den.«

»Saa lad os,« sagde Albert, idet han greb Bordklokken, »sørge for at skaffe dem bort. De saa ogsaa ganske bleg ud, da De kom ind i Salen.«

»Saa — var jeg bleg, siger du, Albert?«

»Der var en Bleghed over Deres Ansigt, Moder, som klædte Dem overordentlig godt, men som dog har foruroliget baade Fader og mig.«

»Har din Fader da talt derom?« spurgte Mercedes ivrig.

»Nej, kære Moder, men De erindrer nok, at han ytrede sig til Dem selv derom.«

»Det erindrer jeg ikke,« sagde Grevinden.

En Tjener traadte ind, da han havde hørt, at Klokken ringede.

»Bring disse Blomster ud i Forværelset eller i Paaklædningsværelset,« sagde Vicomten, »Grevinden kan ikke taale deres Lugt.«

Tjeneren adlød, og der herskede en dyb Tavshed, medens han bar Blomsterne ud. Endelig spurgte Grevinden:

»Hvad er Monte Christo egentlig for et Navn? Er det et Familienavn, Navnet paa en Ejendom eller er det kun en Titel?«

»Jeg tror, at dette Navn kun er en Titel. Greven har købt en Ø i det toskanske Arkipelag og, som han selv sagde i Morges, begrundet et Stamgods der. Forøvrigt gør han sig slet ikke til af sin Adel og kalder sig selv en tilfældig eller Leilighedsgreve, skønt man i Rom antager ham for en stor Herre.«

»Han er en overmaade galant Mand,« sagde Grevinden, »i det mindste for saa vidt jeg kan bedømme ham efter de faa Øjeblikke, han tilbragte hos os.«

»Ganske udmærket, kære Moder, saa udmærket, saa han overtræffer hele Aristokratiet i Europas tre mest adelsstolte Lande: England. Spanien og Tyskland, for saa vidt som jeg har lært det at kende.«

Grevinden betænkte sig et Øjeblik og begyndte derpaa igen:

»Du har, min kære Albert — det er et Spørgsmaal, jeg som Moder henvender til dig, og du vil forstaa mig — du har, siger jeg, lært Greven at kende i hans daglige Omgængelse, du har en større Skarpsindighed, mere Verdenskundskab og Takt, end man sædvanlig plejer at have i din Alder; tror du, at Greven virkelig er den, som han synes at være?«

»Og hvad synes De, han er?«

»Du har selv nylig sagt det: en stor Herre.«

»Jeg sagde, at man antog ham derfor.«

»Og hvad tænker du om ham?«

»Jeg maa tilstaa, at jeg ikke kan have nogen bestemt Mening om ham. Jeg antager ham for at være en Malteser.«

»Jeg spørger ikke om hans Herkomst, men om hans Person.«

»Ja saa, det er en anden Sag. Jeg har bemærket saa meget sælsomt hos ham, saa jeg, dersom jeg skal sige Dem min Mening derom, maa svare Dem, at jeg antager ham for at være et af Byrons Mennesker, paa hvem Ulykken har trykket sit hemmelighedsfulde Segl.«

»Hvad siger du?«

»Jeg siger, at Monte-Christo er en Ø i Middelhavet uden Besætning, et Tilflugtssted for Smughandlere af alle Nationer og for Sørøvere fra alle Lande. Hvem ved, om disse værdige Industririddere ikke betaler deres Herre en Skat, fordi de har et Tilflugtssted dèr.«.

»Det er muligt.« sagde Grevinden.

»Men hvad gør det til Sagen,« vedblev den unge Mand, »enten han nu staar i Forbindelse med Smuglere eller ikke, saa maa De tilstaa kære Moder, efter at De nu har set Greven, at han er en mærkværdig Mand, og at han vil gøre Opsigt i vore Saloner. Ja, allerede i Morges begyndte han sin Indtrædelse i Pariserverdenen ved at sætte endog Chateau-Renaud i Forundring.«

»Hvor gammel kan Greven vel være?« spurgte Mercedes, der syntes at lægge særdeles Vægt paa dette Spørgsmaal.

»Fem- eller seksogtredive Aar.«

»Saa ung? Det er umuligt!« sagde Grevinden halvdrømmende.

»Jeg ved det ikke rigtigere. Han har flere Gange ganske tilfældig sagt, at den eller den Gang var han fem Aar, ti Aar osv., eller da dette skete, var han tolv Aar gammel, og jeg, som altid med Nysgerrighed har lagt Mærke til hans Omgivelser og sammenlignet dem, har altid fundet dem overensstemmende. Jeg er derfor overbevist om, at denne besynderlige Mands Alder maa være omtrent femogtredive Aar. Betænk desuden, hvor livfulde hans Øjne er, og hvor sort hans Haar, og hvor fri for Rynker hans blege Pande er.«

Grevinden bøjede Hovedet eftertænksomt.

»Og denne Mand er din Ven, Albert?« spurgte hun med en besynderlig nervøs Sitren.

»Det antager jeg.«

»Og du elsker ham?«

»Han behager mig, og det vilde Franz d'Epinay ogsaa sige, ja. han vilde gerne have ham til at gælde for et Menneske, der var kommet hertil fra en anden Verden.«

»Albert« sagde Grevinden med dæmpet Stemme, »jeg har altid advaret dig for nye Bekendtskaber; nu er du Mand og kan raade dig selv, men jeg gentager det, vær forsigtig!«

»Dersom dette Raad skulde kunne anvendes, kære Moder, saa maatte der være noget, hvortil Greven kunde forføre mig, men han spiller aldrig, han drikker kun Vand, blandet med nogle Draaber spansk Vin, og han har angivet sig selv for at være saa rig, saa jeg maatte le ham i Øjnene, dersom han vilde laane Penge af mig. Hvad skulde jeg altsaa have at frygte fra hans Side?«

»Du har Ret,« sagde Grevinden, »og min Frygt er ugrundet, især da den er rettet mod et Menneske, som har reddet dit Liv. Men sig mig, Albert, har din Fader taget vel imod ham? Er det nødvendigt at være mere end almindelig høflig imod ham? Hr. de Morcerf er meget beskæftiget, hans Forretninger gør ham ofte fortrædelig, man kunde tænke sig, at han imod sin Villie — —«

»Fader var beundringsværdig,« svarede Albert; »han syntes endog at føle sig særdeles smigret ved nogle særdeles vel anbragte Komplimenter, som Greven sagde ham med saa meget Held og Indsigt, som om han havde kendt ham i tredive Aar. Enhver af disse smaa Lovtaler,« tilføjede Albert smilende, »passede saa herligt for Fader, at de skiltes som de bedste Venner. Fader vilde endog have taget ham med til Pairskamret, for at lade ham høre sin Tale.«

Grevinden svarede ikke, hun var hensunket i saa dybe Tanker, at hendes Øjne lidt efter lidt lukkede sig.

Albert stod foran hende og betragtede hende med en barnlig Kærlighed, som stedse er meget ømmere og mere følende hos unge Mennesker, hvis Forældre endnu er unge og smukke, end naar disse er blevne ældre.

Da han saa, at hendes Øine havde lukket sig lyttede han endnu et Øieblik til hendes Aandedræt og da han antog at hun maatte være indslumret, bortfjernede han sig paa Taaspidserne og lukkede Døren meget forsigtig efter sig.

»Det er Pokker til Menneske, den gode Greve!« mumlede han hovedrystende. »Jeg har nok sagt, at han vilde gøre Opsigt, og jeg har bedømt ham fuldkommen rigtig. Han har giort sig bemærket af min Moder, og saa maa han rigtignok være mærkværdig.«

TREDIE KAPITEL.

Bertuccio.

Greven var imidlertid kommet hjem; han havde tilbagelagt Vejen i seks Minutter.

I disse seks Minutter var han i det mindste blevet set af en Snes unge Mennesker som vidste, hvad han havde givet for det Forspand, som de ikke havde kunnet købe, og som satte deres Heste i Galop for at følge den splendide Herre, som kunde købe Heste til ti Tusinde Francs Stykket.

Det Hus, som Ali havde valgt, og som skulde tiene Greven til Opholdssted der i Staden, laa paa høire Side af de elvsæiske Marker mellem Gaard og Have. En tæt Klynge Træer midt i Gaarden skjulte en Del af Facaden Fra begge Sider af denne Trægruppe gik to brede Veie, ad hvilke Vognene kunde køre fra det ydre Gitterværk til den dobbelte Indgangstrappe, paa hvis Trin der var anbragt Porcellænsvaser med sjældne Blomster.

Dette Hus, som stod alene paa en fri Plads, havde foruden Hovedindgangen endnu en anden Indgang fra Gaden Ponthieu.

Kusken behøvede ikke at kalde paa Portneren. De tunge Gitterporte bevægede sig allerede paa deres Hængsler, og Greven blev her ligesom i Rom og overalt, betjent med overordentlig Hurtighed.

Kusken kørte altsaa ind og beskrev en Halvcirkel i Gaarden uden først at holde, og Gitterporten var allerede lukket, da Vognhjulene endnu raslede paa Sandvejen.

Vognen holdt ved den venstre Side af Trappen, og to Mænd traadte straks hen til Vogndøren Den ene var Ali, som med inderlig og uhyklet Glæde hilste sin Herre og følte sig belønnet ved et Blik af ham, den anden hilste ærbødig og bød Greven sin Arm for at hjælpe ham at stige ud af Vognen.

»Tak, Hr. Bertuccio!« sagde Greven idet han med Lethed sprang over Vogntrinnene. »Og Notaren?«

»Er i den lille Sal, Ekscellence!« svarede Bertuccio.

»Og Adressekortene, som De skulde lade gravere, saa snart De vidste Husets Nummer?«

»Er besørget, Hr. Greve. Jeg har været hos den bedste Kobberstikker i Palæ Royal, som har graveret Pladen i min Nærværelse. Det første Kort, som blev aftrykt, har jeg straks ifølge Deres Ordre sendt til Hr. Baron Danglars i Gaden Chaussé d'Aulin Nr. 7, de øvrige ligger paa Kaminen i Hr. Grevens Soveværelse.«

»Godt! — Hvad er Klokken?«

»Fire!«

Monte-Christo gav Handsker, Hat og Stok til sin franske Kammertjener, som allerede i Greven af Morcerfs Forværelse havde ventet ham for at beordre Vognen til at køre frem, og gik derpaa, ledsaget af Bertuccio, der anviste ham, til den lille Sal.

»Det er noget jammerligt Marmor, her er i dette Forværelse.« bemærkede Monte-Christo, »jeg vil haabe, at det snart bliver skaffet bort.«

Bertuccio bukkede.

Notaren ventede, som Hushovmesteren havde sagt, i den lille Sal.

Det var en alvorlig Skikkelse, opdraget i en Amtsskrivers uforkrænkelige Gravitet.

»Er De den Notar, til hvem Salget af dette Hus er overdraget?« spurgte Monte-Christo.

»Ja, Hr Greve!« svarede Notaren.

»Er Købekontrakten i Orden?«

»Ja, Hr. Greve.«

»Har De den med Dem?«

»Her er den.«

»Meget vel! Og hvor ligger det Hus, som jeg skal købe?« spurgte Greven skødesløst, idet han henvendte sig halvt til Bertuccio, halvt til Notaren.

Hushovmesteren gjorde en Mine, der skulde sige: »Jeg ved det ikke.«

Notaren betragtede Monte-Christo med Forundring.

»Hvorledes?« sagde han, »Hr. Greven ved ikke, hvor det Hus ligger, som De vil købe?«

»Paa Ære, nej!« sagde Greven.

»De har altsaa ikke set det?«

»Hvor Pokker skulde jeg have set det? Jeg kom i Morges fra Cadiz, har endnu aldrig været i Paris, ja, det er endog første Gang, jeg er i Frankrig.«

»Det er en anden Sag.« sagde Notaren. »Det Hus, som De køber, ligger i Auteuil.«

Bertuccio blev paafaldende bleg, idet Notaren sagde disse Ord.

»Og hvor ligger Auteuil?« spurgte Monte-Christo.

»Her i Nærheden,« sagde Notaren, »i en Egn midt i Boulogneskoven.«

»Saa nær herved?« sagde Monte-Christo. »Det er jo ikke paa Landet! Hvor Pokker kunde De faa det Indfald at vælge et Hus lige udenfor Porten, Hr. Bertuccio?«

»Jeg?« sagde Hushovmesteren med en forunderlig Bevægelse, »jeg har ikke — Hr. Greven har ikke overdraget til mig at vælge Dem en Bolig; dersom De behageligst vil erindre, saa vil De vist — —«

»Rigtigt, rigtigt!« sagde Monte-Christo, »nu erindrer jeg det. Jeg læste en Anmeldelse i en Avis og lod mig forføre af den falske Opgivelse: Landsted.«

»Der er endnu ingen Tid spildt!« sagde Bertuccio ivrig. »Naar Deres Ekscellence vil overlade det til mig at opsøge et andet, saa skal jeg nok finde et, som er bedre, enten i Enghien, Fontenay-aux-Roses eller i Bellevue.«

»Aa nej,« sagde Greven ligegyldigt, »da jeg nu har dette, saa lad mig beholde det.«

»Hr. Greven har Ret!« sagde Notaren, som frygtede for at miste sit Honorar. »De har dér en ganske herlig Besiddelse, frisk Vand, en tæt Skov og komfortable Værelser, skønt de i lang Tid har været ubenyttede. Ikke at tale om Møblerne, der, saa gamle de er, dog har en stor Værdi, især nu, da man sværmer for den gamle Mode. Tilgiv, Hr. Greve, men jeg tror, De har Tidens Smag.«

»De antager det altsaa for at være en passende Bolig?« spurgte Monte-Christo.

»Den er endnu mere, Hr. Greve, den er meget pragtfuld!«

»Saa lad os ikke spilde Tiden,« sagde Greven. »Altsaa Kontrakten, Hr. Notar, dersom De behager.«

Og han underskrev den hurtig, efter at have kastet et Blik paa det Sted i Kontrakten, hvor Husets Beliggenhed og Sælgerens Navn var opgivet.

»Bertuccio!« sagde han derpaa, »giv denne Herre femoghalvtredsindstyve Tusinde Francs.«

Hushovmesteren bortfjernede sig med temmelig usikre

Skridt og kom tilbage med nogle Pakker Banknoter, hvilke Notaren talte som en Mand, der er vant til nøjagtig Undersøgelse i Pengesager.

»Nu er altsaa alle Formaliteter iagttaget?« spurgte Greven.

»Alle, Hr. Greve!«

»Har De Nøglerne?«

»Portneren har dem, og her er en Ordre, ifølge hvilken han vil overlevere Hr. Greven sin nye Ejendom.«

»Meget vel!«

Og Monte-Christo gav Notaren et Tegn, der kunde udtydes som: Jeg behøver Dem ikke mere, nu kan De gerne gaa.

»Men,« sagde den ærlige Forretningsmand, »det forekommer mig, at Hr. Greven tager fejl. Hele Summen udgør kun halvtredsindstyve Tusinde Francs.«

»Og Deres Honorar?«

»Er indbefattet deri.«

»Men maatte De da ikke komme hertil ude fra Auteuil?«

»Naturligvis.«

»Nuvel, saa maa De have Deres Ulejlighed betalt,« sagde Greven, idet han afskedigede ham med en Haandbevægelse.

Notaren bortfjernede sig med mange Komplimenter. Fra den Tid, da han begyndte sin juridiske Løbebane, var det første Gang, han havde truffet en saa god Klient.

»Følg Hr. Notaren ud,« sagde Greven til Bertuccio.

Og Hushovmesteren fjernede sig tilligemed den Lykkelige.

Næppe var Greven blevet alene, før han tog en aflaaset Brevtaske op af Lommen og aabnede den med en Nøgle, som han altid bar om Halsen.

Efter at have søgt et Øjeblik, fandt han en Side, paa hvilken der stod nogle Bemærkninger, som han sammenlignede med Købekontrakten, der laa paa Bordet. Han tænkte et Øjeblik derover og udbrød for sig selv:

»Auteuil, Gaden la Fontaine Nr. 30 — ganske rigtig! Nu maa jeg søge ved religiøs og fysisk Skræk at frembringe en Tilstaaelse. Om en Time vil jeg vide alt!«

Han slog med en lille Hammer paa en Klokke, der havde en klar og længelydende Klang, og raabte:

»Bertuccio!«

Hushovmesteren viste sig straks i Døren.

»Hr. Bertuccio,« sagde Greven, »har De ikke tidligere sagt, at De har rejst meget i Frankrig?«

»Ja, i nogle Dele af Frankrig,« svarede Bertuccio.

»De kender altsaa formodentlig Omegnen omkring Paris?«

»Nej!« svarede Hushovmesteren med usikker Stemme og

en feberagtig Sitren, som Monte-Christo der var en Kender af Sindsbevægelser, med Rette antog for en levende Angst.

»Det er kedeligt,« sagde han, »at De aldrig har besøgt Omegnen af Paris, thi jeg vilde endnu i Aften bese min nye Ejendom, og dertil kunde De uden Tvivl have givet mig nødvendig Underretning.«

»I Auteuil?« stammede Bertuccio, hvis kobberfarvede Ansigt pludseligt blegnede. »skulde jeg da med til Auteuil?«

»Nu — er der da noget saa forunderligt i, at De skulde med til Auteuil? Naar jeg først bor der, saa maa De jo ogsaa være der, eftersom De hører til mine Husfolk.«

Bertuccio slog Øinene ned for sin Herres gennemtrængende Blik og blev staaende ubevægelig uden at svare.

»Men hvad feiler De da? De lader mig nu ringe anden Gang efter Vognen!« sagde Monte Christo bydende.

Bertuccio sprang ud i Forværelset og raabte med hæs Stemme:

»Hans Ekscellences Heste!«

Monte Christo skrev to eller tre Breve, og da han forseglede det sidste, kom Hushovmesteren igen.

»Deres Ekscellences Vogn holder for Døren!« sagde han.

»Nu saa tag Hat og Handsker!« sagde Greven.

»Skal jeg da følge med?«

»Ubetinget. De maa jo træffe Deres Foranstaltninger, eftersom jeg agter at bebo dette Hus.«

Det vilde have været eksempelløst at gøre Indvendinger mod Greven og Hushovmesteren fulgte ham derfor uden at gøre Indsigelser.

Greven steg i Vognen og betydede ham, at han skulde følge med.

Hushovmesteren satte sig meget ærbødigt paa Bagsædet.

FJERDE KAPITEL.

Huset i Auteuil.

Monte-Christo havde bemærket, at Bertuccio havde gjort Korsets Tegn for sig, idet han gik ned ad den udvendige Trappe og at han havde fremmumlet en kort Bøn, idet han steg i Vognen.

Enhver anden vilde maaske have haft Medlidenhed med den besynderlige Modbydelighed, som den værdige Hushov-

mester følte for et Besøg i Auteuil, men det syntes at være af for stor Betydning for Greven, til at han kunde fritage Bertuccio for denne lille Rejse.

Hushovmesterens Bevægelse tiltog bestandig mere og mere, og da de kørte ind i Byen, betragtede Bertuccio, der trygtsomt havde trukket sig tilbage til et Hjørne af Vognen, med en vis ieberagtig Spænding ethvert Hus, som de kørte forbi.

»Lad holde i Gaden la Fontaine Nummer 30,« sagde Greven, idet han betragtede Hushovmesteren med et ubarmhjertigt Blik.

Angstens Sved bedækkede Bertuccios Ansigt, men han adlød rakte sig ud af Vognen og raabte højt til Kusken:

»Gaden la Fontaine Nummer 30!«

Huset Nummer 30 laa ved Enden af Landsbyen.

Under Kørslen var Natten frembrudt, eller rettere sagt en sort Tordensky gav det tidlige Mørke en dramatisk Højtidelighed.

Vognen holdt stille, og Tjeneren aabnede hurtigt Vogndøren.

»Naa,« sagde Greven, »De stiger jo ikke ud, Bertuccio? Har De i Sinde at blive her i Vognen? Hvad Djævlen tænker De paa i Aften?«

Bertuccio steg hurtigt ud og hjalp Greven at stige ud.

»Bank paa og meld mig,« sagde Greven.

Bertuccio bankede. Døren aabnedes, og Portneren viste sig.

»Hvem er det?« spurgte han.

»Det er Deres nye Herre, min gode Mand,« sagde Tjeneren. Og han rakte Portnerens Notarens Adkomstskrivelse.

»Huset er altsaa solgt?« spurgte Portneren. »Og det er Herren, som skal bebo det?«

»Ja, min Ven,« sagde Greven, »og jeg vil bestræbe mig for, at De ikke skal savne Deres forrige Herre.«

»Aa, min Herre,« sagde Portneren, »ham vil jeg ikke let kunne savne, thi vi saa ham kun meget sjældent. Det er over fem Aar siden han var her, og han har gjort vel i at sælge et Hus, som slet ikke indbragte ham noget.«

»Og hvad hed Deres forrige Herre?«

»Markis de St. Meran. Han har ganske vist solgt Huset under dets Værdi.«

»Markis de St. Meran?« gentog Monte Christo. »Det forekommer mig, som om jeg skulde kende det Navn, — Markis de St. Meran —?«

Og han lod til at eftertænke.

»En gammel Adelsmand,« vedblev Portneren, »en af Bourbonnernes tro Tjenere. Han havde en eneste Datter, som han

bortgiftede til Hr. de Villefort, der først var kongelig Prokurør i Nimes og siden i Versailles.«

Monte-Christo kastede et Blik til Bertuccio, der var saa bleg som den Væg, til hvilken han støttede sig for ikke at falde om.

»Er den Datter ikke død?« spurgte Monte-Christo, »det forekommer mig i det mindste, som om jeg havde hørt det.«

»Jo, min Herre, det er allerede enogtyve Aar siden, og siden den Tid har vi ikke set den gode, ulykkelige Markis tre Gange.«

»Tak, tak!« sagde Monte-Christo, der af Hushovmesterens Ligbleghed kunde mærke, at han ikke turde spænde disse Strenge mere uden at de maatte briste, »giv mig et Lys, min gode Mand!«

»Skal jeg ledsage Herren?«

»Nej, det behøves ikke, Hr. Bertuccio vil lyse for mig.«

Og Monte-Christo ledsagede disse Ord med en Gave af to Guldstykker, som frembragte en Strøm af Velsignelser.

»Men, min Herre,« sagde Portneren, efter at han forgæves havde søgt paa Kamingesimsen, »jeg har ingen Lys.«

»Saa tag en af Vognlygterne, Bertuccio, og lad os gaa.«

Hushovmesteren adlød uden Indvending, men man kunde se paa hans skælvende Haand, hvor megen Overvindelse denne Lydighed kostede ham.

Først gik de gennem en temmelig omfangsrig Vestibule. Den første Etage bestod af en Sal, et Badeværelse og to Soveværelser. Fra et af disse Soveværelser kom man til en Vindeltrappe, der førte ud til Haven.

»Ej, en hemmelig Trappe!« sagde Greven, »det var jo herligt! Lys for mig, Bertuccio, gaa foran, lad os se, hvor den Trappe fører hen.«

»Til Haven, Hr. Greve.«

»Men hvoraf ved De det?«

»Jeg mente kun, den maa vist føre derhen.«

»Nu, saa lad os overbevise os derom.«

Bertuccio sukkede og gik foran. Trappen førte virkelig til Haven.

Ved den yderste Dør blev Hushovmesteren pludselig staaende.

»Naa, fremad!« sagde Greven.

Men den, til hvem han talte, var døv, stum og tilintetgjort. Hans vildt omsvævende Øjne syntes at søge Sporene af en skrækkelig Fortid, og med sine krampagtigt sammenknugede Hænder syntes han at ville afværge skrækkelige Erindringer.

»Naa?« sagde Greven paaskyndende.

»Nej, nej;« sagde Bertuccio og satte Lygten i en Krog, nej, jeg gaar ikke længere, det er umuligt!«

»Hvad skal det betyde?« spurgte Monte-Christo bydende.

»Men De ser jo, naadige Herre,« sagde Hushovmesteren, »at det ikke kan være gaaet rigtig til, at De, som vilde købe et Landsted, netop maatte købe det i Auteuil, og at det saa netop maatte være Nummer 30 i Gaden la Fontaine. Ak, gid jeg havde sagt Dem det straks saa havde De ikke forlangt, at jeg skulde gaa med; men jeg haabede, at det kunde have været et andet Hus end netop dette, som om der ikke var noget andet Hus i Auteuil, end dette Dødens Hus.«

»Hvad var det for et hæsligt Ord, De der udtalte?« sagde Monte-Christo og standsede pludselig. »Dumme Menneske! Altid Hemmeligheder og Overtro! Kom, tag Lygten og lad os gaa ud i Haven. I min Nærværelse vil jeg dog haabe, at De ikke er bange.«

Bertuccio tog Lygten og adlød. Døren blev aabnet, og man var omgivet af en mørk og taaget Luft, hvor Maanen forgæves kæmpede mod en Hær af tykke Skyer. Hushovmesteren vilde gaa tilvenstre.

»Vist ikke,« sagde Monte-Christo, »hvorfor skal vi gaa til Alléerne? Lad os først betragte de skønne Græsplæner.«

Bertuccio tørrede Sveden af sin Pande og adlød, men holdt sig endnu stedse tilvenstre.

Monte-Christo derimod holdt sig tilhøjre og blev staaende foran en tæt Trægruppe.

Bertuccio kunde ikke udholde det længere, men raabte:

»Gaa, gaa, Hr. Greve! Jeg beder Dem gaa! Nu er De netop paa Stedet!«

»Paa hvilket Sted?«

»Der, hvor han faldt!«

»Min kære Bertuccio,« sagde Monte-Christo smilende, »fat Dem dog; jeg beder Dem. Vi er ikke i Sartina eller i Corte. Her er ingen Røverhule men en engelsk Have, der rigtignok er i en slet Tilstand, det indrømmer jeg, men derfor maa man dog ikke nedsætte den yderligere.«

»Min Herre, bliv dog ikke der, bliv ikke der! Jeg beder Dem!«

»Jeg tror, De bliver gal, Bertuccio! Og dersom det er Tilfældet, saa sig mig det i Tide, saa jeg kan lade Dem bringe til en Daarekiste, før der sker en Ulykke.«

»Desværre, Ekscellence!« sagde Bertuccio hovedrystende, og idet han foldede Hænderne i en Stilling, som vilde have faaet Greven til at le, dersom han ikke for Øjeblikket havde haft langt vigtigere Ting at tænke paa, der gjorde ham op-

mærksom paa enhver Ytring af Bertuccios ængstelige Sind. »Desværre, Excellence, Ulykken er allerede sket!«

»Hr. Bertuccio!« sagde Greven, »jeg maa sige Dem, at De bærer Dem ad, ja endogsaa fordrejer Øjnene, som en, der er besat af en ond Aand men jeg har lagt Mærke til, at den Djævel, som er vanskeligst at uddrive, er en Hemmelighed. Jeg vidste, at De var en Korsikaner, jeg vidste, at De gik og drøvtyggede paa en udøvet Blodhævn, og jeg har set igennem Fingre med det i Italien, fordi sligt hører hjemme der, men i Frankrig har man i Almindelighed en meget daarlig Smag for Mordhistorier, her er Gendarmer, som tager sig af Sagen. Dommere, som dømmer den, og Skafottet, som straffer den.«

Bertuccio foldede Hænderne, og da han under de forskellige Bevægelser beholdt Lygten i Haanden, saa belyste den hans forstyrrede Ansigt.

Monte Christo betragtede ham et Øjeblik paa samme Maade, som han i Rom havde betragtet Andreas' Henrettelse, og sagde derpaa med en Stemme, der bragte en ny Gysen til at gennemfare den stakkels Hushovmesters hele Legeme:

»Abbed Bussoni har altsaa løjet for mig, da han efter sin Rejse i Frankrig i Aaret 1829 sendte Dem til mig med en Anbefalingsskrivelse, der fremhævede Deres gode Egenskaber. Velan! Jeg vil skrive til Abbed Bussoni og gøre ham ansvarlig for sin Protegé, og saa vil jeg uden Tvivl faa at vide, hvorledes det hænger sammen med denne Mordhistorie. Men det vil jeg sige Dem i Forvejen, Hr. Bertuccio, at jeg altid retter mig efter Lovene i det Land, jeg lever i, og at jeg ikke har Lyst til at blive uklar med den franske Øvrighed for Deres Skyld.«

»Gør det ikke, Excellence! Jeg har dog tjent tro!« raabte Bertuccio fortvivlet. »Jeg har altid været en ærlig Mand, ja, jeg har endogsaa gjort saa meget godt, som jeg formaaede.«

»Det vil jeg slet ikke sige noget imod,« svarede Greven, »men hvorfor Pokker er De da saa ængstelig? Det er et daarligt Tegn. En god Samvittighed bringer ikke Kinderne til at blegne og Hænderne til at ryste.«

»Men Hr. Greve,« stammede Bertuccio, »De har jo selv sagt mig, at Abbed Bussoni, for hvem jeg skriftede i Fængslet i Nimes, havde underrettet Dem om, at jeg havde en stor Synd at bebrejde mig.«

»Ja, men da han sendte Dem til mig med den Erklæring, at De vilde være en udmærket Hushovmester, saa troede jeg, at De maaske havde stjaalet noget — —«

»Stjaalet?« gentog Bertuccio foragtelig.

»Naa — eller at De som Korsikaner ikke havde kunnet modstaa Tilbøjeligheden til at lege med Deres Dolk.«

»Ja, ja, Hr. Greve, min gode Herre, saaledes forholder det sig!« raabte Bertuccio og kastede sig for Grevens Fødder. »Ja, det var en Hævn, jeg tilsværger Dem det, en simpel Hævn!«

»Nu forstaar jeg det. Men jeg kan ikke begribe, hvorfor netop dette Hus sætter Dem i en saadan Bevægelse?«

»Min kære, bedste Herre, det er jo ganske naturligt, eftersom det netop er i dette Hus, at Hævnen blev fuldbragt.«

»Hvad — i mit Hus?«

»Min Herre, den Gang tilhørte det Dem endnu ikke,« bemærkede Bertuccio naivt.

»Hvem tilhørte det da? Markis de St. Meran, tror jeg, at Portneren sagde. Hvad Pokker havde De da at hævne paa Markien?«

»Ikke paa ham, Herre, det var en anden.«

»Det var et besynderligt Sammentræf,« sagde Monte-Christo, der syntes at eftertænke det nøjere, »at De saaledes tilfældigvis og uforberedt kommer ind i et Hus, hvor der er foregaaet et Optrin, der forvolder Dem saa meget Samvittighedsnag.«

»Min Herre!« sagde Hushovmesteren, »jeg er overbevist om, at det er Skæbnen, som styrer det saaledes. De køber et Hus netop i Auteuil, og det maa netop være det Hus, i hvilket jeg har begaaet en Forbrydelse. De gaar ned ad den samme Trappe, som han gik ned ad, og De bliver staaende netop paa det Sted, hvor han modtog Stødet. Et Par Skridt herfra er den Grav, hvori han nedlagde Barnet. Alt dette er ikke et Tilfælde, nej, saa vilde Tilfældet have for stor Lighed med Forsynet.«

»Naa, Hr. Korsikaner, saa lad os da antage, at det er Forsynets Værk; jeg antager altid, hvad andre antager, og man maa være føjelig mod svage Aander. Men nu maa De se til at fatte Dem, Hr. Bertuccio; tænk Dem lidt om og fortæl mig saa den Historie.«

»Jeg har fortalt den én Gang, Hr. Greve, og det var til Abbed Bussoni. Slige Historier,« tilføjede Bertuccio hovedrystende, »fortæller man kun under Skriftemaalets Segl.«

»Altsaa, min kære Bertuccio,« sagde Greven, »vil De altsaa finde det bedre, at jeg sender Dem tilbage til Deres Skriftefader, saa kan De tale om Deres Hemmeligheder og blive Karteuser eller Bernhardiner, men jeg vil ikke have et Menneske hos mig, der bliver forfulgt af slige Spøgelser; jeg kan ikke lide, at mine Folk ikke skulde turde gaa ned i Haven. Jeg maa ogsaa tilstaa, at jeg holder slet ikke af at

faa Besøg af en Politikommissær, thi jeg maa gøre Dem opmærksom paa, at naar man i Italien lønner Politiet for at tie, saa gør man det i Frankrig for at det skal tale. For en Ulykke! Jeg vidste nok, at De var en Korsikaner og antog Dem ogsaa for at have været en stor Smugler og at kunne blive en duelig Hushovmester, men nu ser jeg, at De har endnu flere Egenskaber. De kan ikke længere blive i min Tjeneste, hr. Bertuccio.«

»Min Herre!« raabte Hushovmesteren, greben af Forfærdelse over denne Trusel, »dersom der ikke er andet i Vejen for at blive i Deres Tjeneste, saa vil jeg tale, saa vil jeg sige alt, thi dersom jeg skal forlade Dem, saa bliver det kun for at gaa til Skafottet!«

»Det er en anden Sag,« sagde Monte-Christo, »men betænk Dem vel og lyv ikke for mig, thi da vilde det være bedre, dersom De slet ikke havde sagt noget.«

»Nej, Herre! Jeg tilsværger Dem ved min Sjæl at ville sige Dem alt thi selv Abbed Bussoni har kun faaet en Del af min Hemmelighed at vide. Men fremfor alt beder jeg Dem om at gaa bort fra dette Sted. — Se, Maanen oplyser Skyerne, og netop dér, hvor De staar, indhyllet i en Kappe, der skjuler Deres Skikkelse og som ligner Hr. de Villeforts —«

»Hvorledes?« raabte Monte-Christo, »det var altsaa Hr. de Villefort, som — —«

»Deres Ekscellence kendte ham?«

»Forhen kongelig Prokurør i Nimes?«

»Ja!«

»Som havde ægtet en Datter af Markis de Saint-Meran?«

»Ja!«

»Og som var anset for den mest nidkære og retskafne Embedsmand?«

»Ja, Herre,« svarede Bertuccio, »denne Mand med det ulastelige Rygte — —«

»Naa?«

»Var en Skurk!«

»Bah!« sagde Greven, »det er umuligt!«

»Og dog er det, som jeg siger Dem.«

»Virkelig?« sagde Monte-Christo. »Har De Beviser derfor?«

»Jeg har i det mindste haft dem.«

»Og De har tabt dem, Klodrian!«

»Ja, men naar man vilde søge ret alvorligt efter dem, saa kunde man finde dem igen.«

»Virkelig?« sagde Greven. »Naa, saa fortæl mig det, Hr. Bertuccio, det begynder virkelig at interessere mig.«

Og nynnende en Vise af Lucia satte Greven sig paa en Bænk, medens Bertuccio fulgte ham og standsede foran ham.

FEMTE KAPITEL.

Blodhævnen.

»Hvad befaler Hr. Greven, at jeg skal begynde med?« spurgte Bertuccio.

»Med hvad De vil,« sagde Monte-Christo, »jeg ved jo intet derom.«

»Jeg troede, at Abbed Bussoni havde sagt Deres Excellence — —«

»Fortæl kun, Hr. Bertuccio, det kan gælde for Aftenaviserne.«

»Historien begynder med Aaret 1815.«

»Saa,« sagde Monte-Christo, »fra 1815? Det er altsaa ingen Historie fra i Gaar.«

»Nej, min Herre, men desuagtet erindrer jeg enhver enkelt Omstændighed saa tydeligt, som om det var sket i Gaar. Jeg havde en ældre Broder, som stod i Kejserens Tjeneste og var blevet Løjtnant i et korsikansk Regiment. Denne Broder var min eneste Ven. Vi mistede vore Forældre da han var ti Aar og jeg fem Aar gammel, og han opdragede mig, som om jeg havde været hans Søn. I Aaret 1814, under Bourbonnernes Regeringstid, giftede han sig, men da Kejseren kom tilbage fra Øen Elba, gik min Broder straks i Tjeneste hos ham igen, og da han blev let saaret ved Waterloo, trak han sig tilligemed Arméen tilbage til den anden Side af Loire.«

»Men det er jo de Hundrede Dages Historie, De der fortæller mig, Hr. Bertuccio, og den er jo tilendebragt for længe siden.«

»Undskyld, Ekscellence, disse Enkeltheder er nødvendige, og De har lovet mig at være taalmodig.«

»Bliv ved, bliv ved!«

»En Dag modtog vi et Brev; vi boede nemlig i den lille Landsby Ropliano paa den yderste Ende af Kap Corso. Dette Brev var fra min Broder. Han underrettede os om, at Arméen var afskediget, og at han vendte tilbage over Chateau-Roux, Clermond-Ferrand og Nimes. Han bad mig om at sende nogle Penge til Nimes til en Gæstgiver, med hvem jeg stod i Forbindelse.«

»Som Smugler?« bemærkede Monte-Christo.

»Ja. Hr Greve; man skal og maa dog leve!«

»Meget rigtig bliv kun ved.«

»Jeg holdt meget af min Broder. som jeg allerede har sagt Dem. og jeg besluttede derfor ikke at sende ham Pengene men selv at bringe ham dem. Jeg ejede omtrent Tusinde Francs. deraf lod jeg min Svigerinde Assunta beholde de fem Hundrede og begav mig paa Vejen til Nimes med de andre fem Hundrede Det var en let Sag for mig; jeg havde jo mit lille Skib. fik ogsaa en Fragt. og alt syntes at begunstige min Plan. Men da Skibet var fragtet blev Vinden ugunstig. saa det varede fire eller fem Dage. før vi kunde løbe ind i Rhonen Endelig lykkedes det os. vi kom til Arles. lod Skibet ligge mellem Bellegarde og Beaucaire og tog Vejen til Nimes.«

»Og ankom dertil. ikke sandt?«

»Ja, Hr. Greve, undskyld. men De vil indse, at jeg kun fortæller det nødvendigste. Det var netop paa den Tid. da de berygtede Myrderier skete i Syden Der var tre Ophavsmænd der i Egnen, som myrdede enhver paa Gaden. naar de blot antog ham for at være Bonapartist. Uden Tvivl har Hr. Greven hørt Tale om disse Mordere?«

»Maaske. men jeg var den Gang langt borte fra Frankrig Bliv ved!«

»Da jeg kom til Nimes vadede man bogstavelig i Blod. Ved hvert Skridt stødte man paa et Lig. og Morderne. der havde organiseret sig i formelige Bander, dræbte, plyndrede og brændte. Ved Synet af dette Blodbad gennemfor en Gysen mig. ikke for min egen Skyld. thi hvad havde jeg stakkels fattige korsikanske Skipper vel at befrygte; tværtimod, det var en god Tid for os Smuglere. Men for min Broder, en af Kejserdømmets Soldater, der med Uniform og Epauletter vendte tilbage fra Arméen ved Loire, var alt at befrygte. Jeg ilede straks til Gæstgiveren, og — min Anelse havde ikke bedraget mig Min Broder var kommet til Nimes Aftenen i Forvejen og var bleven myrdet udenfor Døren til det Hus. hvor han søgte Gæstfrihed. Jeg gjorde alt muligt for at udfinde Morderne, men ingen vovede at nævne Dem, dertil var de altfor frygtede Da tyede jeg til den franske Øvrighed, om hvilken jeg saa ofte havde hørt. at den ikke frygtede noget. og jeg begav mig til den kongelige Prokurør.«

»Og den kongelige Prokurør hed Villefort?« spurgte Greven livegvldig.

»Ja. Ekscellence; han kom den Gang fra Marseille. hvor han havde været Substitut Hans Tjenesteiver havde bragt ham frem thi han havde som man sagde, været den første, der havde underrettet Regeringen om Napoleons Tilbagekomst fra Øen Elba.«

»Naa — De begav Dem altsaa til ham,« gentog Monte-Christo.

»Min Herre,« sagde jeg til ham, »min Broder er i Gaar blevet myrdet paa Gaden i Nimes. Jeg ved ikke af hvem, men det er Deres Pligt at udfinde Morderen De er den fornemste Politiembedsmand her, og det paahviler Dem at hævne dem som De ikke har kunnet beskytte.«

»Hvad var Deres Broder?« spurgte Prokurøren mig.

»Løitnant i den korsikanske Bataillon.«

»Altsaa en af Tronrøverens Soldater?«

»Soldat i den franske Armé.«

»Ja,« svarede han, »han har draget Sværdet og er omkommet ved Sværdet.«

»De tager fejl, min Herre, han er omkommet ved et Dolkestød.«

»Ja, hvad skal jeg gøre derved?« spurgte han mig.

»Som jeg nylig har sagt Dem, hævne ham.«

»Paa hvem?«

»Paa hans Mordere.«

»Kender jeg da dem?«

»Lad dem opsøge.«

»Og hvorfor skulde jeg det? Deres Broder har vel haft en Strid med dem og er maaske faldet i en Duel. Alle disse gamle Soldater gør Optøier, som blev ustraffede under Kejsertiden, men som nu er strafbare Vi Sydlændere holder hverken af Soldater eller af Optøjer.«

»Min Herre!« svarede jeg »det er ikke for min Skyld, at jeg beder Dem. Jeg vilde græde eller hævne mig; men min stakkels Broder havde en Kone, og dersom der senere skulde tilstøde mig noget, saa maa den stakkels Kone dø af Sult, thi det var alene min Broders Arbejde som underholdt hende.«

»Enhver Revolution har sine Begivenheder, Deres Broder er blevet et Offer for de sidste, det er Skade, men Regeringen er ikke hans Familie noget skyldig derfor. Dersom vi skulde dømme alle de Hævngerninger, som Tronrøverens Tilhængere har udøvet mod de kongeliges Parti, da de havde Magten dertil, saa vilde Deres Broder maaske i Dag være dømt til Døden. Hvad der nu er sket, er ganske efter Gengældelsens Love.«

»Hvorledes?« raabte jeg. »Er det muligt, at De, som Øvrighedsperson kan tale saaledes?«

»Paa Ære!« svarede Hr. de Villefort, »jeg tror, at alle Korsikanere er gale! De tror, at Deres Landsmand er Kejser endnu men De tager fejl af Tidsregningen, min Kære, De skulde have kommet for et Par Maaneder siden, nu er det

for sildig; derfor er det bedst, at De gaar, og dersom De ikke selv vil have Ulejlighed dermed, saa maa jeg vel besørge det.«

»Jeg betragtede ham et Øjeblik for at se, om jeg ikke kunde bevæge ham ved gentagne Bønner, men han var af Sten. Jeg traadte nærmere til ham og sagde med dæmpet Stemme:

»Velan — da De kender Korsikanerne saa godt, saa skal De ogsaa erfare, hvorledes de holder Ord. De finder, at man har gjort vel i at dræbe min Broder, fordi han var Bonapartist, og De er Royalist. Velan, jeg, som ligeledes er Bonapartist, erklære Dem herved, at jeg vil dræbe Dem; fra dette Øjeblik forkynder jeg Dem Blodhævnen, tag Dem altsaa vel i Agt, thi den første Gang, vi ses igen, er Deres sidste Time slaaet!«

Og førend han kunde fatte sig efter sin Forundring, havde jeg aabnet Døren og var undveget.«

»Ja saa!« sagde Monte-Christo. »Med Deres ærlige Ansigt kan man gøre saadanne dumme Streger, Hr. Bertuccio, fy! — Og forstod han Deres Mening?«

»Han forstod den saa godt, saa han fra den Tid ikke mere gik ud alene, men indespærrede sig hjemme og lod søge efter mig overalt; men heldigvis forstod jeg at skjule mig saa godt, saa han ikke kunde finde mig. Saa blev han ængstelig, han var bange for at blive i Nimes, ansøgte om at blive forflyttet; og da han virkelig var en Mand af Indflydelse, blev han kaldet til Versailles. Men De ved, at der gives ingen Afstand for en Korsikaner, der vil hævne sig paa en Fjende, og i hvor godt han saa end kørte, saa var han dog aldrig mere end en halv Dags Rejse foran mig, omendskønt jeg fulgte ham til Fods.

Men det beroede ikke paa at dræbe ham, dertil havde jeg mange Gange haft Lejlighed, jeg maatte dræbe ham saaledes, saa jeg ikke skulde blive opdaget, eller grebet; thi jeg tilhørte nu ikke mig selv alene, jeg havde min Svigerinde at underholde og beskytte. I tre Maaneder sneg jeg mig om Hr. de Villefort, i tre Maaneder gjorde han ikke en Spadseretur uden at jeg iagttog ham. Endelig opdagede jeg, at han hemmeligt gik til Auteuil men i Stedet for at komme ind gennem den store Port ud til Gaden, saaledes som alle andre, saa lod han altid sin Hest og Vogn blive i Gæstgivergaarden og gik ind gennem den lille Dør, som De ser der.«

Monte-Christo nikkede til Bevis paa, at han gennem Mørket virkelig kunde se den Indgang, som Bertuccio havde anvist.

»Nu henvendte jeg min hele Opmærksomhed paa Auteuil; det var tydeligt, at dersom jeg vilde fange ham, skulde jeg spænde mine Garn der.

Huset tilhørte, som Deres Ekscellences Portner sagde, Hr.

de Villeforts Svigerfader, Greven af Saint-Meran. Hr. de Saint Meran boede i Marseille, og dette Landsted var ham altsaa til ingen Nytte, og man sagde ogsaa, at han havde lejet det ud til en ung Enke, som man kun kendte under Navnet Baronessen.

Jeg saa virkelig ogsaa en Aften da jeg kiggede over Muren, en ung Dame, som spadserede alene i Haven. Hun saa ofte hen til den lille Dør, og jeg mærkede straks, at hun ventede Hr. de Villefort. Da jeg var hende saa nær, at jeg uagtet Mørket tydeligt kunde skelne hendes Ansigtstræk, saa jeg, at det var en høj, blond Dame paa atten eller nitten Aar; da hun var let og skødesløst paaklædt, kunde jeg tillige se, at hun var højt frugtsommelig. Lidt efter aabnedes den lille Dør, og en Mand traadte ind. Den unge Dame løb ham i Møde saa hurtig, som hun kunde; de omfavnede kærligt hinanden og gik ind i Huset.

Denne Mand var Hr. de Villefort. Jeg overbeviste mig om, at naar han gik, og det skete stundom først om Natten, maatte han gaa gennem Haven i hele dens Længde.«

»Har De maaske senere faaet denne Dames Navn at vide?« spurgte Greven.

»Nej, Deres Ekscellence,« svarede Bertuccio, »De vil erfare, at jeg ikke fik Tid til at erkyndige mig derom.«

»Naa, saa bliv kun ved.«

»Jeg havde maaske kunnet dræbe den kongelige Prokurør den Aften, men jeg kendte endnu ikke Havens Lokaliteter; jeg frygtede, at det ikke skulde lykkes mig at dræbe ham fuldstændig saa at nogen kunde komme ham til Hjælp og forhindre mig i at flygte. Jeg opsatte derfor mit Forehavende til den næste Aften, og for at være saa meget nærmere ved Maalet, lejede jeg et lille Værelse, som vendte ud mod den Vej, der løb forbi Havemuren.

Tre Dage derefter, Klokken henimod syv om Aftenen, saa jeg en Tjener ride af Sted i fuld Galop ad Veien til Sevres. Jeg antog, at han red til Versailles, og tog heller ikke fejl. Efter tre Timers Forløb kom han tilbage, bedækket med Støv, og havde naturligvis udrettet sit Ærinde. Fem Minutter derefter kom en anden Mand til Fods og indhyllet i en Kappe. Han aabnede den lille Havedør og lukkede den efter sig.

Jeg ilede hurtig derhen. Skønt jeg ikke havde set Villeforts Ansigt, saa sagde mit Hjertes Banken mig dog, at det var ham. Jeg steg op paa en Sten ved Hjørnet af Havemuren, dér, hvor jeg den første Gang havde set ned i Haven. Men denne Gang lod mig ikke nøje med at se derind. Jeg tog min Kniv op af Lommen overbeviste mig om, at den var skarp nok, og sprang over Muren. Jeg ilede straks til Døren. Han havde ladet Nøglen sidde indvendig og ikke brugt anden

Forsigtighed end at dreje den to Gange om. Fra denne Side var der intet i Vejen for min Flugt.

Jeg begyndte nu at undersøge Lokaliteterne. Haven dannede en langagtig Firkant, en engelsk Græsplæne udstrakte sig til henimod Midten af den og paa begge Sider var den omgivet af tætte Trægrupper og Blomster.

For at komme fra Huset til den lille Dør, maatte Hr. de Villefort gaa forbi en af disse Grupper.

Det var mod Slutningen af September. Vinden peb mellem Træerne. Maanen blev hvert Øjeblik skjult bag tykke Skyer, den belyste af og til det hvide Sand i de Gange, som førte til Huset, men formaaede ikke at gennemtrænge de løvrige Trægrupper, hvor man let kunde holde sig skjult uden at blive opdaget. Jeg skjulte mig altsaa under den Trægruppe, som Hr. de Villefort maatte komme forbi. Næppe var jeg kommet der, før Vinden, der susede mellem Træernes Grene og bevægede dem over mit Hoved, forekom mig som en sukkende Klage. Men De ved, Hr. Greve, eller rettere sagt, De ved ikke, at den, som afventer det Øjeblik da han skal begaa et Mord, altid tror at høre dæmpede Klagetoner i Luften.

Der henrandt to Timer, i hvilke jeg Tid efter anden stedse troede at høre den samme klagende Jamren.

Klokken slog tolv. Endnu tonede Lyden af det sidste Slag i Luften, da jeg saa et svagt Lys i Vinduerne ved den hemmelige Trappe, som vi nylig steg ned ad. Døren aabnedes, og Manden i Kappen traadte ud. Det skrækkelige Øjeblik var kommet, men jeg havde forberedt mig saa længe derpaa, at jeg ikke kunde blive forhindret af nogen Svaghed. Jeg tog min Kniv frem, aabnede den og holdt mig beredt.

Manden i Kappen kom lige hen imod mig, men jo nærmere han kom, jo tydeligere troede jeg at bemærke et Vaaben i hans højre Haand; jeg var ikke bange for en Kamp, men for at den skulde mislykkes. Da han kun var nogle faa Skridt fra mig, saa jeg at det, jeg havde antaget for et Vaaben, ikke var andet end en Spade.

Jeg kunde endnu ikke begribe hvad Hr. de Villefort vilde foretage med Spaden, da han standsede ved Randen af Trægruppen, saa sig om til alle Sider og gav sig derpaa til at grave. Da bemærkede jeg, at han skjulte noget under sin Kappe, og at han lagde det i Græsset, for at han kunde bevæge sig mere frit.

Jeg tilstaar, at der blandede sig nogen Nysgerrighed med mit Had. Jeg vilde se hvad Villefort vilde foretage sig, og blev staaende ubevægelig med tilbageholdt Aandedræt.

Da faldt der mig en Tanke ind, som ogsaa syntes at bekræfte sig, da jeg saa Prokurøren fremtage en lille Kasse, omtrent en Alen lang og seks eller otte Tommer bred.

Jeg gav ham Tid til at sætte Kassen ned i det Hul, som han havde gravet; han kastede Jord over den og traadte den sammen med Fødderne for at udslette ethvert Spor af sin natlige Daad Da styrtede jeg mig over ham og stødte Kniven i hans Bryst med de Ord:

»Jeg er Giovanni Bertuccio! Din Død er for min Broder, din Skat for hans Enke! Du ser, at min Hævn er blevet fuldstændigere, end jeg selv haabede!«

Jeg ved ikke, om han hørte disse Ord, jeg tror det næppe, thi han sank om uden at give en Lyd fra sig. Jeg følte hans Blod løbe varmt over mine Hænder, men jeg var som bedøvet, som afsindig; dette Blod forfriskede mig, det brændte mig ikke. I et Øjeblik havde jeg ved Hjælp af Spaden faaet Kassen op af Jorden, og for at man ikke skulde se, at jeg havde taget den, fyldte jeg Hullet paany med Jord, kastede Spaden over Muren, styrtede ud af Døren, som jeg lukkede efter mig, og tog Nøglen med mig.«

»Meget smukt!« sagde Monte-Christo. »Det var altsaa et lille Mord, forenet med et Røveri «

»Nej, Ekscellence,« svarede Bertuccio, »det var en Blodhævn og en Skadeserstatning!«

»Og det var vel en Sum, som lønnede Umagen?«

»Det var ikke Penge.«

»Naa, naa,« sagde Greven, »nu erindrer jeg det, De talte om et Barn.«

»Ganske rigtig, Ekscellence; jeg løb til Floden satte mig ned, og nysgerrig efter at vide, hvad Skrinet indeholdt, aabnede jeg Laaget med min Kniv.

Der laa et nyfødt Barn, indsvøbt i fint Battist Dets blaarøde Ansigt vidnede om, at det var blevet kvalt med den Snor, som var viklet om Halsen. Men da Barnet endnu ikke var koldt betænkte jeg mig paa at kaste det i Floden.

Efter nogle Øjeblikkes Forløb troede jeg virkelig at føle en sagte Banken i dets Bryst. Jeg befriede det fra Snoren om Halsen, og da jeg har været Sygeoppasser i Hospitalet i Bastia, gjorde jeg, hvad en Læge under lignende Omstændigheder vilde have gjort, det vil sige, jeg blæste Luft ind i Barnets Lunger, og efter et Kvarters Anstrengelse bemærkede jeg til min Glæde, at det aandede, og at dets første Skrig fremsteg af dets Bryst.

Jeg udstødte ogsaa et Skrig, men det var et Glædesskrig. Gud forstøder mig altsaa ikke, tænkte jeg, eftersom han tillader mig at gengive et menneskeligt Væsen det Liv, som jeg har berøvet et andet «

»Og hvad gjorde De med Barnet?« spurgte Monte-Chri-

sto. »Det maatte jo være en besværlig Byrde for et Menneske, der var nødt til at søge en hurtig Flugt.«

»Det faldt mig heller ikke noget Øjeblik ind at beholde det. Jeg vidste, at der var en Stiftelse i Paris, hvor man modtager saadanne stakkels Skabninger. Da jeg kom til Barriéren, sagde jeg, at jeg havde fundet Barnet paa Vejen, og udbad mig nærmere Anvisning. Skrinet vidnede for mig, og det fine Battistes Svøb beviste, at Barnet maatte hidrøre fra rige Forældre. Det Blod, hvormed jeg var bestænket, kunde ogsaa være kommet fra Barnet. Man lagde mig altsaa ingen Forhindringer i Vejen, anviste mig Hospitalet for Hittebørn, som laa i den anden Ende af Rue d'Enfer, og efter at jeg havde været saa forsigtig at dele Svøbet saaledes, at et af de Bogstaver, hvormed det var mærket blev staaende paa hver Halvdel indsvøbte jeg Barnet i den ene Halvdel, medens jeg beholdt den anden for mulige Efterspørgslers Skyld, lagde derpaa Barnet udenfor Hospitalets Dør, ringede og bortfjernede mig saa hurtigt som muligt.

Fjorten Dage derefter var jeg atter i Ropliano og sagde til min Svigerinde Assunta:

»Trøst dig, min Søster, Israel er dræbt, men jeg har hævnet ham!«

Hun bad mig om at forklare mig tydeligere, og jeg fortalte hende alt, hvad der var sket.

»Giovanni,« sagde hun til mig, »du skulde have taget Barnet med dig, saa vilde vi have været det i de Forældres Sted, som det har mistet. Vi vilde have kaldt det Benedetto, og Gud havde velsignet os for vor Handling.«

I Stedet for Svar gav jeg hende Halvdelen af Svøbet, som jeg havde gemt for en Gang at kunne fordre Barnet tilbage, naar vore Formuesomstændigheder tillod det.«

»Og med hvilke Bogstaver var dette Svøb mærket?« spurgte Monte-Christo.

»Med et H og et N, og derpaa var anbragt et Friherrevaaben.«

»Jeg tror paa Ære, at De betjener Dem af heraldiske Udtryk, Hr. Bertuccio! Hvor Pokker har De haft Lejlighed til at studere Vaabenlæren?«

»I Deres Tjeneste, Hr. Greve hvor man lærer alt!«

»Naa, bliv ved, jeg er nysgerrig efter at faa to Ting at vide.«

»Og det er?«

»For det første, hvad blev der af den lille Dreng? — Sagde De ikke, at det var en Dreng?«

»Nej, Ekscellence, jeg tror ikke at have sagt det.«

»Naa, det forekom mig saaledes; saa har jeg taget fejl.«

»Nej, De har ikke taget fejl, thi det var virkelig en Dreng. Men Hr. Greven ønskede at vide to Ting; hvad var da den anden?«

»Den anden er den Forbrydelse, for hvilken De begærede en Skriftefader, og hvorfor Abbed Bussoni efter Deres Begæring besøgte Dem i Fængslet i Nimes.«

»Den Historie vil maaske blive lang, Ekscellence.«

»Gør intet til Sagen; Klokken er ikke ti endnu. De ved, at jeg ikke sover, og De har vel heller ikke Lyst dertil nu?«

Bertuccio bukkede og begyndte paany:

»Dels for at forjage de Erindringer, som plagede mig, dels for at underholde min Svigerinde, lagde jeg mig nu med Iver efter Smughandelen der var bleven betydelig lettet ved den lovløse Tilstand, som altid følger efter Revolutioner. Især var de sydlige Kyster meget slet bevogtede paa Grund af de stedsevarende Opstande i Avignon, Nimes og Uzes. Vi benyttede altsaa den Slags Vaabenstilstand, som Regeringen tilstod os, for at knytte Forbindelser overalt paa Kysten. Siden min Broder var bleven myrdet i Nimes, kunde jeg ikke bekvemme mig til at betræde denne Stad. Da den Gæstgiver, med hvem vi stod i Forbindelse, saa, at vi ikke oftere vilde komme til ham, saa kom han til os og anlagde et Værtshus paa Veien fra Bellegarde til Beaucaire og forsynede det med et Skilt med Navnet »Pont du Garde«.

Vi havde saaledes næsten et Dusin Oplagssteder, hvor vi kunde anbringe vore Varer og i Nødstilfælde have et Tilflugtssted mod Toldbetjente og Gendarmer. Smugleriet er en indbringende Haandtering, naar man forstaar at drive det med Klogskab og Dristighed.

Jeg, som havde en dobbelt Grund til at frygte for Toldbetjente og Gendarmer, da ethvert retsligt Møde let kunde medføre en Undersøgelse, der kunde lede til alvorligere Opdagelser end indsmuglede Cigarer og Likører, jeg opholdt mig i Bjergene. Da jeg tusinde Gange hellere vilde dø end blive paagrebet, saa udførte jeg de beundringsværdigste Handlinger, der mere end én Gang overbeviste mig om, at den altfor store Ængstelighed for egen Livsfare næsten er den eneste Hindring ved alle de Foretagender, der udkræver en hurtig Beslutning og en dristig Udførelse. I Sandhed, naar man først én Gang har sat sit Liv paa Spil, saa er man ikke mere som andre Mennesker, og den, som har fattet en saadan Beslutning, føler sine Kræfter fordobles og sin Skarpsindighed at udvides.«

»Ogsaa Filosofi, Hr. Bertuccio,« afbrød Greven, »De har nok lært noget af alt!«

»Om Forladelse, Ekscellence!«

»Naa, at filosofere Klokken halvelleve om Aftenen, er vel temmelig sent, men jeg har ellers intet derimod, da Deres Filosofi er meget rigtig .og det kan man ikke sige om enhver.«

»Mine Foretagender blev altsaa stedse mere udstrakte og mere indbringende Assunta var en god Husholderske, og vor Formue tiltog En Dag, da jeg atter drog ud paa et Strejftog, sagde hun til mig:

»Lykke paa Rejsen! Naar du kommer tilbage, venter der dig en Overraskelse!«

»Mine Spørgsmaal var forgæves hun vilde ikke forklare sig tydeligere, og jeg rejste. Jeg var borte i næsten seks Uger. Vi havde indtaget en Ladning engelsk Bomuld i Livorno og Olie i Lucca. Vor Handel gik heldig, og vi vendte vel tilmode hjem.

Det første, jeg saa, da jeg traadte ind i Assuntas Værelse, var et Barn paa syv eller otte Maaneder, der laa i en Vugge, som syntes kostbar ved Siden af de øvrige Møbler i Værelset. Min Glæde kendte ingen Grænser. De mørke Øjeblikke, som jeg ofte havde siden Mordet paa den kongelige Prokurør, var kun for dette Barns Skæbne, thi selve Mordet foraarsagede mig ingen Bebreidelser Den gode Assunta havde forstaaet mig; hun havde benyttet min Fraværelse og var rejst til Paris og henvendt sig til Hittebørns-Hospitalet, hvor hun havde opgivet Dag og Time, naar Barnet var bragt dertil, samt foreviste Halvdelen af Svøbet og fordret Barnet udleveret. Man havde heller ikke gjort nogen Indvending derimod, men straks overgivet hende det.

Ja, Hr Greve, jeg tilstaar at jeg blev ganske blød om Hjertet derved, og der stod Taarer i mine Øjne, da jeg saa den lille Stakkel ligge og sove i Vuggen.

»Assunta,« sagde jeg, »du er en brav Kone, og Gud velsigne dig derfor!«

»Det er mindre rigtigt, end Deres Filosofi,« sagde Monte-Christo, »det er kun Deres Tro «

»Desværre, Ekscellence,« svarede Bertuccio, »De har Ret, thi netop ved dette Barn har Gud straffet mig. Aldrig har en mere fordærvet Natur ytret sig saa tidligt, som hos dette Barn Og dog var det ingen Følge af en slet Opdragelse, thi min Svigerinde behandlede det som om det kunde have været en lille Prins. Drengen havde et kønt Ansigt og dejlige blaa Øjne, som harmonerede godt med hans hvide Hudfarve Kun hans rødlige Haar frembragte en uhyggelig Virkning og gjorde hans Øjekast mere stikkende og hans Smil mere ondskabsfuldt.

Man siger med et Ordsprog, at den rødhaarede er enten meget god eller ond, og med Hensyn til Benedetto bedragede

Ordsproget desværre ikke, thi han var meget ildesindet lige fra sin Barndom.

Hans Plejemoders Omhyggelighed bestyrkede ham i hans Tilbøjeligheder, og det Barn, for hvis Skyld min stakkels Svigerinde gik flere Mile for at købe de skønneste Frugter og Kager, han fandt ikke saa meget Behag i dem, som i de Kastanier, han kunde stjæle fra Naboen, eller de Æbler, han kunde tilvende sig fra hans Spisekammer, medens vi selv havde Kastanier og Æbler nok, som han kunde tage efter Behag.

Da hændte det sig en Dag, at vor Nabo Vasilio, der efter vort Lands Skik aldrig lukkede for sin Pung eller øvrige Ejendele, beklagede sig over at have mistet en Louisdor. Vi troede at han havde forregnet sig, men han var vis i sin Sag. Netop den samme Dag havde Benedetto — han var den Gang fem seks Aar gammel — forladt Huset tidligt om Morgenen, og vi var meget urolige derfor. Om Aftenen kom han endelig hjem og slæbte en stor Abe med sig, som han sagde, han havde fundet lænket til et Træ.

I en hel Maaned havde denne ondskabsfulde Dreng, der ikke vidste, hvad han skulde finde paa, ytret stor Lyst til at have en Abe, og han havde uden Tvivl faaet det Indfald ved, at en Linedanser, som drog gennem Ropliano, havde fremvist flere saadanne Dyr, hvis Kunster morede Benedetto.

»Der findes ingen Aber i vore Skove,« sagde jeg til ham, »og allermindst fastbundne Aber. Tilstaa derfor, hvor du har faaet den fra.«

Men Benedetto vedblev med sin Løgn og ledsagede den med en Beskrivelse af flere enkelte Omstændigheder, der gjorde hans Indbildningskraft større Ære end hans Sandhedskærlighed. Jeg blev ved, og han gav sig til at le. Jeg truede ham. Han traadte et Par Skridt tilbage.

»Du tør ikke slaa mig,« sagde han, »det har du ikke Ret til. Du er ikke min Fader!«

Hvem der havde aabenbaret ham den ulyksalige Hemmelighed, som vi saa omhyggeligt skjulte, har vi ikke senere erfaret, men hvordan det nu var eller ikke var, dette Svar, der saa ganske røbede hans sande Tænkemaade, forskrækkede mig næsten, og jeg lod Armene synke, uden at straffe den Skyldige.

Drengen triumferede, og denne Sejr gav ham endnu mere Dristighed.

Assunta, hvis Kærlighed til ham syntes at forøges i samme Grad, som han blev mere uværdig til den, anvendte alle sine Penge for at tilfredsstille hans Luner, som hun ikke var i Stand til at bekæmpe. Naar jeg var i Ropliano, gik det taa-

leligt, men naar jeg var borte, var Benedetto Herre i Huset, o~ saa gik det ilde til.

Da han endnu ikke var elleve Aar gammel, havde han valgt sine Kammerater blandt atten- og tyve Aars Knægtene, men blandt de mest forvorpne Subjekter i Bastia og Corte, og Politiet havde allerede advaret os paa Grund af hans Skælmsstykker, uer fortjente et alvorligere Navn.

Det forskrækkede mig. Enhver retslig Undersøgelse kunde have slemme Følger for mig. Jeg skulde netop forlade Korsika i en vigtig Forretning. Længe overvejede jeg, og for at forebygge en Ulykke, besluttede jeg at tage Benedetto med mi~; jeg haabede, at det hærdende og anstrengende Smuglerliv og den strenge Mandstugt om Bord vilde forandre denne Karakter, dersom den ellers kunde forandres. Jeg tog altsaa Benedetto for mig og foreslog ham at ledsage mig, idet jeg smykkede mit Forslag med alle de Løfter, som kunde lokke en tolvaars Dreng. Han lod mig tale, saa længe, jeg vilde, og da jeg var færdig gav han sig til at le.

»Er De gal, Onkel!« sagde han. »Jeg skulde ombytte min nuværende Levemaade med et Liv, som det, De fører? Min behagelige Lediggang mod det skrækkelige Arbejde, som De har paataget Dem? Jeg skulde tilbringe Natten i Kulde og Dagen i Hede? Jeg skulde holde mig skjult og være udsat for at blive skudt, naar jeg lod mig se, altsammen blot for at tjene et Par Skilling. Jeg kan jo faa saa mange Penge, som jeg vil have; naar jeg siger det til Moder Assunta, saa giver hun mig dem, saa jeg maatte være en stor Tosse, dersom jeg tog imod Deres Forslag!«

Jeg var ganske forbavset over denne Frækhed og over dette Ræsonnement. Benedetto gik til sine Kammerater, og jeg kunde se, at han fortalte dem det skete og udlo mig derfor.«

»Et herligt Barn!« mumlede Monte-Christo.

»Dersom han havde været min Søn,« vedblev Bertuccio, »eller i det mindste min Brodersøn, saa skulde jeg nok have ført ham paa den rette Vej, thi den Bevidsthed havde givet mig Kraft dertil. Men Tanken om at slaa et Barn hvis Fader jeg havde myrdet, berøvede mig den. Jeg gav min Svigerinde gode Raad, men naar vi talte om Drengen, saa tog hun altid hans Forsvar, og da hun en Gang tilstod, at hun ottere havde savnet betydelige Summer, saa anviste jeg hende et Sted, hvor hun kunde skjule vor lille Skat.

Hvad mig angik, saa var min Beslutning fattet. Benedetto kunde godt læse, skrive og regne, thi naar han en Dag tilfældigvis foretog sig noget, saa lærte han lige saa meget paa én Dag, som andre paa en hel Uge.

Min Beslutning, sagde jeg, var fattet. Jeg vilde anbringe

ham som Skriver paa et Skib, der gik paa lange Rejser, og bringe ham om Bord uden at sige ham et Ord derom men dog anbefale ham godt til Kaptajnen, saaledes at hans Fremtid da vilde blive afhængig af hans egen Opførsel. Da jeg havde fattet den Beslutning, rejste jeg til Frankrig. Alle vore Forretninger skulde den Gang afgøres i Bugten ved Lyon, men de blev stedse mere vanskelige, thi vi var allerede i Aaret 1829. Roligheden var fuldkommen genoprettet, og Kystvagterne var følgelig meget regelmæssige og strengere end før. Dette Opsyn blev for Øjeblikket endnu mere skærpet paa Grund af, at Markedet i Beaucaire var begyndt. Begyndelsen af vort Foretagende gik imidlertid meget godt fra Haanden. Vort Fartøj var forsynet med en dobbelt Bund, under hvilken vi skjulte de indsmuglede Varer, og lagde til mellem en Mængde andre Skibe, som fo'r mellem Beaucaire og Arles. Vi begyndte nu om Natten at udlosse vor Kontrabande og bragte det til Staden ved Hjælp af nogle Folk, som vi stod i Forbindelse med, og bragte det til det Værtshus, hvor vi havde vort Oplag.

Men enten havde vort sædvanlige Held gjort os uforsigtige, eller vi var blevne forraadte, nok er det, at henimod Klokken fem om Aftenen kom vor Skibsdreng løbende ganske forskrækket og meldte os, at han havde set en hel Deling Toldbetjente, som kom hurtig hen imod os. Det var egentlig ikke deres Antal, som forskrækkede os, thi paa den Tid var Rhonebredden altid stærkt bevogtet, men de Forsigtighedsregler, som Betjentene efter Drengens Udsagn anvendte for ikke at blive sete.

I et Øjeblik var vi alle paa Benene. Men det var allerede forsent — vort Fartøj var omringet. Blandt Toldbetjentene bemærkede jeg nogle Gendarmer, og saa modig, som jeg ellers kan være lige overfor ethvert andet Militær, saa bange var jeg ved Synet af Gendarmerne.

Jeg steg derfor ned i Underrummet, smuttede gennem en Falddør ud i Floden og svømmede under Vandet, saa jeg uden at blive set naaede til en nylig gravet Rende, som forenede Rhonefloden med Kanalen fra Beaucaire til Aiguesmortes. Da jeg var kommet dertil, var jeg ogsaa i Sikkerhed, idet jeg nu uden at blive bemærket kunde følge denne Rende og naa til Kanalen. Det var ikke blot tilfældigt eller uden Hensigt, at jeg valgte denne Vej. Jeg har allerede fortalt Deres Excellence om en Gæstgiver i Nimes, der havde anlagt et lille Værtshus paa Vejen mellem Bellegarde og Beaucaire.«

»Ja,« sagde Monte-Cristo, »jeg erindrer det meget nøje. Denne værdige Mand var nok desuden en af Deres Konsorter.«

»Ganske rigtig« svarede Bertuccio, »men for syv eller otte Aar siden havde han afstaaet sin Forretning til en Skrædder fra Marseille, som var bleven ruineret ved sin Profession og nu vilde forsøge sin Lykke i en anden Stand. Det forstaar sig, at den Overenskomst, vi havde med den forrige Vært, ogsaa blev truffet med denne, og jeg gjorde derfor Regning paa at finde et Tilflugtssted hos denne Mand«

»Og hvad hed denne Mand?« spurgte Greven, der syntes at interessere sig for Bertuccios Fortælling.

»Han hed Gaspard Caderousse og var gift med en Dame fra Landsbyen Carconte, som kun var bekendt under sit Bynavn. Det var en beklagelsesværdig Kvinde, der længe havde lidt af Klimatfeber og hentæredes langsomt. Manden derimod var en haardfør Karl paa fyrretyve eller femogfyrretyve Aar, som mere end én Gang havde givet os Prøver paa Mod og Aandsnærværelse, naar det kneb for os«

»Og De siger,« spurgte Monte-Christo, »at alt dette tildrog sig i Aaret — —?«

»1829, Hr. Greve.«

»I hvilken Maaned?«

»I Juni.«

»I Begyndelsen eller Slutningen af Maaneden?«

»Det var Aftenen den 3. Juni.«

»Ah — altsaa den 3. Juni 1829,« sagde Monte-Christo, »godt, bliv kun ved!«

»Jeg gjorde altsaa Regning paa at finde et Tilflugtssted hos Caderousse, men da vi ikke plejede at gaa ind til ham gennem den Dør, der vendte ud til Vejen, saa besluttede jeg heller ikke denne Gang at afvige fra den gamle Regel. Jeg krøb over Havegærdet, arbejdede mig igennem de sammenvoksede og fortørrede Oliven- og Figentræer og begav mig hen til en Slags Svalegang, hvor jeg allerede oftere havde tilbragt Natten lige saa godt, som om jeg havde været i Seng, og hvor jeg kunde opholde mig uden at blive bemærket, dersom der skulde være en fremmed Rejsende hos Caderousse. Denne overdækkede Gang, som lignede et Skur, var kun skilt fra Stuen ved et Bræddeskillerum, som var anbragt der for vor Skyld, for at vi kunde holde os skjulte der bagved og afvente det belejlige Øjeblik til at tilkendegive ham, at vi var i Nærheden. Jeg vilde altsaa, saafremt Caderousse var alene, underrette ham om min Ankomst og derpaa benytte mig af det optrækkende Uvejr for atter at snige mig hen til Rhonebredden og se, hvad der var blevet af Skibet og Mandskabet. Jeg sneg mig altsaa ind i dette Skjulested, hvor jeg ogsaa maatte blive, thi i samme Øjeblik traadte Caderousse ind i Gæstestuen med en Fremmed. Jeg forholdt mig ganske stille og

ventede, ikke for at belure min Værts Hemmeligheder, men fordi jeg var nødt dertil, og desuden var det noget, der saa ofte var sket.

Den Mand, som fulgte med Caderousse, var en af de Markedskøbmænd, der i de fire Uger, som Markedet i Beaucaire varer, ofte køber og sælger Ædelstene til et Beløb af Hundrede eller halvandet Hundrede Tusinde Francs.

Caderousse traadte først ind og saa sig hurtig om. Da han saa, at Gæstestuen som sædvanlig var tom og kun bevogtet af hans Hund, tilkaldte han sin Kone.

»Carconte!« raabte han, »den ærværdige Præst har virkelig ikke bedraget os, Diamanten er ægte!«

Et Glædesudraab lod sig høre, og Trappen knagede under hendes langsomme og besværlige Trin.

»Hvad var det, du sagde?« spurgte hun, saa bleg som et Lig.

»Jeg sagde, at Diamanten er ægte. Denne Herre, der er en af de fornemste Juvelhandlere fra Paris, vil give os halvtredsindstyve Tusinde Francs for den. Men for at være sikker paa, at Diamanten virkelig er vor Ejendom, saa ønsker han, at ogsaa du skal fortælle ham paa hvilken besynderlig Maade vi er komne i Besiddelse af den. Behag imidlertid at tage Plads, min Herre, medens jeg henter nogle Forfriskninger, thi det er meget varmt.«

Juvelhandleren betragtede med Opmærksomhed den umiskendelige Fattigdom, som fremlyste af denne Gæstestue hos Folk, der vilde sælge ham en Diamant, der syntes at være kommet fra en Fyrstes Juvelskrin.

»Naa, saa fortæl mig da, Madam,« sagde han, uden Tvivl for at benytte sig af Mandens Fraværelse, saa han ikke skulde give sin Kone noget Tegn eller Vink og for at se, om begge deres Fortællinger stemmede overens.

»Ja, du min Gud!« sagde Konen. »Det er en Himlens Velsignelse, som vi var langtfra at vente. Forestil Dem, min Herre, i Aaret 1814 eller 15 var min Mand bekendt med en Sømand, som hed Edmond Dantes, og dette stakkels Menneske, som Caderousse aldeles havde glemt, havde dog ikke glemt ham, men efterlod ham efter sin Død den Diamant, som De nylig har set.«

»Men hvorledes var han kommet i Besiddelse af den Diamant?« spurgte Juvelhandleren, »han ejede den vel allerede, før han kom i Fængslet?«

»Nej, min Herre,« svarede Konen, »han havde nok i Fængslet gjort Bekendtskab med en rig Englænder, og da denne hans Fængselskammerat blev syg, har Dantes plejet ham saa uhyggelig, som om det kunde være hans Broder, og

saa har Englænderen, da han senere forlod Fængslet, efterladt Diamanten til Dantes. Men den stakkels Dantes var ikke saa heldig som Englænderen, han døde i Fængslet og efterlod os Diamanten, som den ærværdige Abbed bragte os i Morges.«

»Det er ganske enslydende« mumlede Juvelhandleren, »og Historien kan maaske dog være sandfærdig, i hvor usandsynlig den endogsaa synes. Det er altsaa kun Prisen, vi skal være enige om.«

»Hvad — er vi ikke enige om den?« sagde Caderousse; »jeg troede, at De havde tilstaaet mig den Sum, som jeg forlangte.«

»Ja, det vil sige,« svarede Juvelhandleren, »at jeg har budt Dem fyrretyve Tusinde Francs for den.«

»Fyrretyve Tusind!« raabte Carconte. »Nej, for den Pris sælger vi den rigtignok ikke. Abbeden sagde, at den var halvtredsindstyve Tusind Francs værd, foruden Indfatningen.«

»Hvad hed den Abbed?« spurgte den utrættelige Juvelhandler.

»Abbed Bussoni.« svarede Konen.

»Han var altsaa en Fremmed?«

»Jeg tror, han var en Italiener fra Egnen ved Mantua.«

»Lad mig se Diamanten en Gang endnu,« sagde Juvelhandleren, »undertiden bedømmer man ikke saadanne Stene rigtig den første Gang.«

Caderousse tog et Etui af sort Chagrin op af sin Lomme, aabnede det og gav Juvelhandleren det. Ved Synet af Diamanten, der var saa stor som en Nød, funklede Carcontes Øjne af Begærlighed. Jeg erindrer det endnu ganske tydeligt.«

»Og hvad tænkte De om alt dette?« spurgte Monte-Christo. »Troede De paa den Fabel?«

»Ja, Deres Ekscellence! Jeg antog ikke Caderousse for at være et slet Menneske og tiltroede ham ikke nogen Forbrydelse ikke en Gang et Tyveri.«

»Det gør Deres Hjerte mere Ære end Deres Erfaring, Hr. Bertuccio. Har De ellers kendt denne Edmond Dantes, som Talen er om?«

»Nej, Deres Ekscellence, jeg havde aldrig hørt dette Navn før, og senere har jeg kun hørt det én Gang, og det var af Abbed Bussonis Mund, da jeg talte med ham i Fængslet i Nimes.«

»Godt bliv ved!«

»Juvelhandleren tog altsaa Ringen og dernæst en lille Staalstang og en lille Kobbervægtskaal op af Lommen for at veje den ret nøjagtig.«

»Jeg vil gaa til femogfyrretyve Tusinde Francs,« sagde han, »men jeg giver ikke en Skilling mere; desuden har jeg heller ikke taget mere med mig, end netop den højeste Værdi.«

»Aa, det gør ikke noget til Sagen,« sagde Caderousse, »jeg vil følge med tilbage til Beaucaire for at hente de andre fem Tusinde.«

»Nej,« sagde Juvelhandleren, idet han leverede den tilbage til Caderousse, »mere er den ikke værd og jeg fortryder allerede at jeg har budt en saa stor Sum for den, da jeg nu ser, at Stenen har en Fejl, som jeg ikke tidligere har bemærket. Men det er nu lige meget, et Ord er et Ord, jeg har budt femogfyrretyve Tusind Francs, og derved bliver det.«

»Saa sæt da i det mindste Diamanten ind i Ringen igen,« sagde Caronte ærgerlig.

»Det er ikke mere end billigt,« sagde Juvelhandleren, idet han satte Stenen i sin Indfatning.

»Naa, det er godt,« sagde Caderousse og stak Etuiet i Lommen, »saa vil vi sælge den til en anden.«

»Ja, det er godt nok,« sagde Juvelhandleren, »men en anden vil ikke indlade sig derpaa, saaledes som jeg, en anden vil ikke lade sig nøje med de Underretninger, som De har givet mig. Det er ikke saa ganske i sin Orden, at en Mand som De ejer en Diamant af halvtredsindstyve Tusind Francs Værdi; han vil underrette Øvrigheden derom og saa maa man opsøge Abbed Bussoni, og det er ikke let at finde Abbeder, som bortgiver Diamanter til to Tusinde Louisdorers Værdi. Politiet vil blande sig i Sagen, man vil tage Diamanten i Forvaring og arrestere Dem. Og dersom De senere bliver frifundet, efter at De har været arresteret i fire Maaneder, saa har Diamanten forvildet sig paa Politikamret, eller man giver Dem en uægte Sten, som er tre Francs værd, i Stedet for en Diamant, som er femogfyrre Tusinde Francs eller halvtredsindstyve Tusinde Francs værd, men som man — ja, det maa De tilstaa, min gode Mand — løber en vis Risiko ved at købe.«

Caderousse og hans Kone betragtede hinanden med spørgende Blikke.

»Nej,« sagde Caderousse, »vi er ikke saa formuende, at vi kan give Afkald paa fem Tusinde Francs.«

»Som De vil, min gode Ven,« sagde Juvelhandleren. »Jeg har imidlertid bragt Penge med mig, ser De.«

Og han tog en Pakke Banknoter op af den ene Lomme og en Haandfuld Guldpenge af den anden og lod dem glimre for Gæstgiverens Øjne.

Der foregik en haard Kamp i Caderousses Sjæl; det var tydeligt, at det lille Chagrins Etui, som han drejede frem og

tilbage mellem Hænderne, ikke syntes ham at svare til den uhyre Sum, der blændede hans Øjne. Han vendte sig til sin Kone og spurgte ganske sagte:

»Hvad siger du dertil?«

»Lad ham faa den, lad ham faa den!« sagde hun; »dersom han vender tilbage til Beaucaire uden at have Diamanten, saa angiver han os, og som han siger, hvem ved, om vi nogen Sinde gentinder Abbed Bussoni.«

»Naa, saa lad gaa da,« sagde Caderousse, »tag Diamanten for de femogfyrretyve Tusind Francs; men min Kone maa have en Guldkæde og jeg et Par Sølvspænder i Tilgift.«

Juvelhandleren fremtog af sin Lomme en Æske, som indeholdt flere af de forlangte Sager.

»Naa,« sagde han, »saa vælg da, jeg er ikke vanskelig at komme tilrette med.«

Konen valgte nu en Guldkæde, der vel kunde være en fem Louisdorer værd, og Manden et Par Spænder til omtrent femten Francs.

»Nu haaber jeg, at De ikke kan have noget at beklage Dem over,« sagde Juvelhandleren.

»Ja, Abbeden sagde dog, at den var halvtredsindstyve Tusind Francs værd,« mumlede Caderousse halvhøjt.

»Naa kom nu, giv mig den dog! De er da ogsaa et skrækkeligt Menneske!« sagde Juvelhandleren, idet han tog Etuiet ud af hans Haand. »Jeg udbetaler Dem femogfyrretyve Tusind Francs, det er to Tusind fem Hundrede Livres i Renter. Det er en Formue, som jeg vilde ønske, at jeg kunde kalde min, og De er endda ikke tornøjet «

»Og de femogfyrretyve Tusind Francs, hvor har De dem?« spurgte Caderousse med hæs Stemme. »Lad os se dem!«

»Her er de!« sagde Juvelhandleren og optalte femten Tusind Francs i Guld og tredive Tusind i Banknoter.

»Vent lidt, indtil jeg faar tændt Lampen,« sagde Carconte, »det begynder at blive mørkt, og vi kan let tage fejl «

Natten var virkelig begyndt at frembryde, og det Uvejr, som allerede for en halv Time siden havde truet, var ogsaa udbrudt; man hørte allerede Tordenen rulle i det fjerne, men hverken Juvelhandleren, Caderousse eller Carconte syntes at bekymre sig derom, dertil var de alle tre for meget beherskede af Begærligheds-Djævelen.

Jeg var i dette Øjeblik ogsaa ligesom fortryllet ved Synet af saa meget Guld. Jeg troede at drømme og følte mig ligesom fastnaglet til Stedet, som det i Almindelighed er Tilfældet i Drømme. Caderousse talte og vedblev at tælle Pengene og Banknoterne og leverede dem derpaa til sin Kone, der talte dem lige saa mange Gange. Juveleren lod imidlertid Diaman-

ten glimre for Lampens Lys, og den udkastede Lyn, der lod ham glemme de, der flammede udenfor Vinduerne som Forbud paa Uvejret.

»Naa, er det rigtig?« spurgte Juvelhandleren.

»Ja,« svarede Caderousse, »giv mig Brevtasken, Carconte, og en Pose.«

Carconte gik straks til Skabet og fremtog en gammel Læderbrevtaske, af hvilken hun udtog nogle tedtede Papirer og lagde Banknoterne i deres Sted. Derpaa kom hun med en Pose i hvilken der laa to eller tre Livres, der sandsynligvis udgjorde det fattige Ægtepars hele Formue.

»Naa,« sagde Caderousse, »De har nu rigtignok givet os en halv Snes Tusind Francs for lidt, men vil De spise til Aften hos os, saa vær saa god!«

»Nej, jeg takker,« svarede Juvelhandleren, »det er allerede sent, og jeg maa vende tilbage til Beaucaire; min Kone venter mig vist med Utaalmodighed.«

Og han trak sit Ur op af Lommen.

»Hillemænd!« sagde han, »Klokken er snart ni, saa kan jeg jo ikke være i Beaucaire før Midnat Farvel, Kære! Dersom der skulde komme flere saadanne Abbeder Bussoni til Dem, saa tænk paa mig!«

»Om otte Dage er De ikke længere i Beaucaire,« sagde Caderousse, »eftersom Markedet er til Ende i næste Uge.«

»Det gør ikke noget, saa kan De tilskrive mig i Paris. Min Adresse er: Hr. Joannes, Palæ Royal i Stengalleriet Nr 15, saa vil jeg straks begive mig paa Rejsen, dersom det ellers er Umagen værd.«

Der hørtes et Tordenskrald, ledsaget af et saa stærkt Lyn, saa Lampens Skin næsten aldeles forsvandt.

»Vil De rejse i et saadant Vejr?« spurgte Caderousse.

»Jeg er ikke bange for Uvejret!« sagde Juvelhandleren.

»Og heller ikke for Røvere?« spurgte Carconte. »I Markedstiden er Landevejene ikke saa ganske sikre.«

»Aa, hvad det angaar, saa har jeg her noget for dem!«

»Og han trak et Par Pistoler op af Lommen, som var ladede lige til Mundingen.

»Ser De,« sagde han, »det er Hunde, som gør og bider paa én Gang. Det er for de første to, som kunde faa Lyst til Deres Diamant, Fader Caderousse!«

Caderousse og hans Kone vekslede et stjaalent Øjekast. Det syntes, som om de begge paa én Gang havde fattet en skrækkelig Tanke.

»Naa, saa vil jeg da ønske Dem en lykkelig Rejse!« sagde Caderousse.

»Tak!« sagde Juveleren, tog sin Stok og gik til Døren.

Men i samme Øjeblik, som han aabnede den, trængte et saa hæftigt Vindstød ind, at Lampen næsten blev slukket.

»Naa,« sagde han, »det er rigtignok et dejligt Vejr at gaa to Mile!«

»Bliv her,« sagde Caderousse, »De kan jo overnatte her.«

»Ja, bliv her,« sagde Carconte med dirrende Stemme, »vi skal nok sørge for Dem.«

»Nej, jeg maa overnatte i Beaucaire, Farvel!«

Caderousse fulgte ham langsomt hen til Dørtrinnet.

»Man kan hverken se Himmel eller Jord!« sagde Juvelhandleren, som allerede var udenfor Døren. »Skal jeg gaa tilhøjre eller venstre?«

»Tilhøjre,« sagde Caderousse, »De kan ikke tage fejl; Vejen er beplantet med Træer paa begge Sider.«

»Godt jeg finder nok ud af det!« svarede Juvelhandleren, som allerede havde fjernet sig.

»Luk Døren,« sagde Carconte, »jeg kan ikke lide at have Døre aabne, naar det tordner.«

»Og især, naar der er Penge i Huset, ikke sandt!« sagde Caderousse, idet han hurtig drejede Nøglen to Gange om.

Derpaa gik han igen ind i Stuen, tog Pengepungen og Brevtasken ud af Skabet, og begge begyndte nu at tælle deres Penge og Banknoter for tredie Gang. Jeg har aldrig før set et saadant Udtryk af Begærlighed, som det, den usle Lampe belyste paa disse Ansigter. I Særdeleshed var Kvinden afskyelig; den feberagtige Skælven, som i Almindelighed bevægede hende, havde fordoblet sig, hendes blege Ansigt lignede en Dødning, kun hendes dybtliggende Øjne flammede.

»Hvorfor tilbød du ham at overnatte her?« spurgte hun med hæs Stemme.

»Ih,« svarede Caderousse sitrende, »for at spare ham for den Ulejlighed at vende tilbage til Beaucaire.«

»Saa?« sagde Konen med et Udtryk som ikke lader sig gengive, »jeg troede, at det skete i en anden Hensigt.«

»Kone! Kone!« raabte Caderousse, »hvorfor har du saadanne Tanker, og naar du har dem, hvorfor holder du dem da ikke for dig selv?«

»Det er lige meget,« sagde Carconte efter en kort Tavshed, »du er ingen Mand!«

»Hvorfor ikke det?« spurgte Caderousse.

»Dersom du var en Mand, saa vilde han ikke være kommet bort herfra.«

»Kone!«

»Eller han vilde i det mindste ikke være kommet tilbage til Beaucaire.«

»Kone, hvad siger du?«

»Vejen har en Krumning, som han er nødt til at følge, medens man kan gaa meget nærmere langs med Kanalen.«

»Kone! Du fortørner den gode Gud! — Hør!«

Man hørte i det samme et skrækkeligt Tordenskrald, og et blaaligt Lyn, der syntes ikke at vilde forlade dette forbandede Hus, oplyste Værelset.

»Herre Jesus!« raabte Carconte og gjorde Korsets Tegn for sig.

Under den uhyggelige Stilhed, som i Almindelighed følger efter et Tordenskrald, hørtes en sagte Banken paa Døren. Caderousse og hans Kone saa forskrækkede paa hinanden.

»Hvem er det?« raabte Caderousse, idet han hurtig ragede Pengene sammen i en Bunke og bedækkede dem med begge Hænder.

»Det er mig!« svarede en Stemme.

»Hvad for en mig?«

»Ih for Pokker! Juvelhandleren Joannes!«

»Naa kan du nu se,« sagde Carconte, »du sagde, at jeg fortørnede den gode Gud, og nu ser du, at han selv sender os Manden tilbage.«

Caderousse sank tilbage paa sin Stol og snappede aandeløs efter Vejret. Carconte derimod rejste sig, gik med sikre Skridt til Døren, aabnede den og sagde:

»Kom kun indenfor, min kære Hr. Joannes!«

»Paa min Tro,« sagde Juvelhandleren, der var ganske gennemblødt af Regnen, »jeg tror, at Fanden selv har noget imod, at jeg skal komme til Beaucaire i Aften. De mindste Dumheder er de bedste, og da De har tilbudt mig Gæstfrihed, saa modtager jeg den nu og ønsker at overnatte hos Dem.«

Caderousse fremstammede nogle Ord idet han aftørrede Sveden, der løb ham ned af Panden. Carconte lukkede Døren efter Juvelereren og drejede Nøglen to Gange om.

SJETTE KAPITEL.

Blodregnen.

Idet Juvelereren traadte ind, kastede han et spejdende Blik omkring sig, men der var intet, som kunde opvække hans Mistanke, og intet, som kunde bestyrke den, dersom han havde nogen. Caderousse skjulte endnu stedse sine Penge med begge Hænder, men Carconte smilte saa venligt, som det var hende muligt, ad sin Gæst.

»Ah!« sagde Juvelhandleren, »det lader til, at De har

frygtet for at Pengene ikke var rigtig talte, siden De tæller Deres Skat endnu en Gang.«

»Det vel ikke,« svarede Caderousse, »men den Begivenhed, der har sat os i Besiddelse af denne Skat kom saa uventet, saa vi slet ikke kunde tro den. og saa vi endnu stedse tror at drømme. naar vi ikke har det ubedragelige Bevis for Øjnene.«

Juvelhandleren smilte.

»Har De Rejsende i Huset?» spurgte han.

»Nej,« svarede Caderousse, »vi herbergerer ingen om Natten, vi er for nær Staden, saa der er ingen, som overnatter her.«

»Saa vil jeg vel være Dem til megen Ulejlighed?«

»De, være os til Ulejlighed?« sagde Carconte indsmigrende, »nej. jeg forsikrer Dem. De vil ikke genere os det mindste.«

»Naa. hvor tænker De at gøre af mig?«

»I Værelset her ovenover «

»Men det er vel Deres eget Sovekammer.«

»Aa. det er det samme, vi har en anden Seng i Værelset ved Siden af.«

Caderousse betragtede sin Kone med Forundring. Juvelereren nynnede en Vise, medens han vendte Ryggen mod et Risbundt. som Carconte havde antændt paa Skorstenen for at hendes Gæst kunde tørre sine Klæder ved Ilden Imidlertid satte hun de sparsommelige Levninger af deres Middagsmad paa Bordet og tilføiede endnu et Par friske Æg. Caderousse havde atter lagt Banknoterne i Brevtasken skrabet Pengene i Posen og gemt begge Dele i Skabet. Mørk og tankefuld gik han frem og tilbage i Stuen og kastede af og til sky Blikke til Juvelereren. der stod ved Skorstenen og dampede og vendte snart den ene, snart den anden Side til Ilden.

»Se saa!« sagde Carconte, idet hun satte en Flaske Vin paa Bordet »Dersom De nu vil spise en Bid Aftensmad, saa vær saa god!«

»Og De?« spurgte Joannes.

»Jeg skal ikke spise.« svarede Caderousse.

»Vi spiste meget sildig til Middag,« skyndte Carconte sig at tilføje.

»Saa skal jeg altsaa spise ganske alene?« spurgte Juvelereren.

»Vi vil opvarte Dem!« sagde Carconte med en meget usædvanlig Forekommenhed.

Fra Tid til anden tilkastede Caderousse hende lynsnare Blikke. Uvejret varede endnu.

»Hør! Hør!« sagde Carconte, »De har min Tro gjort vel i at komme tilbage.«

»Det skal imidlertid ikke forhindre mig i at begive mig paa Vejen straks, saa snart Uvejret ophører.«

»Det er Mistralen*).« sagde Caderousse hovedrystende, »den vil ikke ophøre førend i Morgen.«

»Naa.« sagde Juvelereren. idet han satte sig til Bords, »det er ikke godt for dem. som er udenfor.«

»Ja.« bemærkede Carconte. »de vil faa en slem Nat.«

Juvelhandleren begyndte at spise. og Carconte vedblev at udvise alle de smaa Opmærksomheder imod ham. som man kan vente af en høflig Værtinde. Hun, som ellers var saa ordknap og uvenlig. var nu et Mønster paa Forekommenhed og Tjenstvillighed. Dersom Juvelereren havde kendt hende tidligere. saa vilde en saa stor Forandring sikkert have forundret ham og opvakt hans Mistanke. Caderousse sagde ikke et Ord. han vedblev at gaa frem og tilbage og syntes endogsaa at undgaa Synet af sin Gæst.

Da Aftensmaaltidet var tilende, gik Caderousse selv hen og aabnede Døren.

»Jeg tror. at Stormen næsten har lagt sig.« sagde han.

Men ligesom for at overbevise ham om det modsatte lød i det samme et frygteligt Tordenskrald. der rystede Huset, og et Vindstød. fulgt af Regn. gennemfoer Værelset og slukkede Lampen. Caderousse lukkede atter Døren, og hans Kone tændte et Lys ved den endnu ulmende Ild.

»Se her.« sagde hun til Juvelereren. »De maa være træt. Jeg har lagt rene Lagner paa Sengen, gaa De hen og læg Dem og sov vel.«

Joannes opholdt sig lidt endnu. for at overbevise sig om, at Stormen virkelig vedblev. men da han mærkede. at baade Storm og Regn snarere var i Tiltagen, saa ønskede han sin Vært og Værtinde en god Nat og gik op ad Trappen. Han var nu lige over mit Hoved. og jeg kunde høre hans Trin. Carconte saa efter ham med et graadigt Blik. medens Caderousse derimod vendte Ryggen til ham og ikke engang saa sig om efter ham.

Alle disse Enkeltheder. som jeg tydeligt erindrer. forundrede mig slet ikke i det Øjeblik, da de foregik; det var snarere ganske naturligt altsammen, med Undtagelse af Historien om Diamanten, der forekom mig noget usandsynlig. Da jeg imidlertid var meget træt og udmattet og gerne vilde benytte den Stilhed, som nu indtraadte, saa besluttede jeg at sove et Par Timer og derpaa at gaa bort midt om Natten. Jeg hørte, at Juvelhandleren i Værelset ovenover mig beredte sig til at tilbringe Natten saa godt som muligt; snart knagede Sengen under ham, han havde lagt sig. Jeg følte, at

---

*) *Mistralen er det samme for det sydlige Frankrig, som Sanum for Sahara og Føhnen for Schweitz.*

mine Øjne uvilkaarlig lukkede sig, og da jeg aldeles ikke havde nogen Mistanke, saa forsøgte jeg heller ikke at stride mod Søvnen. Jeg kiggede endnu engang ind i Køkkenet; Caderousse sad ved et langt Bord paa en Træbænk; thi i Landsbyerne har man sjældent Stole; han vendte Ryggen til mig, saa jeg ikke kunde se hans Ansigt, men selv dersom han havde vendt sig til den anden Side, saa havde jeg dog ikke kunnet se det, da han skjulte det i begge sine Hænder.

Carconte betragtede ham i nogen Tid, gjorde et Skuldertræk og satte sig ligeoverfor ham. I dette Øjeblik greb den næsten hendøende Flamme fat i lidt tørt Brænde, som Carconte havde ladet ligge paa Ildstedet, og et klarere Skin oplyste det skumle Værelse. Carconte stirrede paa sin Mand, og da han ikke forandrede sin Stilling, nærmede hun sig til ham og berørte hans Pande med sin magre Haand. En Gysen gennemfoer Caderousse. Det forekom mig, som om hans Kone bevægede Læberne, men enten talte hun meget sagte, eller mine Sanser var for meget bedøvede af Søvnen, nok, jeg hørte ikke nogen Lyd. Alle Ting forekom mig som indhyllet i en Taage, og jeg befandt mig i hin Overgang mellem vaagen Tilstand og Søvn, hvor alt forekommer som en Drøm. Jeg laa i dyb Søvn, da jeg blev vækket af et Pistolskud, hvorpaa der fulgte et frygteligt Skrig, nogle vaklende Skridt lød paa Gulvet over mig, og jeg hørte et tungt Legeme falde. Jeg var endnu ikke ved fuldkommen Bevidsthed. Jeg hørte en Stønnen og nogle kvalte Skrig, som naar nogen kæmper mod hverandre. Et sidste Skrig, som varede længere end de andre, og som endte med en dump Rallen, vakte mig fuldkommen af min Bedøvelse. Jeg aabnede Øjnene, men kunde ikke se noget i Mørket; jeg greb til min Pande, paa hvilken der syntes at neddryppe en lunken Regn fra Loftet. Paa denne skrækkelige Larm fulgte en dyb Stilhed. Jeg hørte Fodtrinene af en Mand, som gik deroppe, Trappen knirkede under hans Fødder, han steg ned i Stueværelset, nærmede sig til Skorstenen og tændte et Lys.

Det var Caderousse, hans Ansigt var blegt, og hans Skjorte blodig. Da han havde tændt Lys, gik han atter op af Trappen, og jeg hørte paany hans hurtige og urolige Fjed. Straks derefter kom han ned igen, han havde Etuiet i Haanden, overbeviste sig om, at Diamanten virkelig var deri, og betænkte sig et Øjeblik paa, i hvilken Lomme han skulde gemme den.

Uden Tvivl har han ikke anset Lommerne for at være noget sikkert Sted; thi han indsvøbte den i sit røde Lommetørklæde og bandt det om Halsen. Derpaa ilede han til Skabet, tog Pengene og Banknoterne, stak Pengene i sin Trøje-

lomme og Papirerne i sin Bukselomme, tog endnu to eller tre Skjorter og styrtede derpaa ud af Døren, hvor han hurtig forsvandt i Mørket.

Nu blev alt først tydeligt for mig, og jeg bebrejdede mig det skete, som om jeg var den skyldige. Jeg troede at høre en Stønnen, den ulykkelige Juvelerer var maaske endnu ikke død, jeg kunde maaske endnu komme ham til Hjælp og gøre noget af det onde godt igen, som jeg vel ikke havde gjort, men dog ladet ske. Jeg satte Ryggen mod det Skillerum, som var imellem mig og Stuen, det skøre Træværk gav efter, og jeg befandt mig inde i Huset. Jeg greb straks Lyset og ilede op ad Trappen; et Lig spærrede Vejen, det var Carcontes.

Det Pistolskud, som jeg havde hørt, var altsaa blevet afskudt mod hende; hendes Strube var gennemskudt og foruden dette dobbelte Saar, af hvilket Blodet udvældede, strømmede der ogsaa Blod ud af hendes aabne Mund. Hun var fuldkommen død. Jeg gik over hendes Lig og op ad Trappen. Kammeret frembød et skrækkeligt Syn. Nogle af Møblerne var væltede, Lagenerne, som den ulykkelige Juvelerer formodentlig havde klamret sig fast til, var slæbte omkring paa Gulvet, han selv laa med Hovedet imod Væggen, svømmende i et Hav af Blod, der flød ud af tre gabende Saar i hans Bryst. I det fjerde Saar stak der en lang Køkkenkniv af hvilken man ikke kunde se andet end Skaftet. Jeg kom til at træde paa den anden Pistol, som ikke var afskudt, fordi Krudtet formodentlig var blevet fugtigt. Jeg nærmede mig til Juvelhandleren, han var virkelig ikke død endnu. Ved den Lyd, som mine Fodtrin foraarsagede, aabnede han endnu engang sine halvt brustne Øjne, stirrede et Øjeblik paa mig, bevægede Læberne, som om han vilde tale, og døde.

Dette Optrin havde næsten gjort mig afsindig, og fra det Øjeblik, da jeg saa, at jeg ikke kunde hjælpe nogen, følte jeg kun en Drift, og det var til at flygte. Jeg styrtede ned ad Trappen, rev mig i Haaret og udstødte et frygteligt Hyl. Men i Stuen mødte jeg seks Toldbetjente og tre Gendarmer, en hel bevæbnet Magt. Man bemægtigede sig min Person, og jeg gjorde ingen Modstand; thi jeg var ikke mig selv rigtig bevidst jeg forsøgte at tale, men frembragte kun nogle uartikulerede Skrig. Jeg saa, at Toldbetjentene og Gendarmerne pegede ad mig med Fingrene, jeg betragtede mig selv, og saa, at jeg var bedækket med Blod, den lunkne Regn, som jeg havde følt at neddryppe fra Loftet paa min Pande, var Carcontes Blod.

Jeg pegede med Fingeren til det Sted, hvor jeg havde været skjult.

»Hvad vil du sige dermed?« spurgte en af Gendarmerne.

En Toldbetjent gik hen og betragtede Stedet.

»Han vil sige,« svarede han, »at han er kommet der igennem «

»Nu mærkede jeg, at man antog mig for at være Morderen, og jeg fik mit Mæle og mine Kræfter igen jeg løsrev mig af de to Mænds Hænder, som holdt mig, og raabte:

»Det er ikke mig!«

»To Gendarmer sigtede paa mig med deres Karabiner og sagde:

»Dersom du rører dig af Stedet, saa er du dødsens!«

»Men jeg gentager det endnu en Gang, at jeg ikke er Morderen.«

»Den Historie kan du fortælle Dommerne i Nimes « svarede de. »imidlertid er det bedst at du følger med os, og vi vil raade dig til, at du ingen Modstand gør.«

»Det var jeg ikke fattet paa. Forundring og Skræk tilintetgjorde mig aldeles, man lagde Haandjern paa mig, bandt mig til Halen af en Hest og førte mig til Nimes. En Toldbetjent havde nemlig forfulgt mig, men tabt mit Spor i Nærheden af Værtshuset, hvor han da havde formodet, at jeg vilde overnatte. Han havde underrettet sine Kammerater derom, og de var komne til rette Tid for at høre Pistolskuddet: paa denne Maade var jeg da faldet i deres Hænder, under Omstændigheder, der talte saa meget imod mig, saa jeg let kunde indse, at det vilde blive meget vanskeligt at bevise min Uskyldighed. Det var kun et Haab, som endnu opretholdt mig, og min første Bøn til Undersøgelsesdommeren var den, at han vilde lade en vis Abbed Bussoni opsøge, som den Dag havde opholdt sig i Værtshuset »Pont du Garde« Dersom Caderousse havde opfundet et Eventyr, og dersom denne Abbed saaledes ikke eksisterede, saa var det tydeligt, at jeg var fortabt, saafremt Caderousse ikke skulde blive grebet og tilstaa alt.

To Maaneder henrandt i hvilken Tid der — jeg maa sige det til Ære for min Dommer — blev gjort alt muligt for at finde den, som jeg havde paaberaabt mig. Jeg havde allerede opgivet alt Haab, og Caderousse var ikke blevet grebet. Jeg skulde allerede have min Dom ved den første Instans, da Abbed Bussoni den ottende September, det vil sige tre Maaneder og fem Dage efter Begivenheden, meldte sig hos Arrestforvareren og sagde, at han i Marseille havde hørt, at her var en Fange, som ønskede at tale med ham, og at han derfor havde skyndt sig at opfylde hans Ønske.

De kan forestille Dem, med hvilken Glæde jeg modtog ham, jeg fortalte ham alt det som jeg havde været Vidne til Det var med en vis Ængstelighed, at jeg begyndte med Diamanten, men imod min Forventning var den rigtig i alle

Henseender, og ligeledes imod min Forventning skænkede han mit Udsagn en fuldkommen Tiltro. Da var det, at jeg, bevæget af hans milde kristelige Kærlighed og af hans Kendskab til mit Fædrelands Skikke, antog, at jeg af hans Mund maaske kunde faa Tilgivelse for den eneste Forbrydelse, som jeg havde begaaet. Jeg fortalte ham derpaa under Tavshedsløfte, Begivenheden i Auteuil med alle dens Omstændigheder, og hvad jeg gjorde af en indre Trang, havde den samme Virkning som om det var sket i Følge en Beregning. Den Tilstaaelse om min første Mordhandling, som jeg ikke var nødt til at aflægge, overbeviste ham om, at jeg ikke havde begaaet det andet, og han forlod mig idet han opmuntrede mig til nyt Haab, og lovede at vilde gøre alt muligt for at overbevise Dommerne om min Uskyldighed Jeg blev ogsaa snart overbevist om, at han virkelig havde tænkt paa mig, idet mit Fangenskab lidt efter lidt blev mildere, og jeg erfarede, at man havde opsat min Sag til den næstfølgende Session. I dette Mellemrum magede Forsynet det imidlertid saaledes, at Caderousse blev grebet udenlands og ført tilbage til Frankrig. Han tilstod alt, men forklarede dog, at det var hans Kone, som havde besluttet Forbrydelsen, og drevet ham til at begaa den. Han blev dømt til Galejerne paa Livstid, og jeg blev sat i Frihed.«

»Og saa var det,« sagde Monte-Christo, »at De indfandt Dem hos mig som Overbringer af et Brev fra Abbed Bussoni?«

»Ja, Ekscellence, han følte en stor Deltagelse for min Skæbne og sagde til mig:

»Deres Haandtering som Smugler vil bringe Dem i Fordærvelse, De gør bedst i at opgive den.«

»Men, Fader« sagde jeg, »hvad skal jeg saa leve af, og hvormed skal jeg saa underholde min stakkels Svigerinde?«

»Et af mine Skriftebørn,« svarede han mig, »som har særdeles Agtelse for mig, har overdraget det til mig at skaffe ham en paalidelig Mand. Vil De være denne Mand, saa vil jeg sende Dem til ham?«

»O, min Fader!« raabte jeg, »hvor De dog er god!«

»Men De maa tilsværge mig, at han aldrig skal komme til at fortryde det.«

Jeg hævede min Haand for at aflægge Eden.

»Det behøves ikke,« sagde han, »jeg kender Korsikanerne, det er brave Folk; jeg skal give Dem en Anbefalingsskrivelse.«

Og han skrev nogle Linier, som jeg leverede Dem, og i Følge hvilke Deres Ekscellence var saa god at tage mig i Deres Tjeneste. Og nu tør jeg med en Slags Stolthed spørge

Deres Ekscellence, om De nogensinde har haft Grund til at beklage Dem over mig?«

»Nej,« svarede Greven, »og det er mig kært at tilstaa, at De er en god Tjener, Bertuccio, omendskønt De mangler Tillid til mig.«

»Jeg, Hr. Greve?«

»Ja, netop De. Hvorledes skulde det ellers gaa til, at De kunde have en Svigerinde og en Adoptivsøn, uden at tale til mig hverken om den ene eller om den anden?«

»Desværre, Ekscellence, det er fordi, at den bedrøveligste Del af mit Livs Historie endnu er tilbage. Jeg rejste straks til Korsika, De kan nok tænke, at jeg skyndte mig for atter at kunne se min stakkels Svigerinde. Men da jeg kom til Ropliano, fandt jeg kun sørgelige Omstændigheder, der var foregaaet et skrækkeligt Optrin, som havde forfærdet alle Naboerne. Min stakkels Svigerinde havde, i Følge mit Raad, sat sig imod de uforskammede Fordringer, som Benedetto stedse gjorde for at faa de Penge, der var i Huset. En Morgen truede han hende og lod sig derpaa ikke mere se den Dag. Assunta græd; thi hun nærede en sand Moderkærlighed for den Elendige. Natten frembrød, og hun gik ikke til Sengs, men ventede ham. Da Klokken var henimod elleve kom han tilligemed to af sine Venner, der plejede at deltage i alle hans Dumheder. Hun rakte Haanden ud imod ham, men de tre Knægte bemægtigede sig hende, og den ene af dem — jeg gyser ved Tanken om, at det har været denne Djævleunge — sagde til hende: Nu vil vi lege Spørgsmaal og Svar, hun maa sige os, hvor hun har sine Penge!«

Vor Nabo Vasilio var netop i Bastia, og hans Kone var alene hjemme. Ingen uden hun kunde se eller høre, hvad der foregik hos min Svigerinde. To af Slynglerne holdt den stakkels Assunta, der ikke kunde tænke sig Muligheden af en saa stor Nederdrægtighed, og som derfor tilsmilede sine Bødler, den tredie lukkede Døre og Vinduer og kom derpaa tilbage.

Efter at de havde kvalt de Skrig, som Skrækken over saa alvorlige Forberedelser omsider aftvang hende, slæbte de hende alle tre ved Fødderne hen til Skorstenen, hvor de holdt hendes Fødder over Ilden for at tvinge hende til at bekende, hvor vor lille Formue var skjult.

Men under Kampen gik der Ild i hendes Klæder, og de slap hende nu for ikke selv at brænde sig.

Omgivet af Flammer styrtede hun til Døren men den var tillukket; hun ilede til Vinduet, men ogsaa det var fastgjort. Da hørte hendes Naboerske hendes Angstraab, men hendes Stemme hendøde snart, og da Vasilios Kone den næste

Morgen efter at have tilbragt Natten i Skræk og Angst lod Døren aabne ved Øvrighedens Hjælp, fandt man Assunta halvt opbrændt, men endnu aandende. Skabene var opbrudte og Pengene forsvundne.

Benedetto havde forladt Ropliano for aldrig mere at vende tilbage, og siden den Tid har jeg hverken set eller hørt noget fra ham.

Efter at jeg havde modtaget disse bedrøvelige Efterretninger, kom jeg til Deres Ekscellence og havde saaledes intet at meddele om Benedetto, fordi han var borte, og intet om min Svigerinde, fordi hun var død.«

»Og hvad tænkte De da derom?«

»At det var en Straf for den Forbrydelse, som jeg havde begaaet. Disse Villeforter er en fordømt Slægt.«

»Det tror jeg ogsaa,« mumlede Greven tankefuldt.

»Og nu,« begyndte Bertuccio igen, »nu begriber Deres Ekscellence, hvortor dette Hus, som jeg ikke har set siden, denne Have, hvor jeg saa pludselig blev hensat og dette Sted, hvor jeg har dræbt et Menneske, kunde frembringe en saa smertelig Bevægelse hos mig, som den, hvis Anledning De har ønsket at vide, især da jeg ikke kan være vis paa, om Hr. de Villefort ikke maaske ligger begravet her for mine Fødder, i den samme Grav, som han havde gravet for sit Barn.«

»Ja, det er meget muligt,« sagde Monte-Christo, idet han rejste sig fra Bænken, hvor han indtil nu var blevet siddende. »Det er endogsaa meget muligt,« tilføjede han sagte, »at den kongelige Prokurør endnu lever. Abbed Bussoni har giort vel i at sende Dem til mig, og De har ogsaa handlet klogt i at fortælle mig Deres Historie, thi nu vil jeg ikke mere have nogen ufordelagtig Mening om Dem, hvad den Ting angaar. Har De ikke senere forsøgt at komme paa Spor efter denne forrykte Benedetto? Har De aldrig søgt at udforske, hvad der er blevet af ham?«

»Aldrig! Og selv dersom jeg vidste, hvor han er, saa vilde jeg ikke søge ham, men fly ham, som for et Uhyre. Jeg vil imidlertid haabe, at han maaske er død.«

»Haab ikke det, Bertuccio,« sagde Greven, »de Onde dør ikke saa let. Man skulde næsten tro, at Gud beskyttede Dem, for en Gang at kunne bruge Dem som Redskab for sin Hævn.«

»Det kan være,« sagde Bertuccio, »men jeg beder Gud, at jeg aldrig oftere maa gense den Ryggesløse. Og nu« vedblev han med sænket Hoved, »nu ved De alt, Hr. Greve. De er min Dommer her paa Jorden, som Gud en Gang vil være det histoppe. Har De ikke et Trøstens Ord at sige mig?«

»De har Ret, og jeg kan sige det samme, som Abbed Bussoni har sagt. Denne Villefort, som De nedstødte, fortjente en Tugtelse for det, som han havde gjort imod Dem, blive et Redskab for en af Guds Straffedomme, og da selv ligeledes blive straffet. Hvad Dem selv angaar, saa har De kun én Bebrejdelse at gøre Dem, og det er, at De ikke gav Barnet tilbage til sin Moder, da De havde frelst det fra Døden. Se, deri bestaar Deres Forbrydelse, Bertuccio.«

»Ja, min Herre, det var virkelig en Forbrydelse thi det var en Fejghed. Da jeg havde bragt Barnet til Live igen, saa burde jeg, som Deres Ekscellence siger, have sendt det til sin Moder. Men for at kunne gøre det, maatte jeg have gjort Undersøgelser, jeg havde henvendt Opmærksomheden paa mig og maaske røbet mig selv. Og jeg vilde ikke dø, jeg elskede Livet for min Svigerindes Skyld, og af den medfødte Selvopholdelsesdrift foretrak jeg at have udført min Hævn. Maaske var det ogsaa alene Kærlighed til Livet. Jeg er ikke nær saa modig en Mand, som min Broder var.«

Bertuccio skjulte sit Ansigt med begge Hænder, og Monte-Christo betragtede ham med et ubeskriveligt Blik.

Efter en kort Tavshed, som Stedet og den sildige Nat giorde endnu høitideligere, begyndte Greven med et Tungsind, som man ellers ikke bemærkede hos ham:

»For at ende denne Samtale paa en passende Maade — og det vil være den sidste Gang vi omtaler disse Begivenheder — saa læg vel Mærke til, hvad jeg vil sige Dem, Bertuccio. Jeg har selv hørt de Ord af Abbed Bussoni: For ethvert Onde gives der to Midler — Tiden og Tavshed! Og nu Hr. Bertuccio, lad mig nu spadsere lidt alene i Haven. Hvad der hos Dem kan opvække en smertelig Følelse, fordi De har medvirket til det skrækkelige Optrin, vil for mig næsten have noget behageligt ved sig og give min Ejendom en dobbelt Værdi for mig. Ser De, Hr. Bertuccio, Træerne behager kun, fordi den giver Plads for Drømmerier og Syner. Da jeg købte denne Have, troede jeg at købe en almindelig Plads, omgivet af en Mur og ikke andet, men nu viser det sig pludselig, at denne Have er fuld af Spøgelser, som ikke er anførte i Købekontrakten. Men jeg holder af Spøgelser, og jeg tror ikke, at de Døde har gjort saa meget ondt i seks Tusinde Aar, som de Levende paa én Dag. Gaa nu ind, Hr. Bertuccio, og sov vel, og dersom Deres Skriftefader er mindre eftergivende imod Dem i Deres sidste Øjeblik end Abbed Bussoni har været, saa lad mig komme dersom jeg endnu er her i Verden, saa vil jeg vide at finde Ord, der kan berolige Deres Sjæl i det Øjeblik, da De skal tiltræde Rejsen til Evigheden.«

Bertuccio bukkede ærbødigt for Greven og bortfjernede sig sukkende.

Monte Christo blev alene; han gjorde et Par Skridt frem, standsede og sagde ved sig selv:

»Her ved denne Platan er Graven, hvor Barnet blev lagt, derhenne er den lille Dør, som fører ud til Haven, i hin Krog er den hemmelige Trappe, som fører til Sovekammeret; jeg tror ikke, at jeg behøver at notere det i min Bog, thi jeg har jo det virkelige Grundrids *in natura* for mine Øjne rundt om mig og under mine Fødder.«

Da Greven havde gaaet endnu en Gang igennem Haven, gik han til Vognen, som ventede ham. Da Bertuccio saa, at han var tavs og alvorsfuld, steg han op uden at sige et Ord og satte sig ved Siden af Kusken.

Man kørte nu tilbage til Paris og Greven besøgte endnu samme Aften sit Hus paa Champs Elysées.

Det var, som om han havde været kendt med det i mange Aar, thi skønt han gik foran, aabnede han aldrig nogen Dør eller gik ned til en Trappe eller Korridor, som ikke umiddelbart førte derhen, hvor han ønskede at komme.

Ali ledsagede ham paa denne natlige Vandring. Greven gav Bertuccio flere Anvisninger til sin Boligs Indrettelse og Forskønnelse, derpaa saa han paa sit Ur og sagde til den opmærksomme Nubier:

»Klokken er halv tolv, Haydee maa snart komme. Har man underrettet de franske Piger derom?«

Ali udstrakte Haanden mod det Værelse, som var bestemt for den skønne Grækerinde, og som var saa afsides beliggende, at naar man skjulte Døren med en Tapetvæg, saa kunde man gennemsøge hele Huset uden at ane at der endnu var en Sal og to beboede Værelser. Ali pegede mod disse Værelser, rakte derpaa tre Fingre i Vejret, hældede sit Hoved til Haanden og lukkede Øjnene som en sovende.

»Ah,« sagde Monte Christo, der var vant til dette Sprog, »der er de tre Piger, som venter i Sovekammeret, ikke sandt?«

Ali nikkede bekræftende.

»Damen vil være træt i Aften,« vedblev Monte-Christo, »hun vil sikkert ønske at komme til Ro; man skal ikke ulejlige hende med Spørgsmaal. De franske Piger skal blot hilse paa deres ny Herskerinde og derpaa trække sig tilbage. Du maa sørge for, at hendes græske Pige ikke kommer til at tale med de franske.«

Ali bukkede.

Snart hørte man, at der blev kaldt paa Portneren, Gitterporten aabnedes, en Vogn rullede ind og holdt ved den udvendige Trappe. Greven gik ned og rakte Haanden til en ung

Dame, som var indhyllet i en grøn Silkekappe, broderet med Guld. Den unge Dame greb den frembudte Haand, kyssede den, halvt kærligt, halvt ærbødigt og nogle Ord blev vekslede, som fra den unge Dames Side blev fremsagt med en vis selvbehagelig Værdighed og i det Sprog, som den gamle Fader Homer lagde sine Guder i Munden.

Derpaa blev den unge Dame, som ikke var nogen anden end den skønne Grækerinde, som altid havde ledsaget Monte-Christo i Italien, tørt til sit Værelse, medens Ali gik foran og lyste for hende med et rosenrødt Vokslys. Greven trak sig tilbage til Pavillonen, som han havde bestemt for sig, og en halv Time efter Midnat var alle Lys slukkede, saa man skulde have troet, at alle Beboerne laa i dyb Søvn.

SYVENDE KAPITEL.

Den uindskrænkede Kredit.

Den følgende Dag henimod Klokken to om Eftermiddagen holdt en Vogn forspændt med to prægtige engelske Heste udenfor Monte-Christos Dør.

En Mand i en blaa Frakke med Silkeknapper af samme Farve, en hvid Vest, over hvilken der hang en uhyre Guldkæde, med nøddefarvede Benklæder og med sort tykt Haar, der hang ned næsten til Øjenbrynene, saa man kunde fristes til at antage det for en Paryk saa lidet stemmede det overens med Rynkerne i hans Ansigt, der ikke kunde skjules, kort sagt en Mand paa halvtredsindstyve Aar, men som gerne vil anses for kun at være fyrretyve, stak Hovedet ud af Vogndøren, paa hvilken der var malet et Vaabenskjold, og lod sin Tjener spørge, om Greven af Monte-Christo var hjemme.

Imidlertid betragtede denne Mand med en smaalig og næsten uforskammet Opmærksomhed det Ydre af Huset, det som man kunde se af Haven og Tjenerens Livré. Hans Øjne var livlulde, men mere listige end aandrige. Hans Læber var saa tynde, saa de snarere bøjede sig indad end udad. Hans brede, fremstaaende Kindben, det ubedragelige Kendetegn paa Underfundighed, hans flade skraatliggende Pande, det tykke Baghoved med de store Øren, gjorde denne Mands Fysiognomi højst afskrækkende for enhver Kender, medens den enroldigere Mængde beundrede ham for hans prægtige Heste, hans store Diamantbrystnaal og det røde Baand i hans Knaphul.

Tjeneren bankede paa Portnerens Vindue og spurgte derpaa:

»Bor Greven af Monte-Christo her?«

»Hans Ekscellence bor her,« svarede Portneren, »men —«

Han tilkastede Ali et spørgende Blik, som denne besvarede benægtende.

»Men?« spurgte Tjeneren.

»Men hans Ekscellence er ikke til Stede,« svarede Portneren.

»I det Tilfælde saa maa jeg levere Dem min Herres Adressekort, det er Baron Danglars. Vil De levere det til Greven af Monte-Christo og sige ham, at min Herre, som er paa Vejen til Kammeret, har gjort en Omvej for at have den Ære at tale med Greven.«

»Jeg taler ikke med hans Ekscellence,« sagde Portneren, »men Kammertjeneren vil udrette Ærindet.«

Tjeneren vendte tilbage til Vognen.

»Naa?« spurgte Baronen.

Tjeneren, skamfuld over den Besked, han havde faaet, gentog Portnerens Svar for sin Herre.

»Aa!« sagde denne, »den Herre er vel en Prins, siden man kalder ham Ekscellence, og siden kun hans Kammertjener tør komme ham i Tale. Men det gør ikke noget, da han har en Anvisning paa mig, saa vil han nok indhinde sig, naar han vil have Penge.«

Og Danglars kastede sig tilbage i Vognen og raabte til Kusken saa højt, saa man kunde høre det ved den anden Ende af Gaden:

»Til de Deputeredes Kammer!«

Bagved et Jalousi i sin Pavillon havde Monte-Christo, der var blevet underrettet i Tide, set Baronen, og ved Hjælp af en god Kikkert betragtet ham med lige saa stor Opmærksomhed, som han havde anvendt for at mønstre Huset, Haverne og Livreerne.

»Det er uden Tvivl en hæslig Skabning,« sagde Greven med en Mine, der udtalte hans Modbydelighed, idet han lagde Kikkerten i sit Foderal, »hvorledes skulde man ikke straks genkende Slangen i hans flade Pande, Gribben i det brede Hoved, og hans Underfundighed af de smalle Læber? Ali!« raabte han og ringede paa Klokken.

»Kald paa Bertuccio!« sagde han, da Ali kom.

Næsten i samme Øjeblik traadte Bertuccio ind.

»Deres Ekscellence har ladet mig kalde,« sagde Hushovmesteren.

»Ja,« sagde Greven, »har De set de Heste, der nylig holdt for Porten?«

»Meget vel, Deres Ekscellence, det er et Par udmærkede Dyr.«

»Hvoraf kommer det da,« sagde Greven med rynket Pan-

de. »at endskønt jeg har forlangt de smukkeste Heste, der fandtes i Paris, saa er her dog et andet Par, som er lige saa smukke som mine, og som ikke befinder sig i min Stald?«

Ved Synet af den rynkede Pande og ved den strenge Tone slog Ali Øjnene ned.

»Det er ikke din Skyld, min gode Ali,« sagde Greven paa arabisk og med en Blidhed, som man ikke skulde have troet at finde i hans Ansigt eller i hans Stemme. »Du forstaar dig ikke paa engelske Heste.«

Ali opmuntredes paany.

»Hr. Greve,« sagde Bertuccio, »de Heste, som De taler om, er ikke til Salg.«

Greven gjorde et Skuldertræk.

»De maa vide, Hr. Hushovmester, at al Ting er til Salg for den, der forstaar at vurdere det.«

»Hr. Danglars har givet seksten Tusinde Francs for dem, Hr. Greve!«

»Naa, saa maa man byde ham toogtredive Tusinde Francs for dem. Han er Bankier, og en Bankier forsømmer ingen Lejlighed til at fordoble sin Formue.«

»Er det Hr. Grevens Alvor?« spurgte Bertuccio.

Monte Christo betragtede Hushovmesteren med en Mine, der udtalte hans Forundring over, at man kunde spørge saaledes.

»Jeg skal i Besøg i Aften,« sagde han, »og jeg vil at disse to Heste bliver forspændt for min Vogn med et nyt Seletøj.«

Bertuccio bukkede og trak sig tilbage, men blev staaende ved Døren og spurgte:

»Til hvilken Tid agter Deres Ekscellence at aflægge dette Besøg?«

»Klokken fem,« svarede Monte Christo.

»Maa jeg gøre Deres Ekscellence opmærksom paa, at den nu er to?« sagde Bertuccio.

»Jeg ved det,« svarede Greven ligegyldig.

Derpaa vendte han sig til Ali og sagde:

»Lad alle Hestene blive foreviste for Damen, saa hun kan vælge det Spand, som hun synes bedst om, og spørg hende, om hun vil spise til Middag hos mig; i det Tilfælde maa man dække i hendes Værelse. Gaa og send med det samme Kammertjeneren op til mig.«

Saa snart Ali var gaaet, traadte Kammertjeneren ind.

»Baptistin!« sagde Greven, »De har nu været et Aar i min Tjeneste, det er den sædvanlige Prøvetid for mine Folk. Jeg er tilfreds med Dem!«

Baptistin bukkede.

»Jeg ønsker nu kun at vide, om De ogsaa er tilfreds med mig?«

»O Hr. Greve!« afbrød Baptistin.

»Hør mig til Ende!« vedblev Greven »De har en aarlig Løn af femten Hundrede Francs det vil sige. samme Løn som en god og brav Officer. der daglig sætter sit Liv i Fare De har et Bord. som mangen en Bureauchef der er langt mere beskæftiget end De vilde ønske sig Endskønt De selv er Tjener. saa har De andre Tjenere der sørger for Deres Renlighed og andre Fornødenheder. Foruden Deres femten Hundrede Francs i Løn stjæler De naturligvis andre femten Hundrede ved de Indkøb som De gør til mit Toilette.«

»O. Deres Ekscellence!«

»Jeg beklager mig ikke derover. Hr. Baptistin. det er nu en Gang saaledes. men jeg ønsker kun at det ogsaa maa blive derved De vil ingen Sinde finde en saadan Tieneste som den Lykken har tilført Dem. Jeg hverken slaar eller skælder mine Folk jeg bliver ikke alvorlig vred jeg tilgiver altid en Fejltagelse men aldrig en Forsømmelse eller Forglemmelse. Mine Befalinger er i Almindelighed korte. men tydelige og bestemte jeg gentager dem hellere to eller tre Gange end at de skal blive misforstaaede Jeg er rig nok til at faa alt det at vide. som jeg vil vide og jeg er meget nysgerrig. det vil jeg sige Dem Dersom jeg altsaa skulde faa at vide at De har talt ilde om mig. udtydet mine Handlinger eller beluret mine Hensigter. saa vil jeg paa Øieblikket jage Dem bort Jeg advarer kun mine Tjenere én Gang. dermed maa De være underrettet. og nu kan De gaa.«

Baptistin bukkede og gjorde nogle Skridt for at trække sig tilbage.

»Bliv lidt!« begyndte Greven igen. »jeg glemte at sige Dem at jeg hvert Aar tilhageholder en vis Sum af mine Folks Løn Dem. som jeg afskediger mister naturligvis denne Sum. der kommer dem tilgode som bliver hos mig og som har Ret til den efter min Død Nu har De været hos mig i et Aar og er der lagt en Grund til Deres Formue, stræb efter at formere den saa meget som muligt.«

Disse Ord. der blev talt i Alis Nærværelse. frembragte en Virkning hos Baptistin. som den. der har grundig studeret de franske Tjeneres Fysiologi kan begribe Ali som ikke forstod Fransk blev naturligvis ligegyldig derved.

»Jeg vil bestræbe mig for i alle Henseender at være til Deres Ekscellences Behag,« sagde Baptistin. »og forøvrigt søge at efterligne Ali.«

»Nej. paa ingen Maade.« sagde Greven »ved Siden af sine gode Egenskaber har Ali ogsaa mange Fejl. De skal derfor ikke tage Eksempel af ham; thi han er en Undtagelse. han faar ingen Løn, han er ingen Tjener, han er kun min

Slave, min Hund. Dersom han handlede imod min Villie, saa vilde jeg ikke jage ham bort, men dræbe ham.«

Baptistin gjorde store Øjne.

»De tvivler derom?« spurgte Greven.

Og han gentog de samme Ord paa arabisk til Ali, som han havde sagt til Baptistin paa fransk. Ali hørte det, smilede, nærmede sig til sin Herre, knælede for ham og kyssede ærbødig hans Haand. Dette lille Tillæg til Lektionen gjorde Baptistin fuldkommen forbavset. Greven betydede ham nu, at han kunde gaa og Ali ligeledes; de bortfjernede sig begge.

Klokken fem ringede Greven tre Gange.

Naar han ringede en Gang saa betød det, at Ali skulde komme, to Gange gjaldt Baptistin, og tre Gange Bertuccio.

Hushovmesteren traadte ind.

»Mine Heste!« sagde Monte-Christo.

»De er forspændte, Deres Ekscellence,« sagde Bertuccio, »skal jeg ledsage Hr. Greven?«

»Nej, Kusken, Baptistin og Ali.«

Greven gik ned og saa sin Vogn forspændt med de Heste, som han om Morgenen havde beundret for Danglars Vogn.

Han betragtede dem, idet han gik forbi dem.

»De er virkelig smukke,« sagde han, »og det var godt, at De købte dem; kun var det lidt for sildig.«

»Ekscellence!« sagde Bertuccio, »det kostede megen Umage at faa dem, og de er meget dyre.«

»Er de derfor mindre smukke?« sagde Greven med et Skuldertræk.

»Naar Deres Ekscellence er tilfreds dermed,« sagde Bertuccio, »saa er al Ting godt. Hvorhen befaler Deres Ekscellence?«

»Til Chausse d'Autin, til Hr. Baron Danglars.«

Denne Samtale fandt Sted paa den udvendige Trappe. Bertuccio gik ned af det første Trin.

»Vent lidt!« sagde Monte-Christo og holdt ham tilbage, »jeg ønsker et Landsted i Nærheden af Havet i Normandiet, omtrent mellem Havre og Boulogne, jeg giver Dem, som De ser, en stor Strækning at vælge i; men denne Ejendom maa ligge ved en lille Havn eller Bugt, hvor min Korvet kan løbe ind, den stikker kun femten Fod. Fartøjet skal være klar til at stikke i Søen paa enhver Tid af Dagen eller Natten, naar det behager mig at give Ordre dertil. De maa forespørge Dem hos alle Notarer om en Ejendom, der svarer til de stillede Fordringer, og saa snart De har opspurgt den, saa maa De rejse derhen for at bese den, og naar De finder den passende, saa køb den i Deres Navn. Korvetten maa jo være paa Vejen til Fecampa, ikke sandt?«

»Den stak i Søen samme Aften, som vi forlod Marseille.«

»Og Yachten?«

»Har Ordre til at blive i Martigues.«

»Godt, Bertuccio, De maa Tid efter anden korrespondere med de to Kaptajner, for at de ikke skal glemme os.«

»Og Dampskibet i Chalons?«

»Samme Ordre, som for begge Sejlskibene.«

»Vel!«

»Saa snart denne Ejendom er købt maa De bestille Postheste paa hver tiende Mil, saavel paa den nordlige som paa den sydlige Landevej.«

»Deres Ekscellence kan stole paa mig.«

Greven tilkendegav ham sin Tilfredshed, steg ned af Trappen og sprang ind i Vognen, der, trukket af det prægtige Spand, snart holdt udenfor Bankierens Bolig. Danglars præsiderede netop i en Jernbanekommission, da man meldte ham Greven af Monte-Christos Besøg. Mødet var forøvrigt næsten til Ende.

Da han hørte Grevens Navn, rejste han sig.

»Mine Herrer!« sagde han, idet han henvendte sig til sine Kolleger, af hvilke flere var Medlemmer af forskellige Kamre »undskyld, at jeg maa forlade Dem, men forestil Dem kun, at Huset Thomsen & French i Rom har anbefalet en vis Greve af Monte-Christo til en ubegrænset Kredit hos mig. Det er den forunderligste Spøg, som mine Korrespondenter i Udlandet endnu nogen Sinde har tilladt sig imod mig. De kan let begribe, at jeg er blevet nysgerrig; jeg vilde i Morges have besøgt denne foregivne Greve, men den naadige Herre var ikke til at faa i Tale. Hvad tænker De derom? Det er som det kunde være en kongelig Højhed Desuden forekom et Hus, som han har købt paa Champs Elysees, mig at være meget elegant. Men en uindskrænket Kredit.« vedblev Danglars med sit hæslige Smil »nøder den Bankier, hos hvem Kreditten er aabnet, til at være meget forsigtig. Det er mig altsaa om at gøre at gøre denne Mands Bekendtskab; thi jeg tror, at man vil have mig til bedste. Men de ved ikke, med hvem de har at bestille. Den, som ler sidst, ler bedst.«

Da Danglars havde sagt disse Ord med en vis Selvfølelse, der bragte hans Næsebor til at udvide sig, forlod han sine Gæster o~ gik ind i en med hvidt betrukken Sal, der var vel bekendt i Chaussee d'Autin, og som var prydet med Forgyldning. Her havde han ladet Greven indføre for pludselig at blænde ham.

Greven stod og betragtede nogle Kopier efter Albano og Fetaro, som man havde solgt Bankieren for Originaler, og

som dannede en Modsætning til de mange Guldsirater, der smykkede Væggene.

Da Greven hørte Danglars komme ind, vendte han sig om.

Danglars hilste skødesløst og bød Greven en forgyldt Lænestol med hvidt, guldbroderet Silkebetræk. Greven satte sig.

Har jeg den Ære at tale med Hr. Monte-Christo?«

»Og jeg har den Ære.« svarede Greven, »at tale med Hr. Baron Danglars Ridder af Æreslegionen, Medlem af de Deputeredes Kammer osv.?«

Monte-Christo opregnede alle de Titler, som han havde set paa Baronens Kort.

Danglars følte Braadden og bed sig i Læberne.

»Undskyld, min Herre,« sagde han, »at jeg ikke straks tillagde Dem de Titler, under hvilke De har ladet Dem melde, men vi lever, som De ved, under en folkelig Regering, og jeg er en af de ivrigste Talsmænd for det Folkelige.«

»Saaledes,« svarede Monte-Christo, »at De har beholdt den Vane at lade Dem kalde Baron, men har vænnet Dem af med at kalde andre Greve.«

»Jeg bryder mig slet ikke derom for min Person,« sagde Danglars skødesløst, »man har paa Grund af nogle udviste Tjenester gjort mig til Baron og Ridder af Æreslegionen, men — —«

»Men De har givet Afkald paa Deres Titler, ligesom Herrerne af Montmorency og Lafayette en Gang gjorde. Det er et skønt Eksempel, De har fulgt.«

»Jeg har ikke saa aldeles givet Afkald derpaa,« svarede Danglars forlegen. »De vil indse, at hvad mine Tjenestefolk angaar —«

»Jeg forstaar Dem. Af Deres Tjenestefolk lader De Dem kalde: naadige Herre; af Journalisterne: min Herre og blandt de Deputerede: Borger. Det er Overgange, som meget godt kan anvendes under en konstitutionel Regering, jeg indser det fuldkommen vel.«

Danglars bed sig i Læberne; han indsaa, at han i denne Sag ikke kunde maale sig med Monte-Christo. Han forsøgte derfor at føre ham ind paa et Terræn, som han var mere bekendt med.

»Hr. Greve«, sagde han med et Buk, »jeg har modtaget en Anvisning fra Huset Thomsen & French.«

»Det glæder mig, Hr. Baron, — tillad mig at titulere Dem, som Deres Folk titulerer Dem, det er en hæslig Vane, som man har beholdt i de Lande, hvor der endnu findes Baroner, netop fordi man ikke udnævner flere — det glæder mig, siger jeg, fordi jeg altsaa ikke behøver at forestille mig selv for dem, hvilket altid har noget ubehageligt ved sig. De har altsaa, siger De, modtaget en Anvisning?«

»Ja« svarede Danglars. »men jeg maa tilstaa, at jeg ikke saa ganske rigtig har forstaaet dens Mening.«

»Hvorledes?«

»Og jeg havde derfor den Ære at indfinde mig hos Dem, for at udbede mig nogle Forklaringer.«

»Gør det kun, min Herre, jeg hører og skal have den Ære at svare Dem.«

»Dette Brev,« sagde Danglars, »jeg tror, at jeg har det hos mig«

Og han søgte i sine Lommer.

»Ja, her er det. Dette Brev aabner Greven af Monte-Christo en uindskrænket Kredit hos mig.«

»Vel, Hr. Baron, og hvilken Utydelighed finder De deri?«

»Slet ingen, min Herre, kun det Ord uindskrænket.«

»Men er det da ikke et fransk Ord? Det er rigtignok Engelsk Tyskere, som har skrevet det.«

»Jo, min Herre, med Hensyn til Sproget, saa har jeg intet derimod, men saaledes forholder det sig ikke med Hensyn til Beregningen.«

»Forekommer Huset Thomsen & French Dem maaske ikke saa ganske sikkert?« spurgte Monte-Christo med den enfoldigste Mine af Verden. »For Pokker! Det vilde være meget ubehageligt thi jeg har adskillige Summer staaende der«

»Jo, fuldkommen sikkert« svarede Danglars med et næsten spottende Smil. »men Ordet »uindskrænket« har noget vist ubestemt ved sig i Pengesager, saa Uvisheden synes at — —«

»At være uindskrænket, ikke sandt?« spurgte Monte-Christo.

»Det var netop det, jeg vilde sige Men det ubestemte er altid tvivlsomt, og det tvivlsomme skal man holde sig fra, siger den Vise«

»Det vil sige,« svarede Monte-Christo, »at dersom Huset Thomsen & French skulde have Lyst til at begaa Dumheder, saa har Huset Danglars ikke i Sinde at følge Eksemplet.«

»Hvorledes mener De, Hr Greve?«

»Huset Thomsen & French gør Forretninger uden Tal, men Hr Danglars har en Grænse for sine, han er en klog Mand, som De nylig sagde«

»Min Herre!« svarede Bankieren stolt, »endnu har ingen talt min Kasses Indhold.«

»Det lader altsaa til, at jeg skal være den første, som begynder derpaa.«

»Hvem siger Dem det?«

»De Forklaringer, som De forlanger af mig, og som har stor Lighed med Betænkeligheder.«

Danglars bed sig i Læberne. Det var anden Gang, at han var blevet slaaet af denne Mand, og denne Gang paa et Terræn, hvor han var saa fuldkommen hjemme. Hans spøgende Høflighed var kun paataget og grænsede til det yderlige, til Grovhed.

Monte-Christo derimod smilede paa den uskyldigste Maade og kunde paatage sig en vis enfoldig Mine, der gav ham mange Fordele.

»Jeg vil gøre mig forstaaelig for Dem,« sagde Danglars efter en kort Tavshed, »idet jeg vil bede Dem selv at bestemme den Sum, som De agter at hæve hos mig.«

»Men, min Herre,« svarede Monte-Christo, fast besluttet paa ikke at vige et Haarsbred fra Stridspunktet, »naar jeg har forlangt en uindskrænket Kredit hos Dem, saa er det fordi jeg ikke rigtig kan bestemme, hvor meget jeg vil bruge.«

Bankieren troede, at det Øjeblik endelig var kommet, da han skulde faa Overhaand. Han kastede sig tilbage i Stolen og udbrød med et fremtvungent, hovmodigt Smil:

»Min Herre, vær ikke bange for at begære, og De vil blive overbevist om, at Huset Danglars har Tal, der, skønt de er begrænsede, dog kan tilfredsstille de største Fordringer, selv hvis De begærede en Million.«

»Hvad behager?« spurgte Monte-Christo.

»Jeg sagde en Million!« gentog Danglars med en uforskammet Mine.

»Og hvad skulde jeg med en Million?« spurgte Greven. »Dersom jeg ikke vilde bruge mere end én Million, saa vilde jeg ikke have skaffet nogen Anvisning paa Dem for en saadan Bagatel Een Million! Saa meget har jeg altid hos mig i Lommen eller i mit Rejsechatol.«

Og Monte Christo fremtog af sin Lomme to Bankanvisninger, hver paa fem Hundrede Tusinde Francs.

Det kunde ikke nytte at tirre en Mand som Danglars; han maatte slaas ned, og dette Slag forfejlede heller ikke sin Virkning. Han vaklede og svimlede og stirrede paa Monte-Christo med sine dumme, glasagtige Øjne.

»Tilstaa De kun,« sagde Monte-Christo, »at De ingen Tillid har til Huset Thomsen & French. Det er jo ganske ligefremt. Jeg har forudset dette Tilfælde, og skønt jeg er ganske ukendt med slige Forretninger, saa har jeg dog taget mine Forholdsregler. Her ser De to aabne Breve, ganske af samme Slags, som det, De har modtaget. Det ene er fra Huset Arnstein & Eskeles i Wien til Baron Rothschild, det andet fra Huset Boring i London til Hr. Lafitte. De behøver kun at sige et Ord og jeg vil befri Dem fra enhver Ulejlighed, idet jeg henvender mig til et af disse.«

Det var ude med Danglars. Han var fuldkommen overvunden.

Med rystende Hænder aabnede han Brevet fra Tyskland og det fra London, som Greven præsenterede ham mellem Fingerspidserne. Han undersøgte Underskrifternes Rigtighed med en ængstelig Nøjagtighed, der vilde have været fornærmelig for Monte-Christo, dersom den ikke havde tjent til at forhøje Baronens Forvirring.

»Min Herre, det er tre Underskrifter, som opvejer Millioner!« sagde Danglars, idet han rejste sig, som for at hilse Guldets Magt, der var personificeret i den Mand, som stod for ham. »I re uindskrænkede Anvisninger paa vore tre største Huse. Undskyld, Hr. Greve! Skønt man maa ophøre at være mistroisk, saa maa man dog blive forundret «

»Et Hus som Deres kan ikke forundres,« sagde Monte-Christo med særdeles Høflighed. »De kan altsaa overlade mig en Sum Penge, ikke sandt?«

»Tal, Hr. Greve, jeg er ganske til Deres Tjeneste!«

»Nuvel,« svarede Monte-Christo, »da vi nu forstaar hinanden — thi jeg haaber, at vi virkelig har forstaaet hinanden, Hr. Baron?«

Danglars nikkede bekræftende.

»Og at De ikke mere har nogen Mistillid?« vedblev Monte-Christo.

»Hr. Greve,« sagde Bankieren, »det har jeg aldrig haft!«

»Nej, De ønskede kun et Bevis og ikke andet. Nuvel,« vedblev Greven, »da vi nu altsaa forstaar hinanden, og da De ikke længere har nogen Mistillid, saa vil vi, dersom De behager, bestemme en Sum for det første Aar. Seks Millioner for Eksempel.«

»Seks Millioner!« gentog Danglars med kvalt Stemme, »nuvel!«

»Dersom jeg skulde behøve mere,« bemærkede Monte-Christo skødesløst, »saa vil vi ansætte den højere, men jeg agter ikke at blive mere end et Aar i Frankrig, og i den Tid tænker jeg ikke at forbruge mere. Vi vil nu se. For det første maa jeg bede Dem, at De i Morgen vil sende mig fem Hundrede Tusinde Francs. Jeg bliver hjemme til Middag, og dersom jeg ikke skulde være hjemme, saa vil jeg levere min Hushovmester en Kvittering for Summen.«

»Hr. Greve,« svarede Danglars, »ønsker De dem i Guld, i Banknoter eller i Sølv?«

»Halvdelen i Guld og Halvdelen i Sedler, dersom De behager.«

Greven rejste sig.

»Jeg maa endnu aflægge Dem en Tilstaaelse, Hr. Greve,«

sagde Danglars, »jeg troede at have et Kendskab til alle europæiske Kapitaler, og dog maa jeg tilstaa at Deres, der synes at maatte være meget betydelig, var mig aldeles ukendt. Den er vel ogsaa nylig fremstaaet?«

»Nej min Herre,« svarede Monte Christo, »den daterer sig tværtimod fra meget gamle Tider. Det var en Slags Familieskat, der ikke maatte angribes, og hvis paaløbende Renter har mangfoldiggjort den. Den af Testator fastsatte Tid er først udløbet for nogle Aar siden, og det er derfor først fra den Tid at regne, at jeg har kunnet gøre Brug af disse Rigdomme. Deres Ukyndighed derom er derfor ganske naturlig, men De vil forøvrigt om kort Tid lære den at kende.«

Og Greven ledsagede disse Ord med hint spøgelseagtige Smil, som havde indiaget Franz d'Epinay saa megen Skræk.

»Med Deres Smag, min Herre, og Deres Virken,« vedblev Danglars, »vil De udvikle en Luksus i Hovedstaden, der ganske vil fordunkle os smaa Millionærer. Da De imidlertid synes at være en Kunstelsker, thi da jeg traadte ind betragtede De netop mine Malerier, saa vil De maaske tillade, at jeg viser Dem mit Galleri, lutter gamle Malerier af Mestrenes egen Haand; det har man garanteret mig; jeg ynder ikke de nyere.«

»De har Ret, min Herre, thi i Almindelighed har de en stor Fejl, nemlig at de endnu ikke har haft Tid til at blive gamle.«

»Jeg kan ogsaa vise Dem nogle Arbejder af Thorvaldsen, Bartholini og Canova, lutter fremmede Kunstnere. Som De ser, foretrækker jeg ikke de franske Kunstnere.«

»De har Ret til at være uretfærdig mod dem, eftersom det er Deres Landsmænd.«

»Men alt dette kan ske senere, naar vi har giort nærmere Bekendtskab. For i Dag vil jeg med Deres Tilladelse lade mig nøie med at forestille Dem for Fru Baronesse Danglars. Undskyld min Paatrængenhed, Hr Greve, men en Klient som De udgør et Medlem af Familien.«

Monte Christo bukkede for at tilkendegive, at han modtog den Ære, som Finansmanden tiltænkte ham.

Danglars ringede. En Tjener i kostbart Livré traadte ind.

»Er Baronessen hjemme?« spurgte Danglars.

»Ja, Hr Baron!« svarede Tjeneren.

»Alene?«

»Nej, Hendes Naade har Besøg.«

»Det vil vel ikke være ubeskedent, Hr Greve, at forestille Dem i andres Nærværelse, eller ønsker De maaske at være incognito?«

»Nej, Hr. Baron!« svarede Monte-Christo smilende, »det forstaar jeg mig ikke paa!«

»Og hvem er hos Baronessen? — Hr. Debray?« spurgte Danglars med en Godtroenhed, der bragte Greven til at smile, da han allerede var underrettet om Familiens bekendte Hemmeligheder.

»Ja det er Hr Debray.« svarede Tjeneren.

Danglars nikkede, henvendte sig derpaa til Monte-Christo og sagde:

»Hr. Lucian Debray er en gammel Ven af os, han er Gehejme Sekretær hos Indenrigsministeren. Hvad min Kone angaar, saa har hun gjort et Misgreb, da hun giftede sig med mig, thi hun er af en gammel, adelig Familie, en Frøken de Servieux, og senere Enke efter Oberst, Markis de Norgonne.«

»Jeg har ikke den Ære at kende Fru Baronesse Danglars, Hr. Lucian Debray har jeg derimod allerede talt med.«

»Saa!« sagde Danglars, »og hvor da?«

»Hos Hr. Morcerf.«

»Ah! Saa De kender den lille Vicomte?« spurgte Danglars forundret.

»Vi traf sammen i Rom i Karnevalstiden.«

»Ja, ja.« sagde Danglars, »jeg har hørt Tale om et Eventyr, om Banditter og Røvere. Jeg tror, han har fortalt min Kone og min Datter det, da han kom tilbage fra Italien.«

»Baronessen venter Herrerne!« sagde Tjeneren, som imidlertid havde meldt dem.

»Jeg gaar foran for at vise Dem Vejen!« sagde Danglars.

»Og jeg følger Dem!« svarede Greven.

OTTENDE KAPITEL.

Det graaskimlede Spand.

Greven fulgte Baronen gennem en Række pragtfuldt men smagløst møblerede Værelser, og kom endelig til Baronessens Boudoir, et lille ottekantet Værelse, der var betrukken med rosenrødt og hvidt Silketøj; Stolene var forgyldte og betrukne med gammeldags Stoffer. Dørstykkerne bestod af Landskabsmalerier i Bouchers Manér; endelig var der endnu to Pastelmalerier i Medaillon, som stemmede overens med Smagen i dette Værelses øvrige Møblering.

Madame Danglars, der nagtet sine seksogtredive Aar endnu kunde gælde for en Skønned, sad ved sit Piano, et Mesterstykke med indlagt Arbejde, medens Lucian Debray sad ved et Bord og bladede i et Album.

Lucian havde allerede for Grevens Ankomst haft Lejlig-

hed til at fortælle Baronessen meget om ham. Man erindrer, at Greven under Frokosten hos Morcerf havde frembragt et stort Indtryk paa de øvrige Bordgæster. Dette Indtryk var endnu ikke udslettet hos Debray, hvilket han beviste ved de Forklaringer, som han gav Baronessen om Grevens Person.

Madame Danglars Nysgerrighed, som allerede var blevet vakt, dels ved Morcerfs tidligere Beskrivelse og nu ved Lucians yderligere Forklaringer, var bragt til det højeste. Hun modtog Greven med en ceremoniel, men tillige meget behagelig Hilsen. Lucian udvekslede ligeledes en Hilsen med Greven og et fortroligt Haandtryk med Danglars.

»Fru Baronesse,« sagde Danglars »tillader De, at jeg forestiller Dem Hr. Greven af Monte-Christo, som er blevet mig særdeles anbefalet af mine Korrespondenter i Rom ,og jeg behøver kun at sige et Par Ord om ham, for straks at gøre ham til alle vore skønne Damers Yndling, og det er, at han er kommet til Paris i den Hensigt at opholde sig her et Aar og i Løbet af den Tid at udgive seks Millioner. Det lover en Række af Baller, Middagsselskaber og italienske Nætter, ved hvilke jeg haaber, at Hr. Greven lige saa lidt vil glemme os, som vi vil glemme ham ved vore smaa Fester.«

Skønt denne Forestilling var krydret med temmelig plumpe Lovtaler, saa er det dog noget saa sjældent, at en Mand kommer til Paris for at udgive en mere end fyrstelig Formue, saa Madame Danglars betragtede ham med et Blik, der ikke manglede en vis Interesse.«

»Og hvornaar kom De hertil, min Herre?« spurgte Baronessen.

»I Gaar Morges, Madame.«

»Og De kommer som sædvanlig fra Verdens Ende, som man siger?«

»Denne Gang i det mindste kun fra Cadix.«

»De er kommet hertil paa en skrækkelig Aarstid! Paris er afskyelig om Sommeren; her er hverken Baller eller Selskaber eller Fester. Den italienske Opera er i London, den franske Opera er overalt, undtagen i Paris, og hvad Teater Francais angaar, saa ved De, at det er intet Sted. Vi har altsaa ikke andet tilovers til vort Tidsfordriv end nogle usalige Væddeløb paa Marsmarken og i Satory. Sender De Heste til Løbene, Hr. Greve?«

»Jeg vil deltage i alt, hvad der er Skik i Paris, dersom jeg maatte være saa heldig at finde nogen, der vilde belære mig om de franske Sæder.«

»Interesserer De Dem for Heste, Hr. Greve?«

»Jeg har tilbragt en Del af min Levetid i Orienten, og De ved, Madame, at Østerlænderne kun forstaar at vurdere to

Ting i Verden, nemlig deres Hestes Adel og deres Kvinders Skønhed.«

»Hr. Greve! De burde i det mindste have været saa galant at nævne Damerne først.«

»Der ser De, Madame, at jeg havde fuldkommen Ret, da jeg nylig ønskede mig en Lærer, som kunde indføre mig i Pariserlivet.«

I dette Øjeblik kom Baronessens Kammerjomfru ind og tilhviskede hende nogle Ord.

Madame Danglars blegnede.

»Umuligt!« sagde hun.

»Men dog den rene Sandhed« sagde Kammerjomfruen.

Baronessen saa til sin Mand.

»Er det muligt?« spurgte hun.

»Hvilket, Madame?« spurgte Danglars med synlig Uro.

»Hvad Pigen siger mig.«

»Og hvad siger hun?«

»Hun siger, at da Kusken vilde spænde mine Heste for, saa var de ikke i Stalden. Jeg beder Dem, hvad skal det betyde?«

»Madame! jeg beder Dem, hør mig!«

»Ja, jeg hører Dem, min Herre, thi jeg er meget nysgerrig efter at vide, hvad De har at sige mig. Jeg vil lade disse Herrer dømme os imellem, og jeg vil derfor sige Dem, hvorledes Sagen forholder sig. Mine Herrer!« vedblev Baronessen, »Hr. Baron Danglars har ti Heste i sin Stald Deriblandt er to, som tilhører mig. De kender dem, Hr. Debray, mine skønne Graaskimler. Men nu i dette Øjeblik, da Madame de Villefort vil laane min Vogn for at køre til Boulogneskoven, saa er Hestene der ikke mere. Hr. Danglars maa vist have fundet en Lejlighed til at fortjene nogle Tusinde Francs ved dem og har solgt dem. O, min Gud! Hvad disse Spekulanter dog er for en afskyelig Slægt!«

»Madame,« sagde Danglars, »Hestene var altfor vælige; de var nærme fire Aar gamle, og jeg frygtede, at De skulde komme til Skade ved dem.«

»Aa, min Herre,« sagde Baronessen, »De ved jo, at jeg i den sidste Maaned har haft den bedste Kusk i Paris i min Tjeneste, med mindre De ellers skulde have solgt ham tilligemed Hestene.«

»Min Bedste! Jeg vil skaffe Dem lignende, ja, maaske endnu bedre Heste, men de maa være mere sagtmodige, mere rolige, saa jeg ikke skal have noget at befrygte af dem.«

Baronessen trak paa Skulderen med en Mine, som røbede den dybeste Foragt.

Danglars syntes ikke at bemærke denne mere end ægteskabelige Ømhed, men vendte sig til Monte Christo og sagde:

»Jeg beklager virkelig, at jeg ikke tidligere har kendt Dem, Hr. Greve, De er jo netop i Begreb med at indrette Deres Husholdning?«

»Ganske vist!« svarede Greven.

»Jeg vilde have tilbudt Dem disse Heste. De kan tænke Dem, jeg har solgt dem for en ren Bagatel, men, som sagt, jeg vilde være af med dem; det er Heste, som kun passer for en ung Mand.«

»Min Herre,« sagde Greven, »jeg takker Dem, men jeg har i Morges købt et Par ret gode og ikke for dyre Heste. Se en Gang, Hr. Debray, De er jo en Kender af Heste, saa vidt jeg ved.«

Medens Debray gik til Vinduet, nærmede Danglars sig sin Kone.

»Forestil Dem, Madame,« sagde han ganske sagte til hendede »man har budt mig en ganske overordentlig Pris for disse Heste. De ved ikke, hvad det er for en Nar, der gaar ud paa at ødelægge sig selv, og som i Morges sendte sin Hushovmester til mig for at købe Hestene. Det bedste ved den Historie er endnu, at jeg fortjente seksten Tusind Francs paa dem. De maa ikke blive altfor bedrøvet derover; jeg vil give Dem fire Tusinde og Eugenie to Tusinde deraf.«

Madame Danglars tilkastede sin Mand et tilintetgørende Blik.

»Men, min Gud!« raabte Hr. Debray.

»Hvad er der?« spurgte Baronessen.

»Nej, jeg tager ikke fejl, det er virkelig Deres Heste, Deres egne Heste, som er spændte for Grevens Vogn!«

»Mine Graaskimler?« raabte Baronessen og ilede til Vinduet. »Ja, det er virkelig dem!«

Danglars stod der ganske forbavset.

»Er det muligt?« sagde Monte-Christo med forstilt Forundring.

Baronessen hviskede et Par Ord til Debray, som derpaa nærmede sig til Monte-Christo og spurgte:

»Baronessen ønskede at vide, til hvilken Pris hendes Mand har solgt Dem Hestene?«

»Jeg ved det ikke saa nøje,« sagde Greven, »det er en Overraskelse, som min Hushovmester har beredt mig, men som nok vil koste mig omtrent tredive Tusinde Francs.«

Debray overbragte Monte Christos Svar til Baronessen.

Danglars var saa bly og saa forvirret, at Greven syntes at have Medlidenhed med ham.

»Ser De,« sagde han til ham, »saa utaknemlige er Da-

merne. Deres Forekommenhed er blevet ganske upaaagtet af Baronessen. Ja, utaknemlig er ikke det rette Ord; man kunde sige taabelig. Men saaledes er det nu, man elsker altid det, som skader, og tro De mig, min kære Baron, det er altid bedst at lade dem følge deres eget Hoved; gaar det galt, saa bliver det deres egen Skyld.«

Danglars svarede ikke ,han indsaa, at der forestod ham en uhyggelig Scene Baronessens Øjenbryn var sammentrukne som den olympiske Jupiters og forkyndte en Storm. Debray, som mærkede, at den nærmede sig, foregav Forretninger og bortfjernede sig.

Monte Christo vilde heller ikke overvære det Optrin, som var i Vente, han anbefalede sig ligeledes og overlod Baronen til sin Kones Vrede.

»Godt!« tænkte Monte-Christo, idet han gik bort, »nu er jeg kommen til det Punkt, som jeg ønskede; jeg har deres huslige Fred i mine Hænder jeg vil nu kunne vinde baade Herrens og Fruens Hjerte, hvert fra sin Side. Hvor heldigt! Men,« tilføjede han, »med alt dette er jeg dog endnu ikke blevet forestillet for Frøken Eugenie Danglars, som jeg dog gerne vilde gøre Bekendtskab med. Dog,« vedblev han med sit ejendommelige Smil, »vi er i Paris og har endnu Tiden for os. Det kan altid ske siden!«

Under denne Betragtning steg Greven i Vognen og kørte bort.

To Timer derefter modtog Madame Danglars et sirligt Brev fra Greven af Monte-Christo, i hvilket han erklærede, at han ikke vilde begynde sin Indtrædelse i Pariserverdenen med at bringe en skøn Dame til Fortvivlelse, og bad hende derfor om at modtage Hestene som en Foræring. De havde det samme Seletøj paa, som han om Morgenen havde set paa dem, kun havde han ladet anbringe en Diamant i hver af de Rosetter, som de bar ved Ørene.

Danglars modtog ogsaa et Brev, i hvilket Greven bad om Tilladelse til at maatte tilfredsstille sit Millionærlune, samt om Undskyldning for sin orientalske Handlemaade med Hensyn til Hestenes Tilbagesendelse.

Samme Aften rejste Greven til Auteuil, ledsaget af Ali.

Henimod Klokken tre om Morgenen blev Ali vækket af Grevens Ringen og traadte ind i hans Værelse.

»Ali,« sagde Greven, »du har ofte rost dig af din Behændighed i at kaste Lassoen?«

Ali gav et bekræftende Tegn og hævede sig med Stolthed.

»Godt! Altsaa kunde du vel standse en Okse med din Lasso?«

Ali nikkede bekræftende.

»Ogsaa en Tiger eller en Løve?«

Ali gjorde en Bevægelse, som om han kastede en Lasso, og efterlignede et Brøl.

»Jeg forstaar dig, du har været paa Løvejagt?«

Ali nikkede med Stolthed.

»Vilde du ogsaa kunne standse et Par løbske Heste?«

Ali smilede med en Slags Ringeagt.

»Nu vel, saa hør!« sagde Monte Christo, »her vil snart komme en Vogn forbi, trukket af et Par Graaskimler, det er dem, som jeg kørte med i Gaar; de vil uden Tvivl være i Løb, og om du saa skulde lade dig knuse af dem, saa maa du standse dem her udenfor.«

Ali gik ned paa Gaden, afstak en Linie paa Stenbroen, hvilken han derpaa gik op og viste Greven, der havde fulgt hans Bevægelser med Øjnene. Greven klappede ham venlig paa Skulderen, derpaa gik Ali ned og røg sin Chibouque, medens Monte Christo overlod det videre til ham.

Man kunde imidlertid bemærke en let Utaalmodighed hos ham, da Klokken var henimod fem, nemlig den Tid, til hvilken han ventede Vognen. Han gik frem og tilbage paa Gulvet i et Værelse, som vendte ud til Gaden lyttede, og nærmede sig Tid efter anden til Vinduet, hvorfra han kunde se Ali, der udpustede Røgskyer med en Regelmæssighed, der viste, at han ganske hengav sig til denne vigtige Beskæftigelse. Pludselig hørte man en fjærn Raslen, som nærmede sig med Lynets Hurtighed, og man saa en Vogn, hvis Kusk forgæves søgte at standse de sky Heste, som skummende susede forbi. I Vognen sad en ung Kone, som omslyngede et Barn paa syv eller otte Aar, og hvis Kræfter var saa lammede af Skræk, saa hun ikke engang formaaede at udstøde et Skrig. En Sten eller et Stykke Træ, som var kommet under et af Hjulene, havde været tilstrækkeligt til ganske at sønderbryde den knagende Vogn. Hestene foer frem midt ad Gaden, og han hørte Angstraab af de, som saa dem komme.

Pludselig lagde Ali sin Chibouque til Siden, tog Lassoen ud af Lommen, kastede den, saa den snoede sig tre Gange om den nærmeste Hests Forben, og lod sig slæbe nogle Skridt frem med den. Endelig styrtede den fangne Hest, faldt over Vognstangen, som den knækkede, og standsede derved den anden Hest, som endnu stod paa Benene og vilde vedblive at løbe. Kusken benyttede dette Ophold til at springe ned af Bukken, men Ali havde allerede boret sine Fingre ind i den anden Hests Næsebor, og vrinskende af Smerte faldt den ved Siden af den første.

Alt dette skete i Løbet af nogle faa Sekunder! En Mand fra Huset ligeoverfor, havde imidlertid benyttet Lejligheden

og var, tilligemed flere Tjenere, ilet til Hjælp. I det Øjeblik, da Kusken aabnede Vogndøren, løftede han Damen ud; hun klamrede sig med den ene Haand fast til Sædet medens hun med den anden trykkede sit almægtige Barn til sit Bryst. Monte-Christo, thi ham var det, bragte dem begge ind i sit Hus og lagde dem paa en Kanapé.

»Vær rolig, Madam!« sagde han, »De er frelst.«

Damen fattede sig, og i Stedet for Svar henviste hun til sin Søn med et Blik der var mere veltalende end alle Bønner.

Barnet laa virkelig endnu besvimet.

»Jeg forstaar Dem, Madame!« sagde Greven, idet han betragtede Barnet, »men vær rolig, han har ikke faaet nogen Skade, det er kun Skrækken, der har hensat ham i denne Tilstand.«

»O, min Herre!« raabte Moderen, »siger De det ikke for at berolige mig? Se, hvor bleg han er. Min Søn, mit Barn, min Eduard! Svar dog din Moder. Ak, min Herre! Send dog Bud efter en Læge. Min Formue til den, som gengiver mig min Søn!«

Monte-Christo gjorde en Bevægelse med Haanden, som for at berolige den klagende Moder, aabnede derpaa en Flaske af forgyldt bøhmisk Glas, som indeholdt et rødt Fluidum, af hvilket han lod nogle Draaber falde paa Barnets Læber. Det endnu stedse blege Barn aabnede straks Øjnene. Ved dette Syn nærmede Moderens Glæde sig næsten til Vanvid.

»Hvor er jeg?« raabte hun, »og hvem skal jeg takke for en saadan Lykke efter saa haard en Prøvelse.«

»De er hos en Mand, som føler sig lykkelig ved at have befriet Dem fra en Sorg.«

»O, den fordømte Nysgerrighed!« sagde Damen, »hele Paris talte om Madame Danglars' prægtige Heste, og jeg var saa uforsigtig at ville prøve en Tur med den.«

»Hvorledes?« raabte Greven med et Udtryk af Overraskelse, »disse Heste tilhører Baronessen?«

»Ja, min Herre, kender De hende?«

»Madame Danglars! Jeg har den Ære. Og det glæder mig saa meget mere at have reddet Dem af den Fare, som disse Heste har givet mig Skylden for. Jeg havde nemlig i Gaar købt disse Heste af Baronen, men Baronessen syntes at være saa utilfreds dermed, saa jeg sendte hende dem tilbage med Begæring om at modtage dem som en Foræring af mig.«

»Men saa er De uden Tvivl Greven af Monte-Christo, om hvem Hermine fortalte mig saa meget i Gaar?«

»Ja, Madame!« svarede Greven.

»Og jeg, Hr. Greve, er Heloise de Villefort.«

Greven bukkede som en Mand, for hvem man nævner et ganske fremmed Navn.

»O, hvor Hr. de Villefort vil bevidne Dem sin Taknemmelighed,« sagde Madame Heloise. »Han skylder Dem vore Liv. De har gengivet ham Kone og Barn; thi vi vilde sikkert have været fortabte begge, dersom Deres ædelmodige Tjener ikke havde ydet os sin Bistand.«

»Ak, Madam, jeg gyser ved Tanken om den Fare, i hvilken De svævede.«

»Jeg haaber, at De vil tillade mig at belønne denne ædle Mands Opofrelse paa en værdig Maade?«

»Madame!« sagde Monte Christo, »jeg beder Dem, fordærv mig ikke Ali, hverken ved Lovtaler eller ved Belønninger, han maa ikke vænnes dertil. Ali er min Slave, idet han frelste Deres Liv, tjente han mig, og det er hans Pligt.«

»Men han har vovet sit eget Liv derved!« sagde Madame de Villefort forundret over dette Herskersprog.

»Jeg har reddet dette Liv, Madame, ialgelig tilhører det mig.« svarede Greven.

Madame de Villefort tav forundret over dette Menneske, som straks ved sin første Optræden udøvede en saa besynderlig Indflydelse over de som han kom i Berørelse med.

Under denne korte Tavshed kunde Greven uforstyrret betragte Barnet, som Moderen bedækkede med sine Kys. Eduard var lille, mager og af en saa hvid Hudfarve, som ellers kun rødhaarede Børn plejer at være, og dog var hans Hoved bedækket med en Skov af sorte Haar, som hang ned over hans Skuldre, omgav hans Ansigt og fordoblede Livet i hans Øjne, der sprudlede af næsvis Ondskab og Vanartighed. Hans Mund, som begyndte at genvinde sin Rødme, var nedhængende og havde tynde Læber, medens dette otte Aars Barns Ansigtstræk mere lignede en tolv Aars Drengs.

Hans første Bevægelse var at støde Moderen tilbage for at udrive sig af hendes Arme, at aabne den lille Kasse, af hvilken Greven havde taget Flasken, og uden at spørge nogen derom, men kun vant til at handle efter sin egen Villie, begyndte han at tage Proppen af en Flaske.

»Rør ikke derved, min Kære!« sagde Greven hastig. »Nogle af disse Vædsker er farlige ikke alene naar man drikker dem, men endogsaa naar man indaander Lugten deraf.«

Madame de Villefort blegnede og greb sin Søn ved Armen for at trække ham til sig; men efter at hendes Frygt var overvunden, kastede hun et hurtigt, men udtryksfuldt Blik, som ikke undgik Grevens Opmærksomhed, til Skrinet.

I dette Øjeblik traadte Ali ind.

Madame de Villefort gjorde en glad Bevægelse, trak Barnet nærmere til sig og sagde:

»Eduard! Ser du denne gode Tjener? Han har udvist en brav Opførsel; thi han har vovet sit Liv for at standse de Heste, der løb løbsk med Vognen og med os. Tak ham altsaa: thi uden ham vilde vi sandsynligvis begge være døde nu.«

Drengen fortrak Munden, vendte sig foragtelig om og sagde:

»Han er altfor hæslig!«

Greven smilte, som om Barnet havde opfyldt en af hans Forhaabninger; medens Madame de Villefort skændte paa sin Søn med et Maadehold, som sikkert ikke vilde have været efter Jean Jacques Smag.

»Ser du!« sagde Greven paa arabisk til Ali. »denne Dame beder sin Søn om at takke dig, fordi du har reddet deres Liv, men han svarer, at du er altfor hæslig.«

Ali saa sig om og betragtede Drengen med et ligegyldigt Blik, men en sagte Bevægelse af hans Næsebor overbeviste Greven om, at han følte sig dybt fornærmet.

»Min Herre,« sagde Fru de Villefort, idet hun rejste sig for at gaa, »er dette Deres sædvanlige Bolig?«

»Nej, Madame,« svarede Greven, »det er kun en Slags Aftrædelse, som jeg har købt. Jeg bor paa Champ Elysees, Nummer 30. Men jeg ser, at De nu er velbefindende og ønsker at begive Dem hjem. Jeg har netop givet Ordre til at spænde Baronessens Heste for en af mine Vogne, og Ali, denne hæslige Karl,« sagde han, idet han smilte til Drengen, »vil have den Ære at køre Dem hjem, medens Deres Kusk bliver her for at faa Vognen nogenlunde i Stand; saa snart dette uundgaaelige Arbejde er udført, skal et Par af mine Heste straks bringe den tilbage til Madame Danglars.«

»Men,« sagde Madame de Villefort, »med disse Heste tør jeg aldrig mere køre.«

»O! De skal se, Madame, under Alis Hænder vil de blive tamme som Lam.«

Ali havde imidlertid nærmet sig til Hestene, som man med megen Anstrengelse havde faaet paa Benene igen. Han holdt i sin Haand en lille Svamp, som var gennemtrukket af en vellugtende Eddike, gned Hestenes Næsebor og Tindinger dermed, og de begyndte straks at snøfte og puste, og en øjeblikkelig Skælven gennemfoer dem.

Midt iblandt den talrige Menneskemasse, som den sønderslagne Vogn og Rygtet om det Skete havde samlet udenfor Huset, spændte Ali Hestene for Grevens Vogn, besteg Kuskesædet, og til stor Forundring for alle de Omkringstaaende, der havde set disse Heste fare af Sted som besatte af en ond Aand, maatte han nu bruge Pisken alvorlig for at faa dem af Sted, det var, som om det slet ikke længere var de berømte

Graaskimler; thi de var sløve, matte og saa dvaske, saa Madame de Villefort brugte næsten to Timer for at komme til Faubourg St. Honoré, hvor hun boede. Næppe var hun kommet hjem, og næppe var den første Bevægelse i Familien tilende, førend hun skrev følgende Brev til Baronesse Danglars:

Kære Hermine!

»Paa en forunderlig Maade er jeg og min Søn nylig bleven frelste af den samme Greve af Monte-Christo, om hvem vi i Gaar Aftes talte saa meget, og hvem jeg mindst havde ventet at se i Dag. I Gaar talte De om ham med et Sværmeri, som min indskrænkede Forstand maatte bele, men i Dag finder jeg, at dette Sværmeri endogsaa staar langt tilbage for den Mand, som indgød det. Deres Heste blev skv løb som rasende, og jeg og min stakkels Eduard var uden Tvivl blevne knuste mod det første Hjørne, dersom ikke en Araber, en Neger eller Nubier, kort sagt en Sort, som er i Grevens Tjeneste, paa et Vink af ham og med egen Livsfare, havde standset Hestene. Straks ilede Greven til og bragte os Eduard og mig ind i sit Hus, hvor han kaldte min Søn til Live igen. Han lod mig køre hjem i hans egen Vogn, og De vil faa Deres sendt i Morgen. De vil finde Deres Heste meget svækkede efter denne Fart, de er ganske sløve, og synes at skamme sig ved, at de er blevne betvungne af et Menneske. Greven har paalagt mig at sige Dem, at et Par Dages Hvile vil bringe dem i samme gode, det vil sige skrækkelige, Tilstand som før, naar de i den Tid kun bliver fodrede med Byg. — Farvel! Jeg takker Dem ikke for Køreturen, dog, naar jeg ret overvejer det, er det en Utaknemmelighed at skænde paa Dem for Deres Hestes Luner; thi det er dog et af disse Luner, som jeg kan takke for, at jeg har set Greven af Monte-Christo, og denne Fremmede forekommer mig virkelig uden Hensyn til de Millioner, som han besidder, at være en saa interessant Opgave, saa jeg maa studere ham for enhver Pris, selv hvis jeg skulde foretage endnu en Køretur med Deres Heste.

Eduard har udholdt denne Begivenhed med et beundringsværdigt Mod. Han besvimede, men udstødte ikke et Skrig og udgød ikke en Taare. De vil vel sige mig, at min Moderkærlighed gør mig blind, men der boer en stærk Sjæl i dette magre og svage Legeme. Min kære Valentine sender mange Hilsener til Deres kære Eugenie. Jeg omfavner Dem af ganske Hjerte.

Heloise de Villefort.

P. S. Søg endelig paa en eller anden Maade at skaffe mig et Sammentræf med Greven af Monte-Christo, jeg maa

nødvendig gøre hans Bekendtskab. Forøvrigt har min Mand lovet mig at ville aflægge ham et Besøg, som han formodentlig vil gengælde.«

Om Aftenen var Begivenheden i Auteuil Genstand for den almindelige Underholdning. Albert fortalte sin Moder den, Chateau-Renaud fortalte den i Jockeyklubben, Debray i Ministerens Salon, og Beauchamp gjorde endogsaa Greven den Ære at optage en Snes Linier derom i sit Blad, hvor den Fremmede blev gjort til en Helt i alle aristokratiske Damers Øjne. Mange Herrer og Damer lod sig forestille for Madame de Villefort, blot for at faa Lejlighed til at aflægge hende et Besøg, og af hendes egen Mund erfare alle de enkelte Omstændigheder ved dette besynderlige Eventyr.

Hvad Hr. de Villefort angik, saa klædte han sig i Galla, i sort Kjole og hvide Handsker, steg til Vogns og holdt endnu samme Aften udenfor Nummer 30 paa Champs Elysees.

NIENDE KAPITEL.

Ideologi.

Dersom Greven af Monte Christo havde tilbragt længere Tid i Pariserverdenen saa vilde han have forstaaet at vurdere det Besøg, som Hr. de Villefort aflagde hos ham. Han stod i Yndest ved Hoffet, enten den regerende Konge var en af den ældre eller yngre Linie, enten Ministeriet var doktrinært, liberalt eller konservativt. Han stod i almindeligt Ry for at være en særdeles duelig Mand, som man i Almindelighed anser de Folk for duelige, som endnu ikke har lidt noget politisk Nederlag.

Hadet af mange, men ivrig beskyttet af nogle, uden dog at være elsket af nogen, beklædte Hr. de Villefort en høj Stilling, c~ holdt sig der, som en Halay eller en Molé.

Hans Salon, som var prydet med en ung Kone og en attenaarig Datter af første Ægteskab, var desuden en af hine strenge Pariser-Saloner, i hvilke man overholdt Traditionens Dyrkelse og Etikettens Religion. Kold Høflighed, ubetinget Fastholden ved Regeringens Grundsætninger, dyb Foragt for Teori og Teoretikere og et ligesaa dybt Had mod Ideologer, var Elementerne i Hr. de Villeforts huslige og offentlige Liv.

Hr. de Villefort var ikke blot Embedsmand, han var næsten Diplomat. Hans Forbindelser med det gamle Hof, om hvilket han stedse talte med Højagtelse, bragte ham Agtelse

hos det nye Hof, og han vidste saa meget, saa man ikke alene altid skaanede ham, men ogsaa raadførte sig med ham.

Maaske alt dette havde været anderledes, dersom man havde kunnet skille sig af med Hr de Villefort; men han beboede, ligesom hine Feudaltidens Vasaller, der rebellerede mod deres Overherrer, en uindtagelig Fæstning, og det var hans Embede som Kongelig Prokurør, hvis Fordele han forstod at benytte paa alle mulige Maader, og som han ikke vilde opgive, uden for at lade sig udnævne til Deputeret, for paa denne Maade at gennemføre sin Neutralitet ved Opposition.

For sine Venner var Hr. Villefort en mægtig Beskytter, for sine Fjender en hemmelig, men forbitret Modstander, for de Ligegyldige var han en personificeret Lovbog En stolt Holdning, et ligegyldigt Fysiognomi, et mørkt, næsten uforskammet gennemtrængende og speidende Blik, var Egenskaber hos den Mand, hvis Grundvold var rejst paa fire, efter hinanden følgende Revolutioner.

Hr de Villefort var anset for at være det mindst omgængelige Menneske; han gav kun et Bal aarlig, og viste sig kun i et Kvarter ved samme, det vil sige, femogfyrretyve Minutter mindre end Kongen viser sig paa sine Baller.

Man saa ham aldrig i Teatret, ved Koncerterne eller paa noget offentligt Sted; stundom, men kun sjældent, spillede han et Parti Whist, og da havde man ondt ved at finde Spillere, der kunde synes værdige nok for ham, det maatte da være en Gesandt, en Erkebiskop, en Prins en første Præsident eller en Enkehertuginde.

Saaledes var den Mand, hvis Vogn holdt udenfor Greven af Monte Christos Dør.

Kammertjeneren meldte Hr de Villefort i det Øjeblik, da Greven, bøjet over et stort Bord, hvorpaa laa et Landkort, forfulgte Vejen fra St Petersborg til Kina.

Den kongelige Prokurør traadte ind med samme høitidelige og afmaalte Skridt, som naar han traadte ind i Tribunalet; det var endnu den samme eller rettere sagt en Fortsættelse af den Mand, som vi tidligere har lært at kende i Marseille som Substitut. Naturens faste Grundsætninger havde ikke forandret noget i sin regelmæssige Gang med Hensyn til hans Person. Han havde tidligere været slank, nu var han mager, tilforn bleg, nu gusten, hans dybtliggende Øjne var blevne hule og hans Guldbriller laa saa tæt mod Øjnene, saa de synes at udgøre en Del af hans Ansigt.

Naar man undtager hans hvide Halskrave, saa var hans hele Paaklædning sort, og denne sørgelige Farve blev kun afbrudt af et smalt rødt Baand paa Brystet, der saa ud som en Blodstribe.

Hvor meget end Monte-Christo forstod at beherske sig selv, saa kunde han dog ikke undlade at betragte Embedsmanden med paafaldende Nysgerrighed. Villefort, som var vant til at være mistroisk og vantro, var meget mere tilbøielig til at betragte den fornemme Fremmede saaledes kaldte man Monte Christo, som en Lykkeridder, der søger en ny Skueplads, eller en bortflygtet Forbryder, end som en Prins eller Sultan af Tusind og en Nat.

»Min Herre!« sagde Villefort i hin officielle Tone, som Embedsmændene ikke kan eller vil aflægge. »Min Herre, den særdeles Tjeneste, som De har udvist mod min Kone og min Søn, gør mig det til en Pligt at bringe Dem min Taksigelse; jeg kommer for at opfylde denne Pligt og bevidne Dem min hele Erkendtlighed.«

Og medens han sagde disse Ord havde hans Øine bibeholdt deres sædvanlige Overmod. Han talte med en Generalprokurørs Stemme og med ubøielig Stivhed i Hals og Skuldre, der foranledigede hans Smigrere til at kalde ham det personificerede Billede af Loven.

»Min Herre!« sagde Greven ligefædes med Iskulde, »jeg føler mig meget lykkelig ved at have frelst en Søn for sin Moder; thi man siger jo, at Moderkærligheden er den stærkeste og helligste Følelse, og den Lykke, der saaledes er blevet mig til Del, fritager Dem for en Pligt, hvis Opfyldelse vistnok gør mig Ære, da jeg ved, at Hr. de Villefort ikke ødsler med sin Gunst, men som dog ikke kan opveje den indre Tilfredshed, som jeg føler.«

Villefort følte sig saa forbavset over dette Svar, som en Soldat, der uagtet sin Rustning dog føler det Hug, der bliver ført imod ham, og et foragteligt Træk om Læberne viste, at han ikke havde antaget Monte Christo for nogen ægte Adelsmand. Han saa sig om, ligesom for at opdage noget i Værelset, hvortil han kunde knytte den afbrudte Samtale. Han bemærkede det Landkort, som Monte-Christo betragtede, idet han kom ind, og udbrød:

»De beskæftiger Dem med Geografien, min Herre. Det er rigt Studium, især for Dem, der som man forsikrer, har set alle de Lande, som findes afbildede paa Atlasset.«

»Ja, min Herre,« svarede Greven, »jeg vilde studere Mennesket i sin Helhed, saaledes som De daglig forsøger det i Enkelthed; jeg vilde studere Fysiologien, thi jeg antager, at det maa være lettere at slutte sig fra det Hele til det Enkelte, end fra det Enkelte til det Hele. Det er en Grundsætning i Algebraen, at man slutter sig fra det Bekendte til det Ubekendte, men ikke fra det Ubekendte til det Bekendte. Men jeg beder — tag dog Plads, min Herre!«

Og Monte-Christo pegede paa en Stol, som Prokurøren blev nødt til selv at trække frem, medens Greven atter satte sig paa den, paa hvilken han havde knælet, da Villefort traadte ind

»Altsaa De filosoferer?« begyndte Villefort efter et Øjebliks Tavshed, under hvilket han havde samlet nye Kræfter, ligesom en Kæmpe, naar han har truffet en stærk Modstander, »Paa Ære, hvis jeg havde lige saa lidt at bestille som De, saa vilde jeg søge en mindre ubehagelig Beskæftigelse.«

»De har Ret!« sagde Monte Christo, »betragtet under et Solmikroskop er Mennesket en hæslig Puppe, men De sagde, at jeg ikke havde noget at bestille. Tror De da, at De har noget at bestille, eller, for at tale tydeligere, tror De, at det, De bestiller, fortjener at kaldes noget?«

Villeforts Forbavselse blev endnu større ved dette andet Slag, som hans ubekendte Modstander bibragte ham paa en saa uhøflig Maade. Det var længe siden at den kongelige Prokurør havde hørt en saa dristig Modsætning, eller rettere sagt, det var første Gang, at han følte den.

»Min Herre!« sagde han, »De er fremmed her, og har, efter Deres eget Sigende, tilbragt en Del af Deres Liv i Orienten, De ved altsaa ikke, hvor forsigtigt den menneskelige Retfærdighed maa gaa frem hos os, medens den i hine barbariske Egne gaar saa kort til Maalet.«

»Jo, det ved jeg netop meget vel, min Herre; thi jeg har netop beskæftiget mig med Justitsen i alle Lande, jeg har sammenlignet alle Nationers Kriminalprocedurer med den naturlige Retfærdighed, og jeg maa tilstaa min Herre, at jeg har fundet, endogsaa de vilde Nationers Love mest overensstemmende med Guds Villie.«

»Dersom disse Love blev anerkendte,« sagde den kongelige Prokurør »saa vilde vore Lovbøger blive meget simplere, og da vilde vi, som De sagde, ikke have meget at bestille.«

»Saa vidt vil det maaske nok komme,« svarede Monte-Christo, »alle menneskelige Opfindelser har til Hensigt at udfinde det simpleste og letteste.«

»Men imidlertid,« sagde Embedsmanden, »har vi vore Lovbøger, som indeholder de galliske, de romerske og frankiske Skikke og Love, og De vil indrømme, at der udfordres en lang Tid og dybtgaaende Studium til at erhverve sig Kundskab i alle disse Love, og for ikke at glemme den erhvervede Kundskab.«

»I den Henseende er jeg ganske af Deres Mening; men saa meget som De kender til den franske Nations Lovbog, saa meget kender jeg til alle Nationers Lovbøger; jeg er lige saa meget hjemme i de engelske, tyrkiske, japanesiske og in-

diske Love, som i de franske, og jeg havde derfor Ret, naar jeg sagde at De kun har meget lidt at bestille, i Sammenligning med hvad jeg allerede har opfattet og at De, i Forhold til det som jeg har lært, endnu har meget tilbage at lære«

»Men i hvilken Hensigt har De lært alt dette?« spurgte Villefort forundret.

Monte-Christo smilte.

»Jeg ser,« sagde han, »at endskønt De er bekendt som en Mand af større Kundskaber, saa betragter De dog alting fra det almindelige og materielle Synspunkt, idet De stedse begynder og ender med Mennesket«

»Forklar Dem tydeligere, min Herre,« sagde Villefort stedse mere forundret, »jeg forstaar Dem ikke ganske«

»Jeg mener, at De med Øjnene henvendte paa Nationernes selskabelige Organisation kun ser Maskinens Gang, men ikke den ophøjede Mester, som sætter den i Bevægelse, at De i Deres Omgivelser kun ser dem, der beklæder Embederne, hvis Patenter er underskrevne af Ministrene eller af Kongen, men at Deres kortsynede Blik derimod ikke ser de Mennesker, som Gud har indsat over disse Embedsmænd og over Kongerne. Mennesker, som han har anbetroet et særegent Hverv, i Stedet for et Embede. Det er det ejendommelige ved den menneskelige Svaghed og ved den mangelfulde, ufuldstændige Organisation, Tobias betragtede den Engel, der skulde gengive ham Synet, som et almindeligt Menneske. Nationerne antog Attila, der skulde tilintetgøre dem, som en almindelig Erobrer, og begge maatte aabenbare deres himmelske Sendelse for at blive anerkendte. Den ene maatte sige: »Jeg er Herrens Engel,« og den anden: »Jeg er Guds Ris,« for at deres guddommelige Sendelse kunde blive aabenbaret«

Villefort, der troede, at han enten havde med en Nar eller med en Sværmer at bestille, blev mere og mere forundret og udbrød:

»Altsaa betragter De maaske Dem selv som et af disse overordentlige Væsner?«

»Og hvorfor ikke?« sagde Monte-Christo, »ja, jeg er et af hine overordentlige Væsner og jeg tror, at intet Menneske indtil dette Øieblik har befundet sig i en lignende Stilling. Kongerigerne er begrænsede, dels ved Bjerge og Floder, dels ved Sprog og Skikke; mit Kongerige er lige saa stort som Verden, thi jeg er hverken Italiener eller Franskmand, endskønt jeg taler lige saa flydende og rent fransk som De. Ali, min Nubier, tror at jeg er en Araber, min Hushovmester Bertuccio tror, at jeg er en Romer, og min Slavinde Haydee, at jeg er en Græker. De vil altsaa indse, at jeg paa denne Maade ikke tilhører noget Land, ikke begærer nogen Beskyttelse

af nogen Øvrighed og heller ikke har noget Hensyn der kan standse mig paa min Vej. Jeg har kun en frygtelig Modstander, og det er Døden, kun den kan afskære min begyndte Løbebane førend jeg har opnaaet det Maal som jeg har foresat mig. Alt det øvrige har jeg beregnet det som Menneskene kalder Skæbnens Tilskikkelser; Fattigdom, Omskiftelser og alle andre Muligheder har jeg forud beregnet og truffet mine Forholdsregler derimod. Jeg vil vedblive at være den samme, indtil min Død, og derfor siger jeg Dem Ting, som De endnu ikke har hørt, ikke engang af en Konges Mund; thi Kongen behøver Dem, og de andre frygter Dem. Hvem i et saa latterligt organiseret Samfund som vort, kan ikke sige til sig selv: »Maaske jeg engang kan faa med den kongelige Prokurør at bestille.«

»Og det vil De ogsaa kunne sige,« bemærkede Villefort, »thi fra det Øjeblik, da De bosatte Dem i Frankrig, er De ogsaa underkastet de franske Love.«

»Det ved jeg, min Herre; men naar jeg vil reise til et Land, saa har jeg Midler til min Raadighed, ved Hjælp af hvilke jeg studerer de Mennesker, af hvem jeg kan have noget at haabe eller at frygte, og jeg lærer tilsidst at kende dem bedre, end de maaske kender sig selv. Deraf følger, at selv en kongelig Prokurør, naar jeg fik med ham at skaffe, vilde komme mere i Forlegenhed end jeg.«

»De vil dermed sige,« bemærkede Villefort stammende, »at i Følge den menneskelige Natur, Svaghed har ethvert Menneske efter Deres Mening begaaet en Fejl?«

»Fejl eller Forbrydelse,« svarede Monte Christo skødesløst.

»Og at De selv er den eneste fuldkomne paa Jorden?« spurgte Villefort opirret.

»Ikke fuldkommen,« svarede Greven, »men uigennemtrængelig. Men lad os afbryde denne Underholdning, min Herre, dersom den ikke behager Dem; jeg har lige saa lidt at frygte af Deres Justits, som De af min dobbelte Tunge.«

»Nej, nej,« raabte Villefort heftig, da han uden Tvivl frygtede, at det maatte synes som om han havde maattet rømme Marken. »Nej, ved Deres glimrende Tale har De hævet mig over det sædvanlige Standpunkt; vi vil ikke tale, men ransage, og ved slige filosofiske Stridigheder siger man ofte hverandre dreje Sandheder, altsaa vil De maaske ogsaa tillade mig at sige Dem en Sandhed, endskønt den er lidt grov. Min Broder! De er hovmodig, De staar over andre Mennesker, men Gud er over Dem!«

»Over Alle!« svarede Monte Christo med en saa dyb Alvor, at Villefort uvilkaarlig gyste. »Jeg er stolt lige over for

Menneskene, der ligesom Slangerne angriber dem, der ikke søndertræder dem; men jeg bortkaster enhver Stolthed lige over for Herren, der har fremdraget mig af intet for at gøre mig til det, som jeg er.«

»Saa beundrer jeg Dem, Hr. Greve!« sagde Villefort, der for første Gang under denne besynderlige Samtale betjente sig af denne aristokratiske Titel mod Greven, hvem han hidtil kun havde benævnt: min Herre. »Ja dersom De virkelig føler Dem ophøjet eller uigennemtrængelig, saa har De Ret til at være stolt. Men har De ikke en eller anden Ærgerrighed?«

»Jeg har haft en, min Herre!«

»Og hvilken?«

»Det er hændt mig som saa mange andre, at Satan engang har ført mig op paa det højeste Bjerg og derfra vist mig hele Verden og sagt, som han fordum sagde til Kristus: Alt dette vil jeg give dig, dersom du falder ned og tilbeder mig! Da overvejede jeg det længe; thi en skrækkelig Ærgerrighed havde allerede længe behersket mig, og jeg svarede ham: Hør! Jeg har altid hørt Tale om Forsynet, og dog har jeg aldrig set det eller noget, som ligner det, derfor kan jeg ikke tro paa dets Tilværelse; jeg vil være Forsynet; thi det skønneste, største og mest ophøjede som jeg kender i Verden, er Magten til at belønne og straffe. Kan Du give mig den? Men Satan lod Hovedet hænge og sukkede: Du tager fejl, der er et Forsyn, men du kan ikke se det, fordi det, som er Aand af Gud, er usynligt ligesom ham. Du har ikke set noget, som ligner det, fordi det vandrer paa skjulte Veje. Alt, hvad jeg kan gøre for dig, indskrænker sig til at gøre dig til et af Forsynets Redskaber — Handelen blev sluttet, jeg taber maaske min Sjæl, men jeg fortryder ikke dette Skridt.«

Villefort betragtede Monte Christo med den højeste Grad af Forundring.

»Hr Greve!« sagde han, »har De Paarørende?«

»Nej, jeg staar alene i Verden.«

»Desværre!«

»Hvorfor det?« spurgte Greven.

»Fordi De da havde kunnet se et Syn, der var i Stand til at bøje Deres Stolthed. De frygter intet uden Døden, sagde De?«

»Jeg sagde ikke, at jeg frygtede den, min Herre, men kun, at den alene formaar at standse mig paa min Vej.«

»Og Alderdommen?«

»Min Sendelse vil være tilendebragt, førend jeg bliver gammel.«

»Og Vanviddet?«

»Jeg har allerede en Gang været nær ved at blive vanvittig, og De kender Grundsætningen: *non bis in idem*.«

»Men, min Herre,« indvendte Villefort, »der gives endnu andet at befrygte end Døden, Alderdommen eller Vanviddet, for Eksempel Apopleksien, denne Lynstraale, som træffer uden ganske at tilintetgøre, men efter hvilken der dog følger en Slags Tilintetgørelse. Man lever endnu, og man lever dog ikke. Dersom det behager Dem, Hr. Greve, at fortsætte denne Underholdning, saa besøg mig engang, naar De har Lyst til at træffe sammen med en Modstander, som er i Stand til at forstaa Dem, og begærlig efter at gendrive Dem, og jeg vil forestille Dem min Fader, Hr. Noirtier de Villefort, en af de mest fremragende Jakobinere under den franske Revolution, en Mand, der vel ikke har set alle Kongeriger paa Jorden, saaledes som De, men som har bidraget til at omstyrte et af de mægtigste, en Mand, der ligesom De troede at være et Redskab af det højeste Væsen og af Skæbnen. Velan, min Herre! Et Blodkar er sprunget i en af hans Hjernenerver og har tilintetgjort alt, ikke paa en Dag, ikke paa en Time, men i et Sekund. Aftenen i Forvejen var Noirtier den gamle Jakobiner, den forhenværende Senator og Karbonaro, der lo ad Kanoner og Dolke, der legede med Revolutionen; den næste Morgen var denne stakkels Noirtier en lam Olding, afhængig af sin Sønnedatter Valentine, det svageste Væsen i Huset, han var et stumt, henstivnet Lig, der lever uden Glæde men som jeg haaber, ogsaa uden Smerte, og for at give Legemet Tid til sin fuldkomne Opløsning.«

»Ak, min Herre!« svarede Monte-Christo, »et saadant Skuespil er ikke fremmed, hverken for mine Øjne eller for min Sjæl. Jeg begriber, at en Faders Lidelser kan frembringe store Forandringer i hans Søns Sind. Jeg vil komme, min Herre, da De har været saa god at opfordre mig dertil, for at se dette skrækkelige Skuespil, der opfylder Deres Hus med Sorg.«

»Det vilde uden Tvivl være Tilfældet, dersom Gud ikke havde givet mig en rigelig Skadesløsholdelse derfor. Ved Siden af denne Olding, der langsomt nærmer sig til Graven, er der to Børn, som træder ind i Livet; Valentine, en Datter af mit første Ægteskab med Frøken Renée de St. Meran, og Eduard, den Dreng, hvis Liv De frelste.«

»Og hvilken Slutning drager De af denne Skadesløsholdelse?« spurgte Monte-Christo.

»Jeg slutter deraf« svarede Villefort, »at min Fader maa have ladet sig henrive af sine Lidenskaber og begaaet en af de Fejl, som undgaar den menneskelige Retfærdighed, men

som ikke er skjulte for den guddommelige, og at Gud, som kun har villet straffe den Skyldige, har truffet ham alene.«

Med et Smil paa Læben udtalte Monte-Christo i sit Hjertes Inderste en Mening, der vilde have forfærdet Villefort, dersom han havde kunnet høre den.

»Og nu lev vel, min Herre!« begyndte Embedsmanden, efter at han allerede havde rejst sig og udtalt det sidste staaende. »Jeg forlader Dem, og medtager en Agtelse for Dem, der, som jeg haaber, vil være Dem behagelig, naar De først lærer mig nøjere at kende; thi heller ikke jeg er noget sædvanligt Menneske. De har forøvrigt gjort min Kone til Deres stedse forbundne Veninde.«

Greven bukkede, men ledsagede ikke Villefort længere end til Værelsets Dør. To Tjenere aabnede efter et givet Vink af Prokurøren hans Vogndør, og han steg ind.

Da den kongelige Prokurør var borte, udstødte Monte-Christo et længe tilbageholdt Suk og sagde:

»Nok af Gitten, og nu, da mit Hjerte er fuldt deraf, vil jeg søge Modgiften.«

Han ringede og sagde til Ali:

»Jeg gaar til Madame, lad Vognen være forspændt om en Time.«

TIENDE KAPITEL.

Haydee.

Vi erindrer Greven af Monte-Christos nye, eller rettere sagt gamle Bekendte, der boede i Gaden Meslay, det var Maximilian, Julie og Emanuel.

Haabet om det glædelige Besøg, som han skulde aflægge, og om de lykkelige Øjeblikke, som han skulde nyde, havde kastet en Straale af ungdommelig Munterhed over Grevens Ansigt efter den Helvedespine, som Villeforts Besøg havde foraarsaget ham, og Ali, der ved Lyden af Klokken var tililet, bortfjernede sig paa Taaspidserne, da han saa sin Herres Ansigt straale saaledes af Glæde, ligesom for ikke at forstyrre de lyksaliggørende Tanker, af hvilke han troede at se sin Herre omsvævet.

Det var blevet Middag. Greven havde forbeholdt sig en Time, som han vilde tilbringe hos Haydee; det var ligesom om Glæden ikke lettelig kunde drage ind i dette Hjerte, som langvarig Sorg havde sammensnøret, og da det maatte forberede

sig lige saa meget paa at modtage et behageligt Indtryk, som andre for heftige Rystelser.

Den unge Grækerinde beboede, som vi antydede, et Værelse ganske særskilt fra Grevens, det var indrettet ganske efter østerlandsk Skik; Gulvet var bedækket med tyrkiske Tæpper, og Væggene behængte med de rigeste Brokadestoffer. Langs med Væggene var Divaner, belagte med Puder, der efter Behag kunde tages bort.

Haydee havde tre franske og en græsk Pige til sin Opvartning. De tre franske Piger opholdt sig i det yderste Værelse, beredte til at ile til, naar de hørte Lyden af en lille Guldklokke, og da at adlyde den romanske Slavinde, der forstod saa meget Fransk, saa hun kunde tilkendegive sin Herskerindes Villie for de tre Kammerpiger. Monte Christo havde befalet de tre franske Piger at behandle Haydee med den samme Agtelse og Lydighed, som kan tilkomme en Dronning.

Den unge Pige befandt sig i sit inderste Værelse, nemlig et rundt Boudoir, som kun fik sit Lys fra oven gennem rosenfarvede Vinduesruder. Hun hvilede paa Puder af blaat Silketøj, gennemvirket med Sølv Hovedet var bagover bøjet og hvilede paa hendes blidt afrundede højre Arm, medens hun med den venstre Haand førte en Koralspids til sine skønne Læber, og indaandede en vellugtende Duft fra dens bøjelige Rør. Hun var klædt som Damerne i Epirus, nemlig med hvide Silkebenklæder, overalt broderet med røde Blomster, og som lod to Fødder ubedækkede, der var saa hvide, saa man skulde have troet, at det var Marmor fra Paros, dersom man ikke havde set dem lege med et Par guld- og perlebroderede Sandaler med krummede Spidser; en blaa og hvidstribet Underklædning med Knapper af Perler, og Knaphullerne kantede med Sølv, endelig et Slags Livstykke, som var udskaaret hjerteformig, og lod Halsen, og det øverste af Brystet ubedækket, men var knappet under Brystet med tre Diamanter, omkring hendes Liv var slynget et Silkebælte med lange Fryndser, saaledes som de elegante Pariserinder bruger det.

Paa Hovedet bar hun en med Guld og Perler broderet græsk Hue, som sad lidt til den ene Side og under hvilken der fremstak en purpurrød naturlig Rose, omslynget af en rig og sort Haarfylde.

Hendes Ansigt fremstillede en fuldkommen græsk Skønhed, og over dette henrivende Billede var Ungdommelighedens fulde Glans udbredt. Haydee kunde omtrent være nitten eller tyve Aar gammel.

Monte Christo lod hende ved den græske Pige adspørge, om hun tillod ham at træde ind. I Stedet for Svar gav Haydee en af Pigerne et Vink til at løfte det Tæppe, der hang for

Døren, indenfor hvilket den liggende unge Pige dannede et skønt Billede.

Monte-Christo nærmede sig. Haydee støttede sig paa den ene Albue og rakte smilende Greven den anden Haand.

»Hvorfor,« spurgte hun med Spartas og Athens Døttres velklingende Stemme, »lader du mig bede om Tilladelse til at komme? Er du ikke min Herre, og er jeg ikke din Slavinde?«

Monte-Christo smilede og sagde:

»De ved, Haydee —«

»Hvorfor siger du ikke du, som sædvanlig?« afbrød den unge Grækerinde ham. »Har jeg begaaet nogen Fejl? I det Tilfælde maa du straffe mig, men ikke sige De til mig.«

»Haydee,« begyndte Greven, »du ved, at vi er i Frankrig, og at du følgelig er fri.«

»Fri? Hvorledes forstaar jeg det?« spurgte den unge Pige.

»Du har Frihed til at forlade mig!«

»Forlade dig? Og hvorfor skulde jeg vel forlade dig?«

»Hvor ved jeg det? Man maa jo se sig om i Verden.«

»Jeg vil ikke se mig om.«

»Og dersom du blandt de unge Mennesker, som du vil faa at se, skulde bemærke en, som behagede dig, saa kunde jeg ikke være saa uretfærdig at —«

»Jeg har endnu aldrig set nogen skønnere Mand end du, og jeg har aldrig elsket nogen Mand, undtagen min Fader og dig.«

»Stakkels Barn,« svarede Monte-Christo, »det kommer sig deraf, at du aldrig har talt med nogen anden Mand, end med din Fader og med mig.«

»Er det da nødvendigt, at jeg skal tale med andre? Min Fader kaldte mig *sin Glæde*, du kalder mig *din Kære*, og I kalder mig begge Eders Barn.«

»Erindrer du endnu din Fader?«

Den unge Pige smilede.

»Han er her og her,« sagde hun, idet hun lagde Haanden paa Øjnene og Hjertet.

»Og hvor er jeg?« spurgte Monte-Christo smilende.

»Du er overalt.«

Monte-Christo greb hendes Haand for at kysse den, men det uskyldige Barn trak sin Haand tilbage og frembød sin Pande.

»Og nu, Haydee,« sagde Monte-Christo, »ved du altsaa, at du er fri, at du er Herskerinde, at du er Dronning. Du kan beholde din nuværende Klædedragt eller forandre den efter Behag. Du kan blive her eller gaa bort, som du vil. Der vil stedse staa en Vogn forspændt til din Tjeneste. Ali og

Myrtho vil ledsage dig overalt og være til din Raadighed. Kun én Ting beder jeg dig om.«

»Tal!«

»Sig ikke nogen, hvem du er, tal ikke et Ord om den forbigangne Tid og udtal aldrig ved nogen Lejlighed din høje Faders eller din stakkels Moders Navn.«

»Jeg har jo sagt dig, Herre, at jeg ikke vil se eller tale med nogen.«

»Hør, Haydee! Denne østerlandske Tilbageholdenhed vil maaske være umulig i Paris. Du maa lære de nordlige Landes Skikke at kende, ligesom du har lært Sydlændernes; det vil altid være til Nytte, hvad enten du bliver her eller du en Gang vender tilbage til dit Hjem i Orienten.«

Den unge Pige betragtede Greven med sine store, fugtige Øjne og svarede:

»Eller *vi* vender tilbage til Orienten, vil du vel sige?«

»Ja, min Pige,« svarede Monte-Christo, »du ved nok, at jeg aldrig vil forlade dig. Det er ikke Træet, som forlader Blomsten, men Blomsten, som forlader Træet.«

»Men jeg vil aldrig forlade dig, Herre,« sagde Haydee, »thi jeg er overbevist om, at jeg ikke vil kunne leve uden dig.«

»Stakkels Barn! Om ti Aar vil jeg være gammel, medens du om ti Aar er ung endnu.«

»Min Fader havde et langt, hvidt Skæg, men det forhindrede mig ikke i at elske ham; min Fader var tredsindstyve Aar gammel, og han forekom mig at være skønnere, end alle de unge Mennesker, som jeg saa.«

»Tror du virkelig at kunne vænne dig til Opholdet her?«

»Vil jeg faa dig at se?«

»Hver Dag.«

»Og hvorfor spørger du da?«

»Jeg frygter for, at du skal kede dig.«

»Nej, Herre, thi om Morgenen vil jeg glæde mig til, at du kommer, og om Aftenen vil jeg glæde mig ved Tanken om, at du har været her; og forøvrigt, naar jeg er alene, saa underholder jeg mig med vidtomfattende Erindringer; jeg ser umaadelige Malerier, som Landskaber med Pindus og Olympen i den fjerne Baggrund, og da sporer jeg tre Følelser i mit Hjerte, Følelser, ved hvilke man ikke kan kede sig: Vemod, Kærlighed og Taknemlighed.«

»Haydee! Du er en værdig Grækenlands Datter, behagelig om poetisk, og man ser, at du nedstammer fra den Gudindefamilie, som er født i dit Land. Vær derfor rolig, mit Barn, jeg vil sørge for, at din Ungdom ikke skal blive dig berøvet; thi naar du elsker mig som din Fader, saa elsker jeg dig som mit Barn.«

»Du ved, Herre, at jeg elskede ikke min Fader saaledes, som jeg elsker dig; min Kærlighed for dig er af en anden Natur. Min Fader omkom, og jeg blev dog i Live, men naar du dør, maa jeg ogsaa dø.«

Med et venligt Smil rakte Greven den unge Pige sin Haand, og hun trykkede som sædvanlig sine Læber mod den.

Da han saaledes havde forberedt sig til et Besøg hos Morrel, gik Greven bort, idet han fremmumlede Pindars Vers: »Dyden er den Blomst, hvis Frugt er Kærlighed; lykkelig er den, som bryder den, efter at have set den modnes langsomt«.

Ifølge hans Befaling stod Vognen beredt, han steg ind og kørte hurtigt bort.

ELLEVTE KAPITEL.

Familien Morrel.

Efter nogle Minutters Forløb holdt Grevens Vogn udenfor Nummer 7 i Gaden Meslay. Det var et hvidt Hus af et venligt Udseende og omgivet af et Gaardsrum, prydet med to smaa Trægrupper.

Da Portneren aabnede Døren, genkendte Greven i ham den gamle Cocles; men denne, der, som Læserne vil erindre sig, kun havde et Øje, og dette i de sidste ni Aar var blevet meget svagt, genkendte følgelig ikke Greven.

For at køre bort igen, maatte Vognen køre omkring et Vandbassin, som var anlagt midt i Gaarden, og som, omgivet af store Konkylier, opsendte en lille Vandstraale. Det var en Prydelse, som havde vakt hele Nabolagets Misundelse, og som havde skaffet den Morrelske Ejendom Navnet: »Det lille Versailles«. Det er overflødigt at tilføje, at det vrimlede af smaa Guld- og Sølvfisk i Bassinet.

Huset, i hvis Kælderetage Køkken og Forraadskammer var anbragt, havde foruden Stueetagen endnu to andre og flere Beboelseslokaler paa Kvisten. De unge Folk havde købt det med alt Tilbehør, som bestod af et meget stort Atelier, to Havehuse og selve Haven.

Emanuel havde ved første Øjekast beregnet det fordelagtige derved; han havde beholdt Huset og det halve af Haven for sig selv og bortlejet Atelieret og den anden Halvdel af Haven og begge Havehusene samt adskilt denne Del af Ejendommen ved en Mur fra den Del, som han selv benyttede, saa at han boede temmelig billigt og saaledes indrettet paa sit eget, som den mest nøjeregnende Ejer af et Hotel i Faubourg St. Germain.

Hele den anden Etage var overladt til Maximilian, og

dens Indretning var ganske som i den første Etage, kun med Undtagelse af, at Spisesalen her var benyttet til en Billardstue, hvor han i Almindelighed modtog sine Venner.

Maximilian overværede netop sin Hests Fodring og røg en Cigar ved Indgangen til Haven, da Grevens Vogn holdt udenfor Porten.

Cocles aabnede, som sagt, Døren, og Baptistin sprang ned og spurgte, om Hr. og Madame Herbault og Hr. Maximilian Morrel var til Stede for Hr. Greven af Monte-Christo.

»For Greven af Monte-Christo?« raabte Morrel, idet han kastede Cigaren fra sig og ilede sin Gæst i Møde, »ja, det skulde jeg mene, at vi er til Stede for ham. Jeg takker Dem, Hr. Greve, fordi De ikke har glemt Deres Løfte!«

Og den unge Officer trykkede Grevens Haand saa hjerteligt, at han i Betragtning af denne Modtagelse ikke kunde tvivle om, at man havde ventet ham med Længsel.

»Kom, kom!« sagde Maximilian. »Jeg vil føre Dem ind; en Mand som De maa ikke meldes af en Tjener. Min Søster er i Haven for at afskære de visne Roser. Min Svoger sidder nogle faa Skridt derfra og læser sine to Aviser, »la Presse« og »les Debats« thi overalt hvor man ser Madame Herbault, behøver man blot at se sig lidt om, og man vil ogsaa bemærke Emanuel Herbault.«

Ved Lyden af deres Fodtrin hævede den unge Dame sit Hoved. Hun var nogle og tyve Aar gammel, var iført en huslig Dragt og afplukkede med særdeles Omhu et prægtigt Rosentræ.

Denne Dame var vor lille Julie, der, som Huset Thomsen & Frenchs Betuldmægtigede havde forudsagt, var blevet Madame Herbault.

Da hun saa den Fremmede, udstødte hun et svagt Skrig. Maximilian lo og sagde:

»Lad dig ikke forstyrre, Søster, Hr. Greven har kun været to eller tre Dage i Paris, men han ved allerede, hvad en Ejendomsbesidderinde i Morais har at betyde, og dersom han ikke ved det, saa vil hun snart lære ham det.«

»Min Herre,« sagde Julie, »det er et Forræderi af min Broder saaledes at føre Dem herhen, han skaaner ikke sin stakkels Søsters Forfængelighed det mindste. Penelon! Penelon!«

En Olding, som var beskæftiget ved en bengalsk Rosenhæk, lod sin Spade staa og nærmede sig med Huen i Haanden medens han omhyggelig søgte at skjule den Skraa, som han havde i Munden. Hans fyldige Haarvækst begyndte at blive hvid, medens hans brunlige Ansigtsfarve og hans dri-

stige, livfulde Øjne tilkendegav en Sømand, der var blevet solbrændt under Linien, og omsuset af Havets mægtige Storme.

»Her er jeg, Jomfru Julie!« sagde Oldingen. »Jeg synes, De kaldte.«

Penelon var én Gang blevet saa godt vant til at kalde sin Herres Datter Jomfru Julie, saa han nu ikke kunde vænne sig til at kalde hende Madame Herbault.

»Penelon!« sagde Julie. »gaa og meld Emanuel det behagelige Besøg, som vi har faaet. Maximilian vil imidlertid føre Herren ind i Salen.«

Derpaa vendte hun sig til Monte-Christo og sagde:

»Ikke sandt, min Herre, De tillader, at jeg bortfjerner mig et Øjeblik?«

Og uden at afvente Grevens Samtykke, smuttede hun hurtig bagved nogle Træer og gennem en Sidegang til Huset.

»Ej, ej, min kære Hr. Morrel!« sagde Monte-Christo. »jeg ser til min Bekymring at jeg har forstyrret Deres Familie.«

»Nej, se — se der!« sagde Maximilian leende »Ser De Ægtemanden, som ombytter sin Trøje med en Frakke? Man kender Dem i Meslaygaden. Jeg maa bede Dem antage, at De allerede var anmeldt.«

»De synes at føre et lykkeligt Familieliv,« sagde Greven, der syntes mere at besvare sine egne Tanker.

»Derom kan jeg forsikre Dem, Hr. Greve. Og hvorfor skulde vi ikke det? Disse Mennesker mangler intet for at være lykkelige, de er unge og vel tilmode, de elsker hinanden, og med deres femogtyve Tusind Livres i aarlige Renter tror de at besidde en Rothschilds Rigdom.«

»Men femogtyve Tusind Livres er dog temmelig lidt,« sagde Monte Christo med en saa blid Venlighed, at den forekom Maximilian som en kærlig Faders Stemme. »Men de vil heller ikke blive staaende derved; ogsaa de vil blive Millionærer. — Deres Hr. Svoger er Advokat, eller Læge?«

»Han har været Handelsmand, Hr. Greve, og havde overtaget Forretningen efter min stakkels Fader, som efterlod sig fem Hundrede Tusind Francs, hvoraf jeg fik Halvdelen og min Søster den anden Halvdel, thi der var ikke flere Børn. Min Søsters Mand, hvem hun ægtede uden at han besad andet end sin ærlige Retskaffenhed, sin gode Forstand og sit pletfri Rygte, vilde eje lige saa meget som sin Kone. Han arbejdede nu saa længe, til han havde sammenlagt to Hundrede og halvtredsindstyve Tusinde Francs i Løbet af seks Aar. Jeg forsikrer Dem, Hr. Greve, at det forekom mig overordentlig rørende at se disse to Mennesker saa enige og ved deres gode Egenskaber saa berettigede til at nyde Lykken. Derfor genlyder Marseille endnu af den Berømmelse, som man ikke har

kunnet nægte dem for deres heltemodige Selvfornægtelse. En Dag gik Emanuel ind til sin Kone, der netop havde betalt sine Folk, og sagde til hende: »Se, kære Julie, her er de sidste Hundrede Francs, som udfordredes for at komplettere den Sum, som vi havde bestemt som Grænsen for vore Bestræbelser; Cocles har nylig leveret mig dem. Vil du være tilfreds med det lidet, som vi fremtidig maa lade os nøje med? Hør en Gang! Vort Hus omsætter aarligt omtrent en Million og kan deraf have nogle Tusinde Francs i Fortjeneste. Dersom jeg nu vilde sælge vort Firma, saa kunde vi faa tre Hundrede Tusinde Francs derfor af Hr. Delaurey, som har budt os denne Sum, naar vi vil lade vore Fonds blive staaende i Forretningen. Lad os høre din Mening derom.«

»Min Kære!« sagde min Søster, »Huset Morrel kan kun føres af en Morrel. Er det ikke bedre at bevare vor Faders Navn fra enhver uheldig Omveksling, end at fortjene tre Hundrede Tusind Francs?«

»Velan, min Kære, saaledes er ogsaa min Mening. Alle vore udestaaende Fordringer er indbetalte, og vor Gæld er ligeledes afgjort; vi kan altsaa slaa en Streg over hele Regnskabet og lukke Kontoret. Velan da, lad os gøre det!«

Som sagt, saa gjort. Klokken var omtrent tre. Et Kvarter efter kom en Klient, som vilde assurere to Skibe. Det kunde have givet en ren Fordel af Tusinde Francs.

»Min Herre,« sagde Emanuel til ham, »vil De i dette Anliggende behage at henvende Dem til vor Kollega Delaurey. Vi har sluttet vor Forretning.«

»Og hvornaar?« spurgte den højst forbavsede Klient.

»For et Kvarter siden!« var Svaret.

Og deraf kom det sig, min Herre,« vedblev Maximilian smilende, at min Søster og min Svoger kun har fem og tyve Tusind Livres i Renter.«

Næppe havde Maximilian endt sin Fortælling, under hvilken Grevens Hjerte havde følt en blid Modtagelighed saa viste Emanuel sig med Hat og Frakke. Han hilste ærbødig, som en, der er underrettet om sin Gæsts Rang, og førte Greven omkring et lille velduftende Blomsterparti til Huset.

Salen var opfyldt af Vellugt fra en Mængde Blomster, som næppe kunde rummes i en japanesisk Vase. Julie modtog Greven ved Indgangen; hun var smukt omklædt og havde udført denne Bedrift i Løbet af en halv Snes Minutter.

Man hørte Fuglene kvidre i et Bur i Nærheden; Akasiegrene snoede sig om de blaa Vinduesgardiner; alt i denne skønne Bolig, ligefra Fuglenes Kvidren til Øjernes Smil, aandede Fred.

Greven følte sig straks ved sin Indtrædelse berørt af

denne Lykke; stum og drømmende blev han staaende og glemte at man betragtede ham, og at man ventede, at han efter de første Komplimenter skulde optage den afbrudte Samtale. Endelig fattede han sig og sagde:

»Undskyld, Madame, den Bevægelse hos mig, som vistnok forundrer Dem, De, som er vant til at nyde denne Fred og denne Lykke. For mig er det saa nyt at se Tilfredsheden saaledes afpræget paa menneskelige Ansigter, saa jeg ikke kan blive træt af at betragte Dem og Deres Mand.«

»Vi er virkelig meget lykkelige,« svarede Julie, »men vi har ogsaa maattet lide i lang Tid, og kun meget faa Mennesker har betalt deres Lykke saa dyrt som vi.«

Nysgerrigheden udtalte sig tydeligt af Grevens Ansigtstræk.

»Der er Familiehistorien, som Chateau-Renaud fornylig sagde Dem!« sagde Maximilian. »For Dem, Hr. Greve, der har set store Ulykker og glimrende Lykke, vil den ikke have megen Interesse. I alle Tilfælde har vi, som Julie nylig sagde, haft lutter Sorger, skønt de har været indskrænkede til en lille Kreds.«

»Og Gud har, som altid, sendt Trøst i Lidelserne?« spurgte Monte-Christo.

»Ja, Hr. Greve,« svarede Julie, »det maa vi tilstaa, og mere endnu; thi han har gjort for os, hvad han kun gør for sine Udvalgte, han har sendt os en af sine Engle.«

Greven følte, at han blev rød i Ansigtet, og hostede, for at have et Paaskud til at holde Tørklædet for Munden for at skjule sin Bevægelse.

»De, der som Børn laa i en Purpurvugge,« sagde Emanuel, »og som aldrig har noget tilbage at ønske, de forstaar ikke at vurdere Lykken, lige saa lidt som de kan vurdere en klar Himmel, naar de aldrig har betroet deres Liv til nogle usle Brædder paa det oprørte Hav.«

Monte-Christo rejste sig uden at svare, thi han frygtede, at hans skælvende Stemme skulde forraade hans Følelser. Han gik flere Gange frem og tilbage i Værelset.

»Vor simple Pragt afnøder Dem et Smil, Hr. Greve?« sagde Maximilian, der fulgte Monte-Christo med Øjnene.

»Paa ingen Maade!« svarede Greven, idet han med den ene Haand søgte at dæmpe sit Hjertes Banken, medens han med den anden pegede til en Glasklokke, under hvilken der laa en Silkepung paa en sort Fløjlspude. »Jeg spurgte kun mig selv, hvad denne Pung skulde betyde, eftersom dens ene Ende synes at indeholde et Papir, og der er befæstet en Diamant ved den anden Ende.«

Maximilian antog en alvorlig Mine og svarede:

»Den, Hr. Greve, er vor kostbareste Familieskat!«

»Det er virkelig en smuk Diamant,« vedblev Monte-Christo.

»Min Broder taler ikke om Stenens Værdi, skønt den er vurderet til Hundrede Tusinde Francs, han mener, at denne Pung indeholder Genstande, som vi opbevarer som Relikvier til Minde om den Engel, om hvem vi nylig talte.«

»Det kan jeg nu rigtignok ikke begribe og tør dog ikke spørge mere for ikke at synes ubeskeden.«

»Ubeskeden, siger De? Tværtimod, Hr. Greve, De gør os lykkelige ved at give os Lejlighed til at tale derom. Dersom vi agtede at skjule den skønne Handling, om hvilken denne Pung erindrer os, saa vilde vi ikke stille den saaledes til Skue. Vi vilde gerne gøre den Historie bekendt for alle Mennesker, for at en Bevægelse hos vor ubekendte Velgører kunde forraade hans Nærværelse for os.«

»Virkelig?« sagde Monte-Christo med kvalt Stemme.

»Min Herre!« sagde Maximilian, idet han hævede Glasklokken og kyssede Pungen med en vis Ærbødighed, »denne Genstand har været i en Mands Haand, der har frelst min Fader fra Døden, mig fra Fordærvelse og vort Navn fra Skændsel, en Haand, ved hvis Hjælp vi stakkels Børn, der var prisgivne til Nød og Elendighed, nu kan glæde os selv og andre ved vor Lykke. Dette Brev« — og Maximilian fremtog et Papir af Pungen og rakte Greven det — »dette Brev har han skrevet, da min Fader fattede en høist fortvivlet Beslutning; og denne Diamant har den ædelmodige Ubekendte givet min Søster som Medgift.«

Monte-Christo aabnede Brevet og læste det med en ubeskrivelig lykkelig Følelse. Det var det Brev, som vore Læsere kender, som var adresseret til Julie og underskrevet: Sindbad den Søfarende.

»Ubekendt, siger De? Den Mand, som har gjort Dem denne Tjeneste, er altsaa forblevet Dem ubekendt?«

»Ja, min Herre, vi har aldrig været saa lykkelige at kunne trykke hans Haand; vi har ofte bedt Gud om denne Gunst. Men der hviler noget saa hemmelighedsfuldt over denne Historie, at vi endnu ikke har kunnet begribe det. Alt blev ledet af en usynlig og mægtig Haand.«

»Jeg har dog endnu ikke ganske opgivet Haabet om en Gang at kysse den Haand, som jeg nu kysser denne Pung, som den har berørt,« sagde Julie. »For fire Aar siden var Penelon i Triest. Penelon, Hr. Greve, det er den brave Sømand, som De saa med Spaden i Haanden, og som fra en Baadsmand er bleven til en Gartner. Altsaa, da Penelon var i Triest, saa han i Havnen en Englænder, der netop gik om

Bord i en Yacht, og genkendte i ham den Person, der den 5. Juni 1829 kom til min Fader, og som den 5. September tilskrev mig dette Brev. Han forsikrer, at det var den samme Mand, men han dristede sig ikke til at tale til ham.«

»En Englænder?« spurgte Monte-Christo eftertænksomt, idet han blev synlig foruroliget ved ethvert Blik af Julie. »En Englænder, siger De?«

»Ja,« svarede Maximilian, »en Englænder, der forestillede sig for os som en Befuldmægtiget fra Huset Thomsen & French i Rom. Det var derfor, at De vist maa have bemærket en Bevægelse hos mig, da jeg hos Hr. Morcerf hørte Dem sige, at de Herrer Thomsen & French var Deres Bankiere. Ja, saa sandt som Gud lever, Hr. Greve, saaledes er det tildraget sig i Aaret 1829. Skulde De maaske ellers have kendt denne Englænder?«

»Men — sagde De ikke, at Huset Thomsen & French med Bestemthed har nægtet at have udvist Dem denne Tjeneste?«

»Jo!«

»Skulde denne Ubekendte da ikke maaske være en Mand, der har grebet dette Paaskud for at vise sin Erkendtlighed for Velgerninger, som Deres Fader tidligere har udøvet mod ham?«

»Ja, under slige Omstændigheder kan man jo forudsætte alt, indtil det umulige.«

»Hvad hed han?« spurgte Monte-Christo med synlig Uro.

»Han har ikke efterladt sig noget andet Navn,« svarede Julie, idet hun betragtede Greven med stor Opmærksomhed, »end det, som Brevet er underskrevet med: Sindbad den Søfarende.«

»Det er tydeligt, at det ikke er noget rigtigt Navn.«

Men da Greven bemærkede, at Julie betragtede ham med stigende Opmærksomhed og gav Agt paa Lyden af hans Stemme, vedblev han:

»Var det ikke en Mand omtrent af min Størrelse, noget mere smækker, indhyllet i en lang Frakke med en høj Kravе og tilknappet fra øverst til nederst, og som bestandig gik med en Blyant i Haanden?«

»De kender ham altsaa?« raabte Julie med glædestraalende Blikke.

»Nej, det er kun en Formodning. Jeg har kendt en Lord Vilmore, om hvem man fortæller saadanne Træk af Godgørenhed.«

»Uden at han gav sig tilkende?«

»Det var et forunderligt Menneske, som ikke troede paa Taknemlighed.«

»Min Gud!« sagde Julie højtideligt og foldede Hænderne, »hvad troede den Ulykkelige da paa?«

»I det mindste troede han ikke derpaa, da jeg kendte ham« sagde Monte-Christo, der følte sig særdeles rørt ved Julies Ord, der kom fra Sjælens Dyb, »men senere har han maaske faaet Beviser for, at der virkelig er Taknemlighed til.«

»Og De kender denne Mand?« spurgte Emanuel.

»Dersom De kender ham, min Herre,« sagde Julie, »saa sig os det. Kan De føre os til ham? Kan De vise os ham eller sige os, hvor han er? Ikke sandt, Maximilian, ikke sandt, Emanuel, dersom vi nogen Sinde skulde genfinde ham, vilde han komme til at tro paa taknemlige Hjerter!«

Monte-Christo følte Taarer i Øjnene og gik endnu nogle Gange frem og tilbage i Salen.

»Men for Guds Skyld!« sagde Maximilian, »dersom De ved noget om denne Mand, Hr. Greve, saa sig os, hvad De ved!«

»Ak,« sagde Monte-Christo, idet han søgte at skjule sin Bevægelse, »dersom Lord Vilmore er Deres Velgører, saa er jeg bange for, at De aldrig vil genfinde ham. Jeg forlod ham for tre Aar siden i Palermo, og da rejste han til de mest fabelagtige Lande, som jeg meget betvivler, at han nogen Sinde kommer tilbage fra.«

»O, De er grusom!« raabte Julie forskrækket, og den unge Kones Øjne fyldtes med Taarer.

»Madame!« sagde Monte-Christo alvorlig, idet han syntes med Øjnene at ville sluge de fugtige Perler, der rullede ned over Julies Kinder, »dersom Lord Vilmore havde set det, som jeg her ser, saa vilde han endnu elske Livet, thi de Taarer, som De udgyder, vilde forsone ham med Menneskene.«

Han rakte Julie sin Haand, og henrevet af hans Ord og Stemme, gav hun ham ogsaa sin. Endnu en Gang klamrede hun sig til det sidste Haab og udbrød:

»Men denne Lord Vilmore maatte jo dog have et Fædreland, Familie, Forældre. Skulde man da slet ikke kunne —»

»Søg ikke, Madame, byg ingen Luftkasteller paa mine Ord. Lord Vilmore er sandsynligvis ikke den Mand, De søger. Han var min Ven, jeg kendte alle hans Hemmeligheder, men dette har han aldrig talt om.«

»Heller ikke et Ord, som kunde lade noget formode?«

»Ikke et Ord!«

»Imidlertid nævnte De ham dog straks!«

»Ja, i slige Tilfælde gør man Formodninger.«

»Kære Søster!« sagde Maximilian for at komme Greven til Hjælp, »Herren har Ret. Tilbagekald dig, hvad vor gode

Fader saa ofte sagde: det er ikke nogen Englænder, som har gjort os denne Tjeneste!«

Monte-Christo sitrede.

»Deres Fader sagde —?« gentog han.

»Min Fader saa kun et Mirakel i denne Handling; han troede paa en Velgører, der for vor Skyld var steget op af Graven. Hr. Greve, det var en rørende Overtro, og skønt jeg ikke selv troede derpaa, saa var det dog langtfra, at jeg kunde gøre dette ædle Faderhjerte vaklende i sin Tro. Ofte hensank han i Drømmerier og udtalte da ganske sagte Navnet paa en kær, men desværre tabt Ven. Og da Døden nærmede sig, da Evighedens Tilnærmelse maaske gav hans Aand et klarere Blik, da blev denne Tanke, som før kun havde været en Formodning, til Overbevisning, og hans sidste Ord var:

»Maximilian, det var Edmond Dantes!«

Grevens Bleghed, som i de sidste Øjeblikke var tiltaget mere og mere, blev ved disse Ord paafaldende. Blodet strømmede ham til Hjertet, saa han ikke kunde fremføre et Ord. Han saa paa sit Ur, som om han havde glemt, hvad Klokken var, tog sin Hat, gjorde en pludselig og kejtet Kompliment for Madame Herbault, tog Emanuel og Maximilian i Hænderne og sagde:

»Tillad, Madame, at jeg ret ofte maa gøre Dem min Opvartning. Jeg elsker Deres Familiekreds og er Dem særdeles forbunden for Deres Modtagelse, thi det er den første Gang i mange Aar, at jeg har glemt mig selv.«

Og han gik hurtig bort.

»Det er en besynderlig Mand, den Greve af Monte-Christo!« sagde Emanuel.

»Ja,« svarede Maximilian, »men jeg tror, han har et fortræffeligt Hjerte, og jeg er overbevist om, at han elsker os.«

»Det er jeg ogsaa,« sagde Julie, »hans Stemme lød saa hjertelig, og flere Gange forekom det mig, som om jeg havde hørt den før.«

TOLVTE KAPITEL.

Pyramus og Thisbe.

I den ene Trediedel af Fauborg St. Honoré bag en elegant Bygning, der udmærker sig mellem dette Kvarters pragtfulde Bygninger, udstrækker sig en stor Have, hvis tykke løvrige Kastanietræer hæver sig over dens høje Mure, og som, naar Foraaret kommer, lader deres hvide og røde Blomster nedfalde i to Stenvaser, der hviler paa firkantede

Søjlefødder, der tjener som Karm for en Jerngitterport fra Ludvig den Trettendes Tid.

Denne storartede Indgang er imidlertid aflukket, siden Ejeren har indskrænket sig til selve Bygningen, den beplantede Gaard om samme og Blomsterhaven. Paa den Side, som Palæet vender ud til, omgives Muren som sagt af Kastanietræer, hvilket dog ikke forhindrer andre frodig blomstrende Træer i ogsaa at strække deres Grene mod Luften i Mellemrummene. I en Krog, hvor Løvet var saa tæt, saa Dagslyset næppe formaaede at gennemtrænge det, tilkendegav en bred Stenbænk og flere Stole, at det maatte være et Samlingssted eller Ynglingsopholdssted for nogle af Familien, som maaske yndede Ensomheden. Palæet laa omtrent hundrede Skridt derfra, og var næppe synligt gennem den Vold af Løvværk, som omgav det.

Valget af dette Tilflugtssted var begrundet paa den Beskyttelse, som det ydede mod Solens Straaler, paa den forfriskende Kølighed, som her stedse herskede, og som blev forhøjet ved Fuglenes Kvidren, og paa Stedets Afstand fra Huse og Gader, altsaa fra enhver forstyrrende Forretningstummel.

En Aftenstund efter en af de varmeste Dage, som Foraaret havde skænket Beboerne i Paris, laa det paa Stenbænken en Bog, en Knækparasol, en Arbejdskurv og et fint Lommetørklæde, som man havde begyndt at sømme, og ikke langt fra Bænken stod en ung Pige og kigede gennem en Sprække.

Næsten i samme Øjeblik aabnedes en lille Dør, og en ung Mand, høj og kraftfuld, iført en grøn Lærredsbluse, traadte frem. Hans Skæg og sorte Haar var saa omhyggeligt behandlet, saa det kontrasterede stærkt mod hans simple Klædning.

Han kastede et spejdende Blik omkring sig, lukkede Døren efter sig og ilede hurtig mod Gitterporten. Ved Synet af denne Mand som hun rigtignok ventede, men sandsynligvis ikke i en saadan Dragt, blev den unge Pige bange og trak sig tilbage. Imidlertid havde den unge Mand, med det Blik, som er Elskeren medgivet, allerede set et Glimt af hendes hvide Kjole og af hendes lange blaa Sjal, han ilede hen til Skillerummet, lagde sin Mund til Aabningen og sagde:

»Vær ikke bange, Valentine, det er mig!«

Den unge Pige nærmede sig.

»O!« udbrød hun, »hvorfor kommer De saa sildig i Dag? Ved De ikke, at det snart er Spisetid, og at jeg maa anvende diplomatisk Kløgt og Snildhed for at undslippe fra min Stedmoder, der iagttager ethvert af mine Skridt, fra min Kammerpige, der spionerer, og fra min Broder, der plager mig for at arbejde paa dette Broderi, der vistnok ikke vil blive færdig for det første. Men naar De nu har undskyldt Dem,

fordi De er kommet saa sildig, saa maa De sige mig, hvad det er for et nyt Kostume, som De har behaget at iføre Dem, og i hvilket jeg næppe kunde kende Dem.«

»Kære Valentine!« sagde den unge Mand, »De staar for højt for min Kærlighed, til at jeg tør tale om den, og dog føler jeg, hver Gang jeg ser Dem, en Trang til at sige Dem, at jeg tilbeder Dem, for at Ekkoet af mine egne Ord kunde vederkvæge mit Hjerte, naar jeg ikke ser Dem. Men jeg takker Dem, fordi De har skændet paa mig, det var ret fortryllende; thi det beruser mig, at De, jeg tør ikke sige ventede mig, men at De tænkte paa mig. De vil vide, hvorfor jeg er kommet saa sildig, og hvorfor jeg er saaledes klædt, jeg vil sige Dem det, og jeg haaber, at De vil undskylde mig. Jeg har valgt mig en Stand!«

»En Stand? Hvad vil det sige, Maximilian? Staar vore Sager da saa godt, saa De kan skæmte med det, som angaar os?«

»Gud bevare mig!« svarede den unge Mand, »jeg skal vist ikke spøge med det, som udgør mit Livs Lykke. Men jeg er ked af at klatre over Mure, som en mistænkelig Person, og den Tanke, som De har bibragt mig, at Deres Fader engang vil lade mig arrestere som en Tyv, det vilde være en Skamplet paa den franske Armès Ære. Jeg er ogsaa blevet opmærksom paa den Mulighed, at det kunde vække Opmærksomhed at se en Kaptajn ved Spahierne stadig snige sig omkring her, hvor der ikke er det mindste Kastel at belejre, og derfor er jeg blevet Køkkengartner og har valgt mig en Klædning, som passer til min Haandtering.«

»Hvilken Daarskab?!

» Det er tværtimod det klogeste, som jeg endnu har foretaget mig; thi jeg skaffer os fuldkommen Sikkerhed.«

»Forklar Dem tydeligere!«

»Velan; jeg har opsøgt Ejeren til denne Have, og da Kontrakten med den forhenværende Forpagter var udløbet, saa har jeg lejet Haven. Hele den Plads, som De her ser, Valentine, tilhører mig. Intet forhindrer mig i at bygge et lille Havehus her og saaledes fremtidig at leve i Deres Nærhed. O, hvilken Glæde og Lykke! Jeg kan næppe fatte det. Ikke sandt Valentine, det er umuligt at betale noget saadant for dyrt, og hele denne Glæde og Lykke, for hvilken jeg gerne havde givet ti Aar af mit Liv, den koster mig — ja gæt engang — fem Hundrede Francs om Aaret! De ser altsaa, at vi har for Fremtiden ikke mere at frygte.«

Valentine udstødte i sin glade Overraskelse et svagt Skrig, men sagde derpaa, som om en misundelig Sky var trængt ind i hendes Hjerte for at formørke Lykkens Solstraale:

»Ak, Maximilian, vi vil nu blive altfor fri, Lykken vel forlede os til at friste Gud, vi vil misbruge vor Sikkerhed, og den vil sikkerlig blive vor Fordærvelse.«

»Og det kan De sige mig, min Veninde, mig, der siden vort Bekendtskabs første Dag stedse har bevist Dem, at jeg har underkastet mig Deres Tanker og Villie? Har jeg nogensinde med et Ord eller en Mine givet Dem Anledning til at fortryde, at De har udmærket mig iblandt dem, der med Glæde vil dø for Dem? De har sagt mig, stakkels Barn, at De skulde forloves med Hr. d'Epinay, og at Deres Fader havde besluttet denne Forbindelse, hvilket er det samme, som om den allerede var afgjort; thi hvad Hr. de Villefort vil, det sker ogsaa ufejlbarligt. Nu vel, jeg er blevet i Skyggen og venter alt, ikke af min eller Deres Villie, men af Begivenheder, af Forsynet, af Gud! Og dog havde De Medlidenhed med mig, dog elskede De mig, De har selv sagt det. O, hav Tak for dette kære Ord, gentag det ret ofte, for at jeg maa forglemme alt andet end det!«

»Og det er netop det, der har gjort Dem dristig, Maximilian, og det er det, som baade forsøder og forbitrer mit Liv, saa jeg ofte spørger mig selv, hvilket der er bedst, den Sorg, som min Stedmoders Strenghed og hendes blinde Forkærlighed for hendes eget Barn foraarsager mig, eller den farlige Lykke, som jeg nyder ved at se Dem.«

»Farlige?« raabte Maximilian. »Kan De sige et saa haardt og uretfærdigt Ord? Har De nogen Sinde set en underdanigere Slave end mig? De har tilladt mig, undertiden at maatte tale med Dem, men forbudt mig at følge Dem, og jeg har adlydt. Og efter at jeg fandt Midler til at smutte ind paa denne Plads, til at tale med Dem gennem Aabningerne i denne Skillevæg, kort sagt til at være Dem saa nær som muligt, har jeg da nogen Sinde forlangt saa meget som at berøre Fligen af Deres Kjole gennem Aabningen? Har jeg nogen Sinde forsøgt at springe over denne Mur, der kun danner en latterlig Forhindring for min Ungdomskraft? Jeg har stedse været ordholden, som en af Oldtidens Riddere. Tilstaa det i det mindste, for at jeg ikke skal beskylde Dem for Uretfærdighed.«

»Det er sandt!« sagde Valentine, idet hun stak en af sine fine hvide Fingre ud gennem Aabningen, og Maximilian trykkede sine Læber paa den, »det er sandt, De er en ærlig Ven, men det laa ogsaa i Deres egen Interesse, min kære Maximilian, De vidste, at saa snart De havde gjort Fordringer, saa havde alt været tabt. De har lovet mig en Broders Venskab, mig, som forglemt af min Fader og forfulgt af min Stedmoder ikke har nogen anden Ven, hvis eneste Trøster er

en ubevægelig, stum og lam Olding, hvis Haand ikke kan trykke min, hvis Øjne alene kan tale til mig, og hvis Hjerte endnu uden Tvivl slaar varmt for mig. En bitter Skæbnes Tilskikkelse, der har gjort mig til Fjende og Offer for alle dem, der er mægtigere end jeg, og som har givet mig et Lig til min eneste Støtte og Glæde. Ja, Maximilian, jeg gentager det, jeg er meget ulykkelig, og De har Ret i at elske mig for min Skyld, om ikke for Deres egen.«

»Valentine!« sagde den unge Mand, dybt bevæget, »jeg vil ikke sige, at jeg ikke elsker andre i Verden end Dem; thi jeg elsker ogsaa min Søster og min Svoger, men det er en rolig Kærlighed, som slet ikke ligner den Følelse, jeg nærer for Dem. Naar jeg tænker paa Dem, saa banker mit Hjerte heftigere, og mit Bryst hæver sig; men denne Kraft, denne Glød, denne overmenneskelige Magt vil jeg anvende kun til at elske Dem, indtil den Dag, da De vil sige mig, at jeg skal tjene Dem med disse Kræfter. Franz d'Epinay vil indnu i et Aar være fraværende; hvor mange heldige Omstændigheder kan der ikke tilbyde sig i et Aar? Lad os derfor haabe, det er saa skønt, saa sødt at haabe. Men hvad har De, kære Valentine, hidindtil været for mig, eftersom De foreholder mig min Egennytte? En skøn, men kold Statue af en kysk Vestalinde, Hvad har De lovet mig for min Hengivenhed, min Lydighed, min Tilbageholdenhed? Intet! Hvad har De tilstaaet mig? Meget lidet! De talte om Deres tilkommende Brudgom, Hr. d'Epinay, og De sukkede ved Tanken om engang at skulle tilhøre ham. Er det alt, Valentine, hvad Deres Sjæl rummer? Hvorledes — jeg helliger Dem mit Liv, mit Hjertes sagteste Slag er for Dem ,og medens jeg tilhører Dem saa aldeles, medens jeg maa sige mig selv, at jeg maatte dø, dersom jeg skulde miste Dem, saa forfærdes De ikke engang ved den Tanke, at skulle tilhøre en anden. O, Valentine, Valentine, dersom jeg var, hvad De er, dersom jeg vidste, at jeg var elsket saaledes, som De ved, at jeg elsker Dem, jeg havde allerede Hundrede Gange stukket min Haand gennem dette Gitter, trykket den stakkels Maximilians Haand og sagt: Dig alene. Maximilian, vil jeg tilhøre, baade her og hisset!«

Valentine svarede ikke, men den unge Mand hørte hende sukke og græde. Det bevirkede øjeblikkelig en hurtig Forandring hos Maximilian.

»O, Valentine!« raabte han, »dersom mine Ord i nogen Henseende har bedrøvet Dem, saa forglem dem!«

»Nej,« svarede hun, »De har fuldkommen Ret. Men ved De ikke, at jeg er en stakkels forladt Skabning, som staar alene i et Hus, hvor alt er fremmed for mig? At min Villie, Dag for Dag, og Time for Time bliver aldeles tilintetgjort

under mine Foresattes Jernvillie? Ingen ser, hvad jeg lider, og jeg har heller ikke sagt det til nogen uden til Dem. Efter Udseende at dømme og for andres Øjne er alle godmodige og venlige imod mig. Man siger: Hr. de Villefort er for alvorlig og for streng til at kunne være venlig mod sin Datter, men hun har været saa lykkelig at finde en anden Moder i Madame de Villefort. Men Verden bedrager sig, min Fader forlader mig ligegyldigt, og min Stedmoder hader mig dødeligt, og hendes Had er saa meget skrækkeligere, som det altid er skjult under et Smil.«

»Hade Dem, Valentine? De tager fejl, hvorledes skulde det være muligt at hade Dem?«

»Desværre, min Ven,« svarede Valentine, »jeg maa tilstaa, at dette Had til mig fremkommer af en ganske naturlig Følelse, hun elsker sin Søn, min Broder Eduard, med Lidenskabelighed.«

»Naa?«

»Det forekommer mig besynderligt at sætte denne Sag i Forbindelse med et Pengespørgsmaal, og dog maa jeg desværre antage, at hendes Had begrunder sig deri. Da hun selv ikke er i Besiddelse af nogen Formue, og jeg derimod allerede har en rig Arv efter min Moder, en Formue, som vil blive forøget ved det, som min Bedstemoder, Madame de St. Meran, engang vil efterlade til mig, saa tror jeg, at det er derfor, hun hader mig. Dersom jeg kunde give hende denne Formue, saa vilde jeg det gerne, naar jeg saa kunde blive betragtet som en Datter.«

»Stakkels Valentine!«

»Ja, jeg føler mig som lænkebunden, men tillige for svag til at afkaste Lænkerne. Min Fader er desuden ikke den Mand, hvis Befalinger man kan være overhørig, han viser sig mægtig og bydende imod mig, og han vil være det mod Dem, ja imod Kongen selv, da han er beskyttet af en dadeltri Fortid, og da hans Stilling gør ham saa godt som uangribelig. O, jeg tilsværger Dem, Maximilian, jeg vil ikke vove Kampen, fordi jeg frygter den vil tilintetgøre saavel Dem som mig.«

»Men kære Valentine, hvorfor se Fremtiden i et saa sørgeligt Lys?«

»Kære Ven, fordi jeg bedømmer Fremtiden efter den forbigangne.«

»Men lad os engang overveje Sagen, kære Valentine. Dersom jeg fra det aristokratiske Synspunkt betragtet ikke er noget glimrende Parti, saa indtager jeg dog i mange andre Henseender en Stilling i den Kreds, som De bevæger Dem i. Den Tid er forbi, da der gaves to Frankriger i Frankrig.

Kongerigets største Familier har forenet sig med Kejserrigets, Landsaristokratiet har giftet sig med Kanonaristokratiet. Velan! Jeg henhører til det sidste; jeg har gode Udsigter for mig i Armeen, en lille, men uafhængig Formue, og endelig saa er min Faders Minde saa æret, som nogen Handelsmand i Landet, jeg siger her i Landet, thi De er jo ogsaa fra Marseille.«

»Tal ikke om Marseille, Maximilian, dette Navn alene er nok til at erindre mig om min gode Moder, denne Engel, som alle har savnet, og som, efter at have vaaget over mig i den korte Tid, hun tilbragte her paa Jorden, endnu vaager over mig under sit evige Ophold i Himmelen, saaledes haaber jeg i det mindste. O, Maximilian, dersom min Moder levede endnu, saa vilde jeg sige hende, at jeg elskede Dem, og hun vilde beskytte os.«

»Ak, Valentine!« svarede Maximilian, »dersom hun levede, saa kendte jeg hende maaske ikke; thi De vilde jo, som De siger, være lykkelig, dersom hun levede, og den lykkelige Valentine vilde have betragtet mig med Ringeagt fra sit høje Standpunkt.«

»O, min Ven, nu er De uretfærdig; men sig mig dog —«

»Hvad ønsker De, at jeg skal sige Dem?« spurgte Maximilian, da Valentine tøvede.

»Sig mig,« vedblev den unge Pige, »har der maaske tidligere været en Misforstaaelse mellem Deres og min Fader i Marseille?«

»Ikke det jeg ved,« svarede Maximilian, «undtagen det skulde være, at Deres Fader var en særdeles ivrig Tilhænger af Bourbonnerne, og min Fader derimod var Kejseren hengiven, det er det eneste, som jeg kan tænke mig, der maaske kunde have gjort dem uenige. Men hvad bevæger Dem til det Spørgsmaal, Valentine?«

»Det skal jeg sige Dem,« svarede den unge Pige, »thi De maa vide alt. Det var paa den Dag, da Deres Udnævnelse til Officer af Æreslegionen var bekendtgjort i Journalerne, da var vi alle hos min Bedstefader, Hr. Noirtier, og der var ogsaa Hr. Danglars, den Bankier, hvis Heste, som De ved, i Forgaars nær havde skilt min Moder og min Broder ved Livet. Jeg læste Journalen højt for min Bedstefader, medens de andre Herrer talte om det Giftermaal, der sandsynligvis vilde finde Sted mellem Vicomte de Morcerf og Frøken Danglars. Da jeg kom til den Artikel, som angik Dem, og som jeg allerede havde læst; thi De havde jo bragt mig denne gode Efterretning Dagen i Forvejen, da jeg altsaa kom dertil, følte jeg mig meget lykkelig, men jeg skælvede ved at udtale Deres Navn, og jeg havde gerne undladt det, dersom

jeg ikke havde frygtet for, at man skulde udlægge min Tavshed ilde; jeg tog altsaa Mod til mig og læste.«

»Dyrebare Valentine!«

»Nu vel, idet jeg udtalte Deres Navn, saa min Fader sig om, jeg var saa overbevist om — ser De, hvor taabelig jeg er — at alle maatte føle sig trufne ved dette Navn, saa jeg troede ogsaa, at min Fader — ja, Baron Danglars skælvede derved. og dog er jeg vis paa, at det kun var en Indbildning.

»Morrel?« sagde min Fader og rynkede Panden. Vent lidt, skulde det maaske være en af Familien Morrel fra Marseille, en af disse indgroede Bonapartister, som i Aaret 1815 tilførte os saa mange Ubehageligheder?«

»Ja,« svarede Danglars, »jeg tror endog, at det er en Søn af den forhenværende Skibsreder.«

»Virkelig?« raabte Maximilian. »Og hvad svarede Deres Fader — tal, Valentine?«

»O, noget skrækkeligt, som jeg ikke vover at sige Dem.«

»Sig det kun!« vedblev Maximiliam smilende.

»Deres Kejser,« vedblev han med rynket Pande, »forstod at anbringe alle disse Sværmere paa rette Plads, han kaldte dem Kanonføde, og det var det eneste Navn, som de fortjente; jeg ser med Fornøjelse, at den ny Regering bringer den samme heldige Grundregel i Anvendelse. Naar det kun er derfor, at Guvernementet søgte at beholde Algier, saa ønsker jeg det til Lykke dermed, omendskønt det bliver os temmeligt dyrt.«

»I Sandhed, det var en simpel Politik,« sagde Maximilian, »men bliv ikke rød, min kære Valentine, over det, som Hr. de Villefort sagde, i den Henseende gav min brave Fader ikke Deres noget efter; thi han gentog bestandig: Hvorfor danner Kejseren, som udretter saa meget skønt, ikke et Regiment af Dommere og Advokater, for altid at sende Dem først i Ilden? De ser deraf, kære Veninde, at begge Parterne ligner hinanden, saavel i deres Maade at udtale sig paa, som i deres velvillige Talemaader. Men hvad sagde Hr. Danglars til denne Ytring af den kongelige Prokurør?«

»O, han gav sig til at le med det overmodige Smil, der er saa egent, og som jeg kunde kalde giftigt. Snart derefter rejste de sig og gik. Jeg bemærkede da, at min Bedstefader syntes at være meget bevæget; thi jeg maa sige Dem, Maximilian, at jeg er den eneste, som forstaar den stakkels lamme Oldings Følelser, og jeg formoder, at den Underholdning, som man førte i hans Nærværelse, thi man tager intet Hensyn til den stakkels Bedstefader, har gjort ham meget ondt, eftersom man talte ilde om hans Kejser, af hvem han uden Tvivl har været en ivrig Tilhænger.«

»Han bærer virkelig et af Kejserrigets mest bekendte

Navne,« svarede Maximilian, »han var Senator, og som De ved, eller maaske De ikke ved det, Valentine, han var med næsten i alle de bonapartistiske Foreninger, som fandt Sted i den Tid.«

»Ja, jeg hører undertiden Hentydninger til slige Ting, der forekommer mig forunderlige. Bedstefaderen Bonapartist, og Faderen Royalist! Jeg vendte mig altsaa til ham, hans Blik var endnu fast henvendt til Journalen.«

»Hvad mener De, kære Fader?« sagde jeg til ham, »er De tilfreds?«

Han gjorde et bekræftende Tegn med Hovedet.

»Med det, som min Fader nylig sagde?«

Han gjorde et benægtende Tegn.

»Eller med det, som Hr. Danglars sagde?«

Ogsaa det benægtede han paa samme Maade.«

»Altsaa dermed, at Hr. Morrel — jeg vovede ikke at sige Maximilian — er blevet udnævnt til Officer af Æreslegionen?«

Han gav et bekræftende Tegn.

»Skulde De tro det, Maximilian? Han var glad, fordi De var blevet dekoreret med Æreslegionens Kors og kender Dem jo ikke, det er maaske en Daarskab af ham; thi man siger, at han næsten gaar i Barndom, men jeg elsker ham netop derfor.«

»Det er besynderligt,« sagde Maximilian, »Deres Fader vilde altsaa hade mig, medens Deres Bedstefader derimod — det er ganske forunderligt med disse Partifølelser.«

»Stille!« raabte Valentine pludselig. »Skjul Dem hurtig, man kommer!«

Maximilian greb hurtig en Spade og gav sig ganske ubarmhjertig til at grave i Jorden.

»Frøken, Frøken!« raabte en Stemme bag Træerne, »Madame de Villefort søger Dem overalt. Der er Fremmede i Salen!«

»Fremmede?« sagde Valentine ubehagelig berørt. »Hvem besøger os da nu?«

»En stor Herre, jeg tror, det er en Prins, Greven af Monte-Christo.«

»Jeg kommer!« raabte Valentine højt.

Dette Ord bragte ham til at sitre, som stod ved den anden Side af Gitteret, og for hvem Ordene: jeg kommer! altid tjente som Afskedshilsen.

»Men,« spurgte Maximilian sig selv, »hvorfra kender Greven af Monte-Christo Hr. de Villefort?«

TRETTENDE KAPITEL.

Toksikologi. — Giftlære.

Der var virkelig Greven af Monte-Christo, som var kommet til Madame de Villefort i den Hensigt at gengælde den kongelige Prokurørs Besøg.

Grevens Besøg havde naturligvis sat hele Huset i Bevægelse. Madame de Villefort, som var alene i Salen, da man meldte Greven, lod straks sin Søn Eduard komme, fordi han atter skulde takke Greven, og Eduard, som i de sidste to Dage kun havde hørt Tale om denne store Herre, ilede straks til, ikke af Lydighed mod sin Moder, heller ikke for at takke Greven, men af Nysgerrighed, og for at kunne gøre en af hine næsvise Bemærkninger, til hvilke hans Moder da altid plejede at sige: »O, den uartige Dreng, man kan ikke andet end tilgive ham, han har en stor Aand!«

»Efter de første sædvanlige Høflighedsbeviser spurgte Greven efter Hr. de Villefort.

»Min Mand spiser i Dag til Middag hos Kansleren,« svarede den unge Kone, »han er nylig kørt bort, og vil meget beklage, at han ikke har været saa heldig at kunne modtage Dem.«

To andre Besøgende, der befandt sig i Salen, da Greven kom, og som slugte ham med Øjnene, trak sig tilbage, saa snart Høfligheden og Nysgerrigheden tillod det.

»Men hvad tager din Søster Valentine sig for?« sagde Madame de Villefort til Eduard. »Man skal sige hende, at jeg vil have den Ære at forestille hende for Hr. Greven.«

»De har en Datter, Madame!« spurgte Greven. »Hun maa altsaa være Barn?«

»Det er Hr. de Villeforts Datter af første Ægteskab; en voksen og smuk Pige.«

»Men meget kedsommelig,« afbrød Eduard, idet han rev nogle Fjer ud af Halen paa en prægtig Aras for at sætte dem i sin Hat. Denne Manøvre bragte Fuglen til at skrige af Smerte, men Madame de Villefort lod det være nok med at sige: »Stille, Eduard!«

Derpaa tiltøjede hun:

»Denne unge Vildkat har næsten Ret, han gentager kun, hvad han saa ofte har hørt mig sige med Bekymring; thi uagtet alle Bestræbelser for at adsprede hende, saa er Frøken de Villefort altid alvorlig og tavs, og det Indtryk, som hendes Skønhed ellers vilde frembringe, gaar derved tildels tabt. Men hun kommer endnu ikke. Se dog engang efter, Eduard, hvorfor hun ikke kommer.«

»Der er fordi man søger hende der, hvor hun ikke er,« svarede Eduard.

»Hvor søger man hende da?«

»Hos Bedstefader Noirtier.«

»Og du tror, at hun ikke er der?«

»Nej, nej, nej! Hun er ikke der?« svarede Eduard syngende.

»Hvor er hun da? Sig det dersom du ved det.«

»Hun er under det store Kastanietræ,« vedblev den uartige Dreng, idet han uagtet sin Moders Forbud gav Papegøjen nogle levende Fluer, som den syntes at være meget begærlig efter.

Madame de Villefort udstrakte allerede Haanden for at ringe og sige Kammerjomfruen, hvor hun kunde træffe Valentine, da denne traadte ind. Hun syntes virkelig at være meget sørgmodig stemt, og en opmærksom Iagttager vilde have bemærket Spor af Taarer i hendes Øjne.

Valentine, hvem vi i Fortællingens hurtige Gang har indført for Læserne uden at forestille hende, var en velvoksen, slank ung Pige paa nitten Aar med lysebrunt Haar, mørkeblaa Øine og med den henrivende, men tillige værdige Holdning, der havde udmærket hendes Moder; hendes fine, hvide Hænder og Hals og hendes blidt rødmende Kinder gav hende ved første Øjekast en Lighed med de skønne Englænderinder, som man rigtignok temmelig poetisk har sammenlignet med Svanen, der spejler sig i Vandet.

Hun traadte altsaa ind, og da hun saa Greven, om hvem hun allerede havde hørt Tale saa meget, hilste hun ham utvungent uden at slaa Øjnene ned, og med en behagelig Ynde, der fordoblede Grevens Opmærksomhed. Han rejste sig.

»Frøken de Villefort, min Steddatter!« sagde Madame de Villefort til Greven, idet hun hentydede til Valentine.

»Og Hr. Greven af Monte-Christo, Konge i Kina og Kejser i Kochinkina!« sagde den unge Døgenigt, idet han tilkastede sin Søster et uforskammet Blik.

Denne Gang blegnede Madame de Villefort og var nær ved at blive vred paa den unge Knægt, der bar Navnet Eduard; men Greven smilte og syntes at betragte Drengen med Velbehag, hvilket bragte Moderens Glæde og Henrykkelse til det højeste.

»Men Madame,« bemærkede Greven paany, idet han vekselvis betragtede Madame de Villefort og Valentine. »Har jeg ikke allerede haft den Ære at se Dem og Frøkenen et eller andet Sted? Det forekom mig straks saaledes, og da Frøken de Villefort traadte ind var Synet af hende et nyt Lysglimt i min utydelige Erindring.«

»Det er ikke sandsynligt, Hr. Greve! Frøken de Villefort holder ikke af at være i Selskab, og vi gaar kun sjelden ud.«

»Det var heller ikke i noget Selskab, at jeg har set Dem, tilligemed den lille, lystige Spilopmager. Pariserselskaberne er desuden ubekendte for mig, da jeg, som jeg allerede har haft den Ære at sige Dem, kun har været nogle faa Dage i Paris. Nej dersom De tillader, at jeg betænker mig lidt — vent et Øjeblik —«

Og Greven lagde Haanden paa Panden, som for at samle sine Tanker.

»Nej, det var et andet Sted — det var — jeg ved ikke rigtig — men det forekommer mig, som denne Erindring er tvedskillelig fra en smuk, klar Dag, og en religiøs Fest. Frøkenen havde Blomster i Haanden, den lille løb efter en Paafugl i Haven, og De, Madame, var i et Lysthus af Vinranker. Kom De ihu, Madame, erindrer disse Enkeltheder, som jeg nævner? Dere lille en pacotille?«

»Nej, det kan jeg ikke svarede Madame de Villefort. »Og jeg tror dog, at dersom jeg skulde have set Dem tidligere, saa vilde jeg endnu kunne erindre det tydeligt.«

»Hr. Greven har maaske set os i Italien,« sagde Valentine frygtsom.

»Rigtig! I Italien — ja det er muligt,« sagde Monte-Christo, »De har altsaa været i Italien, Frøken?«

»Vi var der for to Aar siden; Lægerne frygtede en Brystsvøre hos mig og anbefalede Luften i Neapel. Vi rejste gennem Bologna, Perugia og Rom.«

»Ganske rigtig min Frøken!« raabte Monte-Christo, som om denne ubetydelige Hentydning havde opvakt alle hans Erindringer, »det var i Perugia, ved Christi Legems-Fest, i Haven til den Gæstgivergaard, som ligger ved Posthuset; der var det, at Tilfældet førte os sammen, Dem, naadige Frue, Frøkenen, Deres lille Søn og mig.«

»Jeg erindrer fuldkommen vel Perugia, Gæstgivergaarden, og den Fest, som De taler om,« svarede Madame de Villefort, »men, i hvor meget jeg endogsaa anstrenger min Hukommelse, saa maa jeg, til min Skam bekende, at jeg ikke erindrer at have haft den Ære at se Dem.«

»Besynderligt!« sagde Valentine, idet hun lod sine skønne Øjne hvile paa Greven af Monte-Christo, »jeg erindrer det ikke heller.«

»Men jeg kan huske det!« raabte Eduard.

»Jeg vil komme Dem til Hjælp, Madame,« sagde Greven. »Det var en meget varm Dag, De ventede friske Heste, men paa Grund af Højtideligheden udeblev de, Frøkenen var spadseret langt omkring i Haven, og Deres Søn var løbet efter en Fugl, som han vilde fange.«

»Og jeg fik den, Mama, det ved du!« sagde Eduard. »Jeg rev endogsaa tre Fjer ud af dens Hale.«

»De, Madame, blev i Lysthuset. Erindrer De ikke, at De talte temmelig længe med en Person medens De sad alene paa Bænken?«

»Ja, i Sandhed!« sagde den unge Kone rødmende, »jeg talte med en Mand, som var indhyllet i en lang Klædeskappe, jeg tror, det var en Læge.«

»Rigtig, Madame, det var mig! I de fjorten Dage, som jeg havde tilbragt i Gæstgivergaarden, havde jeg helbredet min Kammertjener for Feberen, og min Vært for Gulsot, saa man antog mig for at være en stor Læge. Vi samtalte længe, Madame, om forskellige Genstande, om Perugia, Raphael om forskellige Sæder og Skikke og om det berygtede *aqua tofana*, en Gift, om hvilken man havde sagt Dem, at nogle Folk i Perugia endnu skulde forstaa dets hemmelighedsfulde Tilberedelse.«

»Ja, det er sandt!« raabte Madame de Villefort ivrig, men ikke uden en vis Uro, »ja, nu erindrer jeg det.«

»Jeg erindrer ikke mere alle de Enkeltheder, om hvilke vi talte.« vedblev Greven fuldkommen rolig, »men jeg erindrer tydeligt at De var i den samme Vildfarelse med Hensyn til min Person, som de fleste andre, og at De raadspurgte mig angaaende Frøkenens Helbredstilstand.«

»Men De var jo virkelig Læge,« sagde Madame de Villefort, »eftersom De helbredede Syge.«

»Min naadige Frue! Moliére eller Beaumarchais vilde svare Dem, at netop fordi jeg ikke var Læge, blev mine Patienter friske af sig selv. Jeg kan kun sige Dem, at jeg saa temmelig grundigt har studeret Kemi og Naturvidenskaberne, men naturligvis kun for min Fornøjelse.«

I dette Øjeblik slog Klokken seks.

»Klokken er seks!« sagde Madame de Villefort, der tydelig nok befandt sig i en vis spændt Tilstand. »Vil De ikke se, Valentine, om Deres Bedstefader maaske ønsker at spise!«

Valentine rejste sig, hilste Greven og bortfjernede sig uden at sige et Ord.

»O, Madame, skulde De have sendt Frøkenen bort for min Skyld!« spurgte Greven, da Valentine var gaaet.

»Paa ingen Maade!« svarede den unge Kone ivrigt. »Men det er netop paa den Tid at Hr. de Noirtier holder det sørgelige Maaltid, som vedligeholder hans beklagelige Tilværelse.«

»Ja, Madame, Hr. de Villefort har fortalt mig derom, en Lamhed, ikke sandt?«

»Desværre, ja, den stakkels Olding kan aldeles ikke fore-

tage nogen Bevægelse. Sjælen alene er endnu virksom i denne stivnede Maskine, og selv den er kun svag, ligesom et Lampeblus, der er nær ved at slukkes. Men tilgiv, Hr. Greve, at jeg underholder Dem med en Beskrivelse af vore huslige Lidelser; jeg afbrød Dem i det Øjeblik, da De sagde mig, at De var en duelig Kemiker.«

»O, det sagde jeg ikke!« svarede Greven smilende, »tværtimod, jeg studerede Kemi fordi jeg havde besluttet at tilbringe det meste af min Tid i Orienten, og desaarsag vilde efterfølge Kong Mithridates Eksempel.«

»Mithidates, Rex Ponticus, fortærede hver Morgen en Kop Créme med Gift i,« raabte den næsvise Dreng, idet han klippede Billederne ud af et prægtigt Album.

»Men Eduard da, uartige Dreng!« raabte Madame de Villefort, idet hun rev den ødelagte Bog ud af sin Søns Hænder. »Du er utaalelig! Gaa til din Søster, hun er hos Bedstefader Noirtier.«

»Albumet!« knurrede Eduard, »jeg vil have Albumet!«

»Hvorfor har Du klippet Billederne itu?«

»Fordi det morede mig!«

»Gaa din Vej, bort med dig!«

»Jeg gaar ikke, naar jeg ikke faar Albumet!« sagde Drengen og kastede sig i en blød Lænestol.

Han var vant til at blive føjet og til aldrig at give efter, og han blev sin Vane tro.

»Der har du det, lad os saa have Fred,« sagde Madame de Villefort, idet hun gav ham Albumet og førte ham ud af Døren. Greven fulgte hendes Bevægelser med Øjnene.

»Mon hun ogsaa aflukker Døren efter ham?« mumlede han.

Madame Villefort aflukkede Døren omhyggeligt efter Drengen. Greven syntes ikke at bemærke det. Derpaa kastede hun et spejdende Blik omkring sig og satte sig igen ved Siden af Greven.

»Tillad mig, Madame,« sagde Greven indsmigrende, »at gøre Dem opmærksom paa, at De er temmelig streng mod den lille Skælm.«

»Man er nødt til at være det,« svarede Madame de Villefort med moderlig Værdighed.

»Han fremsagde kun nogle Ord af Cornelius Nepos, da han talte om Kong Mithridates, og de afbrød ham i et Citat, der beviste, at hans Lærer ikke har anvendt Tiden forgæves, og at Deres Søn har gjort et stort Fremskridt i Forhold til sin Alder.«

Moderen følte sig særdeles smigret og sagde:

»Han har virkelig store Evner og kan lære alt, hvad han

vil lære. Han har kun den ene Fejl at være lidt egensindig. Men. for at komme tilbage til det. som han sagde: tror De virkelig, at Mithridates anvendte en saadan Forsigtighedsregel, og at den kunde være til nogen videre Nytte?«

»Jeg tror det saa vist, Madame, saa jeg selv ved tre forskellige Leiligheder har brugt det samme Middel. og det var i Neapel, Palermo og i Smyrna og jeg er overbevist om. at jeg vilde være død, dersom jeg ikke havde brugt denne Forsigtighed.«

»Der udviklede sig nu en lang Samtale mellem Greven og Madam de Villefort over de forskellige Slags Gifte og Modgifte og deres Virkninger. Madame de Villefort tilstod. at Mithridates Historie længe havde beskæftiget hende. og Monte-Christo havde i Samtalens Løb oftere Leilighed til at beundre hendes Kundskaber om Gifte og Giftplanter, og naar Greven talte om Substanser, som hun endnu ikke kendte. og som kun kan dræbe et Menneske langsomt uden at opvække den ringeste Mistanke, saa lyttede hun dertil med en Opmærksomhed, der viste, at hun følte en særdeles Interesse derved.

»Det er en Lykke,« sagde hun omsider. »at kun Kemikerne forstaar at tilberede disse Gifte. ellers vilde den ene Halvdel af Menneskene forgifte den anden.«

»Kemikere eller Personer, som beskæftiger sig med Kemien,« svarede Monte-Christo skødesløst.

»Og da.« sagde Madame de Villefort, der med Magt søgte at løsrive sig fra sine egne Tanker, »da er Forbrydelsen dog altid en Forbrydelse. om den saa er nok saa kløgtig forberedt, og om den endogsaa kan undgaa at blive opdaget af Menneskene. saa vil den dog altid blive set af Gud. Desuden bliver Samvittigheden endnu altid tilbage,« tilføjede hun med skælvende Stemme og et kvalt Suk.«

»Ja!« svarede Monte-Christo, »ja, heldigvis bliver Samvittigheden tilbage, og uden den vilde vi være meget ulykkelige. Ved enhver dristig Handling hjælper Samvittigheden os; thi den forsyner os med Tusinde Undskyldninger. som vi selv er Dommere over. Hvilke skrækkelige Gerninger undskylder Samvittigheden ikke. fordi de. f. Eks. er udsprungne af Moderkærlighed. Moderkærligheden er en saa stor Dyd, en saa mægtig Bevæggrund, saa den maa kunne undskylde meget.«

»Madame de Villefort slugte med Begærlighed disse skrækkelige Grundsætninger og frygtelige Paastande, som Greven fremsatte paa sin højst ejendommelige, skødesløse Maade.

Efter en kort Tavshed udbrød Madame de Villefort atter:

»Ved De, Hr. Greve, at De fører et skrækkeligt Sprog, og at De betragter Verden fra Skyggesiden? Har De nogen Sinde haft Menneskeheden i en Destillerkolbe, siden De bedømmer den saaledes? De har imidlertid Ret, De er en stor Kemiker, og den Eliksir, som De gav min Søn, og som saa hurtig bragte ham til Live igen — —«

»O, forlad Dem ikke paa den, Madame!« sagde Monte-Christo, »en Draabe af denne Eliksir var tilstrækkelig til at genoplive ham, men tre Draaber vilde have bragt hans Blod i en saadan Bevægelse, saa han havde faaet heftig Hjertebanken, seks Draaber vilde have standset hans Aandedræt og frembragt en meget betænkeligere Afmagt end den, i hvilken han befandt sig, og ti Draaber vilde have dræbt ham. De erindrer, Madame, hvor hurtig jeg bortfjernede Deres lille Søn fra de Flasker, som han var uforsigtig nok til at bemægtige sig.«

»Det var altsaa en stærk Gift?«

»O, min Gud, nej! Lad os fremfor alt forudsætte, at der slet ikke eksisterer nogen Gift, eftersom man i Medicinen betjener sig af de stærkeste Gifte, der bliver til virksomme Lægemidler ved den Maade, paa hvilken de anvendes.

Det var en ypperlig Mikstur, som min Ven, den fortræffelige Abbed Adelmonte havde tillavet, og hvis Anvendelse han har lært mig.«

»O!« raabte Madame de Villefort, »det maa være et fortræffeligt krampestillende Middel.«

»Et ganske fortræffeligt, Madame; jeg gør ofte Brug deraf, vel at forstaa med al mulig Forsigtighed.«

»Det tror jeg meget gerne,« svarede Madame de Villefort i samme Tone, »hvad mig angaar, saa er jeg saa nervesvag, og saa tilbøjelig til Besvimelser, saa jeg kunde have god Anvendelse for en saadan Doktor Adelmonte, der kunde give mig Midler til at aande friere og saaledes betage mig Frygten for at kvæles. Imidlertid, da det er vanskeligt at finde en saadan Mand i Frankrig, og Deres Abbed maaske ikke har Lyst til at rejse til Paris for min Skyld, saa holder jeg mig til Hr. Planches krampestillende Middel og til Pebermynte og Hofmansdraaber, der spiller en vigtig Rolle hos mig. Her ser De Piller, som jeg bruger i den Anledning, og som indeholder en dobbelt Dosis.«

Monte-Christo aabnede den Perlemodersæske, som den unge Dame rakte ham, og indaandede med en Kendermine Lugten af Pillerne.

»De er udmærkede,« sagde han, »men De maa synke, og det er stundom umuligt for den Afmægtige. Jeg foretrækker derfor min Mikstur.«

»Jeg vilde ogsaa foretrække den, især efter den Prøve, som jeg har set; men uden Tvivl er det en Hemmelighed, og jeg vil ikke være saa ubeskeden at spørge Dem derom.«

»Men jeg, Madame, er saa fri at tilbyde Dem den,« sagde Monte-Christo, idet han rejste sig.

»De er meget artig, min Herre!«

»Kun maa De erindre, at en lille Dosis deraf er et Lægemiddel, men en større Dosis er en Gift. En Draabe deraf kan, som De har set, tilbagekalde det flygtende Liv, men fem eller seks Draaber deraf vil ufejlbarlig dræbe, og det paa en saa meget skrækkeligere Maade, som de, naar de blandes i et Glas Vin, aldeles ikke forandrer Smagen. Men jeg vil ikke sige mere. Det kunde synes, som om jeg vilde gøre mig til Deres Læge.«

Klokken slog netop halv syv og man meldte en af Madame de Villeforts Veninder, der kom for at spise til Middag hos hende.

»Dersom det var tredie eller fjerde Gang, at jeg havde den Ære at se Dem, Hr. Greve, i Stedet for, at det kun er anden Gang, dersom jeg havde den Ære at være Deres Veninde i Stedet for at jeg i strengeste Forstand kun er Deres Skyldnerinde, saa vilde jeg blive Dem om at blive her til Middag, og jeg vilde ikke lade mig afskrække af den første Vægring.«

»Jeg takker Dem, Madame!« svarede Monte-Christo, »jeg har indgaaet en anden Forpligtelse, som jeg ikke kan forsømme; jeg har lovet en Veninde, en græsk Prinsesse, at ledsage hende til Operaen; hun har endnu ikke set den store Opera, og hun venter mig derfor.«

»Nuvel, saa vil jeg ikke holde Dem tilbage, men forglem ikke min Recept.«

»Saa maatte jeg kunne glemme Deres behagelige Underholdning, og det er ganske umuligt.«

Monte-Christo bukkede og gik.

»Det er en besynderlig Mand,« sagde hun, »det forekommer mig, som hans Døbenavn maatte være Adelmonte.«

Hvad Monte-Christo angik, saa havde Resultatet af denne Samtale oversteget hans Forventninger.

»Det er en herlig Jordbund,« sagde han, idet han gik, »jeg er overbevist om, at de Sædkorn, som jeg har udsaaet i den, ikke vil blive ufrugtbare.«

Den følgende Morgen sendte han ifølge sit Løfte den forlangte Recept til Madame de Villefort.

FJORTENDE KAPITEL.

Robert Djævel.

Der var saa meget mere Anledning til at opføre denne Opera, som der den samme Aften var en Højtidelighed i det kongelige musikalske Akademi. Levasseur optraadte efter en langvarig Upasselighed atter i Bertrams Rolle, og som sædvanligt havde dette moderne Mesterværk samlet det mest glimrende Selskab i Paris.

Morcerf havde som de fleste rige, unge Herrer sin Plads nærmest ved Orkestret og desuden ti af sine Bekendtes Loger i hvilke han kunde tage Plads uden at tale om de, til hvilke han som Pariserløve havde en Slags Rettighed.

Chateau-Renaud havde en Plads ved Siden af ham.

Beauchamp var som Redaktør Herre i Huset og havde Plads overalt.

Denne Aften kunde Lucien Debray disponere over Ministerens Loge, og han havde tilbudt Greven af Morcerf den, men denne havde igen paa Grund af Mercedes Upasselighed overladt den til Danglars og ladet ham sige, at han maaske vilde aflægge Baronessen og hendes Datter et Besøg dersom disse Damer vilde gøre ham den Fornøjelse at modtage den tilbudte Loge.

Damerne tog sig imidlertid vel i Agt for at afslaa Tilbudet. Ingen er saa begærlig efter Loger, der ikke koster noget, som Millionærerne.

Danglars havde imidlertid erklæret, at hans politiske Grundsætninger og hans Stilling som Deputeret for Oppositionen ikke tillod ham at komme i Ministerens Loge, og Baronessen havde derfor tilskrevet Lucian og bedet ham om at afhente hende da hun ikke kunde gaa til Operaen med Eugenie uden Ledsagelse.

Og man vilde virkelig have fundet det upassende, dersom disse Damer var komne alene, medens man aldeles ikke fandt det anstødeligt, at Frøken Danglars kom i Operaen med sin Moder og med dennes Elsker. Man maa tage Verden, som den er.

Tæppet gik op, og som sædvanligt for temmelig tomt Hus. Det er en ganske almindelig Sædvane i den fornemme Pariserverden ikke at komme i Teatret, før Skuespillet er begyndt.

»Se!« sagde Albert pludselig, da han saa Døren til en af de fornemste Loger blive aabnet, »se, der er Grevinde G.!«

»Hvem er denne Grevinde G.? spurgte Chateau-Renaud,

»Hr. Baron, det er et utilgiveligt Spørgsmaal. De spørger, hvem Grevinde G. er?«

»Ah, det er sandt! Er det ikke den fortryllende Venetianerinde?«

»Jo, det er hende!«

I dette Øjeblik blev Albert bemærket af Grevinden, og de udvekslede en forbindtlig Hilsen.

»De kender hende?« spurgte Chateau-Renaud.

»Ja,« svarede Albert, »Franz har forestillet mig for hende, da vi var i Rom.«

»Tys!« raabte Publikum.

De to unge Mennesker fortsatte deres Samtale uden at bryde sig det mindste om, at Parterret ønskede at høre Ouverturen.

»Var De til Stede ved Væddeløbene paa Marsmarken?«

»Rigtig, der var Væddeløb. Væddede De?«

»Ja, om en Bagatel. Halvtredsindstyve Louisdorer!«

»Og hvem vandt?«

»Nautilus«; jeg væddede paa den.«

»Men der var jo tre Løb?«

»Ja, der var Jockeyklubbens Præmie, et Guldbæger. Der indtraf en Mærkelighed ved denne Lejlighed.«

»Og det var?«

»Stille dog!« raabte Publikum.

»Og det var?« gentog Albert.

»At baade den Hest og den Jockey, som vandt Prisen, var ganske ukendte.«

»Hvorledes kunde det gaa til?«

»Jo, man havde ikke lagt Mærke til en Hest, som var bleven indskrevet under Navnet »Vampa«, eller til en Jockey, som ikke var meget større end en Tommelfinger, og som var indskrevet under Navnet Job, da man pludselig saa denne komme frem med en udmærket Fuks. Man maatte hænge tyve Pund Bly ved Jockeyen ,og det forhindrede ham dog ikke i at komme først til Maalet med et Forspring af tre Hestelængder foran »Ariel« og »Bosbero«, der løb omkap med ham.«

»Og man har ikke faaet at vide, hvem denne Hest og Jockey tilhørte?«

»Nej!«

»De sagde, at Hesten var indskrevet under Navnet —?«

»Vampa!«

»Saa ved jeg mere end De,« sagde Albert, »thi jeg ved, hvem de tilhørte.«

»Stille dog!« raabte Publikum tredie Gang.

Denne Gang var Raabet saa stærkt, at de to unge Herrer endelig mærkede, at det gjaldt dem.

De saa sig om, for at se, om der var nogen, de kunde gøre ansvarlig for den formentlige Uforskammethed, men ingen tildrog sig deres Opmærksomhed, de vendte sig alle om mod Scenen.

I dette Øjeblik aabnedes Ministerens Loge, og Madame Danglars, hendes Datter og Lucian Debray tog deres Pladser.

»Ej, ej!« sagde Chateau-Renaud, »her træffer De Bekendte, Vicomte. Hvorfor Pokker ser De tilhøjre, man søger Dem.«

Albert saa sig om, og hans Øjne mødte virkelig Baronessens, idet hun tilvinkede ham med Viften. Hvad Frøken Eugenie angik, saa værdigede hun næppe at sænke sine store, sorte Øjne til Orkestret.

»I Sandhed, min Kære,« sagde Chateau-Renaud, »jeg begriber ikke, hvad De kan have mod Frøken Danglars, naar man undtager Mesalliancen, det er virkelig en meget smuk Dame.«

»Ja, ubestrideligt meget smuk,« svarede Albert, »men jeg maa tilstaa, at jeg vilde vælge en blidere, behageligere, mere kvindelig Skønhed.«

»Saaledes er de unge Mennesker,« sagde Chateau-Renaud, der som en Mand i de Tredive antog en faderlig Mine, »de er aldrig tilfredse. Hvorledes, min Kære, man vælger Dem en Brud, der synes at være en Kopi efter Jagtgudinden Diana, og De er endda ikke tilfreds?«

»Ja, ser De, det er netop Ulykken; jeg havde hellere set en Pige i samme Smag som Venus fra Milo. Denne Jagtgudinde, som bestandig er omgivet af sine Nymfer, forskrækker mig næsten; jeg er bange for, at hun skal behandle mig som Actæon.«

Og virkelig kunde et Blik til den unge Pige forklare den Følelse, der forurolige Morcerf. Frøken Danglars var smuk, men hun besad, som Albert sagde, en temmelig kold Skønhed. Hendes Haar var smukt sort, men hendes Lokker bar Vidnesbyrd om en vis Genstridighed mod den ordnende Haand. Hendes Øjne, der var lige saa sorte som Haaret og omgivet af skønne, hvælvede Øjenbryn, udmærkede sig især ved et bestemt Udtryk, som man maatte forundres ved at bemærke hos et kvindeligt Væsen. Hendes Næse havde nøjagtig den Dannelse, som en Billedhugger vilde give en Juno, kun var hendes Mund temmelig stor, men prydet med skønne Tænder. Hendes Læbers stærke Rødme dannede en skærende Modsætning til hendes blege Ansigtsfarve, og endelig bidrog en stor, sort Plet ved Mundkrogen til fuldkommen at give dette Ansigt et saa bestemt Karakterpræg, at det gjorde Morcerf lidt bange.

Forøvrigt harmonerede Eugenies øvrige Personlighed med det Hoved, som vi har forsøgt at beskrive. Hun var, som Chateau-Renaud sagde, en Jagtgudinde, kun af en noget mere bestemt og kraftfuld Skønhed.

Med Hensyn til hendes Opdragelse kunde man ikke bebrejde hende andet, end at denne, lige saavel som hendes Ansigtsdannelse, syntes at være mere bestemt for det andet Køn. Hun talte flere Sprog, tegnede godt, gjorde Vers og komponerede. Hun var især lidenskabelig indtaget for Musiken og studerede den tilligemed en af sine Veninder fra Institutet, en ung Dame uden Formue, men som efter Sigende skulde have alle mulige Anlæg til at blive en udmærket Sangerinde. Man sagde, at en stor Komponist nærede en næsten faderlig Kærlighed til hende, og dette gav hende Haab om, at hun en Gang vilde gøre Lykke med sin Stemme.

Den Mulighed, at Frøken Louise d'Armilly — det var den unge Piges Navn — en Gang vilde betræde Skuepladsen, bevirkede, at Frøken Danglars aldrig lod sig se offentligt i hendes Selskab, skønt hun ofte modtog hende hos sig. Forøvrigt indtog Louise en højere Stilling i Bankierens Hus end en almindelig Lærerinde, skønt hun ikke optog en uafhængig Venindes Plads.

Nogle Øjeblikke efter, at Baronesse Danglars var kommet, faldt Tæppet, og Parkettet var snart tomt, eftersom man benyttede sig af Lejligheden til en halv Times Underholdning ved gensidige Besøg.

Morcerf og Chateau-Renaud havde først forladt deres Loger.

Madame Danglars troede nu, at Albert vilde skynde sig for at hilse paa hende, og hun bøjede sig til sin Datter for at underrette hende om det ventede Besøg, men denne havde kun besvaret hende med en let Hovedrysten, og ligesom for at bekræfte hendes Tvivl, viste Albert sig i det samme i en Loge i første Etage. Det var i Grevinde G.s Loge.

»Ah! — er De der, Hr. Rejsende!« sagde hun, idet hun med et gammelt Bekendtskabs Hjertelighed rakte ham Haanden; »det er meget smukt af Dem, at De genkender mig, og især at De bærer mig med Deres første Besøg.«

»Madame!« svarede Albert, »De kan være overbevist om, at dersom Deres Ankomst til Paris og Deres Adresse havde været mig bekendt tidligere, saa skulde jeg ikke have ventet saa længe dermed. Behag nu at tillade mig at forestille Dem min Ven, Baron Chateau-Renaud, en af de sjældne Adelsmænd, som endnu er blevne tilbage i Frankrig, og af hvem jeg har faaet at vide, at De var tilstede ved Væddeløbene paa Marsmarken.«

Chateau-Renaud bukkede.

»Ah! De bivaanede altsaa ogsaa Væddeløbene, min Herre?« sagde Komtessen ivrigt.

»Ja, Madame!«

»Nu,« vedblev Grevinden i samme Tone, »saa kan De maaske sige mig, hvem den Hest tilhørte, som vandt Jockeyklubbens Præmie?«

»Er det Dem meget om at gøre, Fru Grevinde, at faa at vide, hvem den tilhørte?«

»Særdeles meget. De kan tænke Dem — — eller ved De maaske, Vicomte, hvem det er?«

»De vilde have sagt noget, Madame. »De kan tænke Dem», sagde De.«

»Nuvel! De kan tænke Dem, at denne herlige Fuks og den nydelige lille Jockey med den rosenrøde Trøje indgød mig straks ved første Øjekast en saa levende Sympati, at jeg gjorde Ønsker for dem, som om jeg havde væddet Halvdelen af min Formue paa dem, og da jeg tilsidst saa dem komme tre Hestelængder foran de andre Væddeløbere, blev jeg saa glad, at jeg klappede i Hænderne af alle Kræfter. Forestil Dem nu min Forundring, da jeg ved min Hjemkomst mødte den lille Jockey paa Trappen! Jeg troede, at Sejrherren tilfældigvis boede i samme Hus som jeg, men det første jeg saa, da jeg aabnede Døren til mit Værelse, var det Guldbæger, som denne lille Jockey og hans Hest havde vundet ved Løbet. I Bægeret laa et lille Papir, paa hvilket der var skrevet de Ord: Til Grevinde G., fra Lord Ruthven.«

»Det er rigtigt!« sagde Morcerf.

»Det er rigtigt, siger De. Hvorledes mener De?«

»Jeg mener, at det virkelig er Lord Ruthven.«

»Hvorledes? Vampyren fra Argentinateatret?«

»Netop ham!«

»Og De kender ham, De besøger ham, De modtager ham?«

»Han er min fortrolige Ven. Hr. Chateau-Renaud har ogsaa den Ære at kende ham.«

»Og hvad foranlediger Dem til at tro, at det er hans Hest, som har vundet Prisen?«

At det var den, som var indskrevet under Navnet »Vampa«.

»Og hvorledes hænger det sammen?«

»Erindrer De ikke den berygtede Røvers Navn, ham, som havde taget mig til Fange, og af hvis Hænder Greven befriede mig paa en forunderlig Maade?«

»Jo, jo!«

»Røveren hed Vampa, og det hentyder til, at det maa være Greven, som har givet sin Hest Navn efter ham.«

»Men hvorfor skulde Greven da sende mig dette Bæger?«

»For det første, Fru Grevinde, fordi jeg, som De vel kan tænke, har talt meget til ham om Dem, dernæst fordi det er en Glæde for ham at finde en Landsmandinde, der interesserer sig for ham.«

Jeg vil haabe, at De ikke har fortalt ham om alle de Daarskaber, jeg ytrede om ham.«

»Paa Ære, det tør jeg ikke sværge paa, og at han sender Dem Bægeret under Navnet Lord Ruthven, det beviser netop — —«

»Men det er jo skrækkeligt. Han vil fatte et dødeligt Had til mig!« sagde Grevinden.

»Bærer han sig da ad som en Fjende?«

»Nej, det maa jeg tilstaa. Han er altsaa nu i Paris; har han gjort megen Opsigt?«

»Man har i otte Dage ikke talt om andet end om ham,« sagde Albert. »Derpaa kom Dronningen af Englands Krone og Tyveriet af Demoiselle Mars' Juveler, og saa talte man kun derom.«

»De tror altsaa virkelig,« begyndte Komtessen igen, »at det er Deres Greve af Monte-Christo, som har vundet Prisen, og som har sendt mig Bægeret?«

»Jeg er overbevist derom.«

»Men jeg kender ham ikke,« sagde Grevinden, »og jeg har derfor i Sinde at sende ham det tilbage.«

»Gør det ikke, han vilde da sende Dem et andet, udskaaret af en Saphir eller af en Rubin; det er nu saaledes hans Maade at gaa frem paa, og man maa tage ham, som han er.«

I dette Øjeblik hørte man Klokken, som tilkendegav, at anden Akt vilde begynde. Albert rejste sig for at begive sig tilbage til sin Plads.

»Ser jeg Dem igen?« spurgte Grevinden.

»Mellem Akterne, dersom De tillader det. Jeg ønsker at vide, om jeg paa nogen Maade kan være Dem til Tjeneste i Paris.«

»Min Herre,« sagde Grevinden, »jeg bor i Gaden Rivoli Nummer 22 og er hver Lørdag Aften tilstede for mine Venner.«

De unge Mennesker anbefalede sig.

Da de var komne tilbage til deres Pladser, saa de, at Parterret havde rejst sig, og at alles Øjne var henvendte til ét Sted i Huset, og det var til den russiske Gesandts forrige Loge, som i Dag var blevet oppudset.

En sortklædt Herre paa femogtredive eller fyrretyve Aar

var nylig traadt ind med en Dame i orientalsk Dragt. Damen var af en saa indtagende Skønhed og hendes Klædning saa kostbar, at alles Øjne, som sagt, var henvendte paa hende.

»Ej, ej!« sagde Albert, »det er Monte-Christo og hans Grækerinde.«

Den unge Dame var snart Genstanden for hele Husets Opmærksomhed. Damerne bøjede sig ud over deres Loger for at se denne Fylde af Diamanter straale i Lysekronernes Glans.

Anden Akt hengik under en dæmpet Mumlen, uden at det faldt nogen ind at hysse. Den unge, skønne Dame var det mest tiltrækkende Syn, som man kunde ønske sig.

Denne Gang tilkendegav et Tegn fra Madame Danglars tydeligt, at Baronessen ønskede Morcerfs Besøg i næste Mellemakt.

Morcerf var for galant til at lade vente paa sig, naar man saa tydeligt tilkendegav, at man ventede ham. Da Akten altsaa var tilende, skyndte han sig over til hendes Loge, hilste begge Damerne og rakte Debray Haanden.

Baronessen modtog ham med et venligt Smil og Eugenie med sin sædvanlige Kulde.

»Paa Ære!« sagde Debray, »De ser i mig en Raadvild, som De maa komme til Hjælp. Den naadige Frue overvælder mig med Spørgsmaal om Greven; hun vil vide, hvem han er, hvorfra han kommer, og hvor han agter sig hen. Men jeg er ingen Cagliostro, og for at redde mig ud af Forlegenheden, har jeg sagt: Spørg De Hr. Morcerf derom, han kender Monte-Christo fra først til sidst.«

»Er det ikke utroligt,« sagde Baronessen, »at man ikke er bedre underrettet, naar man har en halv Million til hemmelige Udgifter?«

»Madame!« svarede Lucien, »tro De mig, at dersom jeg havde en halv Million til min Disposition, saa vilde jeg anvende den til noget ganske andet, end til at indhente Oplysninger om Greven, der i mine Øjne ikke har noget andet Fortrin end det, at være dobbelt saa rig som en Nabob. Men jeg vil forøvrigt overlade Ordet til min Ven Morcerf. Se nu til, hvorvidt De kan bringe det med ham; jeg vil ikke have mere dermed at bestille.«

»Og hvor han kaster om sig med Diamanter!« sagde Madame Danglars. »Han maa have opdaget en uudtømmelig Grube. De ved, at han har en uindskrænket Kredit paa Baronens Hus, og at han har underrettet min Mand om, at han vil blive et Aar i Paris, og — tænk en Gang —, at han i den Tid vil forbruge seks Millioner!«

»Nej, det vidste jeg ikke,« svarede Albert, »men det er

ganske i sin Orden. Han maa være en persisk Shah, som rejser incognito.«

»Har De bemærket, Hr. Lucien, hvor hans Dame er skøn?« spurgte Eugenie.

»Jeg kender virkelig ingen af Deres Køn, Demoiselle, der er saa retfærdig mod andre, som De.«

»Og ved Hr. de Morcerf, hvem denne Dame er?«

»Mademoiselle!« svarede Albert paa dette bestemte Spørgsmaal, »jeg ved det saa næstendels, ligesom alt, hvad der angaar denne hemmelighedsfulde Person. Hun er Grækerinde.«

»Det kan man se paa hendes Klædning; dermed sagde De mig ikke andet, end hvad hele Publikum allerede ved.«

»Det gør mig ondt,« sagde Morcerf, »at jeg er en saa uvidende Cicerone, men jeg maa tilstaa, at min Kundskab indskrænker sig dertil. Foruden det ved jeg endelig kun, at hun er musikalsk, thi da jeg en Gang spiste Frokost hos Greven, hørte jeg en Guzlas Toner, der ikke kunde komme fra andre end fra hende.«

»Deres Greve modtager altsaa Besøg?« spurgte Madame Danglars.

»Og det paa en meget splendid Maade, det forsikrer jeg Dem.«

»Jeg maa formaa Hr. Danglars til at indbyde ham til Middag eller til et Bal, for at give ham Lejlighed til at gøre Gengæld.«

»Saa vil De altsaa besøge ham?« spurgte Debray smilende.

»Hvorfor ikke? I min Mands Selskab.«

»Men betænk, denne hemmelighedsfulde Greve er ugift.«

»Der ser De jo det modsatte!« sagde Baronessen, idet hun henviste til den skønne Grækerinde.

»Denne Dame er en Slavinde,« afbrød Debray, »De vil erindre, Hr. Morcerf, at han selv sagde det ved Frokosten hos Dem.«

»Men De maa tilstaa, min kære Lucien, at hun snarere ser ud som en Prinsesse, thi hvad skaber Prinsessen? Diamanterne! Og hun er ganske bedækket af dem.«

»Ja, hun bærer endogsaa for mange af dem,« mente Eugenie, »ellers vilde hun være endnu skønnere; thi man vilde da kunne se hendes Hals og hendes Haandled, som er saa skønt dannede.«

»O, den Kenderinde,« sagde Madame Danglars, »hun er ordentlig begejstret derover!«

»Jeg elsker alt det Skønne!« svarede Eugenie.

»Og hvad siger De da om Greven?« spurgte Debray, »det forekommer mig, at han heller ikke er ilde!«

»Greven er meget bleg.«

»Det er netop i denne Bleghed,« sagde Morcerf, »at vi søger Hemmeligheden. Komtesse G. paastaar, som De ved, at han er en Vampyr.«

»Komtesse G. er altsaa allerede kommet tilbage?« spurgte Baronessen.

»Hun er i Logen derovre,« sagde Eugenie, »næsten lige overfor os; det er den Dame med det dejlige blonde Haar.«

»Ak ja. men ved De, hvad De skulde gøre, Morcerf?« sagde Madame Danglars.

»De har at befale, Madame!«

»De skulde aflægge et Besøg hos Greven af Monte-Christo og føre ham over til os.«

»Hvorfor det?« spurgte Eugenie.

»For at tale med ham. Er du da slet ikke nysgerrig efter at se ham?«

»Ikke det allermindste.«

»Besynderlige Barn!« mumlede Baronessen.

»Han vil uden Tvivl nok komme af sig selv,« sagde Morcerf. »ser De, Madame, han har set Dem og hilser Dem.«

Baronessen besvarede Grevens Hilsen med et indtagende Smil.

»Velan!« sagde Morcerf, »jeg opofrer mig; jeg forlader Dem for at se, om jeg kan faa ham i Tale.«

»Gaa til hans Loge, det er jo ganske ligefremt.«

»Men jeg er endnu ikke blevet forestillet for den skønne Grækerinde.«

»De siger jo, at hun er en Slavinde.«

»Ja, men De siger jo, hun er en Prinsesse! Nu, jeg haaber, at han vil komme ud naar han ser mig forlade Logen.«

»Det er muligt; saa gaa da.«

Morcerf bukkede og gik, og virkelig kom Greven ud til ham i det Øjeblik, da Morcerf gik forbi hans Loge. Monte-Christo sagde nogle Ord paa Arabisk til Ali, som opholdt sig paa Gangen, og tog derpaa Morcerf under Armen.

Ali lukkede Døren og blev staaende udenfor den, hvor en Del Mennesker snart samlede sig om Nubieren.

»Ser De,« sagde Greven, »Deres Paris er virkelig en besynderlig By og Deres Parisere et forunderligt Folk. Man skulde tro at de aldrig før havde set en Nubier. Se dog, hvor de stimler sammen om den stakkels Ali. Han kan ikke begribe, hvad det skal betyde.«

»Tro De mig, Hr. Greve,« sagde Morcerf, »Ali nyder denne Opmærksomhed, kun fordi han tilhører Dem, som for nærværende Tid beskæftiger den almindelige Opmærksomhed.«

»Virkelig? Og hvem har jeg at takke for denne store Lykke?«

»Ih, min Gud, Dem selv! De bortgiver et Spand Heste til en Værdi af Tusinde Louisdorer. De redder den kongelige Prokurørs Kones Liv, De lader under Navnet Major Black Fuldblodsheste tage Del i Væddeløbet, og endelig vinder De Guldbægre og bortgiver dem til smukke Damer.«

»Og hvem har fortalt Dem alle disse Daarskaber?« spurgte Greven.

»Først Madame Danglars, som brænder af Længsel efter at se Dem i sin Loge, dernæst Beauchamps Avis, og endelig min egen Indbildningskraft. Hvorfor kaldte De Deres Hest »Vampa«, naar De vilde være ubekendt?«

»Ak, det er sandt!« sagde Greven, »det var en Uforsigtighed. Men sig mig en Gang, kommer Deres Hr. Fader ikke undertiden i Operaen? Jeg har set efter ham overalt, men det har ikke været mig muligt at opdage ham.«

»Han kommer i Aften, og som jeg tror, i Madame Danglars' Loge.«

»Er det hendes Datter, den indtagende Dame, som er med hende?«

»Ja!«

»Maa jeg gratulere Dem paa hendes Vegne.«

Morcerf smilede og sagde:

»Lad os tale derom en anden Gang. Hvad siger De om Musiken?«

»Jeg siger, at den er meget smuk som en Skabning af menneskelig Hjerne og en Sang af tobenede Væsner uden Fjer.«

»Men, min kære Greve, man skulde tro, at De efter Behag kunde høre Paradisets syv Kor.«

»Omtrent saaledes forholder det sig ogsaa. Naar jeg vil høre en vidunderlig Musik en Musik, som endnu intet dødeligt Øre har hørt, saa sover jeg.«

»Ah — De taler om den berømte Hatschis?«

»Rigtig! Men dersom De ellers engang vil høre Musik, saa kom og spis til Aften hos mig.«

»O! Jeg har allerede engang hørt denne Musik, da jeg spiste Frokost hos Dem i Rom.«

»Det var Haydees Guzla. Ja, den stakkels Flygtning morer sig undertiden med at spille nogle af hendes Fædrelands Melodier for mig.«

Morcerf spurgte ikke videre, og Greven tav ogsaa. I dette Øjeblik ringede Klokken.

»Undskyld mig!« sagde Greven og nærmede sig ilsomt til sin Loge. »Mange Hilsener til Grevinde G. fra hendes Vampyr!« tilføjede han, idet han saa sig tilbage.

»Og Baronessen?«

»Sig hende, at jeg med hendes Tilladelse vil have den Ære at gøre hende min Opvartning endnu i denne Aften.«

Den tredie Akt begyndte, og Greven af Morcerf kom efter Løfte i Madame Danglars Loge. Morcerf var ikke af de Mennesker, hvis Komme vækker stor Opmærksomhed, derfor bemærkedes hans Ankomst ikke af andre end af dem, som var i den Loge, i hvilken han tog Plads. Kun Monte-Christo saa ham, og et let Smil spillede om hans Læber. Haydee lagde ikke Mærke til noget; thi da Tæppet var oprullet, saa hun, som alle ufordærvede Naturmennesker, kun det, som tiltalte Øjet og Øret.

Efter at den tredie Akt var til Ende, strømmede Publikum til Baronesse Danglars' Loge, hvilket forskaffede hende en glad Overraskelse.

»Det var Ret, at De kom, Hr. Greve,« sagde hun, »thi jeg længtes meget efter at tilføje min mundtlige Taksigelse til den skriftlige.«

»O, Madame,« svarede Greven, »tænker De endnu paa den Bagatel? Jeg havde allerede glemt det.«

»Men man kan dog ikke glemme, Hr. Greve, at De frelste min Veninde, Madame de Villefort, fra den Fare, som disse Heste udsatte hende for.«

»Der tilkommer mig ingen Tak derfor, det var min Nubier, Ali, der var saa heldig at yde Madame de Villefort denne væsentlige Tjeneste.«

»Var det maaske Ali,« sagde Greven af Morcerf, »der befriede min Søn fra de romerske Røvere?«

»Nej Hr. Greve!« sagde Monte-Christo, idet han trykkede den Haand, som Generalen rakte ham, »denne Gang vil jeg modtage Takken for egen Regning, endskønt De allerede har ydet mig denne Tak, og det beskæmmer mig virkelig endnu at finde Dem saa erkendtlig. Men, Fru Baronesse, gør mig dog den Ære at forestille mig for Deres Frøken Datter.«

»O, De er allerede forestillet, i det mindste hvad Navnet angaar; thi der har i flere Dage ikke været talt om andet hos os, end om Dem, Eugenie!« vedblev Baronessen, henvendt til sin Datter, »Hr. Greven af Monte-Christo!«

Greven bukkede, Eugenie gjorde en let Bevægelse med Hovedet.

»De har en beundringsværdig Dame i Deres Loge, Hr. Greve; er det Deres Datter?« spurgte Eugenie.

»Nej, Mademoiselle,« svarede Monte-Christo forundret over denne overordentlige Ligefremhed, »det er en stakkels Grækerinde, som hedder Haydee, og hvis Formynder jeg er.«

»En Grækerinde?« mumlede Greven af Morcerf ved sig selv.

»Ja, Hr. Greve!« sagde Madame Danglars, »og sig mig, om De nogensinde ved Ali Tebelens Hof, hvor De saa hæderlig har tjent, har set et saa beundringsværdigt Kostume, som det vi her har for Øje?«

»Har De tjent i Janina, Hr. Greve?« spurgte Monte-Christo.

»Jeg har været Kommanderende General over Paschaens Tropper, og jeg nægter ikke, at jeg kan takke denne berømte albaniske Hærførers Gavmildhed for min ringe Formue.«

»Men se dog!« raabte Madame Danglars.

»Hvilket?« stammede Morcerf.

»Lad se!« sagde Monte-Christo og omslyngede Greven med en Arm, bøiede han sig ud over Logen med ham.

I dette Øjeblik bemærkede Haydee, der med Øjnene søgte Greven, hans blege Ansigt ved Siden af Morcerf, som han holdt omfavnet.

Dette Syn frembragte den samme Virkning hos den unge Pige, som Synet af et Medusahoved, hun gjorde en Bevægelse fremad, som for at sluge dem begge med Øjnene, men foer straks igen tilbage og udstødte et dæmpet Skrig, der blev hørt af hendes nærmeste Omgivelser.

»Se!« sagde Eugenie, »hvad mon der er hændet Deres Myndling, Hr. Greve? Man skulde tro, at hun ikke befandt sig vel.«

»Jeg tror det ogsaa« sagde Greven, »men bliv ikke forskrækket derfor, Mademoiselle. Haydee er meget nervesvag og følgelig meget ømfindtlig for enhver Lugt; en modbydelig Lugt kan gøre hende halvt afmægtig, men,« tilføjede han, idet han tog en Flakon ud af Lommen, »jeg har et Lægemiddel derfor.«

Og efter at have hilst Baronessen og hendes Datter, vekslede han et Haandtryk med Greven og med Debray, og forlod Logen. Da han traadte ind i sin Loge, var Haydee endnu meget bleg, saa snart hun saa ham, greb hun hans Haand, og Monte-Christo bemærkede, at hendes Hænder var klamme og kolde.

»Hvem var det, du talte med, Herre!« spurgte den unge Pige.

»Med Greven af Morcerf, som har staaet i din høje Faders Tjeneste, og som sagde mig, at han har din Fader at takke for sin Formue.«

»O, den elendige!« sagde Haydee, »det var ham, der solgte min Fader til Tyrkerne, og denne Formue er Betalingen for hans Forræderi. Vidste du det da ikke, min kære Herre?«

»Jeg har vel hørt noget derom i Epirus; men jeg kender ikke de nærmere Omstændigheder. Kom, kære Barn, du maa fortælle mig det udførligt, det maa være interessant.«

»O ja, kom, kom! Det er for mig, som om jeg skulde dø, dersom jeg skulde blive længere ligeoverfor dette Menneske.«

Og Haydee stod hurtig op og indhyllede sig i sin hvide Kaschmirs Burnus, der var besat med Perler og Koraller, og gik ud af Logen i samme Øjeblik som Tæppet gik op.

»Se, om dette Menneske nogen Sinde bærer sig ad, som andre Mennesker!« sagde Grevinde G. til Albert, der var vendt tilbage til hende. »han hører andægtig den tredie Akt af »Robert« og bortfjerner sig i det Øjeblik, da den fjerde begynder.«

FEMTENDE KAPITEL.

Stigen og Fald.

Nogle Dage efter kom Albert de Morcerf til Monte-Christo for at aflægge ham et Besøg i hans Hus paa de elysæiske Marker. Dette Hus havde allerede ved Hjælp af Grevens umaadelige Formue antaget et Udseende som et Palads. Albert kom for at gentage Baronessens Taksigelser for ham, endskønt hun allerede havde takket ham ved et Brev, der var underskrevet: Baronesse Danglars, født Hermine de Salvieux.

Albert var ledsaget af Lucien Debray, der til sin Vens Ord endnu tilføjede nogle Komplimenter, som rigtignok ikke var officielle, men hvis Udspring ikke kunde blive skjult for Grevens skarpe Blik. Det forekom ham endogsaa, som om Debrays Besøg hidrørte fra en dobbelt Anledning, og som om Halvdelen deraf udsprang fra Gaden Chausee-d'Antin. Han kunde virkelig, uden at befrygte et Selvbedrag, antage, at Madame Danglars, der ikke med egne Øjne kunde gennemskue en Mand, som bortgav Heste til tredive Tusinde Francs og som kom i Operaen med en græsk Slavinde, der bar for en Million Diamanter, havde paalagt den, med hvis Øjne hun i Almindelighed plejede at se, at skaffe hende nærmere Underretning om denne Mand. Men Greven syntes aldeles ikke at have nogen Mistanke til en Forbindelse mellem Debrays Besøg og Baronessens Nysgerrighed.

»De staar altsaa i en stadig Forbindelse med Baron Danglars?« spurgte han Albert.

»Ja, Hr. Greve; De ved jo, hvad man har sagt Dem.«

»Det er altsaa endnu i Værk?«

»Mere end nogen Sinde,« bemærkede Lucien, »det er en afgjort Sag.«

Og Lucien, som uden Tvivl troede, at disse i Samtalen henkastede Ord gav ham Ret til at trække sig tilbage fra den, satte Lorgnetten for Øjet, tog Guldknappen af sin Stok i Munden, gik omkring i Værelset og betragtede Malerierne og Vaabnene.

»Ah!« sagde Monte-Christo, »efter alt, hvad jeg endnu har hørt af Dem havde jeg ikke ventet en saa hurtig Løsning paa det Spørgsmaal.«

»Hvad skal man sige? Det gaar sin egen Gang, uden at man mærker det, og før man skulde tænke det, er der allerede tilbagelagt en Vej, som man maa forundres over. Min Fader og Hr. Danglars har tjent sammen i Spanien, min Fader som Soldat, Hr. Danglars ved Intendanturen. Der har, saavel min Fader, der var blevet ødelagt ved Revolutionen, som Danglars, der aldrig har ejet noget, lagt Grunden til deres Formuer, min Fader ved sine militære og politiske Kundskaber, og Hr. Danglars ved sine politisk-finansielle.«

»Ja rigtig!« mente Monte-Christo. »Jeg tror, at Hr. Danglars har fortalt mig derom, da jeg nylig aflagde ham et Besøg, »og « vedblev han, idet han kastede et Sideblik til Lucien, »er Frøken Eugenie smuk?«

»Meget smuk, eller rettere sagt meget skøn!« svarede Albert, »men af en Skønhed, som jeg ikke forstaar at vurdere; jeg er uværdig til den.«

»De taler jo om hende, som om De allerede var hendes Mand.«

»O!« sagde Albert, idet han ligeledes saa sig om for at se, hvad Lucien tog sig for.

»Ved De,« sagde Monte-Christo med dæmpet Stemme, »at De ikke synes at være meget glad over dette Ægteskab?«

»Frøken Danglars er for rig for mig,« svarede Albert, »det afskrækker mig.«

»Bah! Det er en meget smuk Grund; er De ikke ogsaa rig?«

»Min Fader har sine halvtredsindstyve Tusinde Livres i Renter, og han vil maaske give mig ti eller tolv Tusinde i Anledning af mit Giftermaal.«

»Det er rigtignok ikke meget,« bemærkede Greven, »især i Paris; men alting beror ikke heller paa Formue, et godt Navn og en god Stilling i Samfundet er ogsaa noget værd. Deres Navn er berømt, Deres Stilling fremragende. Greven af Morcerf er Soldat, og Uegennytte er den skønneste Solstraale, i hvilken en ædel Kaarde kan glimre. Jeg finder

tværtimod denne Forbindelse meget passende; Frøken Danglars vil give Dem sin Rigdom, og De hende Deres Adel.«

Albert rystede med Hovedet og blev tankefuld.

»Der er endnu en anden Betænkelighed derved,« udbrød han.

»Jeg maa tilstaa,« sagde Monte-Christo, »at jeg begriber ikke, hvorledes man kan være utilbøjelig for en ung ,rig og skøn Pige.«

»O, min Gud!« raabte Morcerf, »dersom her er en Utilbøjelighed til Stede, saa hidrører den ikke fra min Side.«

»Og fra hvilken Side da? De sagde jo, at Deres Fader ønskede dette Ægteskab?«

»Fra min Moders Side, og hun har et skarpt og sikkert Øje, hun billiger ikke dette Ægteskab, og hun har en Fordom mod Familien Danglars, jeg ved ikke selv hvorfor.«

»Det er let at begribe,« sagde Greven i en noget tvungen Tone. »Fru Grevinde de Morcerf er det personificerede Aristokrati, o∞ har derfor lidt Betænkelighed ved at berøre den Borgerliges raa og plumpe Haand, det er saa ganske naturligt.«

»Jeg ved ikke, om det skulde være Tilfældet, men jeg frygter, at min Moder vil føle sig ulykkelig, dersom dette Ægteskab finder Sted. Allerede for seks Uger siden skulde der have været et Familieraad for at afhandle denne Sag; men jeg led saa meget af Hovedpine — —«

»En virkelig?« spurgte Greven smilende.

»Ja, ganske virkelig. Uden Tvivl var det af Frygt, nok — man opsatte Raadslagningen i to Maaneder; De ser altsaa, at det haster ikke saa meget. Jeg er endnu ikke enogtyve Aar, og Eugenie er kun sytten. Men de to Maaneder er til Ende i næste Uge, og man vil fatte en Beslutning. De kan ikke forestille Dem, hvor meget jeg er i Forlegenhed. Ak, hvor De er lykkelig, da De er fri!«

»Nu, saa vær De ogsaa fri, hvem forhindrer Dem deri?«

»Det vilde være et altfor haardt Slag for min Fader, dersom jeg ikke ægtede Frøken Danglars.«

»Naa, saa ægt hende da!« sagde Greven med et besynderligt Skuldertræk.

»Men for min Moder vilde det ikke blot være et haardt Slag, men en stor Sorg.«

»Naa, saa ægt hende ikke!«

»Jeg vil se, jeg vil forsøge det; De vil understøtte mig med Deres Raad, staa mig bi med Deres Kløgt, og hjælpe mig ud af Forlegenheden, dersom det er Dem muligt. O, for at skaane min gode Moder for en Sorg, tror jeg, at jeg kunde gøre mig stridig selv imod Greven, min Fader.«

Monte-Christo vendte sig bort, han syntes at være bevæget.

»Ej, ej!« sagde han til Debray, der sad i et Hjørne af Salen, og havde en Blvant i den højre Haand og et Papir i den venstre, »hvad bestiller De der? En Skizze efter Poesien?«

»Jo vist, Skizzer! Nej, min kære Hr. Greve, dertil ynder jeg Maleriet for meget, til at jeg skulde male Skizzer. Nej, jeg har skrevet Tal!«

»Tal?«

»Ja, jeg beregnede noget, som angaar Dem indirekte, Vikomte; jeg beregnede nemlig, hvor meget Huset Danglars maa have vundet ved den sidste Stigen af de haitiske Papirer. Fondet er i Løbet af tre Dage steget fra 209 til 409, og den kloge Bankier havde købt mange til 209. Han maa have vundet 300,000 Livres. Dersom han havde ventet til i Dag, da Fondet atter er faldet til 205, saa vilde han have tabt 25,000 Livres, i Stedet for at vinde 300,000.«

»Og hvorledes har Fondet kunne falde fra 409 til 205?« spurgte Monte-Christo. »Jeg beder Dem undskylde, jeg er meget ukyndig i Børsrænkerne.«

»Det kommer deraf,« svarede Albert smilende, »at Efterretningerne følger hinanden, men ligner ikke hverandre.«

»For Pokker!« sagde Greven, »Hr. Danglars vover at vinde eller tabe 300,000 paa en Dag? Han maa være meget rig?«

»Det er ikke ham, der vover,« sagde Lucien, »det er hans Kone. Hun er ganske uforfærdet deri.«

»Men De, Lucien, som er fornuftig og som kender disse Efterretningers Usikkerhed, eftersom De er ved deres Udspring, De skulde søge at forhindre hende deri!« sagde Morcerf smilende.

»Hvorledes skulde jeg kunne det, naar hendes Mand ikke formaar det?« sagde Lucien. »De kender Baronessens Karakter; ingen har nogen Indflydelse over hende, hun gør stedse kun, hvad hun vil.«

»O, dersom jeg var i Deres Sted!« sagde Albert.

»Naa, hvad vilde De saa gøre?«

»Jeg vilde helbrede hende og derved tillige gøre hendes tilkommende Svigersøn en Tjeneste.«

»Hvorledes det?«

»Ser De, Deres Stilling som Sekretær hos Ministeren giver Deres Ord en stor Vægt. De behøver kun at lukke Munden op, for at faa alle Vekselmæglere til i en Hast at stenografere Deres Ord, lad hende tabe det ene Hundredetusind Francs efter det andet, det vil nok gøre hende forsigtig.«

»Jeg forstaar Dem ikke,« svarede Lucien.

»Men det er dog tydeligt.« gentog den unge Mand med en uhyklet Oprigtighed. »Meld De engang noget overordentligt, en Telegrafdepesche, som kun kan være Dem bekendt, og lad hende saa vove paa den denne Efterretning vil da den følgende Dag blive modsagt i Journalerne, og hun har tabt et Hundrede Tusinde Francs!«

Lucien gjorde sig Umage for at le, og Monte-Christo, der tilsyneladende var ganske ligegyldig, havde ikke tabt et Ord af Samtalen; men hans gennemtrængende Blik havde endogsaa opdaget en Hemmelighed i Sekretærens Forlegenhed, som var blevet fuldkommen ubemærket af Albert. Lucien afkortede sit Besøg, det var tydeligt, at han følte sig ubehagelig berørt. Greven ledsagede ham til Døren og tilhviskede ham et Par Ord, paa hvilke Lucien svarede.

»Meget gerne, Hr. Greve, jeg modtager det.«

Greven kom tilbage til den unge Morcerf.

»Tror De ikke,« sagde han til ham, »naar De overvejer det nøjere, at have gjort Uret i at have talt saaledes om Deres Svigermoder i Hr. Debrays Nærværelse?«

»Kald hende dog ikke saaledes før Tiden.«

»Er da Deres Moder virkelig saa meget imod denne Forbindelse?«

»Ja, i den Grad, at Baronessen kun sjelden kommer i vort Hus, og at min Moder, saa vidt jeg ved, kun har været to Gange hos Madame Danglars.«

»Velan saa føler jeg mig foranlediget til at tale aabenhjertet med Dem, Hr. Danglars er min Bankier. Hr. de Villefort har overvældet mig med Artigheder, til Tak for en Tjeneste, som et heldigt Tilfælde har ladet mig yde ham. Jeg imødeser derfor en Række af Middagsselskaber og Familieballer; og for nu ikke at være nogen Snyltegæst, men derimod at have Æren af at forekomme ham, saa har jeg i Sinde at indbyde Hr. og Madam Danglars samt Hr. og Madam Villefort til et Middagsselskab paa mit Landsted i Auteuil. Dersom jeg indbød Dem, Hr. Greven og Grevinden af Morcerf, saa vilde det faa Udseende af et Familieselskab, i det mindste vilde Grevinde de Morcerf betragte det saaledes, især dersom Hr. Danglars gør mig den Ære at tage sin Datter med; Deres Moder vilde sikkert blive fortrydelig paa mig derfor, og det ønsker jeg ingenlunde, tværtimod, det er mig magtpaaliggende at være saa godt anskrevet hos hende som muligt, sig hende kun det saa ofte, som der gives Lejlighed dertil.«

»Paa Ære, Hr. Greve, jeg takker Dem for Deres Oprigtighed og modtager den Udelukkelse, som De foreslaar mig. De sagde, at det var Dem magtpaaliggende at staa saa godt

anskrevet hos min Moder som muligt, jeg kan forsikre Dem om, at det allerede er Tilfældet.«

»Tror De?« spurgte Greven deltagende.

»Jeg er ganske vis derpaa; da De sidst forlod os, talte vi endnu en Times Tid om Dem, og jeg er overbevist om, at dersom jeg turde sige min Moder, hvor megen Opmærksomhed De nærer for hende, saa vilde det glæde hende særdeles; men min Fader vilde naturligvis blive rasende derover.«

Greven lo.

»Velan!« sagde han til Morcerf, »nu ved De det. Men jeg tror, at det ikke vilde være Deres Fader alene, som vilde blive rasende derover, Hr. og Madame Danglars vilde tillige betragte mig som en Mand af en stor Mangel paa selskabelig Takt. Man ved imidlertid, at jeg omgaas temmelig fortroligt med Dem, og at De er mit første Bekendtskab i Paris, man vil derfor spørge mig, hvorfor jeg ikke har indbudt Dem, derfor maa jeg bede Dem at være betænkt paa en tidligere Indbydelse, som De med nogenlunde Sandsynlighed kan foregive, ligesom at De med et Par Ord vil underrette mig derom. De ved jo, at hos Bankiererne gælder kun det skriftlige.«

»Jeg vil gøre endnu mere end det Hr. Greve. Min Moder agter at foretage en lille Rejse for at nyde Søluften. Til hvilken Dag har De bestemt Deres Indbydelse?«

»Til Lørdag!«

»Det er Tirsdag i Dag, i Morgen rejser vi, og i Overmorgen er vi i Treport. Jeg maa tilstaa, Hr. Greve, at De er en ganske fortræffelig Mand, som forstaar at indrette sig efter andres Bekvemmelighed.«

»De vurderer mig højere, end jeg fortjener det, jeg søger kun at lempe mig efter Dem.«

»Og hvornaar har De indbudt Selskabet, Hr. Greve?«

»I Dag.«

»Godt! Jeg iler til Hr. Danglars og fortæller ham, at min Moder og jeg forlader Paris i Morgen. Jeg har ikke set Dem, og ved følgelig intet om Deres Middagsselskab.«

»Ubetænksomme! Hr. Debray har jo set Dem hos mig.«

»De har Ret!«

»Nej, tværtimod, jeg har set Dem og indbudt Dem uden alle Formaliteter, men De har ligesaa simpelt svaret mig, at De ikke kunde være min Gæst, eftersom De skulde rejse til Treport.«

»Godt, saaledes lader det sig gøre! Men, De kommer vel forinden den Tid og aflægger et Besøg hos min Moder?«

»Førend i Morgen? Det vil blive vanskeligt; jeg vilde forstyrre Dem i Deres Forberedelser til Rejsen.«

»Saa gør noget endnu bedre, saa vil De ikke blot være en fortræffelig, men en ganske uforlignelig Mand.«

»Og hvad skal jeg gøre for at opnaa dette Højdepunkt?«

»De er fri i Dag, fri som Fuglen i Luften, kom og spis til Middag hos mig, vi vil da udgøre et lille Selskab, som kun skal bestaa af Dem, min Moder og mig. De har næppe set min Moder, men i Dag kan De gøre hendes Bekendtskab, og det er nok Umagen værd. Hvad min Fader angaar, saa vil De ikke træffe ham hjemme i Dag, han er Medlem af Kommissionen og spiser hos Stor-Referendaren. Kom, vi vil tale om vore Rejser, De, som har set den hele Verden, kan fortælle os Deres Eventyr. De kan fortælle os den skønne Grækerindes Historie, der forleden Aften var i Operaen med Dem, og som De kaldte Deres Slavinde. Vi kan tale italiensk eller spansk, ligesom De behager. Modtag Tilbudet, Hr. Greve, min Moder vil være Dem meget forbunden derfor.«

»Jeg takker Dem!« sagde Greven, »Indbydelsen er meget smigrende, og jeg beklager lige saa meget, at jeg ikke kan modtage den; thi jeg er ikke saa fri, som De tror det, jeg har tværtimod et Møde af den største Vigtighed.«

»Hm, det kender vi! De har nylig lært mig, hvorledes man skal undgaa en uvelkommen Indbydelse. Jeg maa have et Bevis; jeg er rigtignok ikke Bankier, som Hr. Danglars, men det vil jeg sige Dem, jeg er lige saa vantro, som han.«

»Jeg vil ogsaa give Dem Beviset!« sagde Greven, idet han ringede.

»Hm!« sagde Morcerf, »det er den anden Gang, at De afslaar en Indbydelse til at spise hos min Moder, det sker med Forsæt, Hr. Greve!«

»Tro ikke det!« sagde Greven bevæget, »nu skal De blive overbevist.«

Baptistin traadte ind og blev staaende ved Døren.

»Jeg var ikke underrettet om Deres Besøg, vel, Hr. Morcerf?« spurgte Greven.

»Ja, De er et saa overordentligt Menneske, saa jeg ikke ved, hvad jeg skal sige dertil.«

»I det mindste kunde jeg ikke vide, at De vilde indbyde mig til Middag?«

»Nej, det indrømmer jeg.«

»Baptistin! Hvad sagde jeg til Dem i Morges, da jeg kaldte Dem ind i mit Arbejdsværelse?«

»At jeg skulde lukke Hr. Grevens Dør, naar Klokken var slaaet fem,« svarede Kammertjeneren.

»Og saa?«

»O, Hr. Greve! sagde Albert.

»Nej, nej, jeg vil aldeles befri mig fra det hemmelighedsfulde Slør, som De har kastet om mig, min kære Vicomte; jeg vil have, at alting skal ligge aabent for Dem. Og saa? Bliv ved, Baptistin!«

»Og saa, at jeg ikke maatte indlade andre end Major Bartholomæo Cavalcanti og hans Søn.«

»Hører De? Hr. Bartholomæo Cavalcanti, en Mand af Italiens ældste Adel. Hans Søn er en fortræffelig ung Mand, omtrent i Deres Alder, Vicomte, og bærer den samme Titel som De; han indtræder nu i Pariserverdenen med sin Faders Millioner. Majoren bringer mig i Dag denne sin Søn Andrea, denne Contino, som Italienerne siger. Han betror ham til mig, og jeg skal føre ham frem, dersom han besidder nogle Gaver dertil. De vil forhaabentlig hjælpe mig dermed?«

»Ganske sikkert, denne Major Cavalcanti er formodentlig en af Deres gamle Venner?«

»Paa ingen Maade, det er en meget galant og diskret Adelsmand af en gammel Familie, som der jo gives mange af i Italien. Jeg er oite truffet sammen med ham under mit Ophold i Italien, og derfra hidrører vort Bekendtskab. Han vil nu besøge Paris, som han kun har set i Forbigaaende under Kejserdømmet, da han drog til Moskva for at fryse. Jeg giver et Middagstaffel for ham, og han efterlader mig sin Søn, som jeg har lovet ham at vaage over, det vil sige, at lade ham gøre, hvad han behager.«

»Herligt!« sagde Albert, »jeg ser, at De er en fortræffelig Mentor. Lev vel! Vi kommer tilbage paa Søndag. Det er sandt, jeg har faaet Efterretning fra Franz!«

»Virkelig?« sagde Monte-Christo. »Er han endnu stedse tilfreds med at være i Italien?«

»Det tror jeg, imidlertid savner han Dem der, han siger, at De var Roms Sol, og at der er mørkt under Deres Fraværelse.«

»Deres Ven, Franz, har altsaa forandret sin tidligere Mening om mig?«

»Tværtimod! Han anser Dem endnu for at være meget fantastisk.«

»En herlig ung Mand,« sagde Monte-Christo, »jeg følte straks en levende Deltagelse for ham, da jeg saa ham første Gang. Han er, saa vidt jeg ved, en Søn af General d'Epinay.«

»Ja, af ham, der paa en saa hemmelighedsfuld Maade blev myrdet i Aaret 1815.«

»Rigtig! Paa Ære, jeg kan godt lide ham. Er der ikke ogsaa et Giftermaal i Værk for ham?«

»Jo, han skal ægte Frøken de Villefort.«

»Virkelig?«

»Ligesom jeg skal ægte Frøken Danglars,« svarede Albert leende.

»Hvorfor ler De?«

»Fordi jeg tror at have bemærket lige saa megen Sym-

pati for dette Giftermaal, som for det mellem Frøken Danglars og mig. Men, i Sandhed, min kære Greve, vi taler om Damerne ligesom de taler om Mændene, det er utilgiveligt.«

Albert rejste sig.

»Behag at anbefale mig til Deres diskrete Hr. Major Cavalcanti, og dersom han skulde have i Sinde at bortgifte sin Søn her, saa vil De let kunne finde en meget rig og fornem Baronesse til ham; De forstaar mig nok, Hr. Greve, jeg vil være Dem behjælpelig dermed.«

»O! Er det virkelig kommet saa vidt med Dem?«

»Ganske sikkert!«

»Naa, man kan ikke forsværge noget.«

»Ak, Hr. Greve! Hvilken Tjeneste De da vilde gøre mig, og jeg vilde holde Tusinde Gange saa meget af Dem, dersom De vilde hjælpe mig til at blive Ungkarl en halv Snes Aar endnu.«

»Det er ikke umuligt!« svarede Monte-Christo alvorligt.

Efter at have taget Afsked med Albert, gik han til sit Værelse og ringede tre Gange. Bertuccio kom.

»Hr. Bertuccio!« sagde Greven. »De ved, at jeg paa Lørdag har Selskab i mit Hus i Auteuil. Jeg behøver Dem derfor, for at alting kan blive indrettet paa det bedste. Huset er meget smukt eller kan i det mindste blive det.«

»Saa maatte man forandre alting, for at bringe det dertil, Hr. Greve; Tapeterne er meget gamle.«

Saa gør det, kun det rødt betrukne Sovekammer maa De lade blive, som det er; heller ikke i Haven maa De foretage nogen Forandring, derimod kan De gøre ved Gaarden hvad De vil, det skulde endogsaa være mig behageligt, dersom man ikke kunde genkende den.«

»Jeg skal gøre alt, hvad der staar i min Magt for at tilfredsstille Greven, det vilde imidlertid være mig endnu kærere, dersom Hr. Greven vilde sige mig sin Villie med Hensyn til Taffelet.«

»Virkelig, min kære Bertuccio,« sagde Greven, »De forekommer mig at være blevet lidt vaklende og ubestemt, siden vi kom til Paris.«

»Men Deres Ekscellence kunde dog gerne sige mig, hvem der er indbudt?«

»Jeg ved det næppe selv, og De behøver heller ikke at vide det. Lucullus spiser hos Lucullus.«

Bertuccio bukkede og gik.

SEKSTENDE KAPITEL.

Major Cavalcanti.

Hverken Greven eller Baptistin havde løjet, da de fortalte Morcerf om den luccaniske Majors Besøg, der tjente til Paaskud for at undgaa Middagsindbydelsen.

Klokken var allerede slaaet syv, og i Følge den Ordre, Bertuccio havde faaet for to Timer siden, var han afrejst til Auteuil, da en Fiakre holdt udenfor Døren. En Mand paa omtrent to og halvtredsindstyve Aar steg ud af Vognen, der syntes ganske beskæmmet at skynde sig bort. Manden, som var steget ud, bar en af de gammeldags Frakker, som dog aldrig syntes at gaa af Mode; han havde vide Benklæder af blaat Klæde, temmelig gode Støvler, en Hat, der havde en stor Lighed med Gendarmernes Hatte, og et sort Halsbind med hvid Kant, der sad om Halsen, som om det kunde være et Halsjern. Manden i denne maleriske Dragt ringede ved Gitterporten og spurgte, om det ikke var Nummer 30 paa Champs Elysees, hvor Greven af Monte-Christo boede, og da han havde faaet et bekræftende Svar, traadte han ind, lukkede Døren efter sig og gik rask hen imod Hovedtrappen.

Denne Mands lille kantede Hoved, hans graanende Haar og hans tætte graa Overskæg gjorde ham kendelig for Baptistin, der havde faaet hans nøjagtige Signalement og ventede ham i Forstuen.

Den Fremmede havde næppe meddelt Tjeneren sit Navn, førend Greven ogsaa blev underrettet om hans Ankomst. Man førte den Fremmede ind i den simpleste Sal, hvor Greven ventede ham og gik ham smilende i Møde.

»Velkommen, min Herre!« sagde han. »Jeg ventede Dem.«

»Virkelig?« sagde Luccaneren. »Deres Ekscellence ventede mig?«

»Ja, jeg var underrettet om, at De vilde komme i Aften Klokken syv.«

»Saa — De var underrettet derom? — Naa, det var saa meget bedre. Jeg maa tilstaa, at jeg var bange for, at man skulde have glemt denne lille Forsigtighed.«

»Nej, aldeles ikke,« svarede Monte-Christo.

Og De er vis paa, at De ikke tager fejl, men at det virkelig er mig, De ventede?«

»Ganske sikkert. Vi skal snart komme til Forstaaelse derom.«

»O, naar De kun ventede mig, saa behøves der intet videre.«

»Aa jo!« mente Monte-Christo.

Luccaneren syntes at blive lidt foruroliget.

»Er De ikke Hr. Markis Bartholomæo Cavalcanti?«

«Jo — rigtig — Bartholomæo Cavalcanti.«

»De har været Major i østrigsk Tjeneste?«

»Saa — var det Major?« spurgte den gamle Krigsmand frygtsomt.

»Ja« sagde Monte-Christo, »De var Major, saaledes benævner man i Frankrig den Grad, som De beklædte i Italien.«

»Det var godt!« svarede Luccaneren, »jeg forlanger intet bedre, De forstaar vel —«

»De kommer forøvrigt ikke her af egen Drift, man har anvist Dem til mig?«

»Ja, ganske rigtig, den retskafne, fortræffelige Abbed Bussoni.*)

»Og De har et Brev?«

»Ja, her er det!«

»Monte-Christo tog Brevet, aabnede det og gav sig til at læse.

Majoren betragtede Greven med Forundring, spejdede derpaa nysgerrig omkring sig i Værelset og fæstede paany sit forbavsede Blik paa Greven.

»Ja, rigtig!« sagde Greven og læste:

»Major Cavalcanti, en ægte Patricier fra Lucca, en værdig Ætling af Cavalcantierne i Florenz, i Besiddelse af en Formue, der indbringer ham en halv Million om Aaret —«

»En halv Million?« afbrød Luccaneren.

»Ja, saaledes staar her, og saaledes maa det vel ogsaa være. Abbed Bussoni er nøje underrettet om alle store Formuer i Evropa.«

»Naa — det kan være — en halv Million,« — sagde Cavalcanti halvsagte. »Paa Ære, jeg troede virkelig ikke, at det var saa meget.«

»De har formodentlig en Hushovmester, som bestjæler Dem, min kære Hr. Cavalcanti; men hvad skal man gøre ved det? Man maa finde sig deri.«

»De oplyser mig om noget,« sagde Luccaneren, »jeg vil give den Karl sin Afsked.«

Monte-Christo vedblev at læse: »Og som kun mangler et for at være lykkelig —«

»O, min Gud, ja!« afbrød Luccaneren sukkende.

»Nemlig at genfinde en elsket Søn, der i sin Barndom blev

---

*) *Vi vil underrette Læserne om, at Monte-Christo for at kunne udføre sine Hensigter med saa meget større Sikkerhed, ofte optraadte forklædt og ukendelig, snart som Abbed Bussoni, som Lord Vilmore eller Sindbad den Søfarende.*

ham berøvet af hans Families Fjender eller maaske af Zigeunere.«

»I en Alder af fem Aar, min Herre!« sagde Luccaneren med et dybt Suk og et himmelvendt Blik.

Greven vedblev:

»Jeg gengiver ham Livet, med Haabet om, at De, Hr. Greve, kan hjælpe ham til at genfinde denne Søn, som han i femten Aar har søgt.«

Luccaneren betragtede Monte-Christo med en ubeskrivelig Uro.

»Jeg kan gøre det!« tilføjede Monte-Christo.

»Altsaa Brevet er sandt fra Begyndelsen og til Enden?«

»Har De tvivlet derom, kære Hr. Bartholomæo?«

»Nej, aldrig! Hvorfor skulde jeg det? En alvorlig Mand som Abbed Bussoni, der bærer Præstekjolen, kunde ikke tillade sig en saadan Spøg. Men De har endnu ikke læst alt, Deres Ekscellence!«

»De har Ret!« sagde Monte-Christo, »der er en Efterskrift.«

»Ja,« sagde Luccaneren. »Ja, der er en Efterskrift.«

»For at spare Major Cavalcanti for den Ulejlighed at hæve Penge hos sin Bankier sender jeg ham en Veksel paa to Tusinde Francs til Rejseomkostningerne, og en Anvisning paa Dem for de otteogfyrretyve Tusinde Francs, som jeg har tilgode hos Dem.«

Majorens Blikke fulgte denne Efterskrift med kendelig Ængstelighed.

»Naa — det er godt!« sagde Greven.

»Han har sagt, at det er godt!« mumlede Luccaneren ved sig selv, »altsaa, min Herre!« vedblev han, »altsaa er Efterskriften ligesaa rigtig som hele det øvrige Indhold?«

»Fuldkommen rigtig! Jeg har en Mellemregning med Abbed Bussoni, jeg erindrer ikke, om det netop er otteogfyrretyve Tusinde Francs, jeg skylder ham, men det kommer ikke saa nøje an derpaa mellem os. Denne Efterskrift er maaske af stor Vigtighed for Dem, min kære Hr. Cavalcanti?«

»Jeg maa tilstaa,« svarede han, »at jeg i Tillid til Abbed Bussonis Underskrift ikke har forsynet mig med andre Penge, saa at jeg virkelig vilde befinde mig i stor Forlegenhed, dersom denne Hjælpekilde forfejlede.«

»Ih hvad, kan en Mand som De nogensinde komme i Forlegenhed?«

»Hvorfor ikke det, naar man ikke kender nogen.«

»Men man kender Dem.«

»Ja mig kender man, saaledes at — at De vil udbetale mig disse otteogfyrretyve Tusinde Francs?«

»Saa snart De ønsker det!«

Majoren gjorde store Øjne.

»Men sæt Dem dog, Hr. Cavalcanti. Jeg forglemmer mig selv, og lader Dem staa der i et helt Kvarter.«

»Aa, det siger intet,« sagde Majoren, idet han tog en Stol og satte sig.

»Men« sagde Greven, »ønsker De maaske at nyde noget? Et lille Glas Xeres, Porto eller Alicantervin?«

»Alicanter, dersom jeg tør bede, det er min Yndlingsdrik.«

Monte-Christo ringede, og Baptistin kom. Greven gik ham i Møde.

»Naa?« spurgte han ganske sagte.

»Det unge Menneske er der,« svarede Kammertjeneren ligeledes.

»Det er godt; hvor har De ført ham ind?«

»I den blaa Sal, som Deres Ekscellence har befalet.«

»Meget vel, bring Alicantervin og Tvebakker!«

Baptistin gik.

»Men, det er en Skam,« sagde Majoren, »jeg gør Dem saa megen Ulejlighed.«

»Lad os ikke tale derom,« svarede Monte-Christo.

Baptistin bragte Glas, Vin og Tvebakker. Greven fyldte et Glas og skænkede nogle Draaber i det andet af den røde Saft, som indeholdtes i en Flaske, der var bedækket med Spindelvæv og andre Kendetegn paa at den var gammel.

Majoren lod sig ikke narre af Glassene, han tog det fyldte og en Tvebak. Greven befalede Baptistin at sætte Bakken saaledes, saa Majoren efter Behag kunde betjene sig af den. Majoren smagte paa Vinen med en Kendermine, der røbede Tilfredshed og dyppede med Velbehag en Tvebak i Glasset.

»De boede altsaa i Lucca?« spurgte Monte-Christo, »De var rig — Adelsmand, De glædede Dem ved en almindelig Agtelse, De besad alt, hvad der kan gøre et Menneske lykkeligt?«

»Alt, Deres Ekscellence!« sagde Majoren, idet han indsugede Tvebakken. »Alt, Hr. Greve.«

»Og til Deres Lykke manglede De kun det ene, at genfinde Deres Barn?«

»Ak!« sukkede Majoren, idet han tog endnu en Tvebak, »men det ene savner jeg ogsaa.«

Den værdige Luccaner opløftede sine Øjne mod Himlen og gjorde sig Umage for at sukke indnu dybere.

»Men sig mig nu, min kære Hr. Cavalcanti, hvorledes forholder det sig med denne saa længe savnede Søn; thi man har sagt mig, at De aldrig har været gift.«

»Man troede det, og jeg selv —«

»Og De selv,« afbrød Monte-Christo, »har foranlediget dette Rygte. En Ungdomssynd, som De vilde skjule for alles Øjne.«

Luccaneren paatog sig en rolig og alvorlig Mine og sænkede sine Øjne beskedent, maaske for at komme sin Indbildningskraft til Hjælp, hvorved han dog stedse kastede stjaalne Blikke til Greven, paa hvis Læber der stedse svævede en velvillig Nysgerrighed.

»Ja, Hr. Greve,« sagde han, »jeg ønskede ikke, at dette Fejltrin skulde blive bekendt.«

»Ikke for Deres Skyld; thi en Mand sætter sig ud over saadanne Ting.«

»Nej, sikkert ikke for min Skyld!« sagde Majoren med et underfundigt Smil.

»Men for Moderens Skyld!«

»For Moderens Skyld!« sagde Luccaneren, idet han tog den tredie Tvebak. »For den stakkels Moders Skyld!«

»Saa drik dog, min kære Hr. Cavalcanti!« sagde Monte-Christo og fyldte hans Glas paany. »De er beklemt om Hjertet.«

»For den stakkels Moders Skyld!« gentog Majoren, idet han med hele sin Villiekraft forsøgte om det ikke skulde være muligt at frempresse en Taare af Øjenkrogen.

»Der hørte til en af Italiens bedste Familier, saavidt jeg ved.«

»Patricierinde fra Fiesole, Hr. Greve, Patricierinde fra Fiesole!«

»Ikke sandt, det var Markise Oliva Corsinari?«

»Ganske rigtig, Hr. Greven ved alt! Hun hed Oliva Corsinari.«

»Men De ægtede hende dog tilsidst, uagtet alle Deres Families Indvendinger.«

»Ja, min Gud! Tilsidst giftede jeg mig dog med hende.«

»Og De har Deres Papirer i behørig Orden?«

»Hvilke Papirer?« spurgte Luccaneren.

»Ih — Deres Ægteskabsbevis og Deres Søns Døbeseddel; Andrea Cavalcanti. Hedder han ikke saaledes?«

»Jo -- jo — jeg tror, det er saaledes,« svarede Majoren.

»Hvorledes — De tror —?«

»Jeg tør ikke paastaa det med Bestemthed, det er saa længe siden, at jeg mistede ham.«

»Det er sandt,« sagde Monte-Christo, »men Papirerne, dem har De dog vel?«

»Det gør mig ondt at maatte sige Dem, at jeg ikke har taget dem med, man har ikke gjort mig opmærksom derpaa.«

»For en Ulykke!« sagde Greven, »de er ganske uundvær-

lige, dersom man her nærer nogen Tvivl om Deres Ægteskab eller om deres Søns Fødsel.«

»Ja vel,« sagde Luccaneren, »man kunde nære Tvivl derom.«

»Og det kunde være meget ubehageligt for det unge Menneske og forstyrre et brillant Giftermaal for ham; thi ser De, i Frankrig er man meget nøjeregnende, det er ikke nok med, som i Italien, at opsøge en Præst og sige til ham: Vi elsker hinanden, gift os sammen! I Frankrig har man borgerlige Ægteskaber. Og for at indgaa et borgerligt Ægteskab, maa man have Papirer, der beviser Personlighederne.«

»Det er fordømt! Jeg har ikke de Papirer.«

»Heldigvis har jeg dem,« sagde Monte-Christo smilende.

»Hvorledes — De har dem?« raabte Cavalcanti, der allerede frygtede for, at hans Rejse skulde være forgæves paa Grund af de manglende Papirer, og saaledes havde dobbelt Grund til at befrygte, at det kunde frembringe endnu større Vanskeligheder med Hensyn til Udbetalingen af de otteogfyrretyve Tusinde Francs. «Naa, det var jo en Lykke! Jeg har slet ikke tænkt det mindste paa dem.«

»Ih! Hvem kan ogsaa tænke paa alting? Men heldigvis har Abbed Bussoni tænkt derpaa.«

»Den kære Abbed! Det er virkelig en herlig Mand!« sagde Majoren, »og han har virkelig sendt Dem Papirerne?»

»Her er de!«

Luccaneren slog Hænderne sammen af Forundring.

»De er viet til Oliva Corsinari i Kirken St. Paul de Monte Chattini. Her er Ægteskabsbeviset.«

»Ja, paa Ære, der er det!« sagde Majoren, idet han betragtede Papiret med Forundring.

»Og her er Andrea Cavalcantis Døbeseddel, udfærdiget af Præsten i Savarezza.«

»Det er altsammen i sin Orden,« sagde Majoren.

»Nu vel, saa tag disse Papirer, som jeg ikke har Brug for; overlever dem til Deres Søn, og lad ham gemme dem omhyggelig.«

»Ja, det maa han rigtignok. Dersom han skulde tabe dem, saa maatte man jo skrive til Italien, og det vilde maaske blive vanskeligt at faa andre Papirer.«

»Ja, sikkert meget vanskeligt!« sagde Monte-Christo.

»Næsten umuligt!« tilføjede Luccaneren.

»Det er mig kært, at De indser, hvor vigtige disse Papirer er. Hvad nu det unge Menneskes Moder angaar, Markise Corsinari —«

»Min Gud ja! Markise Corsinari!« raabte Luccaneren, der troede at se nye Vanskeligheder fremstaa. »Skulde man ogsaa behøve hende?«

»Nej, min Herre,« svarede Monte-Christo, »har hun ikke — —?«

»Jo, jo!« raabte Majoren ængstelig, »hun har — —«

»Betalt Tiden sin Tribut?«

»Desværre, jo!« svarede Cavalcanti hurtig.

»Jeg ved det,« vedblev Monte-Christo, »hun er død for ti Aar siden.«

»Og jeg begræder endnu stedse hendes Død,« sagde Majoren, idet han fremtog et tærnet Lommetørklæde og tørrede snart det ene Øje, snart det andet.

»Trøst Dem,« sagde Greven, »vi er alle dødelige. Men nu, min Herre vil De begribe ,at man her i Frankrig ikke behøver at vide, at De har været skilt fra Deres Søn i femten Aar; alle disse Historier om Zigeunere, som røver Børn, finder ingen Tiltro hos os mere. Nej, De maa sige, at De har ladet ham opdrage i en Pensionsanstalt i en af Provinserne, og at De nu vil fuldende hans Opdragelse her i Paris, derfor har De forladt Via Reggio, hvor De har boet siden deres Kones Død. Det vil være tilstrækkeligt.«

»Mener De? Saa meget bedre.«

»Og dersom man fik noget at vide om denne Adskillelse.«

»Ja, hvad skal jeg saa sige?«

»At en troløs Lærer, som var blevet underkøbt af Deres Families Fjender, har bortført Barnet, for at Deres Navn skulde uddø.«

»Rigtig! Eftersom han er min eneste Søn.«

»Og nu, da alt er afgjort, og Deres gamle Erindringer paany opfriskede saa gætter De maaske, at jeg har forberedet Dem en Overraskelse?«

»En behagelig?« spurgte Luccaneren.

»Ah!« sagde Monte-Christo, »jeg ser nok, at man lige saa lidt skuffer en Faders Øje, som hans Hjerte.«

Majoren rømmede sig.

»Man har været saa uforsigtig at lade Dem mærke noget, eller De gætter det maaske, at han er her.«

»Hvem?«

»Deres Søn, Deres Andrea!«

»Jeg har gættet det!« svarede Luccaneren, fuldkommen uanfægtet. »Han er altsaa her?«

»Han er her. Kammertjeneren, som var her for lidt siden, meldte mig hans Ankomst.«

»Det er herligt, meget herligt!« sagde Majoren og trak ved hvert Udraab Snorene sammen paa sin Frakke.

»Min kære Herre!« sagde Monte-Christo, »jeg forstaar den Bevægelse, som De maa være i, og vil give Dem Tid til at fatte Dem. Jeg vil ogsaa forberede det unge Menneske paa

det saa længselsfuldt forventede Gensyn; thi jeg formoder, at han er ligesaa utaalmodig som De.«

»Det tror jeg nok!« mente Cavalcanti.

»Velan! Om et Kvarters Tid vil vi være hos ham.«

»De vil altsaa føre ham til mig? De vil virkelig drive Deres Godhed saa vidt saa De forestiller ham for mig?«

Nej, jeg vil ikke trænge mig ind mellem Fader og Søn. De skal være alene med ham, Hr. Major; men vær ubekymret; selv i det Tilfælde, hvor Blodets Røst skulde tie, skal De dog ikke være udsat for at tage fejl. Han vil komme fra denne Dør. Han er en smuk, blond ung Mand, maaske vel meget blond, men af et meget galant Væsen.«

»Men,« sagde Majoren, »De ved, at jeg kun har medbragt de to Tusinde Francs, som den gode Abbed Bussoni lod udbetale til mig; deraf har jeg nu bestridt mine Rejseomkostninger, og —«

»Og De behøver Penge. Det er saa ganske naturligt, min kære Cavalcanti. Der har De foreløbig otte Bankbeviser, hver paa Tusinde Francs.«

Majorens Øjne straalede.

»Nu skylder jeg Dem altsaa kun fyrretyve Tusinde Francs!« sagde Monte-Christo.

»Ønsker Deres Ekscellence en Kvittering?« spurgte Majoren, idet han lod Sedlerne glide ned i Brystlommen.

»Hvortil det?« spurgte Greven.

»For at De kan gøre Regning med Abbed Bussoni.«

»De kan give mig en Kvittering, naar De har faaet de sidste fyrretyve Tusind Francs. Men — endnu et Ord, Hr. Major!«

»Til Tjeneste!«

»Tillad mig at give Dem et venskabeligt Raad.«

»Jeg vil endogsaa bede Dem derom.«

»Det vilde ikke skade, dersom De aflagde denne polske Frakke.«

»Virkelig?« sagde Majoren, idet han betragtede sin Frakke med et vist Velbehag.

»Ja, i Via Reggio bærer man rigtignok endnu den Slags Frakker, men hvor smukke de endog er, saa er de dog forlængst af Moden i Paris.«

»Det var kedeligt.« sagde Luccaneren.

»Dersom det er Dem om at gøre, saa kan De jo tage den paa igen, naar De rejser.«

»Men hvad skal jeg da tage paa imidlertid?«

»Hvad De har i Deres Rejsekoffert,« mente Greven.

»I min Koffert? Jeg har kun en meget lille Vadsæk.«

»Som De fører med Dem, mener De, og hvorfor skulde

man ogsaa besvære sig med saa megen Bagage; desuden fører en gammel Soldat aldrig noget unødvendigt med sig.«

»Det er netop derfor —«

»Men De er en forsigtig Mand og har sendt Deres Rejsekofferter i Forvejen; de er i Gaar ankomne til »Hotel de Prince« i Gaden Richelieu, hvor De har bestilt Deres Logi.«

»Altsaa — i disse Kofferter — —?«

»Nu, jeg antager, at De har ladet alle Deres Sager indpakke deri, saavel Deres civile Klæder som Deres Uniform. Ved vigtige Lejligheder maa De tage Uniformen paa, det gør et godt Indtryk, og glem ikke at tage Deres Ordensbaand paa; man opholder sig vel endnu derover i Frankrig, men man bærer det dog.«

»Meget vel, meget vel!« sagde Majoren med stedse tiltagende glad Forundring.

»Og nu,« sagde Monte-Christo, »da De er væbnet mod altfor heftige Sindsbevægelser, saa forbered Dem til at gense Deres Søn Andrea!«

Han anbefalede sig nu høflig til Luccaneren, der var ude af sig selv af Glæde, og forsvandt bag en Tapetdør.

SYTTENDE KAPITEL.

Andrea Cavalcanti.

Greven af Monte-Christo gik ind i Værelset ved Siden af, som Baptistin havde benævnt det blaa Værelse, og hvor et ungt Menneske af en utvungen Holdning og i en temmelig elegant Paaklædning allerede ventede; han var for en halv Time siden kommet kørende i en Cabriolet.

Baptistin havde straks kendt ham efter Grevens Beskrivelse. Det var en høj, ung Mand med et kort afklippet blondt Haar, rødt Skæg, sorte Øjne og blændende hvid Hud.

Den unge Herre havde lagt sig ret mageligt paa Sofaen og bankede med en adspredt Mine paa sine Støvler med en lille guldknappet Stok. Da han saa Monte-Christo, sprang han hurtigt op og sagde:

»Har jeg den Ære at tale med Hr. Greve af Monte-Christo?«

»Det er mig! Og jeg har den Ære at tale med Grev Andrea Cavalcanti?«

»Grev Andrea Cavalcanti!« gentog den unge Mand og hilste skødesløst.

»De maa have faaet et Brev, som akkrediterer Dem hos mig?«

»Jeg har ikke nævnt det, fordi Underskriften forekommer mig lidt besynderlig.«

»Sindbad den Søfarende, ikke sandt?«

»Rigtig! Men da jeg nu ikke kender nogen anden Sindbad den Søfarende, end ham i Tusind og én Nat — —«

»Velan, det er en af hans Efterkommere, en Ven af mig; han er meget rig, en mere end original, næsten forrykt Englænder, hvis virkelige Navn er Lord Vilmore.«

»Ah, det forklarer det hele!« forsikrede Andrea. »Det passer fortræffeligt. Det er den samme Englænder, hvis Bekendtskab jeg gjorde i — ja, ganske rigtig. Hr. Greve! Jeg er Deres ydmyge Tjener!«

»Dersom De virkelig er det,« sagde Greven smilende, »saa vil De maaske være saa god at give mig nogle Oplysninger om Dem og om Deres Familie.«

»Gerne, Hr. Greve!« svarede Andrea med en Tungefærdighed, der beviste hans gode Hukommelse. »Jeg er, som De sagde, Grev Andrea Cavalcanti, en Søn af Major Bartholomæo Cavalcanti, Ætling af den gammeladelige Cavalcantinske Slægt. Skønt min Fader endnu ejer en halv Million i Rentepenge, saa har vor Familie dog været fulgt af Uheld, og jeg selv blev i en Alder af fem Aar bortrøvet af en utro Hovmester, saa det nu er femten Aar siden, jeg saa den, hvem jeg skylder Livet. Efter at jeg nu er blevet selvstændig og er min egen Herre, har jeg søgt ham overalt men forgæves. Da melder dette Brev fra Deres Ven Sindbad mig endelig, at min Fader er i Paris, og giver mig tillige Anvisning paa Dem, for at erfare det nærmere.«

»I Sandhed, min Herre, alt, hvad De der fortæller mig, er meget interessant!« sagde Greven, der med mørk Tilfredshed betragtede dette utvungne Væsen og dette Ansigt, hvis Skønhed lignede den onde Engels, »og De har gjort vel i i alle Henseender at rette Dem efter min Ven Sindbads Raad, thi Deres Fader er her virkelig og søger Dem.«

Greven havde siden sin Indtrædelse i Salen, ikke bortvendt sine Øjne fra det unge Menneske; han havde beundret hans roligе Blik og hans Stemmes Fasthed. Men ved de saa naturlige Ord: Deres Fader er her virkelig og søger Dem, sprang Andrea op og raabte:

»Min Fader? Er min Fader her?«

»Ganske sikkert!« svarede Monte-Christo, »Deres Fader, Hr. Major Bartholomæo Cavalcanti.«

Det Udtryk af Overraskelse, som havde vist sig paa det unge Menneskes Ansigt, forsvandt straks.

»Ak, ja, det er sandt,« sagde han, »Major Bartholomæo Cavalcanti. Og De mener, Hr. Greve, at min kære Fader er her?«

»Ja, min Herre. Jeg kan endogsaa tilføje, at jeg nylig har forladt ham, og at den Beretning, han har givet mig om sin elskede og tabte Søn, virkelig rørte mig. Endelig blev han underrettet om, at hans Søns Røvere vilde tilbagegive eller anvise ham, naar han vilde udbetale dem en temmelig betydelig Sum. Nu kunde intet holde den gode Fader tilbage. Summen blev sendt til Grænsen af Piemont med et Pas, som gialdt for hele Italien. Jeg tror, at De den Gang var i det sydlige Frankrig.«

»Ja, min Herre,« svarede Andrea noget forlegen, »jeg var i det sydlige Frankrig.«

»En Vogn skulde vente Dem i Nizza?«

»Ganske rigtig, Hr. Greve; den førte mig fra Nizza til Genua, fra Genua til Turin, fra Turin til Chambery, derfra til Pont de Beauvoisin, og derfra til Paris.«

»Ja, Deres Fader haabede bestandig at træffe sammen med Dem paa Vejen, thi han kom ad den samme Vej, og derfor var den foreskrevet Dem saaledes.«

»Men,« sagde Andrea, »dersom han virkelig var truffet sammen med mig, saa betvivler jeg dog, at han havde genkendt mig; jeg har forandret mig meget, siden vi saa hinanden sidst.«

»Og Blodets Stemme?« bemærkede Monte-Christo.

»Ja, Blodets Stemme,« sagde den unge Mand, »det tænkte jeg ikke paa.«

»Imidlertid.« begyndte Monte-Christo igen, »er der kun ét, som foruroliger Major Cavalcanti, nemlig, hvad De har foretaget Dem i den Tid, De har levet adskilt fra ham, hvorledes Deres Forfølgere har behandlet Dem, om man har iagttaget de Hensyn til Deres Person, som man skyldte Deres Stand, og endelig, om de Evner, hvormed Naturen saa rigeligt har begavet Dem, ikke er blevne svækkede af de moralske Lidelser, som De har været udsat for, og som virker Hundrede Gange værre end fysiske, og om De selv tror at kunne indtage og beklæde den Plads i Samfundet, som tilkommer Dem.«

»Min Herre!« stammede det unge Menneske forlegen, »jeg haaber, at ingen falsk Underretning —«

»Jeg har for første Gang hørt Tale om Dem af Hr. Vilmore. Han sagde mig, at han havde truffet Dem i en ubehagelig Stilling; jeg ved ikke i hvilken og har heller ikke spurgt ham derom, thi jeg er ikke nysgerrig. Deres Ulykke havde indgydt ham Medfølelse. Han sagde mig, at han vilde gen-

give Dem Deres tabte Stilling i Verden, og at han vilde søge og finde Deres Fader. Han har søgt ham og fundet ham, som det synes, eftersom han er her. Endelig har han i Gaar underrettet mig om Deres Ankomst, idet han tillige har meddelt mig Underretninger med Hensyn til Deres Formue. Og nu, min Herre, lad ikke mine Spørgsmaal forekomme anstødelige, thi da jeg maatte paatage mig en Beskytters Rolle, saa ønskede jeg at vide, om De Uheld, som De har haft at kæmpe imod, og som aldeles ikke forringer min Agtelse for Dem, ikke har gjort Dem fremmed for den Kreds, i hvilken De ved Deres Navn og Formue er berettiget til at optræde.«

»Hr. Greve!« svarede den unge Mand, der under Talens Løb havde genvundet hele sin Fatning, »De Nedrige, som har bortrøvet mig fra min Fader, uden Tvivl i den Hensigt at sælge mig til ham igen har beregnet, at for at have den størst mulige Fordel deraf, maatte de lade mig beholde hele mit personlige Værd, og om muligt forøge det endnu mere. Jeg har altsaa faaet en temmelig god Opdragelse og er blevet behandlet af disse Børnerøvere omtrent som Slaverne i Lilleasien, hvis Herrer uddanner dem til Sprogkyndige, Læger og Filosofer for at sælge dem til den højeste Pris paa Markedet i Rom.«

Monte-Christo smilede tilfreds, han syntes ikke at have ventet saa meget af Andrea Cavalcanti.

»Skulde der forøvrigt,« vedblev den unge Mand, »endnu findes nogen Mangel ved min Opdragelse eller Kundskaber, saa haaber jeg, at man i Betragtning af de Genvordigheder, der har ledsaget min Ungdom, vil være lidt overbærende med mine Mangler.«

»Nuvel, forhold Dem, som De vil,« sagde Monte-Christo ligegyldig, »De er Deres egen Herre, og det angaar kun Dem; men jeg vilde paa Ære ikke fortælle nogen et Ord om alle disse Eventyr. Deres Historie ligner en Roman, og skønt Folk tilbeder trykte Romaner, saa vil de dog ikke vide noget af de, som foregaar i det virkelige Liv. Jeg vil kun tillade mig at gøre Dem opmærksom derpaa, thi man vil maaske nok blive opmærksom paa Dem ifølge den vakte Nysgerrighed, men det er ikke enhver, der ynder at være Genstand for den almindelige Opmærksomhed og Omtale, og det vil maaske ogsaa genere Dem.«

»Jeg tror, De har Ret!« sagde den unge Mand, der uvilkaarlig blegnede ved Monte-Christos ufravendte Blik, »det vilde være meget ubehageligt.«

»Ja, man maa nu heller ikke overdrive det,« mente Monte-Christo, »ellers vilde man for at undgaa en Fejl komme til at begaa en Dumhed. Nej, De maa danne Dem en bestemt Re-

gel for Deres Opførsel, hvilken De som et forstandigt Menneske let kan iagttage, især da det stemmer overens med Deres egen Fordel. De maa ved Hjælp af hæderlige Vidnesbyrd kunne skjule alt, hvad der kan synes tvivlsomt i Deres Fortid.«

Det var tydeligt, at Andrea atter tabte Fatningen.

»Jeg vilde gerne tilbyde mig at indestaa for Dem i enhver Henseende,« vedblev Monte-Christo, »men det er nu en Gang mit Princip stedse at tvivle, endogsaa om mine bedste Venner, ja, at opvække denne Tvivl ogsaa hos andre. Jeg vilde altsaa komme til at spille en Rolle, der ligger udenfor mit Fag, og saaledes udsætte mig for at blive udpebet.«

»Imidlertid, Hr. Greve,« sagde Andrea dristig, »i Betragtning af Lord Vilmores Anbefaling —«

»Ja,« afbrød Monte-Christo, »Lord Vilmore har anbefalet Dem til mig, men har ogsaa ladet mig vide, at De har gennemlevet en temmelig stormfuld Ungdom.«

Andrea gjorde en Bevægelse.

»Jeg forlanger ikke noget Skriftemaal af Dem,« vedblev Monte-Christo, »og desuden er jo Deres Fader, Hr. Markis Cavalcanti, kommet hertil fra Lucca, saa De ikke behøver nogen anden end ham. De vil faa ham at se; han er lidt usleben, lidt bydende, men det kommer af Uniformen, og naar man ved, at han i atten Aar har været i østrigsk Tjeneste, saa vil man tilgive ham det. Forøvrigt vil han, i sin Egenskab som Fader fuldkommen tilfredsstille Dem, derom kan jeg forsikre Dem.«

»Ah! De beroliger mig, min Herre; jeg har været skilt fra ham i saa lang Tid, at jeg slet ikke kan erindre ham!«

»Og De ved, at man ved Hjælp af en Formue kan sætte sig ud over meget.«

»Min Fader er altsaa virkelig rig?«

»Han er Millionær! Han har fem Hundrede Tusinde Livres i aarlig Rente!«

»Altsaa vil jeg komme til at befinde mig i en meget behagelig Stilling?« spurgte den unge Mand meget ængstelig.

»I en meget behagelig, min Kære. Deres Hr. Fader deponerer en aarlig Rente af halvtredsindstyve Tusind Livres for Dem, saa længe De opholder Dem i Paris.«

»I saa Tilfælde vil jeg nok blive her altid.«

»Ja, hvem kan vide det, min kære Herre. Mennesket spaar, men Gud raa'r.«

Andrea sukkede.

»Men saa længe jeg er i Paris,« sagde han, »og ingen Omstændigheder tvinger mig til at forlade denne Stad, saa vil den omtalte Sum vel blive mig tilsikret?«

»Derom er ingen Tvivl!«

»Af min Fader?« spurgte Andrea ængstelig.

»Ja, det vil sige, Lord Vilmore indestaar for den. Ifølge Deres Faders Begæring har han aabnet Dem en Kredit for fem Tusind Francs om Maneden hos Hr. Danglars, en af de mest sikre Bankiere i hele Paris.«

»Har min Fader i Sinde at blive længe i Paris?« spurgte Andrea urolig.

»Kun i nogle Dage,« svarede Monte-Christo, »hans Tjeneste tillader ham ikke at være mere end to eller tre Uger borte.«

»Aa, den kære Fader!« sagde Andrea, kendelig tilfreds med denne hurtige Afrejse.

Monte-Christo syntes at ville forstaa disse Ord anderledes og sagde:

»Jeg vil heller ikke opholde Deres Sammenkomst med Deres Fader noget Øjeblik. Er De forberedt paa at omfavne den værdige Cavalcanti?«

»Jeg haaber, at De ikke vil tvivle derom.«

»Velan, min unge Ven, saa træd ind i Salen, og De vil finde Deres Fader, som venter Dem.«

Andrea hilste paa Greven med et dybt Buk og gik ind i Salen.

Greven fulgte ham med Øjnene, og da han var borte, skød han et Maleri til Side, bag hvilket der var en umærkelig Aabning, gennem hvilken man kunde overse hele Salen.

Andrea lukkede Døren efter sig og nærmede sig Majoren, der rejste sig, saa snart han hørte, der kom nogen.

»Min Hr. Fader!« sagde Andrea med høj Røst, for at Greven skulde høre det gennem den lukkede Dør, »er det virkelig Dem?«

»God Dag, min kære Søn!« sagde Majoren alvorligt.

»Hvilken Lykke at gense Dem efter saa mange Aars Adskillelse,« vedblev Andrea og saa til Døren.

»Ja, i Sandhed, det var en lang Skilsmisse.«

»Skal vi ikke omfavne hinanden, min Herre?«

»Som De vil, min Søn!« sagde Majoren.

Og de to Mænd omfavnede hinanden, som man omfavner hinanden paa Teatret, det vil sige, den ene lagde Hovedet paa den andens Skulder.

»Vi er altsaa forenede,« sagde Andrea, »for igen at skilles?«

»Ja, min kære Søn, jeg antager, at du nu vil betragte Frankrig som dit andet Fædreland.«

»Det vilde virkelig bringe mig til Fortvivlelse, dersom jeg skulde forlade Paris.«

»Men jeg kan naturligvis ikke leve noget andet Sted, end i Lucca og maa derfor saa snart som muligt vende tilbage til Italien.«

»Men førend De rejser, dyrebare Fader, vil De vel give mig de Papirer, ved Hjælp af hvilke jeg kan bevise min Herkomst?«

»Naturligvis. Det er egentlig derfor, jeg er kommet hertil, og jeg har haft megen Ulejlighed med at træffe dig for at give dig dem, saa vi ikke atter skal behøve at søge hinanden. Her er disse Papirer!«

Andrea greb hurtigt efter sin Faders Ægteskabsbevis og sin egen Dåbeseddel, og da han med en god Søns naturlige Ivrighed havde aabnet dem, gennemløb han dem med en Hurtighed, der røbede et øvet Blik og en levende Interesse.

Da han var færdig dermed, udbredte der sig en inderlig Tilfredshed over hans Ansigt. Han betragtede Majoren med et besynderligt Smil og sagde paa godt Toskansk:

»Der er vel ingen Slaverier i Italien?«

»Hvorfor?« spurgte Majoren lidt forlegen.

»Siden man ustraffet kan forfærdige slige Dokumenter der. Her i Landet vilde der kun behøves halvt saa meget for at bringe Dem, min dyrebare Fader, til at nyde den friske Luft i Toulon en fem Aars Tid.«

»Hvad behager?« sagde Luccaneren og forsøgte at antage en majestætisk Mine.

»Min kære Hr. Cavalcanti,« sagde Andrea, idet han trykkede Majorens Haand, »hvor meget giver man Dem for at være min Fader?«

Majoren vilde begynde et Svar.

»Tys,« sagde Andrea, »jeg vil foregaa Dem med et Bevis paa Oprigtighed. Man giver mig halvtredsindstyve Tusind Francs om Aaret for at være Deres Søn. De vil altsaa indse, at jeg aldrig vil faa i Sinde at nægte, at De er min Fader!«

Majoren saa sig uroligt om.

»Vær kun rolig, vi er alene; desuden taler vi jo Italiensk.«

»Man giver mig halvtredsindstyve Tusind Francs én Gang for alle,« sagde Luccaneren.

»Hr. Cavalcanti!« begyndte Andrea paany, »tror De paa Fé-Eventyr?«

»Tidligere ikke, men nu maa jeg vel tro paa dem.«

»De har altsaa haft Beviser?«

Majoren tog en Haandfuld Guldpenge op af Lommen og sagde:

»Haandgribelige Beviser, som De ser.«

»De tror altsaa, at jeg kan stole paa de Løfter, man har givet mig?«

»Jeg antager, de vil blive nøjagtigt opfyldte. Kun maa vi spille vore Roller godt, jeg som en kærlig Fader —«

»Og jeg som en lydig Søn, eftersom det nu er Vedkommende om at gøre, at jeg nedstammer fra Dem.«

»Hvem — hvad for Vedkommende?«

»For Pokker, kan jeg vide det? Jeg mener de, som har tilskrevet Dem. Har De ikke faaet et Brev?«

»Jo!«

»Fra hvem?«

»Fra en vis Abbed Bussoni.«

»Som De ikke kender?«

»Jeg har aldrig set ham.«

»Og hvad staar der i det Brev?«

»De vil da vel ikke forraade mig?«

»Det skal jeg vel tage mig i Agt for!«

»Naa. saa læs da.«

Majoren leverede ham et Brev, og det unge Menneske læste med dæmpet Stemme:

»De er fattig. En ulykkelig Alderdom venter Dem. Vil De være, om ikke rig, saa dog uafhængig?

Rejs straks til Paris og gaa til Greven af Monte-Christo paa Champ-Elysees Nr. 30 for at genfinde Deres Søn, som De havde med Deres Gemalinde, Markise Corsinari, og som blev Dem berøvet, da han var fem Aar gammel.

Deres Søns Navn er Andrea Cavalcanti.

For at De ikke skal tvivle om Undertegnedes gode Hensigt, saa følger hermed:

1) En Anvisning paa to Tusinde Livres i toskanske Penge, der udbetales af Hr. Gozzi i Florenz.

2) En Anbetalingsskrivelse til Greven af Monte-Christo, hos hvem jeg aabner Dem en Kredit paa otte og fyrretyve Tusind Francs.

Vær hos Greven den 26. Maj Klokken syv om Aftenen.

Abbed Bussoni.«

»Ja, det er rigtig.«

»Hvorledes mener De?«

»Jeg mener, at jeg har faaet et lignende Brev.«

»Ogsaa fra Abbed Bussoni?«

»Nej, af en Englænder, en vis Lord Vilmore, som kalder sig »Sindbad den Søfarende.«

»Og De kender ham ikke mere, end jeg kender Abbed Bussoni?«

»Jo, noget har jeg dog forud for Dem.«

»Har De set ham?«

»Ja, én Gang.«

»Og hvor var det?«

»Ja, se det kan jeg ikke sige Dem, thi saa vidste De lige saa meget som jeg, og det behøves jo ikke.«

»Naa, hvad staar der da i det Brev?«

»Læs selv!«

»De er fattig og har kun daarlige Udsigter for Fremtiden. Vil De have et Navn? Vil De være fri og rig?« —

»For Pokker!« afbrød den unge Mand, »det var ogsaa et Spørgsmaal!«

»Sæt Dem i den Postvogn, som venter Dem udenfor Porten. Rejs gennem Turin, Chamery og Pont de Beauvoisin til Paris. Meld Dem hos Greven af Monte-Christo den 26. Maj Klokken syv om Aftenen og forespørg hos ham efter Deres Fader.

De er en Søn af Markis Bartholomæo Cavalcanti og Markise Oliva Corsinari, hvilket De vil se af de Papirer, som Markien vil levere Dem, og som gør det muligt for Dem at optræde i Paris under hans Navn.

En aarlig Rente af halvtredsindstyve Tusind Livres vil sætte Dem i Stand til at indtage den Plads, som Deres Stand giver Dem.

Hermed følger en Anvisning paa fem Hundrede Livres, som vil blive Dem udbetalt af Hr. Bankier Ferrea i Nizza, samt en Anbefalingsskrivelse til Greven af Monte-Christo, til hvem jeg har overdraget at have nærmere Omsorg for Dem.

Sindbad den Søfarende.«

»Hm, det er mærkeligt nok,« mente Majoren.

»Ja, ikke sandt?«

»Har De allerede talt med Greven?«

»Jeg kommer lige fra ham, og han har bekræftet alt.«

»Kan De blive klog paa noget af den Historie?«

»Nej, ikke en Smule.«

»Man vil sikkert bedrage nogen.«

»Det kan da hverken være Dem eller mig.«

»Nej, det er vist nok.«

»Altsaa kan det være os ligemeget.«

»Det var netop det, jeg vilde sige. Lad os kun spille vore Roller til Ende!«

»Lad gaa. De skal faa at se, at jeg er værdig til at være Deres Makker.«

»Derom har jeg ikke tvivlet noget Øjeblik, min kære Fader!«

»De smigrer mig, min kære Søn!« —

Monte-Christo valgte dette Øjeblik til at træde ind i Salen.

Ved Lyden af hans Fodtrin kastede de to Mænd sig i hinandens Arme, og Greven traf dem i denne Stilling.

»Naa, Hr. Markis,« sagde Monte-Christo, »det lader til, at De har fundet en Søn, som er ganske efter Deres Sind.«

»Ja, Hr. Greve! Jeg er nærved at dø af Glæde!«

»Og De, min unge Ven?«

»Hr. Greve! Jeg er ganske bedøvet af min Lykke!«

»Lykkelige Fader! Lykkelige Søn!« sagde Monte-Christo.

»Kun én Ting bedrøver mig,« sagde Majoren, »og det er, at jeg skal være nødt til saa snart at forlade Paris.«

»Men, min kære Hr. Cavalcanti,« svarede Greven, »jeg vil dog ikke haabe, at De rejser, før jeg har forestillet Dem for nogle af mine Venner.«

»Jeg er ganske til Hr. Grevens Tjeneste!« sagde Majoren.

»Velan unge Mand, nu maa De skrifte for Deres Hr. Fader. Sig ham nogle Ord om Deres finansielle Forfatning.«

»Ah, for Pokker!« sagde Andrea, »det er netop min svage Side.«

»Hører De, Hr. Major?« spurgte Monte-Christo.

»Ja — vel hører jeg det.«

»Ja, men De forstaar ham vel?«

»Meget vel!«

»Han behøver Penge, den kære Søn.«

»Ja, hvad skal jeg gøre derved?«

»For Pokker, De maa give ham nogle!«

Før Majoren kunde komme sig af sin Forskrækkelse, var Monte-Christo traadt imellem dem og lod en Pakke Bankosedler glide ned i Andreas Haand.

»Hvad er det?« spurgte denne.

»Det er Deres Faders Svar. De gav ham jo at forstaa, at De behøvede Penge.«

»Ja.«

»Og han har overdraget til mig at levere Dem nogle.«

»Paa Afdrag fra mine Rentepenge?«

»Nej for at besørge Deres Ekvipering.«

»O, den kære Fader!«

»Stille!« sagde Monte-Christo, »De ser jo, at han ikke vil lade Dem vide, at disse Penge er fra ham.«

»Jeg forstaar at vurdere denne Delikatesse,« sagde Andrea og puttede Pengene i Lommen.

»Vel!« sagde Monte-Christo, »nu vil jeg ikke opholde Dem.«

»Og hvornaar vil vi have den Ære at se Hr. Greven igen?« spurgte Cavalcanti.

»Ja,« tilføjede Andrea, »hvornaar har vi den Ære?«

»Paa Lørdag, dersom De vil. Saa er der Middagsselskab

i mit Hus i Auteuil, Gaden la Fontaine Nr. 30. Der er flere Personer indbudte, blandt andre ogsaa Deres Bankier, Hr. Danglars. Jeg vil forestille Dem for ham, thi det er nødvendigt at gøre hans Bekendtskab, da han skal udbetale Dem Deres Penge.«

»Skal vi møde *en galla?*« spurgte Majoren halvhøjt.

»Det forstaar sig, Uniform, Ordenskors og korte Pantalons.«

»Og jeg?« spurgte Andrea.

»Ganske simpelt; sorte Benklæder, Blanklæders Støvler, hvid Vest og sort eller blaa Kjole. Jo simplere De klæder Dem, jo bedre Indtryk vil De gøre, da man ved, at De er rig.«

»Til hvilket Klokkeslet skal vi indfinde os?« spurgte Andrea.

»Omtrent Klokken halv syv.«

»Meget vel, vi skal indfinde os,« sagde Majoren og greb sin Hat.

Begge Cavalcantierne gjorde en dyb Kompliment og gik.

Greven nærmede sig Vinduet og saa dem gaa over Gaarden, Arm i Arm.

»I Sandhed!« sagde han, »det er to jammerlige Karle. Skade, at de ikke virkelig er Fader og Søn!«

Og efter et Øjebliks Betænkning udbrød han paany:

»Og nu til Morrel! Jeg tror, at Modbydeligheden angriber mig mere end Hadet.«

ATTENDE KAPITEL.

Lucernehaven.

Vore Læsere vil tillade os at føre dem til den Plads, der grænser mod Hr. de Villeforts Hus, og vi vil bagved det Gitter, som bliver overskygget af Kastanietræerne, genfinde bekendte Personer. Denne Gang var Maximilian kommet først. Det var ham, som nærmede sig til Skillevæggen ham, som spejdede efter enhver Skygge og efter Sandets Raslen under de Fodtrin, som han ventede at høre.

Endelig hørtes den Raslen, som han længtes saa meget efter. Men der var to Skygger i Stedet for en. Valentine var blevet opholdt ved et Besøg af Madame Danglars og Eugenie, som endnu var hos hende og forhindrede hende i at møde Maximilian til den bestemte Tid.

Men for ikke at bryde sit Løfte og for tillige at vise Maximilian, at hun ikke var Skyld i dette Ophold, havde hun foreslaaet Frøken Danglars en Spadseretur i Haven.

Den unge Mand begreb det hele med den hurtige Fatteevne, som er et Særkende hos de Elskende i deres Kærlighedsforhold, og han følte sit Hjerte lettet derved. Desuden vidste Valentine at indrette Spadsereturen saaledes, at Maximilian kunde se hende, og hver Gang hun kom forbi Gitteret, tilkastede hun ham et stjaalent Blik, der ikke blev bemærket af hendes Ledsagerinde, men som omtrent udtalte den Mening:

»Hav Taalmodighed, min Ven! Du ser, at det ikke er min Skyld.«

Maximilian var ogsaa taalmodig medens han under Spadsereturen beundrede Forskellen mellem de to unge Damer, mellem Blondinen med det smægtende Blik og den noget bøjede Holdning, der lignede en skøn Taarepil, og Brunetten med det stolte Blik og den ranke Vækst som en Poppel. Det forstaar sig at ved Sammenligningen mellem to saa forskellige Væsener, gav Maximilian af ganske Hjerte Valentine Fortrinet.

Efter en halv Times Forløb bortfjernede begge de unge Piger sig, og Maximilian begreb, at Madame Danglars nu vilde tage Afsked.

Et Øjeblik derefter kom Valentine virkelig alene tilbage. Af Frygt for at blive fortulgt af spejdende Blikke, gik hun ganske langsomt, og i Stedet for at gaa lige hen mod Gitteret, satte hun sig først paa en Bænk, hvorfra hun kastede spejdende Blikke til enhver Busk og enhver Gang i Haven. Efter at hun havde anvendt denne Forsigtighedsregel, ilede hun til Gitteret.

»God Dag, Valentine!« sagde en Stemme.

»God Dag, Maximilian! Jeg har ladet Dem vente vel længe men De har vel nok set, hvad der var Aarsag dertil.«

»Ja, jeg saa Frøken Danglars, men jeg vidste ikke, at De stod i et saadant Venskabsforhold til hende.«

»Hvem har da sagt Dem, Maximilian, at vi var Veninder?«

»Ingen, men det syntes at fremgaa af den Maade, paa hvilken De spadserede Arm i Arm og samtalede; det var, som naar to Veninder udøser deres Hjertes Hemmeligheder for hinanden.«

»Det gjorde vi ogsaa,« sagde Valentine. »Hun tilstod mig sin Modbydelighed for et Ægteskab med Hr. de Morcerf, og jeg tilstod for hende, at jeg betragtede det som en Ulykke for mig at maatte ægte Hr. d Epinay.«

»Kære Valentine!«

»Deraf kom den tilsyneladende Fortrolighed, kære Ven,« vedblev den unge Pige, »som De bemærkede mellem Eugenie

og mig thi medens jeg talte om den Mand, som jeg ikke kan elske, saa tænkte jeg paa ham, som jeg elsker.«

»Hvor De er god i alle Henseender, Valentine, og De har noget i Deres Væsen, som Frøken Danglars aldrig vil faa, denne uforklarlige Ynde, der er det samme hos Kvinden, som Duften er for Blomsten.«

»Aa, Maximilian! Det er kun Deres Kærlighed, som udtaler denne Anskuelse.«

»Nej, Valentine, jeg tilsværger Dem det. Jeg har jo nylig betragtet Dem begge, og paa Ære, i hvor meget jeg lod Frøken Danglars' Skønhed vederfares Retfærdighed saa kan jeg dog ikke begribe, hvorledes en Mand skulde kunne forelske sig i hende. Men sig mig dog, Valentine, er det Kærlighed til en anden, som indgyder Frøken Danglars denne Uvillie mod et Giftermaal med Vicomte de Morcerf?«

»Hun har sagt mig,« svarede Valentine, »at hun ikke elsker nogen, at hun har Afsky for Ægtestanden, at det vilde være hendes største Glæde, naar hun kunde føre et frit og uafhængigt Liv, og at hun næsten vilde ønske, at hendes Fader maatte miste sin Formue, for at hun kunde blive Kunstnerinde ligesom hendes Veninde, Frøken Louise d'Armilly.«

»Naa, saaledes. Men lad os komme tilbage til os selv.«

»Ja, det er sandt, thi vi har næppe ti Minutter at tilbringe sammen!«

»Men hvorfor maa De dog saa snart forlade mig?« spurgte Maximilian forskrækket.

»Jeg ved det ikke rigtigt. Madame de Villefort har bedt mig om at komme til sig for at vi kunde tale om noget, der angaar en Del af min Formue. Min Gud, lad dem tage min Formue, naar de kun vil lade mig være i Ro. De vil elske mig lige meget, enten jeg er fattig eller rig, ikke sandt, Morrel?«

»Jeg vil altid elske Dem! Hvad bryder jeg mig om Rigdom eller Fattigdom, naar min Valentine kun er hos mig og jeg er sikker paa, at ingen kan tage hende fra mig. Men, Valentine, er De ikke bange for, at denne Samtale maaske kan angaa Deres Giftermaal? Jeg er nylig truffet sammen med Hr. de Morcerf, og han er, som De ved, en Ven af Franz d'Epinay.«

»Naa?« spurgte Valentine forskrækket.

»Han har faaet Brev fra Franz, der melder, at han agter snart at komme tilbage.«

Valentine blegnede og lænede sig til Gitteret.

»Min Gud!« sagde hun, »dersom det skulde være det som hun vil tale med mig om. Dog nej, saa vilde Anmodningen om denne Samtale ikke udgaa fra min Stedmoder.«

»Hvorfor ikke?«

»Det kan jeg ikke rigtig forklare, men det forekommer mig, at Madame Villefort ikke bryder sig meget om dette Giftermaal, skønt hun ikke aabenbart sætter sig derimod.«

»Ej, ej Valentine, jeg tror, at jeg endnu vil komme til at synes godt om Madame de Villefort.«

»Forhast Dem ikke dermed, Maximilian. Det er ikke Mændene, hun har noget imod, det er kun Giftermaalet.«

»Hvorledes? Dersom hun afskyer Giftermaalet, hvorfor har hun da selv giftet sig?«

»De forstaar mig ikke, Maximilian .Hør mig derfor: For omtrent et Aar siden udtalte jeg det Ønske at ville gaa i Kloster. Uagtet de Bemærkninger, som hun troede for et Syns Skyld at maatte gøre, modtog hun dog mit Forslag med Glæde. Selv min Fader havde ladet sig bevæge ved hendes Forestillinger og indvilget deri. Kun min Bedstefader holdt mig tilbage. De kan ikke forestille Dem, Maximilian, hvilket Udtryk der laa i den stakkels Oldings Øjne, han, som ikke har nogen anden i Verden, som han kan elske, end mig, og som, Gud forlade det, hvis det er en Bespottelse, heller ikke bliver elsket af nogen anden. Dersom De vidste, hvorledes han betragtede mig, da han erfarede min Beslutning, hvilken Bebrejdelse der laa i hans Blik, og hvilken Fortvivlelse, der laa i hans Taarer, som uden Suk og uden Klager rullede ned over hans ubevægelige Kinder. Ak, Maximilian, da følte jeg noget ligesom Samvittighedsnag; jeg kastede mig for hans Fødder og raabte: Tilgiv mig, tilgiv mig, min Fader! Man gøre ved mig, hvad man vil, jeg vil aldrig forlade Dem! Da opløftede han sine Øjne mod Himlen. Maximilian! Der forestaar mig sandsynligvis endnu mange Lidelser, men dette Øjekast af min gode Bedstefader har betalt mig forud for alt, hvad jeg vil komme til at lide.«

»Dyrebare Valentine! De er en Engel, og jeg ved virkelig ikke, hvormed jeg kan have fortjent Deres Kærlighed. Men, kære Valentine, hvilken Fordel kan Madame de Villefort egentlig have, dersom De ikke gifter Dem?«

»Har jeg ikke sagt Dem, Maximilian, at jeg er rig? Jeg har halvtredsindstyve Tusind Francs i Rente efter min Moder. Min Bedstefader og min Bedstemoder, Markien og Markisen de St. Meran, vil efterlade mig ligesaa meget. Bedstefader Noirtier lader sig tydelig nok forstaa med, at han vil gøre mig til sin Universalarving. Deraf følger, at min Broder Eduard, der ikke har nogen Arv at vente fra sin Moders Side, vil være fattig i Forhold til mig. Naar jeg nu gik i Kloster, saa vilde hele min Formue tilfalde min Fader, og fra ham til hans Søn.«

»Hvor en saadan Begærlighed er afskyelig hos en saa ung og smuk Kone. Men dersom De nu afstod en Del af Deres Formue til denne elskede og tilbedte Søn?«

»Ved De nogen Mulighed i at fremkomme med et saadant Forslag til en Kone, der stedse kun taler om Uegennytte?«

»Hør, Valentine! Min Kærlighed har stedse været mig hellig, og jeg har skjult den med Hemmelighedens Slør og bevaret den i mit Inderste. Ingen, ikke en Gang min Søster, har en Anelse om denne Kærlighed. Vil De nu tillade mig, Valentine, at tale med en Ven derom?«

Valentine sitrede.

»Med en Ven?« sagde hun. »Min Gud, Maximilian, jeg skælver ved at høre Dem tale saaledes. Med en Ven — og hvem er da denne Ven?«

»Hør, Valentine! Har De nogen Sinde følt en af disse uimodstaaelige Sympatier, som bevirker, at skønt De ser en Person for første Gang, det dog forekommer Dem, som om De havde kendt ham længe, og skønt De ikke ved, hvornaar eller hvor De skulde have set ham, saa kommer De omsider til at tro, at De maa have set ham i en tidligere Verden, og at den fremstaaende Sympati maa være en Erindring derfra?«

»Aa jo!«

»Nuvel, saaledes er det forekommet mig, da jeg saa dette overordentlige Menneske.«

»Har De kendt ham længe?«

»I otte eller ti Dage.«

»Og De kalder den Deres Ven, som De kun har kendt i otte Dage? Maximilian! Jeg troede, De var mere sparsom med det skønne Navn »Ven«!«

»De kan have Ret, Valentine. Men De maa sige, hvad De vil, intet formaar at bringe mig tilbage fra denne instinktmæssige Følelse. Jeg tror, at denne Mand vil have en Haand med i Spillet ved alt det gode som fremtidig vil vederfares mig. Hans Blik synes at kende min Skæbne og hans mægtige Haand at styre den.«

»Han er altsaa en Spaamand?« spurgte Valentine smilende.

»Min Tro! Jeg fristes stundom til at tro det, thi han forudsiger, især det gode.«

»O!« sagde Valentine sørgmodig, »bring mig i Bekendtskab med denne Mand, saa jeg kan faa at vide af ham, om jeg bliver saaledes elsket, saa det kan holde mig skadesløs for alt det, som jeg maa lide.«

»Stakkels Veninde! De kender ham allerede, det er ham, som har reddet Deres Stedmoders og hendes kære Søns Liv.«

»Greven af Monte-Christo?«

»Netop!«

»O!« raabte Valentine, »han kan aldrig være min Ven, dertil er han kun altfor meget min Stedmoders Ven.«

»Greven? Deres Stedmoders Ven? Mit Instinkt kan ikke bedrage mig deri. Jeg er overbevist om, at De tager fejl.«

»O, dersom De vidste det, Maximilian; men det er ikke mere Eduard, som hersker her i Huset, det er Greven. Han er særdeles yndet af Madame de Villefort, der i ham ser et Indbegreb af al menneskelig Kundskab; min Fader — hører De — min Fader beundrer ham, han siger, at han aldrig har hørt saa ophøjede Tanker fremsatte med saa stor Veltalenhed; af Eduard bliver han forgudet, og endskønt han er bange for hans store sorte Øjne, saa løber han ham dog i Møde, saa snart han ser ham komme, og aabner hans Haand, i hvilken han altid finder et smukt Stykke Legetøj. Greven af Monte-Christo er ikke her hos min Fader, ikke hos Madame de Villefort, nej Greven er hjemme her.«

»Velan, kære Valentine, naar det forholder sig saaledes, som De fortæller mig det, saa vil De snart spore Virkningen af hans Nærværelse. Han møder Albert de Morcerf og frelser ham af Røverhænder, han opsøger Madame Danglars og gør hende en kongelig Foræring, Deres Stedmoder og Deres Broder kommer forbi hans Dør, og hans Nubier redder Deres Liv. Det er aabenbart at denne Mand maa være i Besiddelse af en Magt, ved Hjælp af hvilken han kan have Indflydelse paa det menneskelige Livs Begivenheder. Hans Smil er saa venligt, naar han ser paa mig, saa jeg glemmer at andre finder det bittert. Og sig mig, Valentine! Har han saaledes tilsmile Dem? Dersom han har gjort det, saa vil De blive lykkelig!«

»Jeg?« sagde den unge Pige. »Min Gud! Han ser næppe til mig, han ser snarere til en anden Side, naar jeg gaar forbi ham. O nej! Han er hovmodig, eller han besidder ikke det dybe Blik, der læser i Hjerterne, og som De har Uret i at tillægge ham; thi dersom han havde dette Blik, saa vilde han have set, at jeg er ulykkelig, og dersom han var ædelmodig, saa vilde han beskytte mig ved Hjælp af den Indflydelse, som han udøver her, han vilde beskytte mig naar han ser, hvor forladt og bekymret jeg sniger mig omkring, og da han, som De siger, spiller Solens Rolle, saa vilde han have opvarmet mit Hjerte med sine Straaler. De siger, at han elsker Dem, Maximilian, men i Guds Navn, hvoraf ved De det; enhver ser venligt til en smuk velvoksen Officer med et smukt Skæg og en lang Sabel, men en stakkels grædende Pige tror de uden Frygt at kunne tilintetgøre.«

»O, Valentine, jeg forsikrer Dem. De tager virkelig fejl!«

»Og dersom det ikke var Tilfældet saaledes, saa vilde han i det mindste have beæret mig med det Smil, som De sætter saa stor Pris paa, men nej, han ser at jeg er ulykkelig, han indser, at jeg ikke kan være ham til nogen Nytte, og han bemærker mig aldeles ikke. Ja, hvem ved, om han ikke vil forfølge mig saa meget han kan, for derved at behage min Fader, Madame de Villefort eller min Broder. Lad os tale uforbeholdent. Maximilian jeg er ikke den Pige, som man kan foragte saa ganske uden Grund, det har jeg selv sagt mig. Ak, tilgiv mig,« vedblev Valentine, da hun bemærkede det Indtryk, som hendes Ord gjorde paa Maximilian, »jeg er ond og taler om denne Mand paa en Maade, som hidindtil var fremmed for mit eget Hjerte. Jeg nægter ikke, at den Indflydelse, om hvilken De talte, virkelig eksisterer, og at han endog udøver den over mig, men naar det sker, saa er det paa en skadelig og fordærvelig Maade.«

»Velan,« sagde Morrel med et Suk, »lad os ikke tale mere derom.«

»Ak, min Ven,« sagde Valentine, »jeg ser, at jeg bedrøver Dem. O gid jeg dog kunde trykke Deres Haand for at bede Dem om Forladelse, ak, jeg ønsker intet hellere end at blive overbevist af Dem. Sig mig dog, hvad denne Greve af Monte-Christo egentlig har gjort for Dem?«

»De sætter mig rigtignok i stor Forlegenhed med dette Spørgsmaal, Valentine. Han har ikke gjort noget iøjnefaldende for mig, det ved jeg nok; jeg sagde Dem ogsaa, at min Kærlighed til ham kun er instinktmæssig og savner enhver gyldig Grund. Kan jeg sige, at denne eller hin Vellugt har giort noget godt for mig? Nej, den glæder og forfrisker en af mine Sanser, og jeg kan ikke opgive, hvorfor jeg ynder denne Vellugt. Mit Venskab for ham er noget besynderligt, ligesom hans for mig. En hemmelig Stemme siger mig, at dette uventede og gensidige Venskab er mere end tilfældigt, jeg finder endogsaa et Forhold mellem hans simpleste Handlinger og Tanker. De vil le af mig, Valentine, men siden jeg lærte denne Mand at kende, kan jeg ikke frigøre mig fra den besynderlige Tanke, at alt det gode som hændes mig, udspringer fra ham. De vil kunne indvende, at jeg nu har levet i tredive Aar uden at behøve hans Beskyttelse; men det er lige meget hør kun et Eksempel: Han har indbudt mig til Middag paa Lørdag, naa — det er saa ganske naturligt, i Følge det Venskabsforhold, som bestaar mellem os, men hvad har jeg senere erfaret? At Deres Forældre ogsaa er indbudte, jeg vil træffe sammen med dem, og hvem ved, hvilke Følger dette Sammentræf kan have for vor Fremtid? Det er rig-

tignok meget simple Omstændigheder, men jeg ser deri noget, som forundrer mig, og jeg øser et særdeles glædeligt og heldigt Haab deraf. Jeg siger til mig selv, at Greven, denne besynderlige Mand, som gætter alt, har villet bringe mig sammen med Hr. og Madame de Villefort, og jeg forsikrer Dem, at jeg søger ofte at læse i hans Øjne, om han ikke har gættet sig til min Kærlighed.«

»Min Ven!« sagde Valentine. »Jeg vilde antage Dem for en Sværmer og vilde virkelig være bange for Deres Forstand, dersom jeg hørte andet end saadanne Grunde af Dem. Hvorledes — De ser andet end et Tilfælde i dette Møde? Betænk Dem dog! Min Fader, som aldrig gaar ud, har allerede to Gange afslaaet denne Indbydelse til Madame de Villefort, og kun med stor Besværlighed har hun endelig bragt det saa vidt, saa han vil ledsage hende. Nej, nej, tro De mig, jeg har ingen Beskytter i denne Verden, undtagen Dem og min Bedstefader, der kun er at regne som en død, og ingen Trøster, undtagen min stakkels hedengangne Moders Aand.«

»Jeg føler, at De har Ret, Valentine og at Fornuften er paa Deres Side; men Deres blide Stemme, som ellers indvirker saa mægtigt paa mig, kan dog ikke overbevise mig.«

»Og Deres kan heller ikke overbevise mig,« sagde Valentine, »og jeg tilstaar, at dersom De ikke kan anføre andre Eksempler — —«

»Jeg har et endnu,« sagde Maximilian nølende, men jeg maa rigtignok tilstaa, at det er en endnu mindre holdbar end de første.«

»Desværre,« svarede Valentine smilende.

»Og dog,« svarede Morrel, »er det ikke mindre afgørende for mig. Se der gennem Aabningen og se min ny Hest, som jeg er redet herhen paa.«

»Et herligt Dyr!« sagde Valentine.

»Ja, det er virkelig et herligt og kostbart Dyr. Nu vel, De ved, at mine Formuesomstændigheder er indskrænkede og at jeg er, hvad man kalder et fornuftigt Menneske. Jeg havde set denne herlige »Medea« — det er Hestens Navn — hos en Hestehandler. Jeg spurgte, hvad den kostede, og han forlangte fire Tusinde og fem Hundrede Francs. De kan let begribe, at jeg maatte trække mig tilbage, og jeg tilstaar, at det var med Bekymring, at jeg maatte forlade Hestehandleren; thi Hesten havde kælet for mig med Hovedet og gjort de nydeligste Spring under mig. Den samme Aften var nogle af mine Venner hos mig, Hr. de Chateau-Renaud, Hr. Debray og seks andre Dagdrivere, som De er saa heldig ikke engang at kende af Navn. Man foreslog at spille! jeg spiller ellers aldrig, thi jeg er ikke rig nok til at kunne taale et Tab, og ikke fattig

nok til at ønske at vinde. Men det var i mit Hjem, og De vil indse, at der var ikke andet tilovers for mig end at skaffe Kort og det gjorde jeg ogsaa. Da vi satte os til Bordet, kom Greven af Monte-Christo, han tog Plads, vi spillede, og jeg vandt. Ja, jeg vover næppe at sige Dem det, Valentine, jeg vandt fem Tusinde Francs! Jeg formaaede ikke at beherske mig, jeg tog straks en Vogn og kørte til Hestehandleren. Med feberagtig Hast ringede jeg paa Klokken; den, som lukkede mig ind, maa have antaget mig for en Forrykt. Jeg ilede til den lige over for liggende, halvt aabenstaaende Gaarddør, traadte ind i Stalden og saa til Baasen. Hvilken Lykke! »Medea« stod der og fortærede sit Foder. Jeg tog en Saddel, lagde den paa Ryggen af Dyret, greb Tømmen, og »Medea« fandt sig med den største Taalmodighed deri. Efter at jeg havde leveret den forbavsede Hestehandler de fire Tusinde og fem Hundrede Francs foer jeg af Sted og red hele Natten omkring paa de elysæiske Marker. Jeg saa Lys i Grevens Vinduer, jeg troede at bemærke hans Skygge bag ved et af Gardinerne. Nu vel, Valentine! jeg tør sværge paa, at Greven har vidst, at jeg ønskede mig den Hest, og at han forsætlig har tabt for at lade mig vinde.«

»Min kære Maximilian!« sagde Valentine, »De er virkelig alt for sværmerisk. De vil ikke elske mig længe; en Mand, der er saa sværmerisk, vil ikke længe lade sig nøje med en saa ensformig Kærlighed, som vor. Men min Gud! Man kalder mig. Hører De?«

»Valentine!« hvidskede Maximilian gennem Aabningen, »kun Deres lille Finger, at jeg kan kysse den.«

»Maximilian! Vi er jo blevne enige om, at vi ikke vil være andet for hinanden end to Stemmer.«

»Som De vil, Valentine.«

»Vilde det glæde Dem, dersom jeg opfyldte Deres Begæring?«

»Ak ja!«

Valentine stod op paa Bænken og stak ikke sin lille Finger gennem Aabningen men hele Haanden. Maximilian udstødte et Glædesskrig, sprang ligeledes op, greb den frembudte Haand og trykkede sine brændende Læber paa den; men straks derpaa gled den lille Haand ud af hans, og den unge Mand hørte Valentine ile hurtig bort, maaske forskrækket over sin egen Handling.

NITTENDE KAPITEL.

Noirtier og Villefort.

Da Madame Danglars og hendes Datter var gaaet og medens den nylig fortalte Underholdning mellem Maximilian og Valentine fandt Sted, var Hr. de Villefort tillligemed sin Kone traadt ind hos sin Fader.

Efter at de begge havde hilst den gamle, og efter at de havde bortsendt Barrois, en gammel Tjener, som i femogtyve Aar havde tjent hos Hr. Noirtier, tog de Plads ved hans Side.

Hr. Noirtier sad i sin store Lænestol med Hjul, paa hvilken man satte ham om Morgenen, og af hvilken man løftede ham om Aftenen. Han havde et stort Speil foran sig, ved Hjælp af hvilket han kunde overse hele Værelset, og uden at gøre nogen Bevægelse, hvilket desuden var umuligt før ham, kunde se, hvem der kom ind, eller hvem der gik ud.

Stiv som en Billedstøtte betragtede han med sine livfulde Øine sine Børn, hvis højtidelige Hilsen forkyndte ham noget vigtigt og uventet.

Denne lamme Oldings hele Liv og Virksomhed indskrænkede sig til hans mørke Øine der var beskyggede af mørke Øjenbryn, medens hans lange, snehvide Haar faldt ned over hans Skuldre. Legemets Holdning og Bevægelse, og Stemmens Lyd manglede, men de mægtige Øjne erstattede det altsammen, som Tilfældet altid er, naar et menneskeligt Organ maa erstatte andre manglende. Han befalede med Øjnene, han var et Lig med to levende Øine, og stundom var intet skrækkeligere end dette Marmoransigt, paa hvilket Vreden flammede eller Glæden tindrede.

Kun tre Personer forstod dette Sprog. Men da Villefort kun sjelden saa sin Fader, og det var egentlig kun, naar han saa at sige ikke kunde undgaa det, og da han ved slige Lejligheder ikke bestræbte sig for at behage ham, saa beroede Oldingens hele Lykke paa hans Barnebarn, og Valentine havde ved sin Hengivenhed sin Kærlighed og sin Taalmodighed bragt det dertil, at hun kunde læse alle sin Bedstefaders Tanker af hans Øine, saa at den mest levende Underholdning kunde finde Sted mellem den unge Pige og den næsten tilintetgjorte, henstivnede Olding; thi Hr. Noirtier var endnu i Besiddelse af store Aandsevner, og af en saa stor Villiekraft, som nogen Aand kan have i et saadant Legeme.

Valentine havde løst den vanskelige Opgave at forstaa den Gamles Tanker, og i Følge dette Studium hørte det til Sjældenhederne, at hun ikke med Bestemthed gættede hans Ønsker. Hans Tjener, der som sagt havde været hos ham i fem-

ogtyve Aar, kendte alle hans Sædvaner saa godt, saa Noirtier sjælden behøvede at forlange noget af ham.

Da Villefort nu ogsaa fuldkommen vel forstod Oldingens Øjensprog, saa behøvede han hverken Valentines eller Tjenerens Hjælp for at begynde den besynderlige Underholdning, som han agtede at føre med sin Fader. Han lod derfor Valentine gaa i Haven, sendte Barrois bort, og efter at han havde taget Plads ved den højre Side af sin Fader, og Madame de Villefort ved den venstre begyndte han:

»De skal ikke forundre Dem, Fader, over, at Valentine ikke er kommet med eller over, at jeg har sendt Barrois bort; thi den Samtale, som jeg ønsker at føre med Dem, er af en saadan Natur, at den ikke bør føres hverken i en ung Piges eller i en Tjeners Nærværelse; min Kone og jeg har noget at meddele Dem.«

Noirtiers Ansigt forblev ligegyldigt under denne Indledning, medens Villeforts Øjne derimod syntes at ville trænge ind i hans Sjæls Dybhed.

»Denne Meddelelse,« vedblev den kongelige Prokurør med sin iskolde Tone, der syntes ikke at ville tillade nogen Modsigelse, »denne Meddelelse vil glæde Dem, derom er vi overbeviste.«

Den Gamles Øjne vedblev at være stumme, han var kun Tilhører og intet videre.

»Vi vil bortgifte Valentine,« begyndte Villefort igen.

En Voksmaske kunde ikke blevet mere ubevægelig ved denne Efterretning end Oldingens Ansigt.

»Giftermaalet vil finde Sted om et Fjerdingaar,« vedblev Villefort.

Den Gamles Øjne vedblev bestandig at være meningsløse.

Madame de Villefort tog nu Ordet og skyndte sig at tilføje:

»Min Herre! Vi havde troet, at denne Efterretning vilde interessere Dem, saa meget mere, som det stedse syntes, at De nærede en vis Tilbøjelighed for Valentine, der er altsaa endnu kun tilbage at nævne den unge Mands Navn, som er hende bestemt. Det er et af de hæderligste Partier, som Valentine kunde gøre Fordring paa; han besidder Formue, et godt Navn, og saavel hans Handlemaade, som hans Optørsel garanterer for, at Valentine vil blive lykkelig med ham. Hans Navn vil heller ikke være Dem ubekendt, vi taler om Hr. Frans de Quesnel, Baron d'Epinay.«

Under Madame de Villeforts korte Tale havde Prokurøren betragtet den Gamle med større Opmærksomhed. Da hun udtalte Navnet d'Epinay foer der en Trækning gennem Hr. Noirtiers Øjne, og de udvidede sig for ligesom at fremskyde et Lyn.

Den kongelige Prokurør, som kendte det tidligere politiske Fiendskab, der havde fundet Sted mellem hans Fader og den unge Mands Fader, forstod meget vel denne Ild og denne Bevægelse, dog lod han, som om han ikke mærkede noget, og optog Slutningen af sin Kones Ord:

»De indser let,« sagde han, »at det er af Vigtighed, at vi bortgifter Valentine, som nu snart er nitten Aar. Desuagtet har vi ikke udelukket Dem fra vor Raadslagning i denne Henseende, og vi har troet os forud forsikrede om, at Valentines Mand vil samtykke i, at De, hvem Valentine elsker saa særdeles, ligesom De ogsaa synes at have hende kær, boer hos dem, saaledes saa De ikke behøver at give Afkald paa nogen af Deres vante Bekvemmeligheder, og saaledes, at De, i Stedet for et Barn vil have to, der vil skænke Dem Deres hele Opmærksomhed.«

Noirtiers Øjne var underløbne med Blod, der foregik sikkert noget skrækkeligt i hans Sjæl, det var, som om et Vredesskrig sammensnørede hans Strube, fordi det ikke kunde skaffe sig Luft; thi hans Ansigt var mørkerødt, og hans Læber blaalige. Villefort aabnede meget rolig et Vindue og sagde skødesløst:

»Her er meget varmt, og denne Varme bekommer Hr. Noirtier ilde.«

Derpaa vendte han tilbage dog uden at sætte sig igen.

»Dette Ægteskab,« tilføjede Madame de Villefort, »behager Hr. d'Epinay og hans Familie, desuden bestaar hans Familie kun af en Onkel og en Tante, og da hans Moder døde i det Øjeblik, da hun bragte ham til Verden, og hans Fader blev myrdet i Aaret 1815, da Sønnen næppe var to Aar gammel, saa er han kun afhængig af sin egen Villie.«

»Et hemmelighedsfuldt Mord,« sagde Villefort, »hvis Ophavsmand er forbleven ubekendt, uagtet man havde Mistanke til — —«

Noirtier gjorde en saadan Anstrengelse, at hans Læber trak sig sammen ligesom til et Smil.

»Men,« vedblev Villefort, »de virkelige Skyldige, de, som er sig Forbrydelsen bevidst, og som den menneskelige Retfærdighed kan træffe, medens de lever, og Guds, naar de er døde, de vilde føle sig meget lykkelige ved, naar de, saaledes som vi, kunde give Hr. Franz d'Epinay en Datter for at udslette ethvert Skin af Mistanke.

Noirtier havde beroliget sig med en Kraft, som man ikke skulde have tiltroet denne sønderknuste Skabning.

»Ja, jeg forstaar det,« svarede han Villefort med et Blik; men dette Blik udtalte en dyb Foragt og et uslukkeligt Had.

Villefort besvarede dette Blik med et let Skuldertræk og gav sin Kone Tegn til at rejse sig.

»Nu, min Herre« sagde Madame de Villefort, »vil jeg sige Dem Farvel. Ønsker De, at Eduard skal komme til Dem?«

Det var en Aftale, at Oldingen skulde tilkendegive et Samtykke eller Bekræftelse ved at tillukke Øjnene, og en Vægring eller Benægtelse ved en gentagen Blinken. Naar han ønskede noget, saa hævede han Blikket opad. Naar han ønskede, at Valentine skulde komme, saa lukkede han blot det højre Øje, og naar Barrois skulde komme, lukkede han det venstre.

Paa Madame de Villeforts Spørgsmaal blinkede han heftigt med Øjnene. Hun bemærkede denne afgjorte Vægring, og kneb Læberne sammen.

»Det er altsaa bedst at sende Dem Valentine?« sagde hun.

»Ja!« svarede Oldingen ved hurtig at lukke Øjnene.

Hr. og Madame de Villefort bortfjernede sig og gav med det samme Ordre til at kalde Valentine, der forøvrigt var forberedt paa, at hun i Dag vilde faa noget at bestille hos Hr. Noirtier.

Saa snart hendes Forældre altsaa var gaaede, kom Valentine ind; hendes Kinder glødede endnu efter den Bevægelse, som hun havde følt. Hun behøvede kun et Blik for at begribe hvor meget hendes Bedstefader maatte have lidt, og hvor meget han havde at sige hende.

»O, kære Bedstefader!« udbrød hun, »hvad er der sket? Ikke sandt, man har ærgret Dem, og De er vred?«

»Ja!« svarede han ved at lukke Øjnene.

»Paa hvem da, paa min Fader? — Nej; — Paa Madame de Villefort? — Nej! — Paa mig?«

Oldingen gjorde et bekræftende Tegn.

»Paa mig?« gentog Valentine forundret.

Den Gamle gentog Tegnet.

»Hvad har jeg da gjort, kære Bedstefader?«

Intet Svar. Hun vedblev:

»Jeg har ikke set Dem endnu i Dag, altsaa maa man have sagt Dem noget om mig?«

»Ja!« sagde den Gamles Blik med megen Heftighed.

»Men hvad kan det da være? Min Gud! Jeg tilsværger Dem, kære Bedstefader — Ah! Hr. og Madame Villefort gik nylig herfra, ikke sandt?«

»Ja.«

»Har de sagt Dem noget fortrædeligt?«

»Ja.«

»Men hvad kan det da være? Skal jeg spørge dem derom, for at jeg kan retfærdiggøre mig?«

»Nej, nej!« gav Oldingen at forstaa.

»O, De forskrækker mig. Min Gud, hvad kunde de vel sige?«

Hun forsøgte at gætte sig dertil.

»O, nu har jeg det!« sagde hun med dæmpet Stemme, idet hun nærmede sig til den Gamle, »de har maaske talt om mit Giftermaal?«

»Ja,« svarede Oldingens forbitrede Blik.

»Jeg forstaar Dem, De er vred, fordi jeg har tiet dermed, men ser De, man har paalagt mig ikke at sige Dem noget derom, og egentlig har man heller ikke sagt mig noget derom, og jeg har kun erfaret denne Hemmelighed ved en Indiskretion, derfor har jeg ogsaa skjult det saa længe for Dem; tilgiv mig det, Bedstefader Noirtier!«

Den Gamles Blik, som igen var blevet stirrende og ubevægeligt, syntes at sige:

»Det er ikke blot din Tavshed, der fortryder mig.«

»Hvad er det da?« spurgte den unge Pige, »De tror maaske, at jeg vil forlade Dem kære Papa, og at Giftermaalet skulde bringe mig til at glemme Dem?«

»Nej!« sagde Noirtier.

»Man har altsaa sagt Dem, at Hr. d'Epinay samtykker i, at vi bliver sammen?«

»Ja.«

»Men hvad fortryder De da paa?«

Den Gamles Øjne udtalte en uendelig Blidhed.

»Jeg forstaar Dem,« sagde Valentine, »det er, fordi De elsker mig?«

Den Gamle bejaede Spørgsmaalet ved det bekendte Tegn.

»Og De er bange for, at jeg ikke skal blive lykkelig?«

»Ja.«

»De elsker altsaa ikke Franz?«

»Nej, nej, nej!« gentog hans Øjne tre Gange.

»Og det er det, som bedrøver Dem, kære Bedstefader?«

»Ja.«

»Velan, saa hør!« sagde Valentine, idet hun knælede foran Hr. Noirtier og slog sin Arm om hans Hals, »jeg er ogsaa meget bedrøvet; thi jeg elsker heller ikke Franz d'Epinay.«

Et Blink af Glæde straalede fra den Gamles Øjne.

»Erindrer De endnu, at De var lige saa fortrydelig, da jeg vilde gaa i Kloster?«

En Taare vædede den Gamles Øjelaag.

»Velan!« vedblev Valentine »jeg gjorde det kun for at undgaa dette Giftermaal, der bringer mig til Fortvivlelse.«

Den Gamles Aandedræt blev besværligt.

»Altsaa bedrøver dette Giftermaal ogsaa Dem? Ak, dersom De kunde hjælpe mig! Dersom vi kunde tilintetgøre deres Planer. Men De er magtesløs lige over for dem. De, hvis Aand er saa levende, hvis Villie er saa stærk, De er ligesaa

svag, og endnu svagere end jeg, naar det kommer an paa at handle. Ak! I Deres Sundheds og Velmagts Dage kunde De have ydet mig en mægtig Beskyttelse, men nu kan De ikke andet end forstaa mig og glæde eller bedrøve Dem med mig, det er den sidste Lykke, som Gud endnu ikke har frataget mig tillige med alt andet.«

Ved disse Ord af Valentine antog den Gamles Øjne et saadant Udtryk af Ondskab og List, saa den unge Pige troede deri at kunne læse de Ord:

»Du tager fejl, jeg kan endnu gøre meget for dig!«

»De kan endnu gøre noget for mig, kære Bedstefader?« oversatte Valentine det.

»Ja!«

Noirtier opløftede Øjnene. Det var som sagt Tegnet til, at han ønskede noget. Valentine tænkte sig lidt om, udtalte derpaa sine Tanker og gættede sig frem, men da hun mærkede, at han vedblev at svare nej, sagde hun:

»Vi maa altsaa tage vor Tilflugt til det store Hjælpemiddel, da jeg er saa ubegribelig.«

Derpaa fremsagde hun Bogstaverne i Alfabetet, medens hun med Opmærksomhed betragtede den Gamles Øjne.

Ved Bogstavet N gjorde Noirtier det bekræftende Tegn.

»Ah!« sagde Valentine, »det, som De ønsker, begynder altsaa med N. Velan, lad os se: Na — Ne — Ni — No —«

»Ja, ja!« svarede Oldingen.

»Altsaa No?«

»Ja.«

Valentine hentede en Ordbog, som hun lagde paa en Pult foran den Gamle, hun aabnede den, og da hun saa, at hans Øjne var henvendte til Bogen, lod hun en Finger glide ned over Siden.

I Løbet af de seks Aar, som Noirtier havde tilbragt i denne bedrøvelige Tilstand, var hun blevet saa vant til denne Øvelse, saa hun paa denne Maade kunde gætte hans Tanker lige saa hurtig, som om han selv havde opsøgt det tilsvarende Ord i Bogen. Ved Ordet Notar betydede han hende at standse.

»Notarius?« spurgte hun, »De vil have en Notarius, kære Bedstefader?«

»Ja.«

»Haster det?«

»Ja.«

»Saa maa man altsaa sende Bud efter ham? Er det alt, hvad De ønsker?«

»Ja.«

Valentine ringede og sendte Tjeneren for at kalde Hr. og Madame de Villefort til den Gamle.

Barrois kom snart tilbage tilligemed Hr. de Villefort.

»Hvad ønsker De, Hr. Fader?« spurgte han den Lamme.

»Bedstefader ønsker en Notarius!« svarede Valentine.

Ved denne besynderlige og højst uventede Begæring vekslede Hr. de Villefort et Blik med den Gamle.

»Ja!« sagde den sidste med en Bestemthed, der viste, at han ved Valentines og den gamle Tjeners Hjælp havde besluttet at udholde Kampen.

»De begærer en Notarius?« gentog de Villefort utaalmodig.

»Ja.«

»Og hvortil?«

Noirtier svarede ikke, hans Øjne, som forblev ubevægelige og følgelig stumme, syntes at ville sige:

»Jeg bliver ved min Beslutning!«

»For at spille os et eller andet slemt Puds?« sagde de Villefort. »Er det Umagen værd?«

»Men,« sagde Barrois med gamle Tjenestefolks sædvanlige Paastaaelighed, »naar Herren ønsker en Notarius, saa er det sandsynligt, at han behøver en saadan, og saa vil jeg hente en.«

Barrois erkendte ingen andre Befalinger end dem, som hans Herre gav ham, og han tillod aldrig, at hans Ordre blev forsømt.

»Ja, jeg vil have en Notarius!« sagde den Gamle, idet han lukkede Øjnene med en saa udfordrende Mine, som om han vilde sige:

»Jeg vil dog se, om man vover at nægte mig, hvad jeg ønsker!«

»De skal faa en Notarius, da De endelig vil have det, men jeg vil undskylde mig hos ham, baade for min egen og for Deres Skyld; thi det vil blive et latterligt Optrin.«

»Gør intet til Sagen,« sagde Barrois, »jeg vil under alle Omstændigheder hente ham.«

Og den gamle Tjener bortfjernede sig triumferende.

TYVENDE KAPITEL.

Testamentet.

I det Øjeblik, da Barrois gik bort, saa Noirtier til sin Sønnedatter med et listigt og meget sigende Smil. Den unge

Pige forstod dette Blik, og Villefort forstod det ogsaa; thi hans Pande formørkedes, og han trak Øjenbrynene sammen; han tog en Stol og satte sig til Ro i Hr. Noirtiers Værelse for at vente Notaren.

Noirtier betragtede ham med fuldkommen Ligegyldighed, men betydede Valentine ved et hemmeligt Øjekast, at hun ikke skulde frygte, men ogsaa blive.

Tre Kvarter efter traadte Tjeneren ind med Notaren.

»Min Herre!« sagde de Villefort efter de første Hilsener, »det er Noirtier de Villefort, som De her ser, der har ladet Dem kalde. En fuldkommen Lamhed har berøvet ham sine Lemmers og endogsaa sin Stemmes Brug, og selv vi kan kun med stort Besvær gætte os til enkelte Brudstykker af hans Tanker.«

Noirtier tilvinkede Valentine med Øjnene paa en saa streng og bydende Maade, saa hun straks henvendte sig til Notaren med de Ord:

»Jeg, min Herre, forstaar alt, hvad min Bedstefader vil sige.«

»Det er sandt« bekræftede Barrois, »fuldkommen sandt, som jeg allerede undervejs har sagt Herren.«

»Undskyld, min Herre, og De ogsaa, min Frøken,« sagde Notaren til Hr. de Villefort og til Valentine, »dette er et Tilfælde, i hvilket en Embedsmand ikke tør gaa frem uden Overlæg, han vilde ellers paadrage sig et farligt Ansvar. Den første nødvendige Betingelse for en saadan Handlings Gyldighed er Notarens Overbevisning om, at han fuldtud har forstaaet den Mening, som er blevet ham dikteret. Men nu kan jeg ikke være vis paa, om en maalløs Klient billiger eller misbilliger noget, og da Genstandene for hans Tilbøjelighed eller Utilbøjelighed paa Grund af hans Stumhed ikke kan blive tydeliggjort, saa vil min Forretning her være unyttig, ja endogsaa ulovlig.«

Notaren gjorde en Bevægelse for at trække sig tilbage.

En triumferende, men næsten umærkeligt Smil gled over den kongelige Prokurørs Læber. Men Noirtier betragtede Valentine med et saa smerteligt Udtryk, saa hun stillede sig i Vejen for Notaren og sagde:

»Min Herre! Det Sprog, som jeg taler med min Bedstefader, er let at forstaa, og jeg kan i nogle Minutter bringe Dem til at forstaa det, lige saa godt som jeg. Lad høre, min Herre, hvad udfordres der, for at berolige Deres Samvittighed.«

»For at vor Forhandling kan have Gyldighed, udfordres der fremfor alt en Vished om vor Klients Samtykke eller Misbilligelse. Man kan opsætte et Dokument efter et sygt

Legemes Bestemmelser, men Sjælen maa være i Besiddelse af sine Evner.«

»Velan, min Herre. Ved Hjælp af to Tegn kan De overbevise Dem om, at min Bedstefader er i fuldkommen Besiddelse af sin Forstand. Hr. Noirtier. der er berøvet saavel Mælet som enhver Bevægelighed, lukker Øjnene, naar han vil sige Ja og blinker gentagende Gange med dem, naar han vil sige Nej. De ved nu allerede nok, for at kunne tale med Hr. Noirtier; forsøg det kun!«

Det Blik, som den Gamle tilkastede Valentine, udtalte en saa stor Kærlighed og Erkendtlighed, at selv Notaren forstod det.

»Har De forstaaet, hvad Deres Sønnedatter sagde!« spurgte Notaren.

Noirtier lukkede Øjnene langsomt og aabnede dem igen.

»Og De bekræfter, hvad hun sagde, det vil sige, at de Tegn, som hun har opgivet, virkelig er de, ved Hjælp af hvilke De tilkendegiver Deres Mening?«

»Ja,« svarede Oldingen.

»Det er Dem, der har ladet mig kalde?«

»Ja.«

»For at gøre Deres Testamente?«

»Ja.«

»Og De vil ikke, at jeg skal forlade Dem, uden at have opsat dette Testamente?«

Den Lamme blinkede flere Gange heftigt med Øjnene.

»Nu, min Herre,« sagde Valentine, »forstaar De ham nu, og er Deres Samvittighed nu beroliget?«

Men førend Notaren kunde svare, trak Hr. de Villefort ham til Side og sagde til ham:

»Tror De virkelig, Hr. Notar, at et Menneske kan taale en saa frygtelig Legemsrystelse, som den, Hr. Noirtier har været underkastet, uden at hans Aandskræfter ogsaa maa have lidt derved?«

»Det er egentlig ikke det, som forurolige mig« svarede Notaren, »men Spørgsmaalet er, paa hvilken Maade vi skal gætte hans Tanker for at fremkalde hans Svar.«

»De indser altsaa nu, at det er umuligt,« sagde Villefort.

Valentine og den Gamle hørte denne Samtale.

Noirtier stirrede saa fast og ufravendt paa Valentine, saa dette Blik tydelig nok fordrede et hurtigt Svar.

»Lad det ikke forurolige Dem, min Herre,« sagde hun, »saa vanskeligt det endogsaa synes at gætte min Bedstefaders Tanker, saa vil jeg dog tydeliggøre Dem disse paa en saadan Maade, saa at enhver Tvivl maa bortfalde i denne Henseende. Jeg har i seks Aar været om Hr. Noirtier, og

han maa selv sige, om et eneste af hans Ønsker i disse seks Aar er blevet uopfyldt af Mangel paa gensidig Forstaaelse.«

»Nej,« sagde Oldingen.

»Lad os da forsøge det« sagde Notaren; »antager De Frøkenen som Tolk?«

Noirtier gav det bekræftende Svar.

»Velan, min Herre, hvad ønsker De da af mig, og hvad er det for et Dokument, som jeg skal opsætte?«

Valentine nævnede alle Bogstaverne i Alfabetet til Bogstavet T. Ved dette Bogstav gav et talende Blik fra den Gamle hende Tegn til at standse.

»Det er tydeligt, at Hr. Noirtier mener Bogstavet T,« sagde Notaren.

»Vent et Øjeblik!« sagde Valentine og vendte sig derpaa igen til sin Bedstefader.

»Ta — Te —,« sagde hun.

Den Gamle standsede hende ved den anden Stavelse. Nu tog Valentine Ordbogen og lod en Finger glide ned over dens oplukkede Sider, medens Notaren fulgte hendes Bevægelser med Opmærksomhed. Ved Ordet: Testamente, standsede den Gamles Blik hendes Finger.

»Testamente!« raabte Notaren, »det er tydeligt ,at Herren vil gøre sit Testamente.«

»Ja.« svarede Noirtier gentagende.

»Ser De, min Herre.« sagde Notaren til den forbavsede Villefort »det er virkelig forunderligt!«

»Tilvisse!« svarede Villefort, »og endnu forunderligere vil Testamentet blive; thi de enkelte Paragrafer vilde ikke kunne komme paa Papiret, uden Valentines Opfindsomhedsevne. men hun vil maaske være lidt for meget interesseret i dette Testamente. til at hun kan være en passende Tolk for min Faders utydelige Villie.«

»Nej, nei. nej!« svarede den Lamme.

»Hvorledes?« sagde Hr. de Villefort, »Valentine er ikke interesseret i dette Testamente?«

»Nei.« blinkede Noirtier.

Notaren var ganske henrykt over alle disse Beviser paa Hr. Noirtiers fuldkomne Aandsnærværelse og glædede sig allerede til at fortælle dette Optrins Enkeltheder i Selskabskredse. Han vendte sig derfor til Hr. de Villefort og sagde:

»Min Herre! Intet forekommer mig lettere. end hvad jeg nylig antog for en Umulighed og dette Testamente vil rigtignok blive et noget mærkværdigt, men dog lovgyldigt Dokument. naar det bliver læst i syv Vidners Nærværelse, anerkendt af Testator og underskrevet af Notarius. Alt dette vil næppe medtage længere Tid end ethvert andet Testament,

Fremfor alt maa de af Loven befalede Formaliteter iagttages, og disse er altid de samme. Hvad de nærmere Forhold angaar, saa vil de for Størstedelen fremkomme af Testators Formues Størrelse, og De vil selv kunne bidrage til den rigtige Opgivelse deraf, eftersom De har besørget hans Forretninger. For at Testamentet forøvrigt kan blive uomstødeligt, vil vi give det den størst mulige Lovgyldighed. En af mine Kollegaer skal være mig behjælpelig, og imod Sædvane bekræfte Diktatet. Er De dermed tilfreds, min Herre?« spurgte Notaren, idet han henvendte sig til den Gamle.

»Ja!« svarede Noirtier, straalende af Glæde over, at man forstod ham.

»Hvad mon han vil gøre?« tænkte Villefort, hvis høje Embedsstilling paalagde ham den største Forsigtighed, og som forøvrigt ikke havde nogen Anelse om, hvad hans Fader havde i Sinde. Han vilde straks sende Bud efter den anden Notar, men Barrois som havde hørt alt og gættet sin Herres Ønske, var allerede gaaet.

Nu lod den kongelige Prokurør sin Kone anmode om at komme til Stede.

Efter et Kvarters Forløb var alle samlede i Hr. Noirtiers Værelse, og den anden Notar var kommet. Efter at have vekslet nogle faa Ord, havde de to Embedsmænd forstaaet hinanden. Man forelæste Noirtier en Formular til et sædvanligt Testamente, og for endnu yderligere et prøve hans Forstandsevner, vendte den første Notarius sig til ham og sagde:

»Naar man gør et Testamente, saa sker det til Gavn eller til Skade for nogen.«

»Ja.« sagde Noirtier.

»Kan De angive, hvor stor Deres Formue er?«

»Ja.«

»Jeg vil nævne flere, stedse stigende Summer, og De vil standse mig, naar jeg har truffet den rette.«

»Ja.«

Der var noget vist højtideligt ved dette Forhør, og Kampen mellem Aand og Legeme havde maaske aldrig været mere synlig. Hvem, der ikke vilde indrømme, at det var et højtideligt Syn, maatte dog i det mindste tilstaa, at det var et interessant Syn.

Man sad i en Kreds om Noirtier, den anden Notar sad ved et Bord beredt til at skrive. Den første Notar stod foran ham og adspurgte ham.

»Overstiger Deres Formue 300,000 Francs?« spurgte han ham.

Noirtier gav det bekræftende Tegn.

»Har De 400,000 Francs?« vedblev han.

Noirtier forblev ubevægelig.

»500,000?«

Den samme Ubevægelighed.

»600,000. 700,000, 800,000. 900,000?«

Noirtier gav det bekræftende Tegn.

»De ejer altsaa 900,000 Francs?«

Ja.«

»I faste Ejendomme?«

Noirtier gav det benægtende Tegn.

»I Obligationer?«

Noirtier bejaede det.

»Befinder disse Obligationer sig i Deres Værge?«

Et Øjekast til Barrois bevirkede, at den gamle Tjener gik ud og snart derefter kom tilbage med et lille Skrin.

»Tillader De, at vi aabner dette Skrin?« spurgte Notaren.

»Ja.«

Man aabnede Skrinet og fandt deri Obligationer for 900,000 Francs. Den første Notarius leverede dem, den ene efter den anden til sin Kollegas Eftersyn. Sagen forholdt sig, som Noirtier havde opgivet.

»Det er ganske rigtigt,« sagde Notaren, »det er tydeligt, at hans Aandsevner er fuldkommen usvækkede.«

Derpaa henvendte han sig til Noirtier, sigende:

»De ejer altsaa 900,000 Francs, der paa den Maade, som De er anbragte, giver Dem en aarlig Rente af 40,000 Livres?«

»Ja!« betegnede Noirtier.

»Til hvem efterlader De denne Formue?«

»Derom er ingen Tvivl!« sagde Madame de Villefort. »Hr. Noirtier elsker ene og alene sin Sønnedatter, Frøken Valentine de Villefort. Hun har plejet ham i seks Aar, og ved denne hendes vedvarende kærlige Pleje har hun erhvervet sig sin Bedstefaders Kærlighed, ja, jeg kan gerne sige Erkendtlighed. Det er derfor ikke mere end billigt, at hun nyder Lønnen for sin store Hengivenhed.«

Noirtiers Øjne udslyngede et Lyn, der beviste, at han ikke lod sig vildlede af Madame de Villeforts falske Udtydning.

»De efterlader altsaa disse 900,000 Francs til Frøken Villefort?« spurgte Notaren, som troede kun at behøve at protokollere denne Klausul, og som kun gjorde Spørgsmaalet for at faa det bekræftet af Hr. Noirtier selv i Vidners Nærværelse.

Valentine havde trukket sig noget tilbage og græd. Oldingen betragtede hende med den inderligste Kærlighed, vendte sig derpaa mod Notaren og blinkede heftig med Øjnene.

»Nej?« spurgte Notaren, »De indsætter ikke Frøken Villefort som Deres Universalarving?«

Noirtier gav det benægtende Tegn.

»Tager De ikke fejl?« gentog Notaren forundret, »De siger virkelig nej?«

»Nej, nej!«

Valentine hævede atter Øjnene; hun var forundret, ikke fordi hun var gjort arveløs, men over at hun kunde have foranlediget en Følelse, der kunde bevæge den Gamle til denne Handling. Men Noirtier betragtede hende med et saa umiskendeligt Udtryk af Kærlighed, at hun raabte:

»O, min kære Bedstefader, De berøver mig kun Deres Formue, men lader mig beholde Deres Kærlighed!«

»Ja, tilvisse.« sagde den Lammes Øjne med et Udtryk, som Valentine ikke kunde tage fejl af.

»Tak, tak!« sagde den unge Pige.

Denne Benægtelse havde imidlertid ladet et uventet Haab dukke frem i Madame de Villeforts Hjerte. Hun nærmede sig den Gamle og sagde:

»Det er altsaa til Deres Sønnesøn Eduard, at De vil efterlade Deres Formue, kære Hr. Noirtier?«

Den Gamles Blinken med Øjnene var saa heftig, at den næsten udtrykte Had.

»Nej?« sagde Notaren, »altsaa Deres Søn, som er nærværende her!«

»Nej!« svarede Oldingen.

»Men hvad har vi da gjort Dem, kære Bedstefader?« spurgte Valentine. »De elsker os altsaa ikke mere?«

Oldingens Blik gled hurtigt forbi hans Søn og hans Svigerdatter og dvælede med et Udtryk af Velvillie paa Valentine.

»Nuvel« sagde hun, »naar De elsker mig, kære Bedstefader, saa forsøg at forene denne Kærlighed med det, som De nu foretager. De kender mig og ved, at jeg aldrig har tænkt paa Deres Formue. Desuden siger man jo, at jeg er rig nok ved min Mødrenearv, endogsaa for rig; forklar Dem derfor tydeligere.«

Noirtier heftede sit brændende Blik paa Valentines Haand.

»Min Haand?« spurgte Valentine.

»Ja.« svarede Noirtier.

»Hendes Haand?« gentog de Tilstedeværende.

»Ak, mine Herrer!« sagde de Villefort, »De ser nu, at det hele er unyttigt, og at min stakkels Fader er forvirret.«

»O!« raabte Valentine pludselig, »jeg forstaar det, det er mit Giftermaal, ikke sandt, kære Bedstefader?«

»Ja, ja, ja!« gentog den Lamme tre Gange med flammende Blik.

»De er meget vred paa os for dette Giftermaal, ikke sandt?«

»Ja!«

»Men det er jo taabeligt!« sagde Villefort.

»Undskyld, min Herre,« sagde Notaren, »det er tværtimod meget logisk og staar i et nøje Sammenhæng.«

»De vil ikke have, at jeg skal ægte Hr. Franz de Epinay?« spurgte Valentine.

»Nej, jeg vil ikke!« svarede den Gamles Øjne.

»Og det er kun af den Grund, at De vil gøre Deres Sønnedatter arveløs, naar hun gifter sig imod Deres Villie?«

»Ja!«

»Saaledes, at hun skal være Deres Arving, dersom hun ikke indlader sig i dette Ægteskab?«

»Ja!«

Der fremstod nu en dyb Tavshed omkring den Gamle. Notarerne raadførte sig med hinanden. Valentine stod med foldede Hænder og betragtede sin Bedstefader med et taknemligt Smil. Villefort bed sig i Læberne. Madame de Villefort kunde ikke dølge den glade Følelse, der imod hendes Villie lyste ud af hendes Ansigt.

Villefort brød omsider Tavsheden og sagde:

»Jeg tror at være den, der har Ret til at bedømme det passende eller upassende ved dette Giftermaal. Som eneraadende over min Datters Haand vil jeg, at hun skal ægte Hr. Franz d'Epinay, og som Følge deraf vil hun ogsaa ægte ham!«

Valentine sank grædende ned paa en Stol.

»Hvad agter De da at gøre med Deres Formue, min Herre,« spurgte Notaren, »dersom Frøken Valentine ægter Hr. d'Epinay?«

Den Gamle forblev ubevægelig.

»De agter dog at gøre en Bestemmelse dermed?«

»Ja!« svarede Noirtier.

»Til Fordel for et Medlem af Deres egen Familie?«

»Nej!«

»Altsaa til Fordel for de Fattige?«

»Ja!«

»Men De ved,« vedblev Notaren, »at Loven strengt taget ikke tillader, at De gør Deres Søn fuldkommen arveløs.«

»Ja!«

»De vil altsaa kun disponere over den Del, som Loven tilsteder Dem at unddrage ham?«

Noirtier forblev ubevægelig.

»De vedbliver at ville disponere over det hele?«

»Ja!«

»Men efter Deres Død vil man angribe Testamentet.«

»Nej!«

»Min Fader kender mig,« sagde Hr. de Villefort, »han ved, at hans Villie vil være mig hellig. Desuden indser han lettelig, at jeg i min Stilling ikke kan optræde som Klager imod de Fattige.«

Hr. Noirtiers Øjne udtalte hans Triumf.

»Hvad beslutter De altsaa, min Herre?« spurgte Notaren Hr. de Villefort.

»Intet, min Herre. Min Fader har nu fattet sin Beslutning, og jeg ved, at han ikke forandrer den. Jeg maa altsaa finde mig i, at de 900,000 Francs vil gaa ud af min Familie for at berige Hospitalerne, men jeg vil ikke give efter for en Oldings Egensindighed, jeg vil handle som Pligt og Samvittighed byder mig.«

Derpaa gik Villefort tilligemed sin Kone og overlod det til sin Fader at gøre Testamentet, som han selv vilde.

Testamentet blev ogsaa udfærdiget den samme Dag. Man hentede Vidner, det blev bekræftet af den Gamle, forseglet i Vidnernes Nærværelse og overleveret til Deschampes, Familiens Notarius.

ENOGTYVENDE KAPITEL.

Telegrafen.

Da Hr. og Madame de Villefort var vendte tilbage til deres Værelser, fik de at vide, at Greven af Monte-Christo ventede dem i Salen. Madame de Villefort, der var i altfor stor Bevægelse til, at hun straks kunde træde ind, gik igennem Soveværelset, medens den kongelige Prokurør, som bedre forstod at beherske sig, gik lige ind i Salen. Men hvor megen Selvbeherskelse han end besad, hvor meget han end forstod at beherske sit Ansigt, saa kunde han dog ikke forjage den Sky, som formørkede hans Pande, saa Greven, der traadte ham smilende i Møde, godt bemærkede hans fortrædelige Udseende.

»Hvad fejler Dem, Hr. de Villefort?« spurgte Monte-Christo efter den første Hilsen. »Er jeg maaske kommen netop i det Øjeblik, da De har stilet en haard Anklage mod nogen?«

Villefort forsøgte at smile.

»Nej, Hr. Greve, her er det mig selv, som er Offeret; jeg taber min Sag, og det er Tilfældet, Egensind og Galskab, som har fældet Dommen.«

»Hvorledes mener De?« spurgte Monte-Christo med for-

stilt Deltagelse. »Er der virkelig hændet Dem noget alvorligt Uheld?«

»Hr. Greve,« svarede Villefort med et bittert Smil, »det er ikke Umagen værd at tale om, et simpelt Pengetab!«

»I Sandhed,« svarede Monte-Christo, »et Pengetab er kun en Ubetydelighed ved Siden af Deres Formue og Deres filosofiske Tænkemaade.«

»Det er heller ikke Tabet som gør mig mismodig, skønt man vel kan savne 900.000 Francs, men jeg er fortrædelig over denne Skæbnens eller Tilfældets Bestemmelse, kort sagt over den Magt, der har ført det Slag, som har truffet mig og tilintetgjort mine Forhaabninger, maaske endog min Datters Fremtid, alene for et Lune af en gammel Mand, som gaar i Barndom.«

»Men hvad er det da? 900,000 Francs, siger De? Ja, det er jo rigtignok en Sum, som endogsaa en Filosof nødig vil miste. Og hvem er Skyld i denne Fortrædelighed?«

»Det er min Fader, om hvem jeg allerede har fortalt Dem.«

»Virkelig? Hr. Noirtier? Men jeg synes, De sagde mig, at han var fuldkommen apoplektisk, og at alle hans Evner var tilintetgjorte?«

»Ja, hans fysiske Evner, thi han kan ikke bevæge sig og ikke tale, men han kan desuagtet tænke og handle. Jeg forlod ham for faa Minutter siden, og i dette Øjeblik er han beskæftiget med at diktere sit Testamente for to Notarer.«

»Men saa maa han jo have talt?«

»Han har gjort mere, han har tilkendegivet sin Villie.«

»Og hvorledes det?«

»Ved sine Øjne. De vedbliver at leve, og de dræber endogsaa, som De ser.«

»Min Kære,« sagde Madame de Villefort, der nylig var kommen ind, »du overdriver maaske.«

»Madame!« sagde Greven idet han hilste.

Madame de Villefort besvarede hans Hilsen med sit venligste Smil.

»Men hvad har Hr. de Villefort nylig fortalt mig?« sagde Greven. »Hvilket ubegribeligt Uheld?«

»Ubegribeligt! Det er det rigtige Ord,« tilføjede den kongelige Prokurør med et Skuldertræk. »En gammel Mands Luner!«

»Og der gives intet Middel til at rokke hans Beslutning?«

»Jo,« sagde Madame de Villefort, »og det staar endogsaa i min Mands Magt at forandre dette Testamente til Valentines Fordel, i Stedet for til hendes Skade.«

Da Greven mærkede, at de to Ægtefolk begyndte at tale

i Gaader, antog han en adspredt Mine og betragtede Eduard med den største Opmærksomhed og det umiskendeligste Bifald, medens denne hældte Blæk i Fuglenes Vandglas.

»Min Kære!« svarede Villefort sin Kone, »du ved, at jeg holder ikke af at være nogen streng Herre i mit Hus, og at jeg aldrig har været af den Mening, at Verdens Skæbne kunde være afhængig af mine Vink. Men imidlertid er det dog nødvendigt, at mine Befalinger bliver respekterede i min Familie og at en Oldings Daarskab og et Barns Egensindighed ikke skal forstyrre en Plan som jeg med lang Tids modent Overlæg har bestemt. Baron d'Epinay var min Ven, det ved du, og en Forbindelse med hans Søn vil være meget passende.«

»Og du tror,« sagde Madame de Villefort, »at Valentine er enig med ham derom? Nej hun har stedse været mod dette Giftermaal, og det skulde slet ikke forundre mig, hvis det, som vi har set og hørt, kun var Følgerne af en fælles Plan!«

»Kære Kone,« sagde Villefort, »man giver ikke saa let Afkald paa hele Verden, eftersom hun jo for et Aar siden vilde gaa i Kloster, som du ved.«

»Ligemeget,« svarede Villefort, »jeg siger, at dette Giftermaal skal gaa for sig!«

»Imod din Faders Villie?« spurgte Madame de Villefort, idet hun berørte en anden Streng, »det er meget betænkeligt.«

Monte-Christo lod som om han ikke hørte noget, men tabte ikke et Ord af Samtalen.

»Jeg kan sige,« vedblev Villefort, »at jeg stedse har respekteret min Fader, men jeg kan ikke anerkende nogen sund Forstand deri, at han kun paa Grund af Tanken om sit Had til Franz Fader ogsaa vil forfølge Sønnen. Det vilde altsaa være latterligt af mig, dersom jeg vilde bestemme min Opførsel efter hans Luner. Jeg vil vedblive at agte Hr. Noirtier, jeg vil uden at beklage mig lide det Pengetab, som han paalægger mig, men jeg vil blive urokkelig ved min Beslutning, og enhver maa da bedømme, paa hvis Side den sunde Fornuft er. Jeg vil altsaa gifte min Datter med Hr. Franz d'Epinay, fordi dette Giftermaal efter min Formening er godt og hæderligt, og fordi jeg under alle Omstændigheder vil gifte min Datter til den, der behager mig!«

»Ej hvad!« sagde Greven »De siger, at Hr. Noirtier gør Valentine arveløs, fordi hun skal ægte Franz d'Epinay?«

»Javel, min Herre, det er Grunden,« sagde Villefort med et Skuldertræk.

»I det mindste den tilsyneladende Grund,« tilføjede Madame de Villefort.

»Nej, den virkelige Grund. Tro mig, jeg kender min Fader.«

»Men det er ikke til at begribe!« raabte den unge Kone. »Jeg beder Dem, hvorfor skulde Hr. d'Epinay mishage Hr. Noirtier mere end enhver anden?«

»I Sandhed,« sagde Greven, »jeg kender Hr. Franz d'Epinay, han er en Søn af General Quesnel, som Kong Ludvig den Attende gjorde til Baron.«

»Rigtig!« sagde Villefort.

»Men jeg tror, at han er et fortræffeligt ungt Menneske.«

»Det er ogsaa kun et Paaskud, det er jeg overbevist om; de Gamle vil ofte tyrannisere, og Hr. Noirtier vil ikke have at hans Sønnedatter skal gifte sig.«

»Ved De da ikke Grunden til dette Had?«

»Nej, hvem kan vide det?«

»Maaske en politisk Strid?«

»Min Fader og Baron d'Epinays Fader har rigtignok levet i den bevægede Tid, af hvilken jeg kun har set de sidste Dage.«

»Var Deres Fader ikke Bonapartist?« spurgte Monte-Christo, »det forekommer mig, at De har talt derom.«

»Min Fader var nærmest Jakobiner,« sagde Villefort, der paa Grund af sin Sindsstemning overskred Forsigtighedens Grænser, »og den Senatorkappe, som Napoleon kastede om hans Skuldre tjente kun til at forklæde den Gamle, men ikke til at forandre ham. Naar min Fader konspirerede, saa var det ikke for Kejseren, men kun imod Bourbonnerne, thi min Fader havde det skrækkelige ved sig, at han ikke kæmpede for Umuligheder, men stedse for noget, som kunde virkeliggøres, og for disse Muligheder anvendte han Bjergpartiets skrækkelige Teorier, som intet Middel afskrækkede.«

»Der har vi det!« sagde Monte-Christo, »Hr. Noirtier og Hr. d'Epinay har staaet mod hinanden paa den politiske Jordbund. Har Hr. General d'Epinay ikke maaske bevaret en royalistisk Tænkemaade i sit Indre, uagtet han tjente under Napoleon? Og var det ikke ham, som blev myrdet en Aften, da han forlod en napoleonistisk Klub, hvor man havde indbudt ham, i Haab om at finde en Ligesindet i ham?«

Villefort betragtede Greven næsten med Forfærdelse.

»Tager jeg maaske fejl?« vedblev Monte-Christo.

»Nej, min Herre,« svarede Madame de Villefort, »det er netop paa Grund af disse Omstændigheder, at min Mand har tænkt at slukke det gamle Had mellem Fædrene ved at forene Børnene i Kærlighed.«

»En ophøjet Tanke!« sagde Monte-Christo, »en Tanke fuld af kristelig Kærlighed, som hele Verden maa bifalde.

Det vilde virkelig være smukt at høre en Sønnedatter af Hr. Noirtier de Villefort kalde sig Fru d'Epinay.«

Villefort sitrede og betragtede Monte-Christo, som om han i hans Hjertes Grund vilde læse den Hensigt, der havde indgivet ham disse Ord.

Men Greven bevarede sit staaende, velvillige Smil, og uagtet sit skarpe Blik, saa den kongelige Prokurør heller ikke denne Gang andet end Overfladen.

»Jeg tror forøvrigt ikke, at dette Giftermaal vil slaa fejl,« begyndte Villefort paany, »skønt det jo er slemt for Valentine at miste sin Bedstefaders Formue. Jeg tror nemlig ikke, at Hr. d'Epinay vil træde tilbage paa Grund af dette pekuniære Tab; han vil indse, at jeg er mere værd end denne Sum, naar han erfarer, at jeg har ofret denne Sum for at holde det Ord, som jeg har givet ham; han vil beregne, at Valentine desuagtet er rig nok ved sin Moders Formue, som bliver forvaltet af Hr. og Fru de St. Meran, hendes Bedsteforældre paa mødrene Side.«

»Og disse Bedsteforældre,« tilføjede Madame de Villefort, »er vel værd at elske, ligesom Valentine elsker Hr. Noirtier. De vil forøvrigt senest om en Maaned komme til Paris, og Valentine vil efter en saadan Fornærmelse ikke behøve at indespærre sig hos Hr. Noirtier, saaledes som tidligere.«

»Jeg beder Dem i Forvejen om Forladelse for det, som jeg vil sige Dem,« sagde Monte-Christo efter en kort Tavshed, »men det synes mig dog, at dersom Noirtier gør Frøken Valentine arveløs, fordi hun skal giftes med en ung Mand, hvis Fader han afskyer, saa kan han dog ikke bebrejde den kære Eduard noget lignende.«

»Ja, ikke sandt!« raabte Madame de Villefort med en Tone, som ikke lader sig beskrive. »Den stakkels Eduard er lige saa vel Hr. Noirtiers Barnebarn som Valentine, og desuagtet vilde han have givet Valentine hele sin Formue, dersom hun ikke ægtede Franz d' Epinay. Eduard bærer desuden Familiens Navn, og Valentin vil altid være tre Gange saa rig som han, selv naar hendes Bedstefader gør hende arveløs.«

Greven lod sig nøje med at høre Madame de Villeforts øvrige Ytringer og tav.

»Kom, Hr. Greve, kom; lad os ophøre med at tale om disse Familieubehageligheder. Det er rigtignok sandt, at min Formue vil komme til at berige de Fattige, og at min Fader uden Grund har berøvet mig et retmæssigt Haab, men jeg har med alt dette handlet som en Mand af Forstand og Hjerte. Hr. d'Epinay skal faa den Sum, som jeg har betroet ham, selv om jeg skal underkaste mig de største Savn derfor,« sagde Villefort.

»Madame de Villefort, hvis Hjerte kun var beskæftiget med én Tanke, bemærkede hertil:

»Maaske var det bedre at gøre Hr. d'Epinay bekendt med den uheldige Omstændighed, og at han tog sit Ord tilbage.«

»Det vilde være en meget stor Ulykke!« raabte Villefort.

»En stor Ulykke?« gentog Monte-Christo.

»Ja, tilvisse!« svarede Villefort, »et Giftermaal, der gaar tilbage, selv om det kun er for Pengeanliggenders Skyld, kaster altid et ugunstigt Lys paa en ung Pige; desuden vil Rygter, som jeg netop vilde udslette, atter finde Tiltro. Men nej, saaledes skal det ikke være. Dersom Hr. d'Epinay er en Mand af Ord og Ære, saa vil han føle sig mere forpligtet efter at Valentine er gjort arveløs, end tidligere; ellers vilde han jo have handlet af Begærlighed, og det er umuligt.«

»Jeg er ganske af Hr. de Villeforts Mening,« sagde Monte-Christo, idet han betragtede Fruen opmærksomt, »og dersomt, »og dersom jeg kunde tillade mig at give ham et Raad, saa skulde det være, at han, saasnart Hr. d'Epinay kommer tilbage, søger at knytte Baandet saa fast ,at det ikke mere kan opløses, kort sagt, jeg vilde tilendebringe en Sag, som maa ende paa en ærefuld Maade for Hr. de Villefort.«

Denne sidste rejste sig synlig veltilfreds, medens hans Kone blegnede lidt.

Greven rejste sig ogsaa og begyndte at lave sig til at gaa.

»De vil allerede forlade os, Hr. Greve?« sagde Madame de Villefort.

»Jeg maa det, Madame; jeg vilde kun erindre Dem om Deres Løfte til paa Lørdag.«

»Fryster De, at vi skulde glemme det?«

»De er altfor god, Madame, men Hr. de Villefort har undertiden saa vigtige og uopsættelige Forretninger —«

»Min Mand har givet sit Ord,« svarede Madame de Villefort, »og De har nylig set, hvor ordholden han er, selv naar han kan tabe alt derved, endsige naar han kun kan vinde.«

»Skal Selskabet samles i Deres Hus paa de elysæiske Marker?« spurgte Villefort.

»Nej.« svarede Monte-Christo, »paa mit Landsted, og det vil forskaffe Deres Opofrelse en saa meget større Anerkendelse.«

»Paa Deres Landsted, siger De? Er det i Nærheden af Paris?«

»Udenfor Porten, kun en halv Mil fra Barriéren, i Auteuil.«

»I Auteuil?« sagde Villefort. »Ja, det er sandt, min Kone har jo sagt mig, at det er i Auteuil, thi det var jo i Deres Hus, hun blev bragt ind. Men hvor i Auteuil?«

»I Gaden de la Fontaine, Nummer 28.«

»Gaden de la Fontaine, Nummer 28? Men saa er det jo altsaa Dem, der har købt Hr. de St. Merans Hus?«

»Hr. de St. Meran? Det Hus har altsaa tilhørt Hr. de St. Meran?«

»Ja,« svarede Madame de Villefort, »og hvor besynderligt — — De finder dette Hus smukt, ikke sandt, Hr. Greve?«

»Jeg finder det ganske herligt!«

»Og min Mand har aldrig villet bebo det.«

»Det er en Fordom, som jeg ikke kan forklare mig,« sagde Monte-Christo.

»Jeg holder ikke af Auteuil!« sagde den kongelige Prokurør, idet han gjorde en voldsom Anstrengelse for at beherske sig.

»Men jeg haaber dog, at denne Antipati ikke berøver mig Æren af Deres Besøg?«

»Nej, Hr. Greve, — jeg vil haabe — ja, vær forsikret om, at jeg vil gøre alt muligt!« stammede Hr. Villefort.

»Jeg modtager ingen Undskyldning,« svarede Monte-Christo. »Jeg venter Dem paa Lørdag Klokken seks, og dersom De ikke kommer, saa ved jeg ikke, hvad jeg skal tro — at der er en eller anden uhyggelig Begivenhed eller et blodigt Sagn, som klæber ved dette Hus, der nu har været ubeboet i tyve Aar.«

»Jeg skal komme, Hr. Greve, jeg skal komme!« sagde Villefort heftig.

»Jeg takker!« svarede Greven, »men nu maa De tillade mig at tage Afsked.«

»Ja, De sagde jo før, at De maatte forlade os,« bemærkede Madame de Villefort, og jeg tror endogsaa, at De vilde have sagt os Grunden dertil, men De afbrød Dem selv for at tale om noget andet.«

»Jeg ved virkelig ikke, Madame, om jeg tør vove at sige Dem, hvor jeg skal hen.«

»Bah! Sig det kun.«

»Min Nysgerrighed er uforbederlig; jeg gaar for at se noget, som allerede har forvoldt mig meget Hovedbrud. Jeg vil se en Telegraf.«

»En Telegraf?« gentog Madame de Villefort.

»Javel, en Telegraf.*) Jeg har stundom set disse sorte Arme, der ser ud som Benene paa et kæmpemæssigt Insekt, der bevæger sig i Solskinnet paa en Høj, og jeg forsikrer Dem, at jeg altid har følt mig besynderlig stemt ved dette

*) *Her og i det følgende Kapitel er der Tale om den optiske Telegraf.*

Syn, thi jeg har forestillet mig, hvorledes disse besynderlige Tegn gennemskærer Luften med stor Hurtighed og fører et Menneskes ubekendte Villie tre Hundrede Mile bort til et andet Menneske, som sidder ved den anden Ende af Linien. Da troede jeg paa Aander, paa Sylfider, Gnomer, kort sagt paa alle hemmelige Magter, og lo. Men jeg havde dog aldrig Lyst til nærmere at betragte disse Kæmpeinsekter med de hvide Buge og de magre, sorte Arme, thi jeg frygtede, at jeg under deres forstenede Vinger skulde finde den lille menneskelige Genius, pedantisk, overlæsset med Videnskab og lugtende af Kabale. Men nu har jeg fornylig faaet at vide, at den Person, som er ansat ved Telegrafen, ikke er andet end en fattig Stakkel, der for tolv Hundrede Francs om Aaret den hele Dag maa betragte sin Korrespondent, det andet Kæmpeinsekt, som er fire eller fem Mil borte fra ham. Saa fik jeg Lyst til at se denne levende Puppe i Nærheden og at overvære denne Komedie, som han fra det Indre af sit Hus spiller med den anden Puppe, idet de snart trækker i den ene, snart i den anden Traad.«

»Til hvilken Telegraf vil De gaa? Til Indenrigsministeriets eller til Observatoriets?«

»Hverken til den ene eller den anden, thi der vilde jeg træffe Mennesker, som vilde tvinge mig til at forstaa noget, som jeg slet ikke vil vide, og som vilde aabenbare mig en Hemmelighed, som de selv ikke kender. Nej, jeg vil gaa til en Telegraf paa fri Mark, hvor jeg ikke finder andre end den Stakkel, som er blevet til en Mumie i sit Taarn.«

»De er et højst besynderligt Menneske!« sagde Villefort.

»Hvilken Linie raader De mig til at studere?«

»Den, som for Øjeblikket er mest beskæftiget.«

»Altsaa den fra Spanien?«

»Rigtig! Vil De have et Brev fra Ministeriet, for at man kan forklare Dem — —«

»Vist ikke!« sagde Monte-Christo. »Jeg vil som sagt slet ikke forstaa noget deraf. Dersom jeg forstod disse Tegn, saa vilde det ikke mere være nogen Telegraf for mig. Jeg vil beholde den mystiske Handling som Genstand for min Højagtelse.«

»Velan, saa skynd Dem, thi om to Timer vil det være mørkt, og saa faar De ikke noget at se.«

»De forskrækker mig! Hvilken Telegraf er den nærmeste?«

»Den ved Chatillon er den nærmeste, paa Vejen til Bagonne.«

»Og efter den ved Chatillon?«

»Den ved Mont-Cherys Taarnet, tror jeg.«

»Jeg takker Dem. Farvel! Paa Lørdag skal jeg fortælle Dem derom.«

Ved Døren mødte Greven begge Notarerne, som nylig havde giort Valentine arveløs, og som nu begav sig bort, henrykte over at have udført en Forretning, som De ubetinget maatte have Ære af.

TOOGTYVENDE KAPITEL.

Et Middel til at befri en Gartner fra Murmeldyr, der æder hans Ferskener.

Greven rejste imidlertid ikke den Aften, men først den næste Morgen; han passerede Barriéren, tog Vejen til Orleans og begav sig til Taarnet ved Mont-Chery, der ligger paa det højeste Punkt af en Slette af samme Navn. Ved Foden af Højen steg Greven af og fulgte en lille krum Fodsti, indtil han kom til Højens Top; der standsedes han af en Hæk, hvis grønne Frugter havde afløst de røde og hvide Blomster.

Monte-Christo søgte Døren til denne lille Indhegning; det var en lille Stakitdør af Træ, hvis Hængsler var af Pilegrene, og som var lukket ved Hjælp af et Søm og noget Sejlgarn. Greven forstod straks den simple Mekanik og aabnede Døren.

Han befandt sig nu i en lille Have af omtrent tyve Fods Længde og tolv Fods Bredde, paa den ene Side begrænset af en Hæk, i hvilken den ovenskrevne Dør var, og paa den anden Side af et gammelt Taarn, der var omgivet med Vedbend.

Ved at se dette gamle, mosgroede Taarn, der stod fredeligt og ærværdigt, ligesom en Bedstemoder, der ønsker sine Børnebørn til Lykke paa deres Navnedag, skulde man ikke tro, at det kunde fortælle saa mange skrækkelige Begivenheder, dersom det havde forenet en Stemme med de Øren, som et gammelt Ordsprog tillægger Murene.

En Vej, bestrøet med rødt Sand og indhegnet med Buksbom, førte gennem Haven til Taarnets Indgang.

Intet Sted havde Flora, denne smilende Blomstergudinde, været omhyggeligere dyrket, end i denne lille Have. Der var ikke et Græsstraa i Gangen, ikke et Ukrudt i Bedene. Ingen Dame freder med større Omhyggelighed om Planterne i sin lille Have, end den hidindtil usynlige Ejer af denne lille Plet havde anvendt for at pryde sin Have.

Monte-Christo blev staaende, efter at han paany havde

viklet Sejlgarnet om Sømmet, og betragtede den hele lille Indhegning.

»Det lader til,« sagde han ved sig selv, »at Telegrafisten holder sig en Gartner, eller han maa selv dyrke Kunsten lidenskabelig.«

Pludselig stødte han imod noget, der laa sammenbøjet bagved en tyk Busk. Dette noget rejste sig med et Udraab af Overraskelse og stod pludselig for Monte-Christo i Skikkelse af en venlig udseende, halvtredsindstyveaarig Mand, der var beskæftiget med at plukke Jordbær, som han lagde paa aftørrede, rene Vinrankeblade.

Der udspandt sig straks en Samtale mellem Monte-Christo og den venlige, godmodige Gamle, der i Begyndelsen var tilbageholden, men i Samtalens Løb stedse blev mere snaksom og fortrolig. Telegrafisten beklagede med virkelig Hjertesorg, at Murmeldyrene det foregaaende Aar havde fortæret hans Jordbær, hans skønne Aprikoser og især de med saa megen Omhu plejede Ferskener. Gartnerens Tale, saavel som den omhyggelige Orden, der fremlyste af enhver Plet i den lille Have, var tilstrækkelig for Monte-Christo til at lære sin Mand at kende. Ethvert Menneske, tænkte han, har sin Lidenskab, der har fæstet Rod i hans Hjerte, ligesom enhver Frugt har sin Orm. Telegrafistens Lidenskab er Havevæsenet.

Greven afplukkede nogle Vinblade, der berøvede Druerne Solens Varme, og vandt derved Gartnerens hele Velvillie.

»De er kommet for at se Telegrafen, min Herre?«

»Ja, min Herre, dersom det ikke er forbudt.«

»Paa ingen Maade. Derved er jo intet at risikere, eftersom ingen kan vide, hvad vi telegraferer.«

»Ja, man har virkelig sagt mig, at De kun gentager Signalerne, men ikke forstaar dem.«

»Saaledes er det, min Herre, og det er mig ogsaa meget kært, thi saaledes er jeg fritaget for Ansvarlighed. Jeg er kun en Maskine, og naar jeg kun udretter det, jeg skal, saa forlanger man ikke mere af mig.«

»For Pokker,« tænkte Monte-Christo, »skulde jeg tilfældigvis have truffet et Menneske, som ingen Ærgerrighed har; det vilde være en Ulykke.«

Gartneren kastede et Blik paa sin Solskive og sagde:

»Undskyld, min Herre! Det er paa Tiden, at jeg begiver mig til min Post, behager De at følge med?«

»Jeg følger Dem!«

Monte-Christo gik ind i Taarnet, som var inddelt i tre Etager. Den underste Etage indeholdt nogle Redskaber, saasom Hakker, Spader, Vandkander osv. Disse Redskaber stod omkring ved Væggene og dannede her et Slags Møblement.

Den anden Etage udgjorde Telegrafistens sædvanlige eller rettere natlige Opholdssted, der indeholdt nogle meget tarvelige Møbler, en Seng, et Bord og to Stole. Under Loftet hang nogle Urter, og paa hver af disse var med en Gartners Omhu heftet en Seddel, som tilkendegav Urternes Navne.

»Behøver man lang Tid for at lære at telegrafere?« spurgte Monte-Christo.

»Læretiden varer ikke længe, men den Tid, i hvilken man maa arbejde for intet.«

»Og hvor megen Løn faar De, hvis jeg maa spørge?«

»Tusind Francs, min Herre!«

»Det er ikke meget.«

»Nej, men man har fri Bolig, som De ser.«

Monte-Christo betragtede Værelset.

»Dersom den Bolig kun ikke ligger ham for meget paa Hjerte!« mumlede han.

De gik nu op i den tredie Etage, i det Værelse, hvorfra Telegrafen blev sat i Bevægelse, og Monte-Christo betragtede de to Jernhaandgreb, ved Hjælp af hvilke denne Bevægelse udførtes.

»Det er meget interessant,« sagde han, »men maa dog i Tidens Løb være lige saa kedsommeligt.«

»Ja, i Begyndelsen bliver man stivhalset af den megen Stirren men efter to eller tre Aars Forløb bliver man vant dertil. Desuden har man jo ogsaa sine Fridage; saa gaar jeg i Haven, planter , beskærer og luger, og saaledes hengaar Dagen, før jeg ved af det.«

»Hvor længe har De været her?«

»I ti Aar samt i fem Aar som Underordnet, det er ialt femten Aar.«

»Og hvor gammel er De?«

»Femoghalvtredsindstyve Aar.«

»Hvor længe skal De tjene for at blive pensionsberettiget?«

»I femogtyve Aar.«

»Og hvor stor bliver saa Deres Pension?«

»Hundrede Daler.«

»Usle Menneskehed?« mumlede Monte-Christo.

»Hvad behager?« spurgte Telegrafisten.

»Jeg siger, at alt det, jeg her ser, er meget net. Men De forstaar altsaa slet intet af deres Tegn?«

»Aldeles intet, og jeg har aldrig bekymret mig derom.«

»Men der maa dog ogsaa være Tegn, som bliver henvendte til Dem selv; dem maa De dog forstaa?«

»Ganske vist, men disse Tegn er altid de samme og siger kun: Intet Nyt! — De har en Time! — eller — Til i Morgen!«

»Det er meget uskyldigt.« sagde Greven, »men se en Gang! Sætter Deres Korrespondent sig ikke nu i Bevægelse?«

»Jo! Jeg takker Dem, min Herre!«

»Og hvad siger han? Er det noget, som De kan forstaa?«

»Ja, han spørger mig, om jeg er beredt.«

»Og De svarer ham?«

»Med det samme Tegn, der paa én Gang underretter Korrespondenten tilhøjre om, at jeg er beredt, medens det tillige opfordrer Korrespondenten tilvenstre om ligeledes at holde sig beredt.«

»Det er meget sindrigt!« bemærkede Greven.

»Nu skal De faa at se,« sagde den godmodige Mand med Stolthed, »om fem Minutter vil han tale.«

»Jeg har altsaa endnu fem Minutter,« sagde Greven ved sig selv »det er mere, end jeg behøver!«

»Tillad mig, min Herre,« vedblev han højt, »at jeg forelægger Dem et Spørgsmaal.«

»Vær saa artig!«

»Ikke sandt, De holder af Haveværsenet?«

»Ja, lidenskabeligt.«

»Og De vilde være lykkelig ved at eje en Have paa et Par Tønder Land, i Stedet for en paa tyve Fod?«

»Jeg vilde gøre den til et jordisk Paradis.«

»Med Deres Løn af Tusinde Francs maa De føre et meget sparsommeligt Levnet?«

»Ja, det er temmelig knapt, men jeg lever dog.«

»Ja, men De har kun en jammerlig Have.«

»Desværre, det er sandt, den er ikke stor.«

»Og saa fuld af Murmeldyr, at de ganske opæder alt.«

»Ja, det er min Plage.«

»Dersom De nu en Gang var saa uheldig ikke at se, naar Deres Korrespondent begynder at arbejde?«

»Dersom jeg ikke saa det, saa vilde jeg komme til at betale Hundrede Francs i Mulkt.«

»Tiendedelen af Deres Løn. Det var et stærkt Stykke! Men sig mig, er det nogen Sinde hændet Dem?«

»En Gang, min Herre. Jeg var i Begreb med at indpode en Rose.«

»Men dersom De nu forandrede noget ved Signalet, eller gav et ganske andet?«

»Ja, det vilde blive en anden Sag, saa blev jeg jaget bort og mistede min Pension. Men De indser nok, min Herre, at sligt aldrig kan falde mig ind.«

»Heller ikke, naar man gav Dem en Sum, der var lige saa stor som femten Aars Løn? — Hvad — det fortjente en Overvejelse?«

»Femten Tusinde Francs?«

»Ja.«

»Min Herre! De forskrækker mig, De vil friste mig.«

»Femten Tusinde Francs — forstaar De?«

»Min Herre! Lad mig se til Korrespondenten tilhøjre.«

»Tværtimod, se ikke derhen, men se her!«

»Bankosedler!«

»Javel, der er femten!«

»Og til hvem er de?«

»Til Dem, dersom De vil.«

»Til mig!« raabte Telegrafisten i dyb Bevægelse.

»Ja, netop, ene og alene til Dem!«

»Min Herre, min Korrespondent tilhøjre er allerede i Bevægelse. De har forstyrret mig, jeg vil blive mulkteret.«

»Det vil koste Dem Hundrede Francs; De vil altsaa indse, at De gør meget klogere i at modtage disse femten Tusinde.«

Og Greven lagde ved disse Ord Pengene i hans Haand.

»Men det er endnu ikke tilstrækkeligt,« vedblev han; »af de femten Tusinde Francs kan De ikke leve.«

»Men jeg har jo min Post.«

»Den vil De snart miste, thi De maa give et andet Tegn, end det, Deres Korrespondent har givet.«

»Min Herre! Hvad forlanger De af mig?«

»Ikke andet end en Spøg.«

»Min Herre, dersom jeg ikke blev tvunget til at give et andet Tegn —«

»Men jeg har virkelig i Sinde at tvinge Dem dertil.«

Og Monte-Christo tog en anden Pakke Sedler op af Lommen.

»Her er ti Tusinde Francs endnu,« sagde han, »det bliver altsaa ialt femogtyve Tusinde Francs. For fem Tusinde køber De Dem et smukt lille Hus med to Tønder Land, og de øvrige tyve Tusinde giver Dem en aarlig Rente af et Tusinde.«

»En Have — paa to Tønder Land?«

»Og Tusind Francs i Rente!«

»Min Gud, min Gud!«

»Men saa tag dem dog!«

Monte-Christo stak med Magt de ti Tusinde Francs i hans Hænder.

»Hvad skal jeg da gøre?«

»Ikke noget vanskeligt. De giver blot disse Signaler.«

Og Monte-Christo fremtog af sin Lomme et Papir, paa hvilket der stod tre Tegn og nogle Tal, som angav, i hvilken Orden de skulde følge.

»Det er ikke meget,« sagde han.

»Men —«

»Nu kan De opelske mange Ferskener.«

Det virkede. Feberglødende og med store Sveddraaber paa Panden gjorde Manden de Tegn, som Greven havde opgivet, og det uagtet de skrækkelige Bevægelser fra hans Korrespondent tilhøjre, der ikke kunde begribe disse Forandringer, og som begyndte at tro, at Ferskenmanden var bleven gal.

Korrespondenten tilvenstre gentog derimod samvittighedsfuldt de Signaler, som Havemanden havde givet efter Monte-Christos Opgave, og saaledes kom de til Indenrigsministeriet.

»Se, nu er De altsaa en rig Mand!« sagde Monte-Christo.

»Ja, min Herre,« svarede Telegrafisten, »men for hvilken Pris!«

»Hør, min gode Ven!« sagde Monte-Christo, »jeg vil ikke have, at De skal gøre Dem nogen Samvittighedssag over det skete. Tro mig derfor, naar jeg tilsværger Dem, at De ikke har gjort nogen Uret, og kun har tjent Forsynets Villie.«

Telegrafisten betragtede Bankbeviserne, befølte og talte dem; han blev snart bleg og snart rød. Endelig styrtede han ind i sit Kammer for at drikke et Glas Vand, men undervejs faldt han afmægtig om mellem sine Vikker.

Fem Minutter efter, at Telegrafdepeschen var modtaget i Ministeriet, lod Debray spænde for og kørte til Danglars.

»Har Deres Mand Aktier i de spanske Laan?« spurgte han Baronessen.

»Det skulde jeg mene,« svarede hun, »han har for seks Millioner!«

»Saa maa han sælge dem for enhver Pris.«

»Hvorfor det?«

»Fordi Don Carlos er flygtet fra Burgos og er kommet til Spanien.«

»Og hvoraf ved De det?«

»For Pokker! Derfra, hvorfra jeg faar alt andet at vide!« sagde Debray med et Skuldertræk.

Baronessen lod sig det ikke sige to Gange. Hun ilede straks til sin Mand, der lige saa hurtig begav sig til sin Vekselerer og beordrede ham til at sælge for enhver Pris.

Da man saa at Danglars solgte, faldt de spanske Aktier straks, og Danglars tabte ved den Lejlighed 500,000 Francs, men skilte sig af med alle sine spanske Aktier.

Aftenen derefter læste man i »Messager«*):

*) *Et ministerielt Blad.*

Telegrafdepesche.

»Don Carlos har vidst at undslippe fra sine Bevogtere i Burgos og er trængt ind i Spanien over den kataloniske Grænse. Barcelona har rejst sig til hans Fordel.«

Man talte den hele Aften ikke om andet end om Danglars' Forsyn, eftersom han havde solgt sine Aktier og om hans Held, eftersom han kun havde tabt 500,000 Francs derved.

De, som havde beholdt deres Aktier eller som endogsaa havde købt af Danglars, ansaa sig som ødelagte og tilbragte en slem Nat.

Den næste Morgen læste man i »Moniteur«:*)

»Den Underretning, som »Messager« bragte i Gaar, om Don Carlos Flugt og Opstanden i Barcelona, er fuldkommen ubegrundet.«

»Et Telegrafsignal, der er blevet misforstaaet paa Grund af Taagen, har foranlediget Fejltagelsen.«

Aktierne steg nu dobbelt saa højt som før, hvilket altsaa nu udgjorde et Tab for Danglars af en Million.

»Godt!« sagde Monte-Christo til Morrel, der befandt sig hos ham i det Øjeblik, da man fortalte den pludselige Forandring i Børskursen. »Jeg har for femogtyve Tusinde Francs gjort en Opdagelse, som jeg gerne vilde have betalt med Hundrede Tusinde.«

»Hvad har De da opdaget?«

»Jeg har opdaget et Middel til at befri en Gartner fra de Murmeldyr, der æder hans Ferskner.«

Ende paa tredie Del.

---

*) *Et juridisk Blad.*

Alexander Dumas:

Greven af Monte-Christo.

Roman.

4de Del.

København.
Kunstforlaget »Danmark«.
(Bogforlaget).
— 1912. —

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

FØRSTE KAPITEL.

Spøgelserne.

Huset i Auteuil var ved det første Øjekast, eller udvendig fra betragtet, aldeles ikke glimrende, der var intet af det, som man kunde vente af den pragtelskende Greve af Monte-Christos Ejendom. Men Simpelheden var denne Gang en Følge af Ejerens egen Villie, idet han udtrykkelig havde befalet, at der ikke skulde forandres noget ved Husets Ydre, men man behøvede kun at gøre et Skridt i det Indre, og Scenen forandrede sig straks.

Bertuccio havde overtruffet sig selv med Hensyn til den Hurtighed og Smag, hvormed alt var udstyret.

I en Tid af tre Dage havde han ladet den tomme Gaard beplante med skønne Popler og Morbærtræer, der var nedsatte i Jorden med deres uhyre Rødder, og bedækkede Hovedfacaden, udenfor hvilken der udbredte sig en frisk Græsplæne, dannende et herligt grønt Tæppe, som endnu glimrede af Draaberne af det Vand, hvormed man havde overgydt den.

Dette Arrangement var forøvrigt udgaaet fra Greven, der selv havde opgivet Bertuccio Planen dertil, og bestemt saavel Plænens Størrelse og Form som Træernes Antal og Plads.

Bertuccio havde gerne set, at Haven ogsaa var undergaaet nogle Forandringer, men Greven havde strengt forbudt ham at røre noget der; han holdt sig skadesløs ved at bestrø Forværelset, Trappen og Kamingesimsen med Blomster. Ligeledes blev det Indre af Huset udstyret med al den Pragt og Smagfuldhed, som man var vant til at se hos Greven. Derved, og ved den travle Livfuldhed af frem og tilbageløbende Tjenere og Kokke, havde dette Hus, som endnu for tre Dage siden var saa øde og tomt, ligesom ved et Trylleslag faaet en anden Skikkelse.

Kun et Værelse blev, i Følge Grevens Befaling, skaanet af Bertuccios omskabende Haand. Forbi dette Værelse, der laa i det venstre Hjørne af første Etage, og fra hvilket man kunde gaa ned ad Løntrappen, gik Tjenerne med Nysgerrighed og Bertuccio med Rædsel.

De Klokken slog fem, kom Greven og Ali til Huset i Auteuil. Greven besaa straks alt i Huset og ilede ned i Haven, stedse tavs og uden i ringeste Henseende at ytre den Tilfredshed, som Hushovmesteren stedse ventede.

Dog, da han traadte ind i Sovekammeret, fandt han sig foranlediget til at udtale sin Tilfredshed til den ventende Hushovmester, og fuld af Glæde trak denne sig nu tilbage; saa stor var den Indflydelse, som denne besynderlige Mand udøvede paa sine Omgivelser.

Da Klokken slog seks, hørte man en Hest trampe udenfor Indgangsdøren. Det var vor Kaptajn ved Spahierne, der kom ridende paa »Medea«.

Monte-Christo ventede ham smilende paa den udvendige Trappe.«

»Jeg er vistnok den første!« raabte Morrel til ham. »Jeg har med Forsæt skyndt mig, for at kunne være et Øieblik alene med Dem. Julie og Emanuel lader dem hilse. Ah! Ved De, at her ser ganske dejligt ud? Men sig mig, Hr. Greve, vil Deres Folk sørge for min Hest?«

»Vær ubekymret, kære Maximilian, det følger af sig selv.«

»Ja, den maa behandles med Omhyggelighed. Dersom De vidste, hvilken Gang den har. O, den er saa fortræffelig, at Hr. Chateau-Renaud, den første Hestekender i Frankrig, og Hr. Debray, der rider Ministeriets Araber, ilede bagefter mig, uden at kunne indhente mig, og næst efter dem komme Baronesse Danglars Heste, der tilbagelægger seks franske Mil i Timen.«

»De kommer altsaa efter Dem?« spurgte Monte-Christo.

»Der er de allerede!«

Der kom virkelig i dette Øjeblik en Vogn med dampende Heste til Gitteret, der straks aabnede sig for dem. Vognen beskrev en Kreds i Gaarden og holdt udenfor Hovedindgangen. To Kavalerer fulgte bagefter til Hest.

Debray sprang øieblikkelig af Hesten ilede til Vogndøren og bød Baronesse Danglars sin Arm; hun modtog den med et Blik, som blev ubemærket af enhver anden end Monte-Christo.

Men intet undgik Greven, han saa, at en lille Billet ligeledes ubemærket af alle andre gled ned fra Baronessens og over i Debrays Haand med en Behændighed, som røbede en langvarig Øvelse.

Efter sin Kone steg Bankieren ud, bleg, som om han nylig var steget op af Graven, i Stedet for ud af Vognen.

Madame Danglars kastede et hurtigt og speidende Blik omkring sig, hvilket kun Monte-Christo kunde forstaa. Hun omfattede med dette Blik baade Gaarden, Verandaen og Hu-

sets Facade; derpaa steg hun, undertrykkende en Bevægelse, langsomt op ad Trappen, idet hun sagde til Morrel:

»Dersom De var en af mine Venner, saa vilde jeg spørge Dem om Deres Hest er til Salg.«

Morrel smilede tvungent og vendte sig til Monte-Christo, ligesom for at bede ham om at hjælpe sig ud af Forlegenheden.

»Uheldigvis,« sagde Greven, »er jeg Vidne til, at Hr. Morrel ikke kan afhænde sin Hest, det er en Æressag for ham at beholde den.«

»Hvorledes det!«

»Han har gjort et Væddemaal om at skulle tæmme »Medea« i Løbet af et halvt Aar. Nu vil De indse, Baronesse, at dersom han skiller sig ved Hesten førend den bestemte Tid, saa vil han ikke alene tabe Væddemaalet, men man vil dertil sige, at han har været bange, og en Kaptajn ved Spahierne kan, selv for at behage en skøn Dame, ikke tillade et saadant Rygte at fremstaa.«

»De ser altsaa, Madame,« sagde Morrel med et taknemmeligt Smil til Greven.

»Jeg tror desuden, at De har Heste nok alligevel,« sagde Danglars tvært.

Madame Danglars plejede eller ikke at lade slige Angreb fra sin Mands Side hengaa ubesvarede, men til de unge Menneskers store Forundring lod hun denne Gang, som om hun slet ikke havde hørt det, og besvarede det heller ikke.

Monte-Christo smilede ad denne Tavshed, der røbede en saa usædvanlig Ydmyghed, og viste Baronessen to ualmindelig store Porcellænsvaser, om hvilke der slyngede sig Søplanter af et saa stort Omfang, som Naturen kunde frembringe dem. Efter at han havde forklaret hende disse Vasers og Planters næsten fabelagtige Oprindelse, førte Greven Baron Danglars forbi en Række af de fortrinligste Malerier, idet han gjorde ham opmærksom paa deres Værdi.

Medens de endnu samtalede saaledes, meldte Baptistin Maior Bartholomæo Cavalcanti og Grev Andrea Cavalcanti.

Den førstnævnte ømme Fader, som vi allerede kender, var prydet med et sort Silkehalsbind, nylig udgaaet fra Fabrikantens Hænder, en graa Knebelsbart, et fast Blik og en Uniform, paa hvilken der glimrede fem Ordenskors.

Ved hans Side fremskred Grev Andrea Cavalcanti, hin ærbødige Søn, hvis Bekendtskab vi ligeledes har gjort, iført en ganske ny Klædning og med smilende Læber.

De tre unge Mennesker, som talte med hinanden, betragtede vekselvis Fader og Søn, men dvælede naturligvis længst ved den sidste, som de formelig mønstrede.

»Kender De noget til disse Cavalcanti?» henvendte Debray til de andre.

»Et smukt Navn,« mente Morrel.

»Ja,« sagde Chateau-Renaud, »Italienerne giver sig smukke Navne, men klæder sig slet.«

»Bah! De er meget vanskelig « sagde Debray, »hans Klæder er udgaaede fra fortrinlige Hænder, og er ganske ny.«

»Det er netop det, jeg har imod dem. Den unge Herre ser ud, som om det i Dag var første Gang, at han var ordentlig paaklædt.«

»Hvem er de Herrer?« spurgte Danglars Greven af Monte-Christo.

»De har hørt det. De Herrer Cavalcanti!«

»Deraf ved jeg kun deres Navn, men ikke videre.«

»Ah, det er sandt! De kender ikke den italienske Adel, Cavalcantierne er en fyrstelig Familie.«

»Er de rige?« spurgte Bankieren.

»Fabelagtigt!«

»Hvad tager de sig for?«

»De forsøger paa at fortære deres Formue, men det vil ikke lykkes dem. De har forøvrigt Anvisninger paa Dem, eftersom de sagde mig i Forgaars, da de besøgte mig, og derfor har jeg indbudt dem, for at kunne forestille dem for Dem.«

»Men det forekommer mig, at de talte Fransk meget rent?« bemærkede Danglars.

»Sønnen er, saa vidt jeg ved, opdraget i det sydlige Frankrig, i Marseille eller i Nærheden deraf; han sværmer for de franske Damer og vil bestemt ægte en Pariserinde.«

»En smuk Tanke!« sagde Danglars med et Skuldertræk.

Madame Danglars tilkastede sin Mand et Blik, der til enhver anden Tid vilde have bebudet et Uvejr, men ogsaa denne Gang tav hun.

»Det forekommer mig, som om Baronen er i ondt Lune i Dag!« sagde Monte-Christo til Madame Danglars. »Vil man maaske gøre ham til Minister?«

»Endnu ikke, saa vidt jeg ved; jeg tror snarere, at han har tabt ved en Børsspekulation, og nu ved han ikke, hvem han skal lade sin Harme gaa ud over.«

»Hr. og Madame de Villefort!« raabte Baptistin.

De to anmeldte Personer traadte ind. Hr. de Villefort var, uagtet sin Selvbeherskelse, temmelig bevæget. Da Monte-Christo gav ham Haanden, bemærkede han, at den skælvede.

»Det er en Sandhed, at kun Kvinden forstaar at forstille sig,« mumlede Monte-Christo, idet han saa Madame Danglars tilsmile Prokurøren og omfavne hans Kone.

Efter de første Hilsener saa Greven, at Bertuccio, der hid-

indtil havde været beskæftiget ved Taffelet, sneg sig ind i et Sideværelse. Greven gik ind til ham.

»Hvad vil De, Bertuccio?« spurgte han.

»Deres Ekscellence har endnu ikke sagt mig Antallet paa Deres Gæster.«

»Ah; ⌣e har Ret.«

»Hvor mange Kuverter?«

»Tæl selv!«

»Er alle Gæsterne der?«

»Ja!«

Bertuccio kigede gennem den halvaabne Dør, medens Greven stedse betragtede ham med Opmærksomhed.

»Min Gud?« raabte Bertuccio.

»Hvad er der?« sagde Greven.

»Den Dame — hende — med den hvide Kjole og de mange Diamanter — den blonde —«

»Madame Danglars?«

»Jeg ved ikke, hvad hun hedder, men det er hende!«

»Hvem?«

»Den Dame i Haven — hende, der var frugtsommelig, som spadserede i Haven og ventede — og ventede paa —«

»Hvem ventede hun paa?«

Uden at svare pegede Bertuccio til Villefort, omtrent med den samme rædselsfulde Mine, som da Macbeth pegede paa Banquos Aand.

»O! — O! —« mumlede han endelig, »ser De ikke?«

»Hvilket?«

»Ham!«

»Den kongelige Prokurør? Jo vist ser jeg ham.«

»Jeg har altsaa ikke dræbt ham?«

»Jeg tror, at De bliver snart gal, min kære Bertuccio,« sagde Greven.

»Han er altsaa ikke død!«

»Nej, som De ser, han er ikke død. I Stedet for at støde imellem det sjette og syvende Ribben, saa har De stødt for højt eller for lavt, og disse Justitsembedsmænd er meget sejglivede; eller, naar det kommer til Stykket, saa er der maaske ikke noget sandt af alt det, De har fortalt, og det hele har været en Drøm eller en Fantasi. De er maaske sovet ind med Tanker om Hævn, det har indvirket paa Maven, og De har faaet et Mareridt. Vær derfor rolig og tæl: Hr. og Madame de Villefort, det var to; Hr. og Madame Danglars, fire; Hr. de Chateau-Renaud, Hr. Debray og Hr. Morrel; det var syv; Hr. Major Bartholomæo Cavalcanti, otte —«

»Otte!« gentog Bertuccio.

»Vent dog lidt, vent dog! De har meget travlt i Dag. For

Pokker, De glemmer jo en af mine Gæster; der — til venstre — ser De? Hr. Andrea Cavalcanti, den unge sortklædte Mand, som nu vender sig om.«

Denne Gang havde Bertuccio nær udstødt et Skrig, som kun blev dæmpet ved Grevens strenge Blik.

»Benedetto!« mumlede han sagte. »Min Svigerindes Morder! O, Skæbne!«

»Klokken slaar halv syv, Hr. Bertuccio,« sagde Greven alvorligt. »Jeg har befalet, at Selskabet skulde gaa til Bords nu, og De ved, at jeg ikke holder af at vente.«

Og Monte-Christo vendte tilbage til Salen, i hvilken hans Gæster ventede ham, medens Bertuccio med vaklende Skridt nærmede sig til Spisesalen.

Efter fem Minutters Forløb aabnedes Fløjdøren til Salen, Bertuccio viste sig og frembragte med en uhyre Anstrengelse de Ord:

»Hr. Greve, der er anrettet,« Monte-Christo bød Madame de Villefort sin Arm.

»Hr. de Villefort!« sagde han, »behag at være Baronesse Danglars Kavaler!«

Villefort fulgte Anmodningen, og man traadte ind i Spisesalen.

ANDET KAPITEL.

Middagstaflet.

Det er tydeligt, at alle Gæsterne var grebne af en og samme Følelse, idet de traadte ind i Spisesalen. De spurgte sig selv, hvilken besynderlig Indflydelse, der havde ført dem alle til dette Hus; nogle af dem var endogsaa forundrede, ja meget urolige ved at befinde sig paa et Sted, hvor de havde ønsket aldrig at komme oftere.

Og omendskønt den sidste Tids Begivenheder, Grevens besynderlige, enestaaende Stilling, og hans næsten fabelagtige Formue, havde gjort det en Pligt for Mændene at være forsigtige, og endskønt Damerne i Følge Velanstændighedens Regler, ikke besøge et Hus, hvor ingen Kone modtager dem, saa havde den ene dog sat sig ud over Forsigtigheds-, den anden over Velanstændighedsreglerne, og Nysgerrighedens uimodstaaelige Braad havde overvundet alle Betænkeligheder.

Endogsaa Major Cavalcanti og hans Søn var, uagtet den førstes Tilbageholdenhed og den sidstes Dristighed, overraskede ved at befinde sig hos en Mand, som de kun havde set en Gang før, og hvis Hensigter de ikke kunde begribe.

Madame Danglars havde vist en synlig Uro, da hun saa, at Hr. de Villefort, i Følge Grevens Anmodning, nærmede sig for at byde hende sin Arm, og Hr. de Villefort følte, at hans Blik fordunkledes under Guldbrillerne, da Baronessen lagde sin Arm i hans.

Ingen af disse Bevægelser undgik Greven, og disse to Personers simple, gensidige Berørelse afgav interessante Betragtninger for Iagttageren.

Ved Hr. de Villeforts højre Side sad altsaa Madame Danglars, og Hr. Morrel ved hans venstre. Greven sad mellem Madame de Villefort og Danglars. De øvrige Pladser var optagne af Debray, der sad mellem begge Cavalcantierne, og Chateau-Renaud, der sad mellem Madame de Villefort og Morrel.

Maaltidet var kostbart. Monte-Christo havde, tværtimod Parisermoden, mere søgt at tilfredsstille Nysgerrigheden end sine Gæsters Appetit. Det var et sandt orientalsk Festmaaltid, ligesom de beskrives i de arabiske Feeventyr. Alle de kostbare Frugter, som fire Verdensdele kunne byde Evropa af deres Overflødighedshorn, var pyramidalsk opstablede i kinesiske Vaser og japanesiske Skaale, Vine fra Arkipelagus, fra Lille-Asien og fra Kap, i slebne Karafler, fremtraadte for de forbavsede Pariseres Øjne.

Monte-Christo smilte ad den almindelige Forundring, og raillerede ugenert over den.

»Mine Herrer!« sagde han, »de vil tilstaa mig, at naar Mennesket har opnaaet en vis Grad af Rigdom, saa bliver Overfloden ham en vis Nødvendighed. Kun det, som vi ikke har, bliver da virkelig ønskværdigt, og saaledes har jeg gjort mig det til en Opgave stedse at søge det mest umulige. Jeg opnaar det ved Hjælp af to Midler, nemlig Penge og en bestemt Villie; saaledes anvender jeg for Eksempel den samme Udholdenhed for at tilfredsstille en Grille, som De, Hr. Danglars, for at bringe en Jernbanelinie i Stand, eller som De, Hr. de Villefort, for at faa et Menneske dømt til Døden, som Hr. Chateau-Renaud for at behage en Dame, og Hr. Morrel for at tæmme en Hest, som ingen andre kan styre. Der ser De for Eksempel disse to Fisk, af hvilke den ene er født halvtredsindstyve Mil fra St. Petersborg, den anden fem Mil fra Neapel. Er det ikke morsomt at se dem begge paa et Bord?«

Medens Gæsterne udtalte deres Forundring, som tiltog endnu mere, da Greven forklarede dem den Maade, paa hvilken disse to Fiske var blevne transporterede levende til ham, gjorde begge Cavalcantierne store Øjne, men var kloge nok til at tie.

»Hvad De fortæller os, Hr. Greve,« sagde Chateau-Renaud, »er meget beundringsværdigt; imidlertid maa jeg tilstaa at det, som jeg mest beundrer, er den Hurtighed, med hvilken De bliver betjent. Ikke sandt, Hr. Greve, det er kun fem Dage, siden De købte dette Hus?«

»Ganske rigtig,« svarede Monte-Christo.

»Nu er jeg vis paa, at det om otte Dage vil være fuldkommen forandret. Dersom jeg ikke tager fejl, saa havde dette Hus en anden Indgang, Gaarden var øde og brolagt, og nu frembyder den en skøn Græsplæne, omgivet af høje Træer.«

»Jeg ynder det grønne og Skyggen.«

»I Sandhed!« sagde Madame de Villefort. »Før kom man ind af en Dør, som vendte ud til Vejen, og jeg erindrer, Hr. Greve, at jeg kom ind af den Dør, den Gang jeg paa en saa højst vidunderlig Maade blev reddet.«

»Rigtig, Madame,« svarede Monte-Christo, »men jeg har foretrukket en Indgang, igennem hvilken jeg kunde se ud til Boulogneskoven.«

»Og det er udført i saa kort Tid?« raabte Morrel, »det er vidunderligt!«

»I Sandhed!« sagde Chateau-Renaud, »det er forunderligt at skabe et nyt Hus af et gammelt, og Huset var virkelig gammelt og uhyggeligt. Jeg erindrer at have beset det for et Par Aar siden, da min Moder havde i Sinde at købe det af Hr. de St. Meran.«

»Altsaa, De har købt det af Hr. de St. Meran?« spurgte Villefort.

»Det lader til det,« svarede Greven.

»Hvorledes — det lader til det? Ved De da ikke, af hvem De har købt det?«

»Paa Ære, nej! Slige Bagateller overdrager jeg til min Hushovmester.«

»Det har virkelig været ubeboet i ti Aar,« sagde Chateau-Renaud, »og det gjorde et meget uhyggeligt Indtryk med sine nedrullede Gardiner, sine tillukkede Døre og den græsbevoksede Stenbro. Dersom det ikke havde tilhørt den kongelige Prokurørs Svigerfader, saa kunde man have antaget det for et af hine berygtede Huse, i hvilke der er begaaet en eller anden stor Forbrydelse.«

Villefort, der endnu ikke havde rørt noget af de mange fyldte Vinglas, som stod for ham, greb nu et af dem og nedskyllede dets Indhold i et Drag.

Efter en kort Tavshed, udbrød Monte-Christo:

»Det er besynderligt Hr. Baron; men ogsaa jeg følte mig greben af den samme Tanke, da jeg første Gang traadte her

ind. Huset forekom mig saa skummelt, saa jeg vist ikke havde købt det, dersom min Hushovmester ikke allerede havde afsluttet Handelen. Sandsynligvis har den Skælm faaet gode Drikkepenge af Notaren.«

»Sandsynligvis!« stammede Villefort, idet han forsøgte at smile. »Men De kan tro mig, jeg har ingen Skyld deri. Hr. de St. Meran ønskede, at dette Hus, som udgør en Del af hans Datterdatters Medgift, skulde sælges, fordi han frygtede, at det skulde forfalde til en Ruin, dersom det endnu forblev ubeboet i nogle Aar.«

Ved disse Ord blegnede Morrel.

»Ja, der er især,« vedblev Monte-Christo, »et Værelse, som er betrukket med rødt Damask, og som tilsyneladende er meget simpelt, ligesom ethvert andet Værelse; men det forekom mig i høj Grad dramatisk, jeg ved ikke selv hvorfor.«

»Og hvorledes det?« spurgte Debray.«

»Kan man gøre sig Regnskab for en instinktmæssig Følelse?« sagde Monte-Christo. »Gives der ikke Steder, hvor man formelig indaander Sørgmodighed? — Hvorfor? — Man ved det ikke selv; ved en eller anden Ideforbindelse, ved en Erindring, som hidrører fra en anden Tid og et andet Sted. Dette Værelse erindrer mig paa en besynderlig Maade om Desdemona, som blev kvalt. Men i Sandhed, jeg maa vise Dem dette Værelse, eftersom Dineren nu er til Ende, derefter vil vi drikke Kaffe i Haven.«

Monte-Christo indbød sine Gæster til at følge sig. Madame de Villefort rejste sig, Greven ligeledes, og de øvrige fulgte Eksemplet.

Villefort og Madame Danglars blev et Øjeblik siddende som fastgroede til deres Pladser, og deres Blikke mødtes, ængstelige og spørgende.

»Hørte De?« spurgte Baronessen ham.

»Vi maa gaa!« sagde Villefort, idet han rejste sig og bød hende sin Arm.

Dreven af Nysgerrighed havde Gæsterne allerede spredt sig omkring i Huset; thi man antog med Rette, at Besøget ikke vilde indskrænke sig til dette Værelse, og at man ogsaa vilde bese den øvrige Del af disse gamle Mure, som Monte-Christo havde omskabt til et Palads. Greven mentede begge de Tilbageblevne, og da de var komne til, lukkede han Døren med et Smil, som, dersom hans Gæster havde forstaaet det, vilde have forskrækket dem meget mere end det Værelse, som de nu skulde træde ind i.

Man gennemløb nu virkelig hele Huset og besaa Værelserne, som var dekorerede i orientalsk Stil, og med den mest

udsøgte Pragt, samt prydede med alle Slags Vaaben og Malerier. Endelig kom man da til det meget omtalte Værelse.

Det frembød ikke nogen anden Besynderlighed, end at det uagtet det frembrydende Mørke ikke var belyst, og ikke var blevet betrukket, som alle de andre Værelser. Disse Aarsager var imidlertid tilstrækkelige til at give det et uhyggeligt Udseende.

»Hu!« raabte Madame de Villefort, »her er rædselsfuldt!«

Madame Danglars forsøgte at frembringe nogle Ord, som dog ingen hørte. Flere Bemærkninger krydsede hverandre, men alle var enige om, at Værelset med de røde Damaskes Betræk virkelig havde noget uhyggeligt ved sig.

»Ikke sandt?« sagde Monte-Christo, »se dog, hvor denne Seng er anbragt paa en forunderlig Maade, se hvor mørke og blodige Tapeterne ser ud, og disse to Pastelmalerier, som Fugtigheden har afbleget, ser ud, som om de med deres blege Læber og stirrende Øjne vilde sige: Jeg har set det!«

Villefort blev ligbleg, Madame Danglars sank ned paa en Stol ved Siden af Kaminen.

»O!« raabte Madame de Villefort lunefuld, »har De virkelig Mod til at sidde paa den Stol, paa hvilken Forbrydelsen maaske er begaaet?«

Madame Danglars sprang hurtig op.

»Det er endnu ikke alt!« sagde Monte-Christo.

»Og hvad er der da mere?« spurgte Debray, som havde bemærket Baronessens Ængstelighed.

»Ak ja, hvad er der mere?« spurgte Danglars, »thi jeg maa tilstaa, at jeg har endnu ikke set noget af Betydning. Og De, Hr. Cavalcanti?

»O!« svarede denne, »vi har Ugolinotaarnet i Pisa, Tassos Fængsel i Ferrara, og i Rumini, Francescos og Paolas Kammer.«

»Men denne lille Trappe har De endnu ikke set!« sagde Monte-Christo, idet han aabnede en skjult Dør i Tapetet, »betragt den engang og sig mig, hvad De synes om den.«

»En mørk Vindeltrappe!« sagde Chateau-Renaud.

»Jeg ved ikke,« sagde Debray, »om man bliver melankolsk af Deres Chiosvin, men vist er det, at dette Værelse ser mig mistænkeligt ud.«

Morrel var blevet tavs, efter at der var blevet talt om Valentines Medgift, han sagde ikke et Ord.

»Forestil Dem en Othello,« sagde Monte-Christo, »eller en Abbed Ganges, som i en mørk, stormfuld Nat stiger langsomt ned af en Trappe, betynget af en sørgelig Byrde, som han skynder sig at unddrage fra Menneskenes, om ikke fra Guds Øjne.«

Madame Danglars hang afmægtig ved Villefort.

»Hr. Greven fortæller os jo nogle forskrækkelige Historier, uden Tvivl i den Hensigt at faa os til at dø af Angst.«

»Ja.« sagde Villefort, »det er sandt, Hr. Greve, De forskrækker Damerne.«

»Men hvad er det dog?« spurgte Debray atter Madame Danglars.

»Intet, intet!« svarede hun med megen Anstrengelse. »Jeg trænger til frisk Luft, ikke andet.«

»Skal vi gaa ned i Haven?« spurgte Debray, idet han bød hende sin Arm og nærmede sig til den hemmelige Trappe.

»Nej!« raabte hun, »nej, jeg vil hellere blive her.«

»Er Deres Skræk virkelig alvorlig, Madame?« spurgte Monte-Christo.

»Nej, min Herre; men De har en Maade, hvorved De levendegør Indbildningskraften, saa den faar et Skin af Virkelighed.«

»Ja min Gud! Alt dette er jo kun Fantasibilleder, hvorfor kan vi ikke lige saa gerne forestille os dette Værelse som en god Husmoders, denne Seng med de purpurfarvede Gardiner som et Leje, der var besøgt af Gudinden Lucina? Og kan den hemmelige Trappe ikke være besteget af Lægen eller Ammen, for ikke at forstyrre Barselkonens vederkvægende Søvn? Eller kan ikke Faderen selv med det slumrende Barn — —«

I Stedet for at beroliges ved Skildringen af en saa fredelig Stue, udstødte Madame Danglars et dybt Suk og besvimede aldeles.

»Madame Danglars faar ondt!« stammede Villefort, »det er maaske bedst at bringe hende til sin Vogn.«

»Gode Gud!« raabte Monte-Christo, »og jeg har glemt min Flakon!«

»Jeg har min!« sagde Madame de Villefort.

»Ah!« raabte Monte-Christo idet han modtog den af hendes Haand og ved et flygtigt Blik overbeviste sig om, at den indeholdt en lignende Fluidum, som det, hvormed han havde opvækket Eduard af sin Afmagt.

»Ja!« mumlede hun, »jeg har benyttet det efter Deres Anvisning, og jeg tror med Held.«

Man havde bragt Madame Danglars ind i et Sideværelse. Monte-Christo lod en Draabe af den røde Vædske falde paa hendes Læber, og hun kom atter til Bevidsthed.

»Ak!« raabte hun, »hvilken skrækkelig Drøm!«

Villefort trykkede heftigt hendes Haand for at betyde hende, at hun ikke havde drømt.

Man søgte efter Hr. Danglars, der kun var lidet modtagelig for poetiske Indtryk, og som var gaaet ned i Haven,

hvor han gik og talte med Cavalcanti om en projekteret Jernbane fra Livorno til Florenz.

Monte-Christo syntes ganske utrøstelig over det skete; han bød Baronessen sin Arm og førte hende ned i Haven, hvor de traf Danglars, der sad mellem begge Cavalcantierne og drak sin Kaffe.

»Har jeg virkelig forskrækket Dem, Madame?« spurgte Greven.

»Nej, min Herre; men De ved, at de Indtryk, som man modtager, er afhængige af den Sindsstemning, i hvilken man befinder sig.«

Villefort gjorde sig Umage for at le.

»Og altsaa begriber De,« sagde hun, »at en Grille, et Hjernefoster, er tilstrækkeligt til at — —«

»Nu, De kan tænke derom, hvad De vil,« sagde Monte-Christo, »jeg er overbevist om, at der virkelig er begaaet en Forbrydelse her i Huset!«

»Tag Dem i Agt!« sagde Madame de Villefort, »vi har den kongelige Prokurør her.«

»Paa Ære,« svarede Monte-Christo, »da det netop træffer sig saa heldigt, saa vil jeg benytte Lejligheden til at afgive min Forklaring.«

»Deres Forklaring?« spurgte Villefort.

»Ja, og i Vidners Nærværelse.«

»Alt, hvad vi endnu har set,« bemærkede Debray, »vilde blive dobbelt interessant, dersom her virkelig var begaaet en Forbrydelse.«

»Ja, her har fundet en Forbrydelse Sted,« svarede Monte-Christo, »kom, Hr. de Villefort! Min Forklaring maa afgives for den kompetente Øvrighed, for at den kan være gyldig.«

Monte-Christo tog Baronessens Arm, og trak med det samme den kongelige Prokurør med sin hen til en Trægruppe, der paa Grund af sit Omfang udbredte den største Skygge.

De andre Gæster fulgte efter.

»Her paa dette Sted,« sagde Monte-Christo, idet han stampede med Foden mod Jorden, »her lod jeg grave og gøde, for at forfriske de gamle Træer; ved Gravningen fandtes her et Skrin eller rettere sagt Beslaget af et Skrin, og i samme et Skelet af et nyfødt Barn. Det antager jeg dog ikke at være noget Værk af Indbildningskraften.«

Monte-Christo følte, at Madame Danglars Arme bevægede sig krampagtig, og at Villefort sitrede.

»Et nyfødt Barn?« gentog Debray, »for Fanden, det lader til at blive alvorligt!«

»Naa,« sagde Chateau-Renaud, »jeg tog altsaa ikke fejl,

da jeg paastod. at Husene havde en Sjæl og et Ansigt ligesom Menneskene, saaledes at man paa dette Ansigt kan læse hvad der foregaar indvortes. Dette Hus havde et skummelt Udseende, det var fordi det havde Samvittighedsnag, som Følge af en begaaet Forbrydelse.«

»Og hvem siger, at det netop er en Forbrydelse, som har fundet Sted?« sagde Villefort med en sidste Anstrengelse.

»Hvorledes, at begrave et levende Barn i en Have, skulde det ikke være en Forbrydelse?« sagde Monte-Christo. »Hvorledes benævner De da en saadan Handling, Hr. Prokurør?«

»Hvem siger, at det er begravet levende?«

»Hvorfor skulde man have begravet det her, dersom det havde været dødt? Denne Have har jo aldrig været nogen Kirkegaard.«

»Hvilken Straf faar en Barnemorder her?« spurgte Major Cavalcanti enfoldig.

»Min Gud! Man gør ham simpelthen et Hoved kortere,« svarede Danglars.

»Naa, det koster Hovedet!« sagde Cavalcanti.

»Jeg tror det i det mindste. Ikke sandt, Hr. de Villefort?« spurgte Monte-Christo.

»Jo, Hr. Greve,« svarede denne med en Tone, der ikke havde noget menneskeligt ved sig.

Monte-Christo indsaa, at de to Personer, for hvilke han havde forberedt denne Scene ikke kunde taale mere, og da han nu ikke agtede at drive det videre, sagde han smilende:

»Men, mine Herrer! Vi glemmer jo Kaffen!«

Og han førte sine Gæster til Bordet, som var anbragt midt paa Græsplænen.

»I Sandhed, Hr. Greve,« sagde Madame Danglars, »jeg skammer mig ved at tilstaa min Svaghed; men Deres skrækkelige Historier har angrebet mig saa meget, saa jeg maa sætte mig.«

Og hun sank ned paa en Stol. Monte-Christo bukkede, nærmede sig til Madame de Villefort og sagde:

»Jeg tror, at Madame Danglars vil behøve Deres Flakon igen.«

Men førend Madame de Villefort havde nærmet sig til sin Veninde, havde den kongelige Prokurør hurtig hvisket til Baronessen:

»Jeg maa tale med Dem.«

»Hvornaar?«

»I Morgen.«

»Hvor?«

«Paa mit Bureau, i mit Kontor, det er det sikreste Sted.

»Jeg skal komme.«

»I dette Øjeblik nærmede Madame de Villefort sig til sin Veninde.

»Jeg takker, min Kære,« sagde Madame Danglars, idet hun forsøgte at smile, »jeg befinder mig bedre.«

TREDIE KAPITEL.

Tiggeren.

Da Aftenen var frembrudt, ytrede Madame de Villefort Ønsket om at vende tilbage til Paris, et Ønske som Madame Danglars, uagtet sit synlige Ildebefindende ikke havde vovet at fremsætte.

I Følge sin Kones Ytring gav Hr. de Villefort det første Signal til at bryde op. Han tilbød Madame Danglars en Plads i sin Vogn, for at hans Kone kunde have nogen Omsorg for hende. Hvad Danglars angik, saa var han saa fordybet i interessante Underholdninger med Hr. Cavalcanti, saa han ikke mærkede, hvad der foregik omkring ham.

Da Monte-Christo begærede Flakonen af Madame de Villefort, havde han bemærket, at hendes Mand nærmede sig til Madame Danglars, og endskønt Prokurøren havde talt saa sagte, saa Madame Danglars selv næppe kunde høre det, saa havde Greven dog af Omstændighederne gættet sig til, hvad han havde sagt.

Afrejsen gik nu for sig uden Forhindringer. Morrel, Debray og Chateau-Renaud satte sig til Hest, og begge Damerne besteg Villeforts Vogn. Danglars, der var ganske indtaget af Major Cavalcanti, indbød ham til at stige ind i sin Vogn. Andrea gik til sin Enspænder, der ventede ved Døren, og Tjeneren som efterlignede en engelsk Groom, besteg den store, graa Hest.

Andrea havde ikke talt meget ved Bordet, fordi han var en snu Krabat og naturligvis havde været bange for at begaa en eller anden Dumhed, i saa mange fornemme og indflydelsesrige Folks Nærværelse, hvortil endnu kom, at han ikke uden en vis uhyggelig Følelse havde bemærket den kongelige Prokurør blandt Bordgæsterne.

Senere havde Danglars beskæftiget sig med ham, idet han, paa Grund af Grevens Forekommenhed mod den stive Major og dennes noget tilbageholdne Søn, antog, at han havde at gøre med en rig Nabob, der var kommet til Paris for at hans eneste Søn skulde uddannes der. Han havde med ubeskriveligt Velbehag betragtet den store Diamant paa Mandens Fin-

ger; thi Majoren havde som en klog og erfaren Mand frygtet for, at der kunde foregaa et eller andet med disse Bankbeviser, og havde derfor straks omsat dem i værdifulde Genstande.

Efter Bordet havde Hr. Danglars under Paaskud af at tale om Industri og Rejser underholdt sig med Fader og Søn, og da disse Herrer var vidende om at der var aabnet en Kredit for dem hos Danglars paa 40.000 Francs, en Gang for alle for den ene af dem, og paa 50.000 aarlig for den anden, saa var de fulde af lutter Artighed og Huldsalighed mod Bankieren.

Han havde derfor med megen Fornøjelse hørt Cavalcanti sige:

»I Morgen, min Herre, vil jeg have den Ære at gøre Dem min Opvartning i Forretningssager.«

Og Bankieren havde svaret:

»Det skal være mig en Glæde at modtage Dem!«

Derpaa havde han, som vi ved, foreslaaet Major Cavalcanti, dersom han kunde finde sig i at skilles fra sin Søn saa længe, at ledsage ham til Hotel des Princes.

Cavalcanti svarede, at hans Søn allerede længe havde været vant til at føre sig alene, og havde derfor sin egen Ekvipage, de var ikke komne sammen, og det vilde derfor heller ikke medføre nogen Vanskelighed, at de kørte bort i forskellige Ekvipager.

Saaledes kørte Bankieren og Majoren sammen i en Vogn, og Danglars havde underveis stedse mere Lejlighed til at beundre denne Mands Økonomi, der desuagtet gav sin Søn en aarlig Rente af 50.000 Francs, hvilket lod forudsætte en Formue af omtrent 600.000 som Rentefond.

Andrea's Groom holdt imidlertid den utaalmodig stampende Hest med den venstre Haand og rakte Andrea Tømmen med den høire. Andrea greb Tømmen og satte sin Blanklæders Støvle paa Vogntrinet.

I dette Øieblik lagde en Haand sig paa hans Skulder og han vendte sig hurtig om i den Mening, at det var Greven af Monte-Christo eller Baron Danglars; men det var ingen af dem, det var en besynderlig Figur med et solbrændt skægget Ansigt og et Par gnistrende Øine. Et spottende Smil aabnede en Mund, der fremviste toogtredive hvide, skarpe Tænder, der havde Lighed med Ulvens eller Sjakalens.

Et rødtærnet Tørklæde var bundet om det graahaarede Hoved, en smudsig, forreven Overkjole bedækkede det store, magre, knokkelstærke Legeme, og den Haand, der lagde sig paa Andreas Skulder, forekom den unge Mand at være uhyre stor og bred.

Genkendte den unge Mand dette Ansigt ved sin Vognlygtes Skin, eller følte han sig blot truffet ved det modbydelige Syn, der fremstillede sig for ham? Vi kan endnu kun sige saa meget, at der foer en Gysen igennem ham, og han hurtig veg tilbage.

»Hvad vil De mig?« spurgte han.

»Undskyld mig, Borger!« sagde han og førte Haanden op til det røde Tørklæde. »Jeg gør Dem maaske Ulejlighed, men jeg har et Par Ord at tale med Dem.«

»Man tigger ikke om Aftenen,« sagde Tjeneren, idet han gjorde en Bevægelse for at skille sin Herre af med denne paatrængende.

»Jeg tigger heller ikke, min Dreng!« sagde den ubekendte med et saa spydigt Blik og et saa uhyggeligt Smil, at Tjeneren veg tilbage, »jeg ønsker kun at sige Herren et Par Ord i Anledning af en Kommission, som han gav mig for fjorten Dage siden.«

»Lad høre!« sagde Andrea, der imidlertid havde vundet saa megen Fatning, saa Tjeneren ikke bemærkede hans Forvirring. »Hvad vil De? — Tal — men hurtig!«

»Jeg vilde — jeg vilde,« sagde Manden med det røde Tørklæde ganske sagte, »jeg vilde ønske, at jeg ikke behøvede at gaa til Fods til Paris; jeg er meget træt, og da jeg ikke har faaet et saa godt Middagsmaaltid, som du, saa kan jeg nærme holde mig oprejst paa Benene.«

Den unge Mand følte sig ilde stemt ved denne fortrolige Tiltale.

»Men hvad vil De egentlig?«

»Ih nu, jeg vil have, at du skal lade mig stige op i din smukke Vogn og straks køre mig tilbage til Paris.«

Andrea blegnede, men svarede ikke.

»Naada! Er det saa forunderligt?« spurgte Manden med det røde Tørklæde med en trodsig og udfordrende Mine, »det er nu kun saadan et Indfald af mig, forstaar du, min kære Benedetto?«

Ved at høre dette Navn betænkte den unge Mand sig, nærmede sig til sin Tjener og sagde til ham:

»Denne Mand har virkelig et Ærinde fra mig og skal give mig Underretning. Gaa til Barrieren og tag en Kabriolet dèr, for at Du ikke skal komme for sildig.«

Tjeneren blev forundret, men adlød.

»Lad os i det mindste komme hen paa et mørkere Sted,« sagde Andrea.

»Aa, vær kun rolig for det,« sagde Manden med det røde Tørklæde, »kom du kun, saa skal jeg nok føre dig hen til et passende Sted.«

Og han tog Hesten ved Tøjlen og førte Vognen hen til et Sted, hvor man virkelig ikke kunde se, at han havde den Ære at tale med Andrea.

»Ja,« sagde Manden, »jeg har ikke talt til dig, for at have den Ære at køre i en smuk Vogn, nej, jeg er virkelig træt, og jeg har et og andet at tale med dig om.«

»Sid op!« sagde Andrea.

»Det var Skade, at det var mørkt; thi det vilde have set morsomt ud at se denne Tigger paa det brillante Vognsæde ved Siden af den elegantklædte Herre.

Andrea kørte rask fremad, ligetil det sidste Hus i Landsbyen, og talte undervejs ikke et Ord til sin Ledsager, der ligeledes forholdt sig tavs og gjorde sig det mageligt i Vognen.

Saa snart de var udenfor Auteuil, saa Andrea sig om, for at være sikker paa, at ingen kunde se eller høre dem, derpaa standsede han Hesten, lagde Armene overkors og sagde:

»Hvorfor forstyrrer De mig i min Ro?«

»Hvorfor har du Mistillid til mig, min Dreng?«

»Hvori har jeg haft Mistillid?«

»Hvad — du spørger derom? De vi skiltes ved Pont du Var, da sagde du, at du rejste til Piemont og Toskana, men der var ikke et sandt Ord deri; thi du rejste til Paris!«

»Og hvad kunde det skade?«

»Mig skadede det slet ikke, tværtimod, jeg haaber, at det skal blive mig til Nytte.«

»Naa — De spekulerer paa mig.«

»Ja, det var den rigtige Mening.«

»Men jeg siger Dem, Hr. Caderousse, at det er Uret af Dem.«

»Gaa nu ikke hen og ærgre dig, min Dreng, du maa dog først vide, hvad du har at ærgre dig over. Ser du, man bliver skinsyg af Ulykken. Jeg troede i Begyndelsen, at du gennemvandrede Piemont og Toskana, og var nødt til agere Facchino eller Cicerone for Livets Ophold, og jeg beklagede dig af Hjertets Grund, som jeg vilde have beklaget mit eget Barn. Du ved, jeg har altid kaldt dig: min Dreng!«

»Videre, videre!«

»Taalmodighed, Brushoved!«

»Naa, ja, bliv ved!«

»Og nu ser jeg dig pludselig som en fornem Herre med en elegant Klædning og en Vogn med Tjener. Hille en Ufærd! Du har vel opdaget en Guldmine eller tilkøbt dig et Vekselagentur?«

»De tilstaar altsaa at være misundelig?«

»Nej, jeg er tilfreds, saa veltilfreds, saa jeg vil gratulere dig, min lille Ven, men da jeg ikke er videre anstændig

klædt. saa har jeg taget Forsigtighedsregler for ikke at kompromittere dig.«

»Deilige Forsigtighedsregler. De styrter lige løs paa mig i min Tjeners Nærværelse!« raabte Andrea.

»Ih, hvad skal jeg gøre, kære Barn? Jeg styrter løs paa dig, naar jeg ser dig. Du har en dejlig Hest og et let Køretøj, du kommer altsaa hurtig frem, og hvis jeg ikke havde truffet dig i Dag, saa havde jeg maaske været i Fare for slet ikke mere at træffe dig.«

»De ser da, at jeg skjuler mig ikke.«

»Du er meget lykkelig, og jeg vilde ønske, at jeg kunde sige ligesom du; jeg maa skjule mig, men du har genkendt mig,« tilføjede Caderousse med et hæsligt Smil, »Du er ædelmodig!«

«Naa hvad vil De mig?« spurgte Andrea.

»Du siger ikke mere du til mig, Benedetto; det er ikke kønt af en gammel Kammerat. Tag dig i Agt, du vil gøre mig vred.«

Denne Trusel tæmmede den unge Mand, han erkendte sin forhenværende Kammerats Magt over sig og satte sin Hest i Trav.

»Det er ikke smukt af dig, Caderousse, at opføre dig saaledes mod en gammel Kammerat, som du siger; du er fra Marseille, og jeg —«

»Naa, nu ved du altsaa, hvem du er?«

»Nej. Jeg er opdraget i Korsika. Du er gammel og stivsindet, jeg er ung og letsindig. Folk som vi maa ikke true hinanden; al Ting maa afgøres paa en venskabelig Maade. Er det min Skyld at Skæbnen vedbliver at forfølge dig, medens den er gunstig mod mig?«

»Naa, saa Skæbnen er altsaa virkelig gunstig imod dig? Det er altsaa ingen laant Vogn og ingen laant Tjener? — Naa, saa meget bedre!« sagde Caderousse med et begærligt Blik.

»Aa, det ser og ved du jo meget godt, siden du overfalder mig,« sagde Andrea, der atter fattede Mod »dersom jeg havde saadan et rødt Tørklæde om Hovedet og saadanne Pialtede Klæder og forrevne Sko, som du, saa vilde du vist ikke saa let have genkendt mig.«

»Der ser man, at du miskender mig, min Dreng; men du har Uret og nu, da jeg har genfundet dig, saa er der jo ikke noget i Veien for, at jeg kan blive ligesaa velklædt som enhver anden, eftersom jeg kender dit gode Hjerte. Naar du har to Kjoler, saa giver du mig den ene, ligesom jeg har delt min Suppe med dig, naar du var sulten.«

»Det er sandt!« sagde Andrea.

»Og hvor du kunde spise. Har du endnu lige saa god Appetit?«

»Aa ja!« svarede Andrea.

»Men hvor kommer du til at spise til Middag hos den Prins, som du kommer fra?«

»Det er ingen Prins, det er en Greve.«

»Er han rig, hvad?«

»Ja, men kom ikke til ham, han er ikke let at komme til Rette med.«

»Vær ubekymret, jeg vil ham ikke noget. Du skal faa Lov til at beholde ham ganske alene. Men,« tilføjede Caderousse med et ejendommeligt hæsligt Smil, »derfor maa du give noget, du forstaar mig vel?«

»Naa, hvad vil du da have?«

»Jeg tror, at jeg kunde komme ud af det med Hundrede Francs om Maaneden.«

»Med Hundrede Francs?«

»Javel, men det vilde blive knapt, det kan du nok begribe, derimod vilde jeg være meget lykkelig med halvandet Hundrede.«

»Du skal faa to Hundrede!« svarede Andrea.

Og han trykkede ham ti Louisd orer i Haanden.

»Tak!« sagde Caderousse.

»Meld dig den første i hver Maaned hos Portneren, saa vil han betale dig lige saa meget.«

»Nej, nu beskæmmer du mig virkelig.«

»Hvorledes det?«

»Idet du sætter mig i Forbindelse med dine Tjenestefolk. Nej, jeg vil kun have at bestille med dig alene.«

»Velan da, saa kom til mig selv, og saa længe jeg faar mine Renter, saa skal du ogsaa faa dine.«

»Naa, jeg ser da at jeg ikke har taget fejl af dig. Du er en brav Knøs, og det er en Velsignelse, naar Lykken træffer saadanne Folk som du. Men fortæl mig dog lidt om din Lykke.«

»Hvad kommer det dig ved?«

»Naa, nu igen Mistillid!«

»Nuvel, jeg vil sige dig det. Jeg har fundet min Fader.«

»En rigtig Fader?«

»For Pokker, ja, saa længe han betaler —«

»Saa vil du antage ham, det forstaar sig. Og hvad hedder den Fader?«

»Major Cavalcanti.«

»Og han er fornøjet med dig?«

»I det mindste synes det saaledes.«

»Og hvem har hjulpet dig til denne Fader?«

»Greven af Monte-Christo.«

»Ham, som du kommer fra?«

»Javel!«

»Hør, sig mig en Gang, kunde du ikke ogsaa anbringe mig hos ham som en Slægtning?«

»Jeg skal tale med ham derom. Men hvad vil du tage dig for imidlertid?«

»Naa, det er kønt af dig, at du vil tænke derpaa,« sagde Caderousse.

»Da du interesserer dig saa meget for at erfare mine Forhold, saa tænker jeg vel at kunne spørge dig om dine.«

»Du har Ret! Jeg vil leje mig et Værelse i et anstændigt Hus, jeg vil klæde mig ordentlig, lade mig barbere og gaa i Kaffehusene for at læse Aviserne. Om Aftenen vil jeg gaa til Komedie og gøre mig Umage for at se ud som en Borger, der lever af sine Rentepenge. Se, det er nu min Plan.«

»Naa, det er meget godt. Naar du udfører den Plan og bærer dig klogt ad, saa kan al Ting gaa meget godt.«

»Og hvad tænker du at blive? Maaske Pair af Frankrig?«

»Hvem kan vide det?«

»Major Cavalcanti er det maaske allerede; men uheldigvis er Pairværdigheden ikke arvelig.«

»Ingen Politik, Caderousse, og da du nu har faaet, hvad du vilde have, og vi er komne til Maalet, saa spring af Vognen og forsvind!«

»Nej, det gaar ikke, kære Ven.«

»Hvorfor?«

»Men betænk dog, et rødt Tørklæde om Hovedet, næsten barbenet, ingen Legitimationspapirer og ti Louisdorer i Lommen; ikke at tale om de to Hundrede Francs, som jeg havde hos mig i Forvejen, man vil ufejlbarlig arrestere mig, naar jeg kommer til Barrieren. For at retfærdiggøre mig, vilde jeg da blive nødt til at sige, at du havde givet mig disse Penge; det vilde give Anledning til Undersøgelser og Forhør, man vilde faa at vide, at jeg havde forladt Toulon uden at tage Afsked, og jeg vilde blive ført fra den ene Brigade til den anden, lige til Middelhavet. Saa vilde jeg igen ganske ligefrem blive Nummer 106, og saa god Nat Borger og Rentepenge. Nej, min Søn, jeg foretrækker at blive pænt i Hovedstaden.«

Andrea rynkede Panden.

Major Cavalcantis formentlige Søn var imidlertid ikke raadvild. Han betænkte sig et Øjeblik, kastede et hurtigt spejdende Blik omkring sig, lod derpaa sin Haand glide ned i en Sidelomme og begyndte at lege med Grebet af en Lommepistol.

Imidlertid trak Caderousse, der bestandig havde holdt Øje med sin Kammerat, en lang spansk Kniv frem, som han bar hos sig for paakommende Tilfældes Skyld.

Som man ser, var disse to Venner hinanden værdige, og de forstod ogsaa hinanden. Andreas Haand kom ud af Lommen igen, uden at prøve noget Angreb, og han gav sig til at stryge sit rødlige Skæg.

»Godt, Caderousse,« sagde han, »du vil blive lykkelig!«

»Jeg vil gøre alt, hvad der er mig muligt,« sagde den forhenværende Gæstgiver fra »Pont du Garde«, idet han stak sin Kniv op i Ærmet.

»Lad os altsaa køre ind til Staden,« sagde Andrea, »men hvorledes vil du passere Barrieren, uden at opvække Mistanke? Jeg synes, at i din Dragt risikerer du mere ved at komme kørende, end ved at gaa til Fods?«

»Vent lidt, saa skal du se!«

Og han tog Kuskefrakken med den store Krave, som Tjeneren havde ladet ligge i Vognen, og kastede den om sig, derpaa tog han Cavalcantis Hat og satte den paa sit Hoved, og havde nu Udseende af en Tjener, hvis Herre selv kører.

»Og saa skal jeg altsaa køre barhovedet?« spurgte Andrea.

»Ih hvad, det blæser saa stærkt, saa Vinden nok kan have blæst din Hat af.«

»Naa, lad os faa Ende paa det!« sagde Andrea.

»Ja, hvem opholder dig! Det er da vistnok ikke mig?«

»Stille!« sagde Andrea.

Man kom forbi Barrieren uden nogen Forhindring.

Ved den første Tværgade holdt Andrea, og Caderousse steg ud.

»Giv mig nu min Tjeners Frakke og min Hat?« sagde Andrea.

»Naada!« svarede Caderousse, »du vil da vel ikke have, at jeg skal gaa og forkøle mig?«

»Og jeg da?«

»Du er ung, men jeg begynder at blive gammel. Farvel, Benedetto!«

Og han forsvandt i en Tværgade.

»Åk!« sukkede Andrea. »Man kan ikke være fuldkommen lykkelig i denne Verden.«

FJERDE KAPITEL.

En huslig Scene.

De tre unge Mænd, Morrel, Chateau-Renaud og Debray, forlod hverandre paa Ludvig den Femtendes Plads.

Morrel og Chateau-Renaud kom sandsynligvis snart til deres Hjem, men det var ikke Tilfældet med Debray. Fra Louvre anslog han Vejen til venstre, red hurtig over Karusselpladsen, kom gennem Gaden St. Roch til Gaden Michodiere, og befandt sig ved Hr. Danglars' Dør, i samme Øjeblik som Hr. de Villeforts Vogn, i hvilken Baronessen sad, holdt stille for samme Dør.

Prokurøren og hans Kone var allerede stegne ud.

Da Debray var velbekendt i Huset, gik han først ind, gav sin Hest til en Tjener, ilede derpaa til Vognen og bød Madame Danglars sin Arm, for at ledsage hende til sine Værelser. Saa snart Døren var lukket, og Baronessen og Debray var alene i Gaarden, udbrød Debray:

»Hvad fejler De, Hermine? Og hvorledes kunde De føle Dem saa angrebet ved den Historie, eller rettere sagt den Fabel, som Greven fortalte?«

»Fordi jeg netop var ilde til Mode i Aften, min Ven, svarede Baronessen.

»Nej, Hermine, det kan De ikke faa mig til at tro. De var tværtimod i meget godt Humør, da vi kom til Greven. Hr. Danglars var lidt gnaven, det er sandt, men jeg ved, at De ikke bryder Dem meget derom. Der maa være nogen, som har gjort Dem noget imod. Sig mig det, De ved, at jeg taaler ikke, at man fornærmer Dem.«

»De tager fejl, Lucien, jeg forsikrer Dem, det er saaledes som jeg siger, og det er ikke Umagen værd at tale derom.«

Debray lod sig foreløbig nøje med den Forklaring og afventede et belejligere Øjeblik, naar han enten kunde gentage Spørgsmaalet eller maaske faa en frivillig Tilstaaelse.

Ved Stuedøren traf Baronessen sin Kammerpige Cornelia.

»Hvad foretager min Datter sig?« spurgte Madame Danglars hende.

»Hun har læst hele Aftenen, og er derpaa gaaet til Sengs.«

»Men jeg synes dog, at der er nogen, som spiller Piano?«

»Det er Louise d Armilly, som spiller for Frøken Danglars.«

»Det er godt,« sagde Madame Danglars, »nu maa De være mig behjælpelig med mit Nattoilette.«

De gik ind i Sovekammeret.

Debray gjorde sig det bekvemt i en Lænestol, og Madam Danglars gik ind i sit Toiletværelse med Kammerjomfruen.

»Min kære Lucien!« sagde Madame Danglars gennem Døren, »De beklager Dem endnu stedse over, at Eugenie er meget ordknap imod Dem?«

»Madame!« svarede Lucien, idet han legede med Baronessens Skødehund, der erkendte hans Egenskab som Ven af Huset, og udviste ham Tusinde Kærtegn; »jeg er ikke den eneste, som beklager sig derover, jeg tror endogsaa at have hørt Hr. de Morcerf beklage sig for Dem, over at han ikke kan faa et Ord ud af sin Forlovede.«

»Det er sandt,« sagde Madame Danglars, »men jeg tror dog at det snart vil forandre sig, og at De en skøn Dag vil se Eugenie træde ind i Deres Værelse.«

»I mit Værelse?«

»Ja, det vil sige i Ministerens.«

»Og i hvilken Anledning?«

»For at bede Dem om at skaffe sig Engagement ved Operaen. Jeg har endnu aldrig set en saadan Forkærlighed for Musik. Det er meget latterligt for en Person af Stand.«

Debray smilede og sagde:

»Velan, lad hende, med Deres og Baronens Tilladelse, kun komme, saa skal vi nok søge at skaffe hende et Engagement, som kan være hende værdigt, omendskønt vi ikke er rige nok til at belønne et saa skønt Talent værdigt.«

»Nu kan De gaa, Cornelia,« sagde Madame Danglars, »jeg behøver Dem ikke mere.«

Cornelia bortfjernede sig, og straks derefter kom Baronessen i et henrivende Neglige, ud fra sit Kammer og gav sig derpaa halvt drømmende til at klappe den lille Hund.

Lucien betragtede hende nogle Øjeblikke i Tavshed og begyndte derpaa atter at spørge:

»Ikke sandt, Hermine,« sagde han, »der er noget, som har saaret Dem? Vær nu oprigtig imod mig?«

»Nej, aldeles intet!« svarede Baronessen.

Og dog kunde hun ikke forhindre det tunge Aandedræt, hun rejste sig og saa sig i Spejlet.

»Jeg ser jo forskrækkelig ud i Aften,« sagde hun.

Debray rejste sig smilende for at berolige hende over dette Punkt, da Døren i det samme aabnedes, og Danglars traadte ind. Debray satte sig igen. Ved den Lyd, som Dørens Aabning foraarsagede, saa Madame Danglars sig om og betragtede sin Mand med en Forundring, som hun ikke engang søgte at dølge.

»God Aften, Madame! God Aften, Hr. Debray!« sagde Bankieren.

Baronessen troede uden Tvivl, at dette uventede Besøg havde til Hensigt at udslette de bitre Ord, som Baronen i Dagens Løb havde talt.

Hun paatog sig en alvorlig Mine, og uden at svare sin Mand et eneste Ord vendte hun sig til Debray og sagde:

»Læs dog noget for mig, Hr. Debray!«

Debray, hvem Baronens Indtrædelse lod til at have foruroliget, fattede sig straks, da han saa, at Baronessen var rolig, og rakte Haanden ud efter en Bog.

»Undskyld!« sagde Baronen, »den lange Nattevaagen skader Dem, Madame; Klokken er straks elleve, og Hr. Debray har desuden en lang Vej hjem.

Debray var højlig forundret; thi endskønt Danglars talte i en fuldkommen rolig og høflig Tone, saa fremskinnede der dog en fast og usædvanlig Beslutning gennem denne Rolighed, og det var at optræde med Bestemthed mod sin Kones Villie. Baronessen var ogsaa meget overrasket og ytrede sin Forundring ved et Blik, der vilde have givet hendes Mand Stof til Eftertanke, dersom han ikke havde haft travlt med at betragte en Avis, saa det stolte Blik blev anvendt forgæves og forfejlede ganske sin Virkning.

»Hr. Lucien!« sagde Baronessen, »jeg maa sige Dem, at jeg sporer ikke den ringeste Lyst til at sove, at jeg endnu har meget at sige Dem i Aften, og at De endnu maa tilbringe en stor Del af Natten her for at høre det.«

»Som De befaler!« svarede Lucien Debray koldblodig.

»Men, min kære Hr. Debray,« begyndte Baronen paany, »jeg beder Dem, plag ikke Dem selv i Nat med at høre paa min Kones Daarskaber; thi De kan lige saa godt høre dem i Morgen. Jeg har, med Deres Tilladelse, forbeholdt mig at aftale nogle vigtige Sager med min Kone i Aften.«

Denne Gang var Meningen saa tydelig og ligefrem, saa det afvæbnede baade Lucien og Baronessen. De betragtede hinanden, som om de gensidig søgte Understøttelse hos hinanden mod dette Angreb, men Ægtemandens uimodstaaelige Magt sejrede.

»Tro kun ikke, at jeg vil jage Dem bort, min kære Debray,« vedblev Baronen, »paa ingen Maade. En uforudset Omstændighed tvinger mig til at tale med Baronessen endnu i Aften, det er noget, som forøvrigt sker saa sjældent, saa man vel næppe kan fornægte mig det.«

Debray fremstammede nogle Ord og anbefalede sig.

Da Døren var lukket efter ham, sagde han ved sig selv:

»Det er utroligt, hvor let disse Ægtemænd, som vi dog finder saa latterlige, kan faa Magten over os.«

Da Debray var gaaet, tog Danglars Plads, lukkede den

opslaaede Bog, paatog sig en dristig Mine og legede med Hunden, der imidlertid slet ikke nærede den samme Godhed for ham, som for Debray, men vilde bide ham. Han greb den derfor i Nakken og kastede den hen paa en Sofa ved den anden Side af Værelset.

Dyret tudede og krøb bagved en af Sofapuderne, hvor den snart blev liggende stum og ubevægelig, forundret over den uvante Behandling.

»Ved De, min Herre,« sagde Baronessen uden at forandre en Mine, »at De gør store Fremskridt, i Almindelighed plejer De kun at være raa, men i Aften er De grov.«

»Det er fordi jeg i Aften er i endnu slettere Humør end ellers.«

Hermine betragtede ham med den dybeste Foragt. Et saadant Blik plejede ellers at bringe den hovmodige Danglars ud af Fatning, men han syntes slet ikke at bemærke det.

»Hvad bryder jeg mig om Deres daarlige Humør?« svarede Baronessen opbragt over sin Mands Ligegyldighed. »Behold det hos Dem selv eller lad det gaa ud over Deres lønnede Betjente, hvad angaar det mig?«

»Paa ingen Maade,« svarede Danglars, »jeg vil ikke følge Deres Raad. Mine Betjente er brave Folk, som hjælper mig til at forøge min Formue, og som jeg aldeles ikke lønner efter Fortjeneste, dersom jeg skulde vurdere dem i Forhold til, hvad de indbringer; derfor vil jeg ikke ivre mig imod dem, men derimod dem, som fraadser ved mit Bord, som spolerer mine Heste og ødelægger min Kasse.«

»Og hvem er det, som ødelægger Deres Kasse,« spurgte Baronessen. »Forklar Dem tydeligere, hvis jeg tør bede.«

»Aa, vær De kun rolig, dersom jeg taler i Gaader, saa stoler jeg paa, at De ikke vil være længe om at gætte dem. De Folk, som ødelægger min Kasse, er de, der i en Time skiller mig af med 700,000 Francs.«

»Jeg forstaar Dem ikke, min Herre,« sagde Baronessen, idet hun søgte at skjule sin Stemmes Usikkerhed og sit Ansigts Rødme.

»De forstaar mig saamænd meget godt, men dersom De maaske ikke vil forstaa, saa vil jeg sige Dem, at jeg har tabt 700,000 Francs ved de spanske Laan.«

»Vil man se!« raabte Baronessen haanleende. — »Og det Tab vil De formodentlig gøre mig ansvarlig for?«

»Ja hvorfor ikke?«

»Hvad behager? Er det min Skyld, at De har tabt den Sum?«

»Ja, min er det paa ingen Maade.«

»Min Herre!« sagde Baronessen vred. »Jeg har en Gang

for alle sagt Dem, at De ikke skulde tale til mig om Deres Pengeanliggender, det er et Sprog, som jeg ikke kender, jeg har aldrig hørt det, hverken hos mine Forældre eller hos min første Mand.«

»Det tror jeg gerne,« svarede Danglars, »eftersom ingen af dem ejede en Skilling.«

»Saa meget mindre skøtter jeg om at høre Deres idelige Børssnak, hvormed De sønderriver mine Øren fra Morgen til Aften. Denne Klang af Penge, som man tæller og atter tæller, er mig forhadt, og kun Deres Stemme kan være mig endnu ubehageligere.«

»Virkelig? Det var dog besynderligt,« sagde Danglars. »Og jeg, som troede, at De tog den mest levende Andel i mine Pengeomsætninger?«

»Jeg? Hvem har bragt Dem paa den latterlige Tanke?«

»De selv!«

»Jeg?«

»Ja netop!«

»Jeg gad dog vide, ved hvilken Lejlighed det skulde have været?«

»Det kan jeg snart sige Dem. I Februar Maaned var De den første, som talte til mig om de haitiske Fonds. De havde drømt, at et Skib løb ind i Havnen ved Havre og bragte Efterretning om, at der vilde ske en Udbetaling, som man havde troet at maatte opgive Haabet om. Jeg kendte Deres klarsynede Drømme, og købte underhaanden alle haitiske Papirer og vandt derved 400,000 Francs, af hvilke jeg gav Dem 100,000. De anvendte Dem, som De vilde, og det kommer ikke mig ved. I Marts var der Tale om Bevillingen til et Jernbaneanlæg. Tre Selskaber frembød lige gode Garantier. De sagde mig, at Deres Instinkt — og endskønt De paastaar, at De hader alle Spekulationer, saa tiltror jeg Dem dog i visse Henseender et fuldkommen udviklet Instinkt — De sagde mig altsaa, at Deres Instinkt spaaede Dem, at det sydlige Selskab vilde faa Privilegiet. Jeg skrev mig altsaa for to Trediedele af Aktiebeløbet. Privilegiet tilhaldt virkelig dette Selskab, Aktierne steg, som De havde forudsagt, til den tredobbelte Værdi, og jeg indkasserede en Million, hvoraf De nu 200,000 Francs under Navn af Naalepenge. Hvorledes har De anvendt disse 200,000 Francs? Det angaar heller ikke mig.«

»Men hvad er da egentlig Deres Mening med alt dette?« raabte Baronessen sitrende af Harme og Utaalmodighed.

»Taalmodighed, Madame. Nu kommer det.«

»Hvilken Lykke!«

»I April var De til Middag hos Ministeren, man talte om

Spanien, og De hørte en hemmelig Samtale, som angik Don Carlos' Fordrivelse; jeg købte spanske Papirer, han blev virkelig forjaget, og jeg vandt 600.000 Francs den Dag, da Carl den Femte gik tilbage over Bidossoa. Af disse 600.000 Francs fik De 50.000, og denne Sum har De ogsaa anvendt efter Behag, uden at jeg forlanger noget Regnskab derfor, men det er alligevel sandt, at De i Aar har faaet 500,000 Livres!«

»Naa — og hvad saa min Herre?«

»Ja, det er netop det, saa begyndte det at gaa tilbage.«

»I Sandhed! De har en Maade at udtale Dem —«

»Naar De kun forstaar det, saa er det nok. For tre Dage siden havde De en politisk Samtale med Hr. Debray, og troede at kunne udlede af hans Ord, at Don Carlos var trængt ind i Spanien. Nu solgte jeg alle mine Papirer. Efterretningen udbredte sig, og jeg solgte ikke mere, men jeg gav bort. Den følgende Dag viste det sig, at Efterretningen var falsk, og ved denne falske Efterretning tabte jeg 700,000 Francs.«

»Og saa?«

»Ih nu! Da jeg har givet Dem en Fjerdedel af min Gevinst, saa maa De erstatte mig en Fjerdedel af mit Tab. Fjerdedelen af 700.000 Francs er 175.000.«

»Nej, det gaar for vidt! Desuden indser jeg ikke, hvorledes De kan indblande Hr. Debrays Navn i denne Historie?«

»Fordi at De, dersom De tilfældigvis ikke har de 175 000 Francs som jeg forlanger, kan laane dem af Deres Venner, og Hr. Debray er en af Deres Venner.«

»Fy!« sagde Baronessen.

»Madame! Ingen Fagter, ingen Skrigen, ingen Komedie! Dersom De ikke vil tvinge mig til at sige Dem, at jeg meget godt kan se Hr. Debrays Haanlatter over de 500,000 Francs, som De har givet ham, og han siger til sig selv, at han har opdaget det, som de dueligste Spillere endnu ikke har opdaget, nemlig et Lykkespil, i hvilket man vinder, uden at vove, og hvor man ikke taber noget, naar man taber.«

Baronessen var rasende.

»Elendige!« raabte hun »Kan De vove at sige, at De ikke vidste, hvad De nu bebrejder mig?«

»Jeg siger hverken, at jeg vidste eller ikke vidste, jeg siger Dem kun: Betragt min Opførsel i de fire Aar i hvilken De ikke mere har været min Kone, og jeg ikke Deres Mand, og De vil se, at den stedse har været konsekvent. Nogen Tid førend vort Brud ønskede De at studere Musiken med den bekendte Barytonist, der optraadte med saa megen Lykke paa det italienske Teater, og jeg vilde studere Dansen med den

berømte Londoner-Danserinde. Det kostede, saavel for Dem som for mig, omtrent 100,000 Francs. Jeg har ikke talt derom, fordi der maa være en Overensstemmelse i en Husholdning. 100,000 Francs er heller ikke for meget for at en Mand og en Kone kan lære Musik og Dans fra Grunden. Men De blev snart ked af Sangen og fik det Indfald at vilde studere Diplomati med Indenrigsministerens Sekretær. Naa — saa længe De betaler af Deres egen Kasse, saa bryder jeg mig ikke derom, studer kun væk. Men nu mærker jeg, at det gaar ud over min Kasse, og at Deres Læretimer kan koste mig 700,000 Francs om Maaneden. Stop, Madame! Det kan ikke blive saaledes ved. Enten maa Diplomaten give sin Undervisning gratis, og saa vil jeg taale ham, eller han maa ikke mere komme indenfor mine Døre. Forstaar De, Madame?«

»Nej, det er for meget!« raabte Hermine forbitret. »De har forlængst overskredet Sømmelighedens Grænser.«

»Men,« svarede Danglars, »jeg ser med Fornøjelse, at De heller ikke er bleven indenfor disse Grænser, og at De frivillig hylder Lovens Grundsætning: »Konen bør følge sin Mand.«

»Fornærmelser!«

»De har Ret! Vi vil ikke lade os henrive, men tale fornuftigt. Jeg har aldrig blandet mig i Deres Anliggender, uden til Deres Fordel, gør De ligesaa. Min Kasse angaar ikke Dem, siger De; naa, saa brug Deres, som De vil, og bryd Dem ikke om hverken at fylde eller tømme min. Hvem ved desuden, om det ikke er et politisk Kneb, om Ministeren ikke maaske er rasende over at se mig paa Oppositionens Bænk, og saaledes er bleven enig med Hr. Debray om at ødelægge mig?«

»Hvor det lyder sandsynligt!«

»Ja vist! Hvornaar har man hørt Mage? En falsk Telegrafdepesche — det er jo næsten en Umulighed! Ganske modsatte Tegn fra de to sidste Telegrafer. Det synes virkelig at være beregnet paa mig.«

»Min Herre!« sagde Baronessen noget sagtmodigere, »De ved, at Telegrafisten er afskediget, og at man endogsaa talte om at anlægge Sag imod ham, ja at der var udstedt Arrestbefaling imod ham, og at han kun undgik den ved en hurtig Flugt, hvilken enten beviser hans Dumhed eller hans Skyldighed. Det Hele er en Fejltagelse.«

»Ja, en Fejltagelse, som Tosserne har let af, men som har skaffet Ministeren en urolig Nat, har ladet de Herrer Statssekretærer beskrive en Mængde Papir, og som har kostet mig 700,000 Francs.«

»Men, min Herre,« sagde Hermine pludselig, »dersom

alt dette hidrører fra Hr. Debray, hvorfor siger De det saa til mig, og ikke til ham?«

»Kender jeg Hr. Debray?« raabte Danglars. »Eller vil jeg kende ham? Vil jeg vide, at han giver Raad? Spekulerer jeg? Nej det er Dem, der har gjort alt dette og ikke mig!«

»Men jeg synes dog, at De benytter disse Raad?«

Danglars gjorde et Skuldertræk.

»Dumme Skabninger, disse Fruentimmer, som tror, at de ret er noget stort, naar de har gennemført et Par Intriger saaledes, saa de ikke er blevne bekendte over hele Paris; men de skulde tænke paa at skjule deres Udskejelser for deres Mænd, hvilket dog er Kunstens A B C. Hvad mig angaar, Madame, saa ser jeg, og har set. I seksten Aar har De maaske skjult nogle Tanker for mig, men ikke et Skridt, ikke en Handling. Intet af Deres Fejltrin er blevet skjult for mig, medens De glædede Dem over Deres Snildhed og troede at bedrage mig. Men hvad er Følgen deraf? — den, at der, takket være min formentlige Uvidenhed, ikke har været en af Deres Venner ligefra Hr. de Villefort til Hr. Debray, som ikke har respekteret mig eller betragtet mig som Herre i Huset. Jeg tillader Dem at gøre mig forhadt, men jeg vil forhindre, at De skal gøre mig Skam, og i Særdeleshed forbyder jeg Dem at gøre mig latterlig.«

Saa længe Navnet Villefort endnu ikke var udtalt, beholdt Baronessen nogenlunde sin Fatning, men ved dette Navn blegnede hun, sprang op, og udstrakte Armen, som for at besværge et Spøgelse. Hun nærmede sig et Par Skridt mod sin Mand, som for at fravriste ham Traaden til den Hemmelighed, som han enten ikke kendte, eller som han i Følge sit ondskabsfulde, beregnende Væsen ikke vilde udtale.

Hr. de Villefort? Hvad vil De sige dermed?«

»Jeg vil sige,, Madame, at Deres første Mand, Hr. de Nargonne, er død af Sorg eller af Ærgrelse, fordi han indsaa at han ikke kunde faa Ret over en kongelig Prokurør, og fordi han fandt Dem i velsignede Omstændigheder, da han havde været fraværende i ni Maaneder. Jeg er brutal; det ved jeg, og jeg roser mig endogsaa deraf; thi det er et Held for mig i mine Forretninger. Hvorfor dræbte Deres Mand sig selv, i Stedet for at dræbe en anden? Fordi han ikke havde nogen Formue at redde, men jeg har Forpligtelser mod min Formue. Ved min Associe, Hr. Debray, taber jeg 700,000 Francs, lad ham bære en Del af Tabet, og vi kan vedblive Forretningen. Debray er jo en fortræffelig Mand, naar hans Efterretninger er rigtige, men naar de ikke er det, saa er enhver anden bedre end han.«

Madame Danglars var tilintetgjort, forgæves søgte hun

at gøre endnu en Kraftanstrengelse for at besvare dette sidste Angreb. Hun sank ned paa en Stol, idet hun tænkte paa Villefort, paa Scenen ved Middagsbordet og paa de besynderlige Sammentræf af Genvordigheder, som i nogle Dage havde hjemsøgt hendes Hus og bragt Uenighed i den ellers saa rolige Tilstand.

Danglars saa ikke engang til hende, omendskønt hun syntes at være hensunken i en fuldkommen Afmagt. Uden at sige et Ord forlod han Sovekammeret og gik til sit Værelse, saa at Baronesse Danglars, der vaagnede af sin halve Besvimelse, troede, at have haft en hæslig Drøm.

FEMTE KAPITEL.

Giftermaalsplaner.

Dagen efter dette Optrin kom Debray ikke til den sædvanlige Tid, som han ellers plejede at vælge for i forbigaaende at aflægge Baronessen et kort Besøg.

Paa denne Tid, det vil sige, da Klokken var henimod halv et, forlangte Madame Danglars sin Vogn og kørte ud.

Danglars havde imidlertid siddet bagved et Gardin og luret paa denne Udfart, som han havde ventet. Han gav Ordre til, at man skulde underrette ham om Baronessens Ankomst, saa snart hun kom hjem, men Klokken to var hun endnu ikke kommen. Han forlangte sine Heste og begav sig til de Deputeredes Kammer, hvor han anmeldte sig for at tale imod Budgettet.

Om Eftermiddagen var Danglars beskæftiget i sit Kabinet med at aabne Breve. Han blev stedse mere fortrædelig, opskrev Talrækker og modtog Besøg, hvoriblandt Major Cavalcanti, der kom paa den Tid, som han den forrige Dag havde bestemt for at gøre Forretninger med Bankieren.

Under Opholdet i de Deputeredes Kammer havde Danglars røbet tydelige Tegn paa indre Bevægelse, og var optraadt meget ivrigere mod Ministeriet end nogensinde før. Da Mødet var hævet befalede han sin Kusk at køre til de elysæiske Marker Nr. 30.

Monte-Christo var hjemme, men der var, sagde man, nogen hos ham, og man bad derfor Bankieren om at vente et Øjeblik i Forværelset.

Medens Bankieren ventede, aabnedes Døren, og en Mand,

klædt som Abbed, traadte ind; men i Stedet for at vente ligesom Danglars, saa syntes han at være meget mere bekendt i Huset thi han gik straks ind i det næste Værelse.

Et Øieblik derefter aabnedes Døren, som Præsten var gaaet ind af, og Monte-Christo traadte ud.

»Om Forladelse, min kære Baron,« sagde han, »fordi jeg har ladet Dem vente saa længe, men en af mine Venner, Abbed Bussoni, som De uden Tvivl saa, er nylig kommen til Paris. Det er længe siden at vi har set hinanden, og jeg havde ikke Mod til at forlade ham saa snart. Jeg haaber derfor, at De vil undskylde mig.«

»Ih, men det er jo saa ganske ligefrem,« svarede Danglars. »Jeg har valgt en ubelejlig Tid og vil derfor opsætte det til en anden Gang.«

»Paa ingen Maade! Tværtimod, behag at sidde ned. Men, min Gud! Hvad fejler Dem dog? De ser jo ganske bekymret ud, De gør mig virkelig bange. En bedrøvet Kapitalist er ligesom en Komet, de forudsiger altid Verden en stor Ulykke.«

»Hvad der fejler mig, Hr. Greve? Der har i de sidste Dage ikke vederfaret mig andet end Ulykker og Genvordigheder.«

»De har maaske tabt ved en Børsspekulation?«

»Nej, det er jeg allerede helbredet for, i det mindste for det første; nej, Talen er om en Bankerot i Triest.«

»Virkelig? Det skulde da vel aldrig være Jacopo Manfredi?«

»Netop! Tænk Dem, denne Mand har, jeg ved ikke selv hvorlænge, gjort Forretninger med mig til et Beløb af 8—900,000 Francs. Der var aldrig nogen fejl Regning, aldrig nogen Opsættelse af Udbetaling. Det var en Mand, der betalte som en Prins. Jeg gik til en Million! Og nu holder den Kæltring op med at betale!«

»Er det muligt?«

»Det er en uhørt Omstændighed! Jeg trækker en Veksel paa 600,000 Francs paa ham men den honoreres ikke, og hvad som er endnu værre, jeg har Veksler for 400,000 fra ham, der skal udbetales af hans Korrespondent hersteds. Vi skriver den 30. i Dag, og jeg sender Bud for at hæve Pengene, ja, saa er Korrespondenten forsvunden. Naar jeg regner min spanske Historie med, er det en nydelig Maanedsslutning.«

»Har De virkelig tabt meget ved denne spanske Historie?«

»Ja, det forstaar sig — 700,000 Francs.«

»Men hvorledes kunde De komme til at give saa mange Lærepenge, en saa gammel Ræv?«

»Desværre, det er min Kones Skyld. Hun drømte, at Don Carlos var trængt ind i Spanien, og hun tror paa Drømme. Naar hun drømmer noget, saa tror hun, at det ufejlbarligt maa ske; det er en magnetisk Indvirkning, siger hun. Naa, jeg lod hende vove paa sin Overbevisning. Det er vel sandt, at hun ikke vover mine, men sine egne Penge, dog De begriber nok, at naar Konen taber 700,000 Francs, saa er det Manden, der kommer til at undgælde. Vidste De det ikke? Den Sag har vakt stor Opmærksomhed.«

»Ja, jeg har hørt Tale derom, men vidste det dog ikke rigtigt, og desuden er jeg fuldkommen ukendt med Børsforretninger.«

»De spekulerer altsaa ikke?«

»Jeg? Hvorledes kunde det falde mig ind? Jeg har nok at bestille alligevel med at ordne mine Indkomster. Men hvad Spanien angaar, saa tror jeg, at Don Carlos Tilbagekomst ikke har været nogen blot Drøm, thi Aviserne har jo ligeledes omtalt den.«

»Hvad — tror De da, hvad der staar i Aviserne?«

»Paa ingen Maade, men jeg antager dog, at »Messager« er en Undtagelse, da den kun bringer paalidelige Efterretninger, nemlig de telegrafiske.«

»Ja, det er nemlig det ubegribelige!« svarede Danglars, »Efterretningen om Don Carlos var virkelig telegrafisk!«

»Det er altsaa 1,700,000 Francs, De taber i denne Maaned?« sagde Monte-Christo medlidende. »Hvilken Ulykke! For en Kapital af tredie Rang er det et haardt Slag!«

»Af tredie Rang!« gentog Danglars lidt ydmyget, »hvorledes forstaar De det?«

»Ser De,« sagde Greven, »jeg deler Formuerne i tre Klasser. Jeg kalder det Formuer af første Klasse, naar man raader over betydelige Skatte, over Godser, Miner, franske, østrigske og engelske Papirer, forudsat at disse Skatte beløber sig til omtrent Hundrede Millioner. Til anden Klasse henregner jeg de, der bestaar i store Manufakturer, Vicekonge- eller Fyrstendømmer, paa omtrent halvtredsindstyve Millioner; og endelig henregner jeg under tredie Klasse de, hvis Kapitaler gøres frugtbringende ved sammensatte Interesser, hvis Fordel er afhængig af andres Villie eller af Tilfældet, Kapitaler, som en Bankerot kan bringe til at vakle, eller som en Telegrafefterretning formaar at rokke, kort sagt saadanne, som man maa kalde underordnede. Besidderne af saadanne Formuer maa i det mindste have femten Millioner som Driftskapital. Er De maaske ikke omtrent saaledes stillet, Hr. Danglars?«

»Paa Ære, jo!« svarede Danglars.

»Deraf følger,« vedblev Monte-Christo med ubøjelig Ro, »at et Hus af den Rang vil være dødsens efter seks saadanne Maanedsslutninger som denne.«

»Hvor De dog skynder Dem!« svarede Danglars med et tvungent Smil.

»Naa, lad os da antage syv Maaneder!« vedblev Monte-Christo i samme Tone. »Har De nogen Sinde tænkt paa, at syv Gange 1,700,000 Francs næsten udgør tolv Millioner? Nej? Nuvel, De har Ret thi med slige Betragtninger vilde man aldrig vove sin Kapital, der for Finansmanden er det samme som Huden for ethvert andet Menneske. Vi har mere eller mindre kostbare Klæder, som danner vore Kreditiver, men naar Mennesket dør, saa har han kun Huden, ligesom De, naar De opgiver Deres Forretning, ikke har andet end Deres virkelige Formue, der bestaar af seks Millioner i det højeste, eftersom Finansmændene af tredie Klasse i Almindelighed kun besidder en Trediedel af det, som de synes at eje. Af disse fem eller seks Millioner, som udgør Deres virkelige Formue, har De tabt omtrent to Millioner, det vil sige, min kære Danglars, Deres Hud er bleven aabnet ved en Aareladning som, naar den bliver gentaget fire Gange, vil medføre Døden. Vær forsigtig, Hr. Danglars! Behøver De Penge? Ønsker De, at jeg skal laane Dem nogle?«

»De er en daarlig Regnemester!« raabte Danglars, idet han kaldte hele sin Klogskab og Forestillingsevne til Hjælp. »De tabte Summer er allerede vendte tilbage til min Kasse ved andre heldige Spekulationer. Det Blod, som jeg har mistet ved Aareladningen, er erstattet ved ny Næring. Jeg har tabt et Slag i Spanien, jeg er blevet slaaet i Triest, men min indiske Krigsflaade vil have erobret nogle Millioner, mine Pionerer i Meksiko vil have opdaget en Guldmine.«

»Meget vel, meget vel! Men Arret bliver dog stedse tilbage, og Saaret vil bryde op igen ved den første den bedste Lejlighed.«

»Nej, jeg virker paa en sikker Grund, og for at ødelægge mig, maatte tre Regimenter gaa aldeles til Grunde.«

»Ja, saadan noget har man set før.«

»Og Jorden maatte ophøre at give sin Frugt!« indvendte Danglars med en Charlatans Praleri.

»Tænk paa de syv fede og de syv magre Køer!«

»Eller Havet maatte udtørres, som i Kong Faraos Tid, og da kunde mine Skibe forvandle sig til Karavaner!«

»Nuvel, det er saa meget bedre, min kære Danglars,« sagde Monte-Christo, »jeg ser, at jeg har taget fejl, og at Deres Formue henhører til anden Klasse.«

»Jeg tror at kunne gøre Fordring paa denne Ære. Men,«

tilføjede Danglars for at give Samtalen en anden Retning, »medens vi taler om Forretninger, sig mig en Gang, hvad kan jeg gøre for Hr. Cavalcanti?«

»Give ham Penge, dersom han har Anvisninger paa Dem, som De antager for gode.«

»Meget gode! Han har været hos mig med en Anvisning paa fyrretyve Tusind Francs. Den var udstedt af Bussoni og endosseret af Dem, og jeg udbetalte ham naturligvis straks Beløbet.«

Monte Christo nikkede samtykkende.

»Men det er endnu ikke alt; han har ogsaa aabnet en Kredit hos mig for sin Søn.«

»Tør man spørge, uden at være ubeskeden, hvor meget giver han den unge Mand?«

»Fem Tusind Francs om Maaneden.«

»Altsaa tredsindstyve Tusind Franc om Aaret. Ja, jeg tænkte det nok.« sagde Monte-Christo med et Skuldertræk, »disse Cavalcantier er nogle Gniere. Hvad skal en ung Mand vel gribe til med fem Tusind Francs om Maaneden?«

»Naa, det forstaar sig dersom den unge Mand skulde behøve et Par Tusind Francs mere —«

»Saa kan De overlade ham dem for Deres Regning. De kender ikke de italienske Millionærer, det er sande Harpagons. Og hvem har aabnet ham denne Kredit?«

»Huset Fenzi, et af de bedste i Florenz.«

»Jeg vil sige, at De kan tabe derved, men hold Dem dog under alle Omstændigheder indenfor de Grænser, som Kreditbrevet har foreskrevet Dem.«

»De har altsaa ikke nogen stor Tillid til Cavalcantierne?«

»Jeg vilde give ham ti Millioner mod hans Kvittering, thi disse Folks Formue henregner jeg til anden Klasse, min kære Danglars.«

»Og han er dog saa ligefrem. Jeg vilde have antaget ham for en slet og ret Major.«

»Og De vilde have gjort ham en Ære dermed. Da jeg saa ham første Gang, troede jeg, det var en Løjtnant, som var blevet graa under Epauletterne. Men saaledes er alle Italienere; de ser ud enten som gamle Jøder eller som orientalske Magikere.«

»Den unge Mand her har dog et bedre Udseende,« sagde Danglars.

»Ja, han er maaske lidt tilbageholden, men i det hele taget behager han mig. Jeg var lidt bekymret for ham —«

»Og hvorfor?«

»Fordi det, saa vidt jeg ved var hans første Indtrædelse i Verden, som de overværede hos mig. Han har rejst med

en meget streng Lærer og har endnu aldrig været i Paris.«

»Alle disse italienske Standspersoner gifter sig almindeligt i Familien, ikke sandt?« spurgte Danglars, »de vil lade Formuen blive i Familien.«

»I Reglen plejer de at gøre det, men Cavalcanti er en Original, der ikke bærer sig ad som andre. Jeg lader mig ikke aldisputere, at han har sendt sin Søn til Frankrig, for at han dér skal søge sig en Kone.«

»Tror De det?«

»Jeg er næsten overbevist derom.«

»Og De har hørt Tale om hans Formue?«

»Man taler ikke om andet der, kun med den Forskel, at nogle kalder ham Millionær, medens andre paastaar, at han slet ikke ejer noget.«

»Og Deres Mening?«

»Min Mening er, at disse Cavalcantier, som en Gang har kommanderet Arméer og regeret Provinser, har nedgravet Millioner, som er overgaaede fra den ene Generation til den anden. Et Bevis derfor er, at de alle ser lige saa gule og tørre ud som deres Guldmønter fra Republikkens Tid, af hvis idelige Beskuelse de synes at have modtaget en Refleks.«

»Meget vel,« sagde Danglars, »og det er saa meget sandsynligere, som man ikke ved, at disse Mennesker ejer en Fodsbred Jord.«

»Meget lidt. Jeg kender kun Cavalcantis Palads i Lucca.«

»Naa, saa han har dog et Palads?« sagde Danglars smilende, »det er dog allerede noget!«

»Ja, og han lejer det ud til Finansministeren, medens han selv lader sig nøje med at bebo et uanseeligt Hus. Jeg har jo allerede sagt Dem, jeg tror han er gerrig.«

»Naa — De smigrer ham ikke!«

»Jeg kender ham næppe; jeg har kun set ham nogle Gange, og hvad jeg forøvrigt ved om ham, det har jeg fra Abbed Bussoni og fra ham selv. I Morges talte han med mig om sine Hensigter med sin Søn og lod sig mærke med, at han var ked af at lade sin betydelige Formue bero i et saa ufrugtbringende Land som Italien, og at han vilde forsøge at gøre sine Millioner mere frugtbringende i Frankrig eller i England. Men — jeg beder Dem dog om at være forsigtig. Thi uagtet min Tillid til Abbed Bussoni, vil jeg dog ikke være ansvarlig for noget.«

»Meget vel! Jeg takker for den Kunde, som De har anvist mig. Navnet vil tage sig godt ud i min Hovedbog, og min Kasserer, hvem jeg har fortalt om Cavalcantierne, er ganske stolt deraf. Men sig mig en Gang, giver disse Folk deres

Sønner en Medgift, naar de bortgifter dem?«

»Det er ganske forskelligt. Jeg har kendt en italiensk Fyrste, der var saa rig som en Guldmine, og som gav sine Sønner Millioner, naar de giftede sig efter hans Ønske, men som var i Stand til at give dem en Rente af nogle og tredive Daler, i Fald de handlede mod hans Villie. Lad os antage, at Andrea gifter sig efter sin Faders Ønske, saa vil han maaske sætte Penge i hendes Faders Hus, men mishager Svigerdatteren ham, saa God Nat! Hr. Cavalcanti vil da sætte dobbelte Laase for sit Pengeskrin, og Hr. Andrea vil komme til at leve som en Søn af en Pariserfamilie.«

»Den unge Herre vil maaske se sig om efter en Prinsesse?«

»Aa nej, disse store Herrer fra hin Side af Bjergene ægter som oftest ganske simple Dødelige. De ligner deri Jupiter, de søger at blande Racer. Men, min kære Hr. Danglars, agter De maaske at bortgifte Hr. Andrea, siden De gør mig alle disse Spørgsmaal?«

»Paa Ære! Det vilde ikke være nogen daarlig Spekulation, og De ved nok, at jeg er en Spekulant.«

»Naa, det er da formodentlig ikke Deres Datter, De vil gifte Hr. Andrea med? De vil dog vel ikke have, at Albert skal knække Halsen paa ham?«

»Det bryder Albert sig vist ikke om,« svarede Danglars med et Skuldertræk.

»Men han er jo dog, saa vidt jeg ved, forlovet med Deres Datter?«

»Ja, Hr. de Morcerf og jeg har stundom talt om dette Giftermaal, men Madame de Morcerf og Albert —«

»Synes De maaske, at det er et godt Parti?«

»Ja, jeg antager i det mindste, at Frøken Danglars er lige saa god, som Hr. de Morcerf.«

»Frøken Danglars vil vist faa en god Medgift, det tvivler jeg ikke om, især dersom Telegrafen ikke skal gøre flere dumme Streger.«

»Jeg taler ikke om Medgiften alene. Men sig mig dog en Gang, Hr. Greve, hvorfor havde De ikke indbudt Morcerf og hans Familie til Gæstebudet?«

»Jeg havde sendt ham Indbydelse, men han svarede, at han skulde ledsage sin Moder til Djeppe, eftersom hun var blevet tilraadet at nyde Søluften.«

»Aa ja,« sagde Danglars smilende, »den vil vist være hende gavnlig.«

»Og hvorfor?«

»Fordi hun stedse har indaandet den Luft i sin Ungdom.«

Monte-Christo lod, som om han ikke havde hørt denne Bemærkning.

»Men,« udbrød han, »uagtet Albert ikke er saa rig som Frøken Danglars, saa kan De dog ikke nægte, at han bærer et godt Navn.«

»Kan gerne være,« svarede Danglars, »men mit eget er mig lige saa kært.«

»Vist nok; Deres Navn er populært, men De er for klog til, at De ikke skulde indse, at som Følge af indgroede Fordomme er en fem Hundrede Aar gammel Adel mere gældende, end den, som kun er tyve Aar gammel.«

»Netop derfor vilde jeg foretrække Hr. Andrea Cavalcanti for Hr. Albert de Morcerf,« sagde Danglars med et haanligt Smil.

»Jeg skulde dog mene,« svarede Monte-Christo, »at Morcerfs ikke staar tilbage for Cavalcantierne.«

»Morcerfs? Ja, ser De, min kære Greve, De er en Mand af Forstand, og De forstaar Dem paa Vaabenmærker, ikke sandt?«

»En Smule.«

»Velan, saa betragt mit Vaabenmærke, det er solidere end Morcerfs.«

»Hvorledes det?«

»Fordi jeg, skønt jeg ikke er født Baron, dog i det mindste hedder Danglars, medens han ikke hedder Morcerf.«

»Hvad — hedder han ikke Morcerf?«

»Paa ingen Maade. Jeg er blevet gjort til Baron, og derfor er jeg det. Men han har gjort sig selv til Greve, og derfor er han det ikke.«

»Men det er umuligt!«

»Hør, min kære Greve,« vedblev Danglars, »Hr. de Morcerf er en Ven eller rettere sagt en gammel Bekendt af mig, men jeg har heller ikke glemt, hvem jeg har været.«

»Det beviser en stor Ydmyghed eller en stor Stolthed,« sagde Monte-Christo.

»Da jeg var simpel Handelsbetjent, var Morcerf en simpel Fisker.«

»Og hvad hed han den Gang?«

»Fernand Mondego.«

»Er De ogsaa vis paa det?«

»Aa, han har ofte solgt Fisk til mig, saa jeg maa vel kende ham.«

»Men hvorfor vil De give ham Deres Datter?« spurgte Monte-Christo.

»Fordi Fernand og Danglars er to Lykkeriddere, begge nyadelige, begge blevne rige, skønt man rigtignok siger noget om ham, som man ikke kan sige om mig.«

»Og hvilket?«

»Aa — det er intet.«

»Ah, jeg forstaar det. Hvad De der siger mig, erindrer mig om en Fernand Mondego, som jeg har hørt Tale om i Grækenland.«

»I Forbindelse med Ali Paschas Historie?«

»Netop!«

»Deri ligger netop Hemmeligheden,« sagde Danglars, »og jeg tilstaar, at jeg vilde give meget for at kunne afsløre denne Hemmelighed.«

»Det kunde ikke være saa vanskeligt, dersom De har Lyst dertil.«

»Og hvorledes?«

»De har vel en Korrespondent i Grækenland?«

»Det skulde jeg tro; jeg har Korrespondenter næsten overalt.«

»Velan, saa forespørg hos Deres Korrespondent i Janina, hvilken Rolle Franskmanden Fernand har spillet i Ali Tebelens Historie.«

»De har Ret!« sagde Danglars, idet han rejste sig ivrigt, »jeg vil skrive i Dag!«

»Og dersom De erfarer en Skandale?«

»Saa skal jeg meddele Dem den.«

»Det skal være mig kært.«

»Danglars ilede ud af Værelset og steg hurtig i sin Vogn.

SJETTE KAPITEL.

Den kongelige Prokurørs Kabinet.

Vi vil lade Bankieren køre hjem og følge Madame Danglars, der, som vi ved, foretog en Udflugt hen imod Middag. Da hun var kommet til Pont Neuf, lod hun Vognen holde. Madame Danglars steg ud og skred over Passagen ved Pont Neuf.

I Gaden Guegenstud steg hun i en Fiakre og kørte til Hertaygaden. Saa snart hun var kommet i Vognen, tog hun et tykt, sort Slør op af Lommen og fæstede det paa sin Straahat, derpaa betragtede hun sig i et lille Spejl og overbeviste sig med Glæde om, at det var umuligt, at nogen kunde se hendes Ansigt.

Da hun var kommet til det betegnede Sted i Hertaygaden, betalte hun Kusken, ilede op ad Trappen og var snart i Forværelset.

Paa Raadhuset var alle i travl Bevægelse og lagde derfor ikke videre Mærke til hende. Hun skred derfor dristig gennem Værelset uden at blive mere bemærket end flere andre Damer, som ventede deres Sagfører.

Det var ellers forbundet med nogen Vanskelighed at komme til Hr. de Villeforts Kabinet, men Madame Danglars behøvede ikke en Gang at nævne sig. Saa snart hun viste sig, kom en Retsbetjent hende i Møde og spurgte, om hun ikke var den Dame, som den kongelige Prokurør havde bevilget en Audiens, og da hun bekræftede det, førte han hende gennem en Korridor lige til Hr. Villeforts Kabinet.

Prokurøren sad i en Lænestol med Ryggen vendt mod Døren og skrev. Han hørte Døren blive aabnet og Betjenten sige: »Behager De, Madame!« men han gjorde aldeles ingen Bevægelse, før han mærkede, at Døren atter var lukket, og at Betjenten atter havde bortfjernet sig. Først da saa han tilbage, laasede Døren, trak Vinduesgardinerne tæt for og undersøgte, om ingen kunde belure dem.

Da han havde forsikret sig derom, udbrød han:

»Jeg takker Dem, Madame, for Deres Punktlighed.«

Madame Danglars følte en saa heftig Hjertebanken, at hun ikke kunde svare, men sank ned paa den Stol, som Villefort bød hende.

»Madame,« begyndte Villefort igen, »det er længe siden, jeg havde den Ære at tale med Dem alene, og til min store Beklagelse træffer vi nu kun sammen for at begynde en meget pinlig Samtale.«

»Og De ser, min Herre, at jeg er kommet ifølge Deres Anmodning, uagtet denne Samtale vil være endnu pinligere for mig, end for Dem.«

Villefort smilede bittert.

»Det er altsaa sandt,« sagde han, idet han mere besvarede sine egne Tanker end sine egne Ord, »det er altsaa sandt, at alle vore Handlinger har efterladt sig Spor; det er altsaa sandt, at alle vore Skridt gennem Livets Veje ligner den krybende Orms, hvis Spor bliver tilbage som Furer i Sandet. Ak, for mange er denne Fure en Aarsag til deres Taarer.«

»Min Herre!« svarede Madame Danglars, »De begriber, i hvilken Bevægelse jeg maa være; skaan mig derfor! Dette Værelse, som saa mange Skyldige har betraadt skælvende og beskæmmede, denne Stol, paa hvilken ogsaa jeg sidder, beskæmmet og skælvende. Aa ti! Jeg behøver min hele Fatning for ikke i mig at se den Straaskyldige og i Dem en truende Dommer!«

Villefort rystede paa Hovedet og sukkede.

»Og jeg,« svarede han, »jeg maa desværre sige mig selv, at min Plads egentlig ikke er i Dommersædet, men paa de Anklagedes Bænk!«

»De?« spurgte Madame Danglars forundret. »Jeg tror, min Herre, at Deres Puritisme overdriver Sagen. Hine Spor, om hvilke De talte, følger efter enhver fyrig Ungdom. Enhver lidenskabelig Nydelse efterlader sig altid Samvittighedsnag, derfor har Evangeliet den Trøst, denne evige Trøstens Kilde for de Ulykkelige, givet os stakkels Kvinder den beundringsværdige Lignelse om Synderinden, der var grebet i Ægteskabsbrud; og jeg tilstaar det, saaledes tænker jeg stundom, naar jeg tilbagekalder mine Ungdomsvildfarelser i Erindring, at Gud vil tilgive mig dem, thi i mine derpaa følgende Lidelser finder jeg, om ikke nogen Undskyldning, saa dog en Straf for den. Men hvad har De at frygte? Bliver Mændene ikke altid undskyldte i slige Tilfælde.«

»Madame,« svarede de Villefort, »De ved, at jeg ikke er nogen Hykler, i det mindste ikke uden at være nødt dertil. Dersom min Pande er alvorlig, saa er det Bekymringer, som har formørket den; dersom mit Hjerte er forstenet, saa er det en Følge af Lidelser. Men det er kun altfor sandt, at Flertallet af vore slette Handlinger fremstiller sig for os som tilsyneladende Nødvendigheder, og en saadan Handling, som man har begaaet i en forvirret Stemning, af Frygt eller Raseri, erkender man forsilde og indser da, at man kunde have undgaaet den. Det Middel, som man kunde have anvendt, men som man i sin Blindhed ikke har set, fremstiller sig da for vort mere rolige Blik og vi spørger os selv: Hvorfor har jeg ikke gjort det saaledes? De — og Kvinden i det hele taget — bliver sjældnere udsat for Samvittighedsnag, thi Afgørelsen udgaar meget sjældnere fra dem. I Almindelighed er andre Skyld i deres Ulykke, og deres Fejltrin er foranledigede ved andres Forbrydelser.«

»I ethvert Tilfælde, min Herre, maa De tilstaa, at jeg i Gaar Aftes blev haardt straffet for mine Fejltrin.«

»Stakkels Kone!« sagde Villefort, idet han trykkede hendes Hænder, »Straffen var meget for haard for Deres Kræfter, thi De var to Gange nær ved at bukke under, og uagtet — —«

»Nu?«

»Velan! Jeg maa sige Dem det, Madame. De maa samle alt Deres Mod, thi der er endnu mere tilbage.«

»Min Gud!« raabte Madame Danglars forskrækket. »Hvad er der da?«

»De ser kun tilbage paa det forbigangne, og det er rig-

tignok tilstrækkelig mørkt, men forestil Dem en Fremtid, der er endnu mørkere, en Fremtid, som tilvisse bliver skrækkeligere, ja, maaske blodig!«

Baronessen kendte den Rolighed, som ellers var Villefort saa egen, og hun forfærdedes derfor saaledes ved hans Heftighed, at hun var nær ved at udstøde et Angstraab.

»Hvorledes er denne skrækkelige Forbigangenhed blevet fremmanet paany?« raabte Villefort. »Hvorledes har den kunnet fremstaa som et Spøgelse, fra Grevens og fra vore Hjerters Dyb, for at bringe vore Kinder til at blegne og vore Pander til at rødme?«

»Ak, Tilfældet!« mente Hermine.

»Tilfældet?« svarede Villefort. »Nej, Madame, her er ingen Tvivl!«

»Og dog — er det ikke et ulykkeligt Tilfælde, som har fremkaldt alt dette? Er det ikke tilfældig, at Greven af Monte-Christo har købt det Hus? Er det ikke tilfældig, at han har ladet grave? Er det ikke endelig tilfældig, at det ulykkelige Barn skulde ligge begravet netop ved de Træer? Stakkels uskyldige Skabning, som jeg aldrig har kunnet give et Kys, men som jeg har ofret mange Taarer. Mit hele Hjerte fløj Greven i Møde, da han talte om det kære lille Lig, som var fundet under Blomsterne.«

»Nej, nej, Madame, hør det skrækkelige, som jeg har at sige Dem!« sagde Villefort med hul Stemme. »Nej, der er ikke fundet noget Lig under Blomsterne. Der er intet begravet Barn. Vi maa ikke græde, vi maa skælve!«

»Hvad mener De?« raabte Madame Danglars gysende.

»Jeg mener, at Greven af Monte-Christo har ikke fundet hverken Skelettet af et Barn eller Beslaget af et Skrin, eftersom ingen af Delene befandt sig i Jorden.«

»Ingen af Delene?« gentog Baronessen, idet hun stirrede paa Prokurøren med vidt opspilede Øjne, »ingen af Delene?«

»Nej!« sagde Villefort og skjulte Ansigtet i Hænderne, »nej og Hundrede Gange nej!«

»Det var altsaa ikke der, at De begravede det stakkels Barn? Hvorfor har De bedraget mig? I hvilken Hensigt? — Svar mig?«

»Det var dér. Men hør mig, Madame, og De vil beklage mig, som nu i tyve Aar har baaret den Byrde alene, som De nu først skal blive delagtig i.«

»Store Gud! Hvad faar jeg at høre? Men sig frem!«

»De ved, hvad der tildrog sig hin skrækkelige Nat, da De laa døende paa Deres Seng i det røde Værelse, medens jeg, næsten lige saa afmægtig som De, ventede Deres Forløsning. Barnet kom, det blev overgivet til mig. Jeg følte ikke

nogen Bevægelse hos det, intet Aandedræt, ingen Stemme. Vi antog det for at være dødt.«

Madame Danglars gjorde en saa heftig Bevægelse, at hun var nær ved at falde ned af Stolen.

Villefort greb hende og foldede Hænderne, som for at udbede sig hendes Opmærksomhed.

»Vi antog det for at være dødt,« gentog han, »jeg lagde det i et Skrin, der skulde tjene som Ligkiste, gik ned i Haven og gravede en lille Grav, i hvilken jeg nedsatte Skrinet. Jeg var endnu ikke færdig med at kaste Jord over det, da Korsikanerens Dolk ramte mig. Jeg saa hans Skikkelse stige frem som en Skygge, jeg følte en Smerte og vilde raabe, men en kold Gysen gennemisnede mit Legeme og tilsnørede min Strube. Jeg sank kraftløs ned og troede at dø. Jeg skal aldrig glemme Deres ophøjede Mod, da jeg var kommet til mig selv igen og slæbte mig hen til Trappen. Skønt De selv var Døden nær, kom De mig dog til Hjælp. Hele Tildragelsen maatte jo forties og De havde Mod til, understøttet af Deres Amme, at vende tilbage til Deres Værelse. Jeg foregav en Duel som Aarsagen til mit Saar, og vor gensidige Hemmelighed blev mod al Forventning skjult. Man bragte mig til Versailles. I et Fjerdingaar kæmpede jeg med Døden, og da jeg endelig begyndte at komme mig igen, tilraadede man mig det sydligere Klima; det varede endnu syv Maaneder, før jeg blev fuldkommen helbredet. Jeg hørte ikke Tale om Dem og vovede heller ikke at spørge om, hvad der var blevet af Dem. Da jeg kom tilbage til Paris, erfarede jeg, at Hr. de Nargonne var død, og at De havde ægtet Hr. Danglars. Og hvorom drejede alle mine Tanker sig, da jeg atter var indtraadt i Livet? Stedse kun om det ene Punkt, stedse kun om det lille Lig, der hver Nat i mine Drømme hævede sig op af Jordens Skød og stod for mig med truende Miner. Saa snart jeg var kommen til Paris, søgte jeg at indhente Underretninger. Jeg fik at vide, at Huset ikke havde været beboet, siden vi forlod det, men skulde nu bortlejes paa ni Aar. Jeg opsøgte straks Lejeren og foregav, at jeg ikke ønskede, at dette Hus som havde tilhørt min Kones Forældre, skulde overgaa i fremmede Hænder, og tilbød ham en Skadeserstatning, naar han vilde frafalde Kontrakten. Han forlangte seks Tusinde Francs; jeg havde gerne givet ham ti-, ja tyve Tusinde. Jeg havde den forlangte Sum hos mig, og jeg lod straks Overenskomsten dokumentere. Saa snart jeg var i Besiddelse af Fuldmagten, rejste jeg i største Hast til Auteuil. Ingen havde betraadt Huset, siden jeg forlod det.

Klokken fem om Eftermiddagen gik jeg op i det røde Værelse og ventede dér til det blev mørkt.

Alt det skrækkelige, som hidtil havde fremstillet sig for mig, fremtraadte nu endnu mere truende for mig. Hin Korsikaner, der havde tilsvoret mig Blodhævnen, der var fulgt mig fra Nimes til Paris, ham, som havde saaret mig, han havde ogsaa set mig grave Graven og nedlægge Barnet deri; maaske han endogsaa kendte Dem? Vilde han ikke en Gang gøre Brug af denne skrækkelige Hemmelighed? Vilde dens Opdagelse ikke være en sød Hævn for ham, naar han erfarede, at jeg ikke var død af hans Dolkestik? Det var derfor nødvendigt, at jeg tilintetgjorde ethvert Spor af det Forbigangne. Derfor havde jeg jo forandret Kontrakten, derfor var jeg jo kommet, derfor ventede jeg jo!

Det blev mørkt og jeg lod det blive rigtig mørkt. Jeg tændte ikke Lys. Vinden tudede udenfor Dørene, bagved hvilke jeg frygtede lurende Spioner. Fra Tid til anden gennemfoer der mig en Gysen. Jeg troede, at høre Deres klagende Stemme i Sengen bag ved mig og følte mit Hjerte banke saa heftigt, at jeg frygtede, mit Saar skulde aabne sig paany. Endelig mærkede jeg, at al den Færden, som følger med Landlivet, efterhaanden ophørte, og der blev stille rundt omkring. Jeg behøvede nu ikke at frygte for at blive set eller hørt af nogen, og jeg besluttede mig til at gaa ned i Haven.

Hør, Hermine! Jeg tror at være lige saa modig som enhver anden Mand; men da jeg tog den lille Nøgle til den hemmelige Trappe op af min Lomme, da jeg aabnede Døren og den blege Maanes spøgelseagtige Lys skinnede gennem Vinduesruderne, da støttede jeg mig til Væggen og var nær ved at udstøde et Skrig, ja, jeg var nær ved at gaa fra Forstanden.

Endelig blev jeg saa meget Herre over mig selv, at jeg kunde stige ned ad Trappen. Det eneste, som jeg ikke kunde overvinde, var en besynderlig Skælven i mine Knæ. Jeg holdt mig fast ved Rækværket; dersom jeg havde sluppet det et Øjeblik, vilde jeg sikkert være faldet ned.

Jeg kom endelig til Havedøren og fandt en Spade der; jeg tog den og nærmede mig Træerne. Da jeg var kommet midt paa Græsplænen, tændte jeg en lukket Lygte, som jeg havde forsynet mig med, og fortsatte min Vej.

Det var sidst i November, alt det grønne var forsvundet af Haven, og Træerne stod dér som Benrade, med lange, kødløse Arme.

Da jeg var kommet nær til Træerne, følte jeg mig saa grebet af Angst, at jeg tog en Pistol frem af Lommen og spændte Hanen. Jeg troede bestandig at se Korsikanerens Skikkelse mellem Grenene.

Jeg lyste med min Lygte mellem Træerne, men der var

ingen; jeg saa mig om til alle Sider, men jeg var ganske alene. Ingen Lyd afbrød Nattens Tavshed, kun en Ugle istemte sin Klagesang, ligesom for at fremmane Nattens Spøgelser.

Jeg bandt Lygten til en gaffelformet Gren, som jeg allerede tidligere havde bemærket paa det Sted, hvor jeg var standset for at danne Graven.

Græsset var meget tykt her og var ikke blevet slaaet. Imidlertid bemærkede jeg en mindre bevokset Plet, og det var tydeligt, at det maatte være der, at jeg havde omgravet Jorden.

Jeg gav mig endelig til Arbejdet. Timen, som jeg saa længe havde ventet, var endelig kommen.

Men ieg maatte arbejde saa meget, jeg vilde, og undersøge enhver Plet, det var altsammen forgæves, og dog gravede jeg et dobbelt saa stort Hul, som det første havde været. Jeg troede, at jeg havde taget fejl af Stedet, jeg saa mig endnu en Gang omkring og søgte at orientere mig. En kold, raa Vind peb gennem de bladløse Grene, men Angstens Sved bedækkede desuagtet min Pande. Jeg erindrede mig, at jeg havde faaet Dolkestødet i det Øjeblik, da jeg var i Begreb med at faststampe Jorden over Graven, og at jeg derved havde støttet mig til et gammelt Ibentræ. Bag ved mig var der en lille kunstig udarbejdet Klippesten, der var indrettet som et Sæde for de Spadserende. Jeg erindrede det altsammen meget nøje og genfandt det ogsaa her. Jeg gav mig derfor igen til at arbejde og udvidede Hullet endnu mere, men forgæves — Skrinet var der ikke.«

»Skrinet var der ikke!« gentog Madame Danglars, bedøvet og forvirret af Skræk.

»Tro imidlertid ikke, at jeg lod mig nøje med dette første Forsøg,« vedblev Prokurøren. »Nej, jeg gennemsøgte Jorden i vid Omkreds. Jeg troede, at Morderen havde taget Skrinet i den Formening, at det indeholdt en Skat, og at han senere maaske havde nedgravet det paa et andet Sted, naar han havde bemærket sin Fejltagelse, men heller ikke det bekræftede sig. Endelig tænkte jeg, at han vel ikke havde gjort sig saa megen Ulejlighed, men simpelt hen kastet Skrinet hen i en eller anden Krog. Dersom den Formodning skulde være rigtig, saa maatte jeg i alle Tilfælde opsætte mine Undersøgelser til det blev Dag. Jeg gik altsaa atter op i Værelset og ventede.«

»O, min Gud;« raabte Madame Danglars.

»Saa snart Dagen var frembrudt,« vedblev Prokurøren, »steg jeg atter ned ad Trappen og ilede ud i Haven. Først gennemsøgte jeg paany Pladsen ved Træerne, idet jeg haa-

bede at finde et Spor, som maaske kunde være undgaaet mig i Mørket. Jeg havde opgravet et Stykke Jord af omtrent tyve Kvadratfods Omfang og mere end to Fods Dybde. En Daglejer vilde have brugt en hel Dag til at udrette det Arbejde, som jeg fuldførte i en Time. Men jeg opdagede intet — slet intet.

Nu kom jeg tilbage til min tidligere Formodning om at Skrinet kunde være henkastet til en eller anden Krog af Haven. Men da jeg efter en langvarig Søgen omkring i hele Haven ikke fandt noget og alt var forgæves, da vendte jeg med beklemt Hjerte tilbage til Græsplænen, der nu heller ikke kunde yde mig noget Haab.«

»Aa, det var til at blive rasende over!« raabte Madame Danglars.

»En kort Tid troede jeg ogsaa virkelig at skulle miste Forstanden, men jeg var ikke saa heldig. Jeg samlede hele min Tankekraft og spurgte mig selv: I hvilken Hensigt kan dette Menneske have borttaget Barnets Lig?«

»Det har De jo allerede besvaret,« sagde Madame Danglars, »for at have et Bevis.«

»Nej, nej, Madame, det kunde ikke være Tilfældet. Man opbevarer ikke et Lig i et helt Aar; man anmelder det for Øvrigheden og anbringer det et Sted. Men det var ikke sket.«

»Naa — altsaa?« spurgte Hermine med bankende Hjerte.

»Altsaa maa det skjule noget ganske skrækkeligt, noget frygteligt for os. Barnet lever maaske, og Morderen har reddet det!«

Madame Danglars udstødte et frygteligt Skrig, hun greb Villeforts Hænder og raabte:

»Mit Barn skulde være levende! De har begravet det levende! De var ikke vis paa, at det var dødt, og De har dog begravet det!«

Madame Danglars rejste sig og stirrede næsten truende paa den kongelige Prokurør, medens hendes fine Hænder omklamrede hans Haandled.

»Hvorledes kan jeg vide det? Jeg siger Dem dette, ligesom jeg vilde sige Dem enhver anden Ting,« svarede Villefort med et Blik som beviste, at denne ellers saa stærke Mand var nær ved Fortvivlelse og Vanvid.

»Aa, mit Barn, mit stakkels Barn!« udbrød Madame Danglars og sank tilbage i Stolen, idet hun søgte at skjule sine Taarer i sit Lommetørklæde.

Villefort fattede sig imidlertid og indsaa, at han for at afvende den Storm af Moderharme, der truede ham, maatte frembringe den samme Angst hos Madame Danglars, som han selv følte.

»De indser altsaa,« sagde han, idet han rejste sig, »at Sagen maa forholde sig saaledes.«

Derpaa traadte han nærmere til Baronessen for at kunne tale sagtere og vedblev:

»Vi er fortabte! Barnet lever, og der maa være nogen, som er i Besiddelse af vor Hemmelighed. Da Monte-Christo nu har talt til os om et Barn, som han vil have fundet der, hvor det ikke mere var, saa er det ham, der kender vor Hemmelighed!«

»Store Gud! Retfærdige, hævnende Gud!« raabte Madame Danglars.

Villefort svarede kun med en uartikuleret Stønnen.

»Men Barnet! Barnet! Hvor er Barnet, Hr. Villefort?« spurgte Moderen ivrig.

»Ak, hvor har jeg ikke søgt det?« svarede Hr. Villefort. »Hvor ofte har jeg ikke kaldt paa det i mine lange, søvnløse Nætter. Hvor ofte har jeg ikke ønsket mig en Konges Rigdom for at kunne afkøbe en Million Mennesker lige saa mange Hemmeligheder og maaske finde min deriblandt. En Dag, da jeg for Hundrede Gang greb Spaden og ligeledes for Hundrede Gang spurgte mig selv, hvad denne Korsikaner kunde have taget sig for med Barnet — et Barn er besværligt for en Flygtning — maaske han kunde have kastet det i Søen, da han mærkede, at det levede.«

»Det er umuligt!« raabte Madame Danglars. »Man kan myrde en Mand af Hævnlyst, men ikke koldblodig drukne et Barn!«

»Maaske han,« vedblev Prokurøren, »kunde have bragt det til et Hittebørns-Hospital.«

»Ja, ja!« raabte Baronessen, »dér er mit Barn!«

»Jeg ilede til Hospitalet og erfarede, at netop hin Nat, den 20. September, var et Barn blevet indbragt dertil. Det var indsvøbt i Halvdelen af en fin Serviet, som maatte være revet over med Forsæt. Paa denne Halvdel af Servietten fandtes indsvet en Baron-Krone og Bogstavet H.«

»Ja, saaledes er det. Det er rigtigt!« raabte Madame Danglars. »Alt mit Linned var mærket saaledes. Hr. de Nargonne var Baron, og mit Navn er Hermine. Gud være lovet, mit Barn var ikke dødt!«

»Nej, det var ikke dødt!«

»Og De siger det, min Herre, uden at frygte for, at jeg skal dø af Glæde! Hvor er mit Barn?«

Villefort gjorde et Skuldertræk.

»Ved jeg det?« svarede han. »Eller tror De, at jeg vilde have baaret mig ad som en Dramatiker eller Romanskriver og bragt Dem i den ene Spænding efter den anden, dersom

jeg vidste det? Nej, desværre, jeg ved det ikke! For et halvt Aar siden var der kommet en Kone til Hospitalet. Hun havde forevist den anden Halvdel af Servietten og forlangt Barnet. Denne Kone havde givet alle de Bevisligheder, som Loven fordrede, og man havde overleveret hende Barnet.«

»Men De burde have erkyndiget Dem om denne Kone. De burde have fundet hendes Opholdssted.«

»Og tror De ikke, at jeg gjorde det? Jeg foranstaltede en retslig Undersøgelse og satte de dueligste Politispioner i Bevægelse for at komme paa Spor efter hende. Man forfulgte ogsaa hendes Spor lige til Chalons, men dér tabte man det aldeles.«

»Og det var det hele? De har ikke foretaget mere?«

»Jeg har ikke ophørt at søge, men for to Aar siden blev jeg mindre ivrig deri. Fra i Dag vil jeg imidlertid begynde paany, og det med stor Vedholdenhed og Iver, og det vil lykkes for mig, thi ser De, det er ikke mere Samvittighed, det er Frygt.«

»Men Greven af Monte-Christo kan ikke vide noget derom,« mente Madame Danglars, »ellers vilde han næppe søge vor Omgang, saaledes som han gør det.«

»Menneskenes Nederdrægtighed strækker sig vidt,« svarede Villefort. »Har De lagt Mærke til dette Menneskes Øjne, naar han betragter os?«

»Nej.«

»Har De ikke betragtet ham nøje?«

»Han er uden Tvivl en Særling, men andet kan jeg heller ikke sige om ham. Kun én Ting var mig paafaldende, nemlig at han aldeles ikke nød noget af de udsøgte Delikatesser, som han opvartede os med, men lod alle Anretninger gaa urørte forbi sig.«

»Ja, det bemærkede jeg ogsaa,« sagde Villefort. »Havde jeg den Gang vidst det, som jeg nu ved, saa havde jeg heller ikke rørt noget deraf; saa havde jeg troet, at han vilde forgifte os.«

»Og De vilde have taget fejl.«

»Ja uden Tvivl; men tro mig, denne Mand har andre Hensigter, derfor ønsker jeg at tale med Dem og at advare Dem, især for ham. Sig mig,« vedblev Villefort, idet han betragtede Baronessen endnu skarpere end hidtil. »Har De talt til nogen om vort Forhold?«

»Aldrig!«

»De forstaar mig vel,« sagde Villefort venlig. »Undskyld min Paatrængenhed, naar jeg spørger, om De har talt til nogen derom saa mener jeg dermed ethvert Menneske i Verden.«

»Jeg forstaar Dem,« sagde Baronessen rødmende, »men jeg tilsværger Dem: ikke til noget Menneske.«

»Og De holder ingen Dagbog?«

»Desværre, nei; jeg vil helst forglemme mit letsindige Levnet.«

»Og De taler heller ikke i Søvne?«

»Jeg sover som et Barn; erindrer De det ikke?«

Baronessens Ansigt overdroges ved disse Ord med en mørk Rødme medens Villeforts Kinder blev blege.

»Det er sandt,« sagde han saa sagte, at man næppe kunde høre det.

»Og nu?« spurgte Baronessen.

»Nu ved jeg, hvad jeg har at gøre,« svarede Villefort. »Forinden otte Dage skal jeg vide, hvem denne Monte-Christo er, hvorfra han kommer hvorhen han gaar, og hvorfor han netop taler til os om Børn, som man har begravet i hans Have.«

Villefort sagde disse Ord i en Tone, der vilde have bragt Greven til at gyse, dersom han havde hørt dem.

Derpaa trykkede han Baronessens Haand, som hun vilde unddrage ham, og ledsagede hende ærbødig til Døren..

Madame Danglars tog igen en Fiakre, der bragte hende til Pont Neuf, og da hun var gaaet over Broen, traf hun sin Vogn og sin Kusk, der var roligt indsovet paa sit Sæde.

SYVENDE KAPITEL.

Sommerballet.

Den samme Dag og paa samme Tid, som Baronessen befandt sig i Prokurørens Kabinet, kørte en Rejsevogn ind i Heldersgaden i Gaarden Nummer 27.

Vogndøren blev aabnet, og Madame de Morcerf steg ud, støttet paa sin Søns Arm.

Næppe havde Albert ført sin Moder til hendes Værelse, førend han forlangte et Bad og derefter sine Heste. Forfrisket efter Badet kørte han straks til de elysæiske Marker til Greven af Monte-Christo.

Greven modtog ham med sit sædvanlige Smil; man syntes aldrig at kunne indtrænge i dette Menneskes Hjerte eller Sjæl. De, der vilde tiltvinge sig hans Fortrolighed, fandt ham uigennemtrængelig som en Mur.

Morcerf, der var ilet imod ham med udstrakte Arme, lod, ved Synet af ham, straks Armene synke og vovede kun at

række ham Haanden. Monte-Christo modtog den som sædvanligt med et venligt Smil, men uden at trykke den.

»Her har De mig igen, Hr. Greve!« sagde Morcerf.

»Velkommen!« svarede Greven.

»Jeg er nylig kommen fra Treport, og mit første Besøg gælder Dem.«

»Det var smukt af Dem!« sagde Monte-Christo i en ganske almindelig Tone.

»Nu, hvad Nyt?«

»Nyt? Og derom spørger De mig, som er Fremmed her?«

»Jeg vil forklare mig tydeligere; naar jeg spørger Dem om Nyt, saa mener jeg, om De har udrettet noget for mig.«

»Har De givet mig nogen Kommission?« spurgte Monte-Christo fremmed.

»Ak, forestil Dem nu ikke uvidende. Man siger, at der gives sympatetiske Forbindelser, som virker gennem Afstanden, og saaledes har jeg i Treport faaet et elektrisk Stød, der sagde mig, at De har tænkt paa mig, om ikke virket for mig.«

»Det er muligt,« sagde Monte-Christo, »jeg har virkelig tænkt paa Dem; men jeg tilstaar at den magnetiske Strøm, hvis Leder jeg var, har handlet uafhængig af min Villie.«

Virkelig? Men saa fortæl da, dersom jeg maa bede.«

»Meget gerne. Hr. Danglars var til Middag hos mig.«

»Det ved jeg; thi det var for at undgaa hans Selskab, at min Moder og jeg rejste.«

»Men ogsaa Hr. Andrea Cavalcanti var i vort Selskab.«

»Deres italienske Prins?«

»Lad os ikke overdrive, Hr. Andrea kalder sig kun Greve.«

»Kalder sig, siger De, er han det da ikke?«

»Hvor kan jeg vide det? Han kalder sig saaledes, jeg kalder ham saaledes, man kalder ham saaledes. Er det ikke lige saa godt, som om han var det?«

»Besynderlige Mand! Nu — hvad jeg vilde sige. Hr. Danglars spiste altsaa til Middag hos Dem tilligemed Grev Andrea Cavalcanti.«

»Med Grev Andrea Cavalcanti, hans Fader, Madame Danglars, Hr. og Madame de Villefort — fortræffelige Folk, — Hr. Debray, Maximilian Morrel, og — hvem flere — vent lidt — naa, ja, Hr. de Chateau-Renaud.«

»Blev der talt om mig?«

»Ikke et Ord.«

»Saa meget værre, Hr. Greve! Naar man ikke har talt om mig, saa har man tænkt saa meget mere...«

»Hvad skader det. I det mindste var Frøken Danglars her ikke og kunde tænke paa Dem; men det er sandt, hun kunde jo tænke paa Dem hjemme.«

»Ja, hvad det angaar, saa er jeg ganske rolig, har hun tænkt paa mig, saa er det vist sket paa samme Maade, som naar jeg tænker paa hende.«

»En rørende Sympati? De nærer altsaa Uvillie mod hinanden?«

»Hør! Jeg tror, at Frøken Danglars kunde være en taalelig Elskerinde, men en Djævel som Kone «

»Og saaledes tænker De om Deres Tilkommende?« spurgte Monte-Christo smilende.

»Ja, det var maaske lidt ugalant, men sandt. Da man imidlertid ikke kan gøre Drømme til Virkelighed, saa maa Frøken Danglars blive min Kone, for at jeg paa en vis Maade kan komme til et vist Maal; det vil sige, hun maa leve med mig, tænke, synge, lave Vers og Musik ved Siden af mig, og det saa længe jeg lever. O naar jeg tænker derpaa, saa bliver jeg virkelig bange. En Elskerinde, Hr. Greve, hende kan man skille sig af med, men en Kone! Ha — det er noget ganske andet; hende maa man beholde, maaske for bestandig, det være sig nu i Nærheden eller i Afstand. Men det er en skrækkelig Tanke at skulle beholde Frøken Danglars, selv hvis det kun skulde være i Afstand.«

»De er virkelig slem, Vicomte.«

»Ja, thi jeg tænker mig stundom en Umulighed.«

»Og det er?«

»At finde en saadan Kone, som den min Fader har fundet «

Monte-Christo blegnede og betragtede Albert, medens han uvilkaarlig legede med to kostbare Pistoler.

»Deres Fader har altsaa været lykkelig i sit Valg?« spurgte han.

»De kender min Mening om min Moder, Hr. Greve; hun er en Engel fra Himmelen, og dertil endnu stedse skøn, aandrig og bedre end nogensinde før. Jeg har ledsaget min Moder paa Rejsen til Treport; for enhver anden Søn vilde det have været en Føjelighed eller endogsaa en Hoveritjeneste at ledsage sin Moder, men jeg tilbragte disse fire Dage alene med hende og var mere glad og mere poetisk stemt, end hvis jeg havde ledsaget Dronning Mab eller Titania «

»Det er en fortvivlet Fuldkommenhed. De opvækker Ønsket om at blive ugift, hos enhver som hører det.«

»Det er netop, fordi jeg ved, at der gives en fuldkommen Kvinde paa Jorden, at jeg ikke har Lyst til at ægte Frøken Danglars. Har De aldrig bemærket, hvorledes vor Egenkærlighed fremstiller alt det, som tilhører os, med glimrende Farver? En Diamant forekommer os skønnere, naar den tilhører os; men naar Overbevisningen tvinger os til at til-

staa, at der gives en anden af endnu renere Vand, og vi dog er nødte til stedse at bære den simplere, begriber De da, hvilken Kval det maa være?«

»Ganske vist,« mumlede Greven.

»Derfor vilde jeg blive sjæleglad, dersom Frøken Eugenie vilde indse, at jeg kun er et foragteligt Atom ved Siden af hende, og at jeg ikke har saa mange Hundrede Tusinde Francs, som hun har Millioner.«

Monte-Christo smilede.

»Jeg havde jo rigtignok tænkt mig et andet Middel,« sagde han. »Jeg ved at Franz elsker Yderlighederne, og vilde have gjort ham forelsket i Frøken Danglars, men uagtet de fire Breve, som jeg har tilskrevet ham i den mest forførende Stil, saa har han svaret mig, at han vel var exentrisk, men at han dog ikke gik saa vidt i Yderlighederne, saa han kunde bryde sit givne Ord.«

»Det kan man kalde Venskab, at give en anden den tiil Kone, som man selv knap vilde have til Elskerinde.«

Albert smilede.

»Apropos!« vedblev han. »Franz kommer snart til Paris, men jeg tror ikke, De bryder Dem meget derom?«

»Jeg? — O, min kære Vicomte, hvorledes kan De sige, at jeg ikke bryder mig om ham? Jeg elsker alle Mennesker.«

»Og jeg er indbefattet blandt alle disse Mennesker — jeg takker!«

»O, lad os kun ikke tage fejl,« sagde Monte-Christo. »Jeg elsker alle Mennesker, som Gud har befalet os at elske vor Næste, men jeg hader kun visse Personer. Men lad os komme tilbage til Hr. Franz d'Epinay. De sagde altsaa, at han kommer snart.«

»Ja hidkaldt af Hr. de Villefort, der synes at have lige saa stort Hastværk med at bortgifte Frøken Valentine, som Hr. Danglars har med at skaffe Frøken Eugenie en Mand. Det maa vistnok være besværligt at være Fader til voksne Døtre.«

»Men Hr. d'Epinay bærer sig ikke ad som De; det lader til, at han bærer sit Kors med Taalmodighed.«

»Ja, han gør endnu mere, han tager Sagen alvorlig, han taler allerede om sin Familie, og bærer megen Agtelse for Villeforts Familie.«

»Som den ogsaa fortjener, ikke sandt?«

»Jeg tror det. Hr. de Villefort har stedse gældt for en streng, men en redelig Mand.«

»Naa, saa er der da i det mindste en, som De behandler bedre end den stakkels Hr. Danglars.«

»Det ligger maaske deri, at jeg ikke skal være nødt til at ægte hans Datter,« sagde Albert smilende.

»Virkelig, min kære Vicomte,« sagde Monte-Christo. »De er lunefuld.«

»Jeg?«

»Ja, netop De; men tag dog en Cigar.«

»Gerne; men hvorfor er jeg lunefuld?«

»Fordi De har saa meget imod at ægte Frøken Danglars, lad De det kun gaa, som det kan. De bliver maaske ikke den første, der tager sit Ord tilbage.«

»Bah!« sagde Albert og gjorde store Øjne.

»Uden Tvivl, Hr. Vicomte, vil man dog vist ikke tvinge Dem. Men lad os betragte Sagen alvorlig, har De virkelig Lyst til at bryde med hende?«

»Jeg vilde gerne give hende Hundrede Tusinde Francs derfor.«

»Naa, saa vær lykkelig! Hr. Danglars er paa Nippet til at give dobbelt saa meget for at opnaa det samme Maal.«

»Er det virkelig sandt?« spurgte Albert, endskønt hans Pande umærkelig formørkedes ved disse Ord. »Ak, kære Hr. Greve, Hr. Danglars har altsaa Grunde?«

»Der har vi det! Denne hovmodige og egennyttige Natur, der genkender jeg Menneskene, som gaar andres Egenkærlighed til Livs med Øksehug, medens de skriger, naar man berører Deres egen med en Naal.«

»Nej, men jeg maa dog antage, at Hr. Danglars —«

»Skulde være indtaget af Dem, ikke sandt? Men Hr. Danglars har unægtelig en slet Smag, og er endnu langt mere indtaget af en anden.«

»Af hvem da?«

»Jeg ved det ikke, søg, iagttag, læg Mærke til Hentydninger og drag Nytte deraf.«

»Godt, jeg forstaar Dem. Hør — min Moder — nej, min Fader vil give et Bal.«

»Et Bal paa denne Aarstid?«

»Ja, Sommerballerne er i Mode.«

»Dersom de ikke var det, saa behøvede Grevinden kun at bringe dem i Mode, og de bliver det.«

»Ikke saa ilde. De vil imidlertid indse, at det er rene aristokratiske Baller; thi de, som bliver i Paris i Juli Maaned, er ægte Parisere. Vil De maaske paatage Dem en Indbydelse for de Herrer Cavalcanti?«

»Hvornaar skal Ballet være?«

»Paa Lørdag.«

»Den gamle Hr. Cavalcanti vil da allerede være bortrejst.«

»Velan, vil De da i det mindste bringe den unge Hr. Cavalcanti med?«

»Hør, Vicomte, jeg kender ikke det Menneske.«

»Men De har dog selv modtaget ham?«

»Det er en anden Sag, han er bleven mig anbefalet af en brav Abbed, der imidlertid selv kan være bedraget. Indbyd De ham blot, men forlang ikke, at jeg skal indføre ham; thi dersom han maaske senere skulde gifte sig med Frøken Danglars, saa vilde De beskylde mig derfor og sende mig en Udfordring, desuden ved jeg endnu ikke, om jeg selv kan komme til Deres Bal.«

»Hvorfor skulde De ikke kunne komme?«

»Fremfor alt, fordi De endnu ikke har indbudt mig.«

»Men jeg er netop kommen for at indbyde Dem.«

»Det er forekommende af Dem, men jeg kan mulig blive forhindret.«

»O, naar jeg kun vil sige Dem et Ord, saa er De vist saa god at tilsidesætte alle Forhindringer.«

»Lad høre da?«

»Min Moder beder Dem derom.«

»Grevinde Morcerf?« spurgte Monte-Christo med en besynderlig Sitren.

»Ja, Hr. Greve,« svarede Albert, »jeg maa sige Dem, at min Moder taler uforbeholdent med mig, og dersom De ikke har mærket noget til hine sympatetiske Fibre, om hvilke vi før talte, saa er De slet ikke i Besiddelse af dem; thi i de sidste fire Dage har vi ikke talt om andet, end om Dem.«

»Om mig? De overvælder mig med Artighed!«

»Den Forrettighed bringer Deres Stilling Dem; thi De er en levende Gaade!«

»Ah, saa er jeg ogsaa en Gaade for Deres Moder? Jeg antog hende for at være saa ophøjet, saa hun ikke hengav sig til slige Vildfarelser af Indbildningskraften.«

»Ja, min kære Greve, De er og bliver en Gaade, saavel for min Moder, som for enhver anden. Min Moder spørger mig ofte, hvor det kan være, at De ser saa ung ud; thi medens Grevinde G... antager Dem for en Lord Ruthven, saa lader det til at min Moder tror at finde en Cagliostro eller en St. Germain i Dem. Saa snart De ser min Moder igen, saa bestyrk hende i den Tro; thi De har den enes Visdomssten og den andens Aand.«

»Jeg takker Dem for denne Meddelelse,« sagde Greven smilende. »Jeg vil bestræbe mig for at tage saadanne Forholdsregler, saa jeg kan svare til alle disse Formodninger.«

»De kommer altsaa paa Lørdag?«

»Da Madame de Morcerf beder mig derom.«

»Jeg takker Dem.«

»Og Hr. Danglars?«

»Har allerede modtaget en tredobbelt Indbydelse, min Fa-

der har overtaget det. Vi vil ogsaa bestræbe os for at se Hr. de Villefort hos os; men vi tør vel næppe haabe det.«

»Man maa altid haabe, siger Ordsproget.«

»Danser De, Hr. Greve?«

»Jeg?«

»Ja, De! Vilde det være saa forunderligt, dersom De dansede?«

»Aa, nej, De har Ret, naar man endnu ikke er over de fyrretyve. Men jeg danser ikke, derimod kan jeg godt lide at se andre danse. Danser Madame de Morcerf?«

»Heller ikke, saa kan De tale med hinanden, hun vil saa gerne underholde sig med Dem.«

»Virkelig?«

»Paa Ære! Og jeg forsikrer Dem, at De er den første Mand, for hvem min Moder har interesseret sig saa meget.«

Albert rejste sig, tog sin Hat, og Greven ledsagede ham til Døren.

»Jeg har begaaet en Fejl!« sagde Greven, idet han pludselig standsede ham paa Trappen, »jeg skulde ikke have talt til Dem om Hr. Danglars.«

»Tværtimod, tal kun mere om ham, men altid paa den samme Maade.«

»Nu vel, De beroliger mig. Men — hvornaar venter man Hr. d'Epinay?«

»Om fem eller seks Dage.«

»Og hvornaar skal Brylluppet finde Sted?«

»Straks efter Hr. og Madame de St. Merans Ankomst.«

»Bring ham da til mig, naar han kommer til Paris; thi endskønt De siger, at jeg ikke bryder mig om ham, saa vil det dog glæde mig at se ham.«

»Vel, Hr. Greve, Deres Befaling skal blive udført. Og nu, Farvel! Jeg haaber, at vi ses igen paa Lørdag?«

»Jeg har lovet det.«

»Greven fulgte Albert med Øjnene, og da han var steget i Vognen, vendte Monte-Christo tilbage. Bertuccio ventede ham.

»Naa?« spurgte Greven.

»Hun er kørt til Raadhuset, har været der i halvanden Time og er derpaa kørt lige hjem.«

»Godt, min kære Hr. Bertuccio,« sagde Greven. »Nu har jeg kun en Begæring til Dem, og det er, at De rejser til Normandiet for at opsøge det lille Landsted, som vi har talt om.«

Bertuccio bukkede, og da hans Ønsker stemmede fuldkommen overens med den modtagne Befaling, saa afrejste han den samme Aften.

OTTENDE KAPITEL.

Underretninger.

Hr. de Villefort holdt det Løfte, han havde givet Madame Danglars, og i Særdeleshed sig selv, idet han søgte at faa Underretning om, paa hvilken Maade Greven af Monte-Christo havde faaet Kundskab om Tildragelserne i Huset i Auteuil. Allerede den samme Dag tilskrev han en vis Hr. de Boville, der tidligere havde været Fængselsinspektør, men som nu beklædte en høj Stilling ved Sikkerhedspolitiet, for at faa de ønskede Oplysninger, og denne forlangte to Dage for at undersøge, hvor man skulde faa Underretning om Grevens Person.

Efter to Dages Forløb fik Hr. de Villefort følgende Skrivelse:

»Den Person, som man kalder Greven af Monte-Christo, er især en Bekendt af en vis Lord Vilmore, en rig Udlænding, som stundom opholder sig i Paris, og som nok for Øjeblikket befinder sig der. Ligeledes er Greven en Bekendt af Abbed Bussoni, en siciliansk Præst, der staar i stor Anseelse i Orienten hvor han udøver meget godt.«

Hr. de Villefort gav straks Ordre til at indhente de nøjagtigste Underretninger om disse to Mænd. Den næste Dags Aften var hans Befalinger udførte, og han modtog følgende Efterretninger:

»Abbeden, der først for en Maaned siden er kommet til Paris, bebor ganske alene et lille to Etages Hus bagved St. Sulpice, og Husets Indretning beviser, at Abbeden indskrænker sig for sin Person til det allernødvendigste.

Abbeden opholder sig for det meste paa Salen, som er opfyldt med teologiske Skrifter, i hvilke han ofte — efter Tjenerens Sigende — fordyber sig aldeles.

Denne Tjener betragter de Besøgende fra et lille Kighul, og naar deres Ansigter ikke behager ham, saa siger han, at Abbeden er ikke i Paris, og dermed lader de fleste sig nøje, da de ved, at Abbeden ofte rejser, og stundom bliver længe borte. Men enten Abbeden er hjemme eller ikke, enten han er i Paris eller i Kairo, saa giver han bestandig Almisser, som hans Tjener uddeler til de fattige.«

»Lord Vilmore bor i Gaden Fontaine St. Georges og er en af disse Englændere der fortærer hele deres Formue paa Rejser. Han har lejet en møbleret Bolig,, hvor han kun tilbringer to eller tre Timer om Dagen, og sjælden eller aldrig om Natten. En af hans Særheder er, at han paa ingen Maade

vil tale Fransk, skønt man imidlertid forsikrer, at han skriver det med stor Færdighed.«

Efter at den kongelige Prokurør havde modtaget disse kostbare Underretninger, indfandt der sig den næste Dag en Mand i Gaden Feran, bankede paa en grønmalet Dør og spurgte efter Abbed Bussoni.

»Hr. Abbeden er allerede gaaet ud,« svarede Tjeneren.

»Jeg kan ikke lade mig nøje med dette Svar,« sagde den fremmede, »thi jeg kommer fra en Person, for hvem man altid er hjemme. Dog, vil De behage at levere Hr. Abbed Bussoni — —«

»Jeg har allerede sagt Dem, at han ikke er hjemme,« gentog Tjeneren.

»Vil De give ham dette Kort og denne forseglede Skrivelse, saa snart han kommer hjem. Venter De ham ikke omtrent Klokken otte i Aften?«

»Ganske vist, min Herre, dersom Abbeden kun ikke arbejder; thi da er det det samme, som om han ikke var hjemme.«

»Jeg vil imidlertid komme igen i Aften til den Tid,« sagde den fremmede og gik bort.

Til den bestemte Tid kom han virkelig igen, bankede paa og blev indladt. Af den Ærbødighed, som Tjeneren udviste, mærkede han, at hans Brev havde frembragt den tilsigtede Virkning.

»Hr. Abbeden er altsaa hjemme?« sagde han.

»Han arbejder i sit Bibliotek, men han venter Dem, min Herre.«

Den fremmede steg op af en smal Trappe og fandt Abbeden siddende foran et klart belyst Bord, medens den øvrige Del af Værelset hvilede i Skygge. Abbeden var iført en gejstlig Dragt og en Hætte bedækkede næsten hans Hoved.

»Har jeg den Ære at tale med Hr. Bussoni?« spurgte den fremmede.

»Jo, min Herre,« svarede Abbeden, »og De er sendt i Politipræfektens Navn fra Hr. Boville?«

»Ganske rigtig.«

»De er vel formodentlig en af Sikkerhedspolitiets Agenter?«

»Ja!« svarede den fremmede med en vis Nølen.

Abbeden rettede paa sine store Briller, der ikke alene bedækkede hans Øjne, men ogsaa Tindingerne, og indbød den fremmede til at sidde ned.

»Jeg er til Deres Tjeneste,« sagde Abbeden med en skarp italiensk Akcent.

»Det Ærinde, man har overdraget mig,« begyndte den

fremmede, idet han betonede hvert Ord, »er tillidsfuldt, saavel for den, der udfører det, som for den, der modtager det.«

Abbeden bukkede.

»Ja, Hr. Abbed, Politipræfekten kender Deres Retskaffenhed saa vel, at han, som Embedsmand ønsker at erfare noget af Dem, noget, som er vigtigt for den offentlige Sikkerhed. Vi haaber derfor, Hr. Abbed, at hverken Venskab eller menneskelige Hensyn vil foranledige Dem til at dølge Sandheden.«

»Naar kun det, som De ønsker af mig, ikke strider mod min Pligt og Samvittighed. Jeg er Præst, og Skriftemaalets Hemmeligheder maa blive mellem mig og Guds Retfærdighed og ikke aabenbares for den menneskelige.«

»Vær ubekymret, Hr. Abbed,« sagde den fremmede. »Vi vil paa ingen Maade træde Deres Samvittighed for nær.«

Ved disse Ord drejede Abbeden Lampeskærmen saaledes, at den fremmedes Ansigt modtog hele Belysningen, medens hans eget forblev i Skyggen.

»Undskyld, Hr. Abbed,« sagde Politipræfektens Sendebud »mine Øjne kan ikke taale det stærke Lys.«

Abbeden drejede straks den grønne Skærm for igen.

»Velan, min Herre,« sagde han.

»Jeg kommer altsaa til Sagen. Kender De Greven af Monte Christo?«

»Det er formodentlig Hr. Zaccone, De taler om; Monte-Christo er ikke noget Familienavn, men Navnet paa en Ø, eller rettere sagt paa en Klippemasse.«

»Naar kun Zaccone og Monte-Christo er en og samme Person —«

»Ganske den samme.«

»Saa lad os tale om Hr. Zaccone. Jeg spurgte, om De kender ham?«

»Meget nøje.«

»Hvem er han?«

»En Søn af en rig Skibsreder fra Malta.«

»Ja, det ved jeg nok, det siger man, men De indser nok, at Politiet ikke kan lade sig nøje med et: man siger det.«

»Men naar nu det man siger er Sandhed,« svarede Abbeden med et venligt Smil —« saa maa enhver, endogsaa Politiet være tilfreds dermed.«

»Ved De da ogsaa ganske vist, at det virkelig er sandt?«

»Om jeg ved det vist? Jeg har endogsaa kendt den gamle Hr. Zaccone.«

»Naa, det har De.«

»Ja, og som Dreng har jeg ofte leget med Sønnen paa Skibbyggerpladsen.«

»Men denne Grevetitel?«

»En saadan kan man jo købe overalt.«

»Men hans Rigdom, der, som man paastaar, skal være umaadelig?«

»Ja, det er det rigtige Ord.«

»Hvorfor har Greven købt Øen Monte-Christo, naar det kun er en Klippe?«

»I Italien maa man have et Grevskab, naar man vil være Greve.«

»De kender vel noget til denne Hr. Zaccones Ungdomseventyr?«

»Nej, i Ungdommen har vi ikke været sammen.«

»Har han været med i Krigen?«

»Ja, jeg tror, at han har været i Tjenesten.«

»I hvilken Vaabenart?«

»I Marinen.«

»Er De ikke hans Skriftefader?«

»Nej, min Herre, jeg tror, at han er Lutheraner.«

»Hvorledes — Lutheraner?«

»Jeg siger, at jeg tror det, paastaa det, kan jeg ikke; men man har jo Religionsfrihed i Frankrig, saa vidt jeg ved.«

»Ganske vist, det er heller ikke hans Tro, som vi bekymrer os om, men om hans Handlinger. Jeg beder Dem derfor i Politipræfektens Navn, at sige mig alt, hvad De ved om ham.«

»Han skal være en meget velgørende Mand, den hellige Fader, Paven, har gjort ham til Ridder af Christusordenen. Denne Naade, som ellers kun bliver Fyrster til Del, blev ham udvist for de Tjenester, som han havde ydet de Kristne i Orienten. Han har desuden ogsaa omtrent seks andre Ordener for de Tjenester, som han har gjort Fyrster og Stater.«

»Bærer han disse Ordener?«

»Nej, men han er stolt deraf, han siger, at han foretrækker de Belønninger, der gives Menneskeslægtens Velgørere, fremfor de, der gives til dens Ødelæggere.«

»Han er altsaa en Kvæker?«

»Aa, ja, men han bærer ikke den store Hat og den brune Kappe.«

»Kender man nogle af hans Venner?«

»Ja, mange; thi alle dem, som kender ham, er hans Venner.«

»Men han har dog vel ogsaa en Fjende?«

»En eneste.«

»Og han hedder?«

»Lord Vilmore.«

»Hvor er han?«

»For nærværende Tid i Paris.«

»Kan man faa Underretning af ham?«

»Værdifulde; thi han var i Indien samtidig med Zaccone.«

»Ved De, hvor han boer?«

»Et Sted i Chausse d'Autin, men jeg ved ikke, hvilken Gade eller Nummer «

»De staar vel ikke i noget godt Forhold til denne Englænder?«

»Jeg elsker Zaccone, og han hader ham, derfor er vi fremmede for hinanden.«

»Tror De, Hr. Abbed, at Greven af Monte-Christo har været i Frankrig førend sin nuværende Rejse til Paris?«

»Det kan jeg besvare Dem ganske bestemt. Han har aldrig før været i Frankrig; thi for et halvt Aar siden anmodede han mig om nogle Underretninger, som jeg ikke kunde meddele ham, og da jeg den Gang endnu ikke kunde bestemme, hvornaar jeg vilde komme tilbage til Paris, saa sendte jeg Cavalcanti til ham.«

»Andrea?«

»Nej, Bartholomæo Faderen.«

»Meget vel, min Herre. Nu har jeg kun en Ting at spørge Dem om, jeg opfordrer Dem i Ærens, Menneskelighedens og Religionens Navn til at svare mig overensstemmende med Sandheden: Ved De, i hvilken Hensigt Greven af Monte Christo har købt et Hus i Auteuil?«

»Temmelig sikkert; thi han har selv sagt mig det Han har købt det for at indrette det til et Hospital for sindssvage, saaledes som det, Baron Pisano har stiftet i Palermo. Kender De det Hospital?«

»Af Navnet.«

»Det er en fortræffelig Indretning.«

Abbeden gjorde en Bøjning, som for at tilkendegive, at det ikke vilde være ham ukært at paabegynde sin afbrudte Forretning.

Det være sig nu, at den fremmede forstod hans Ønske, eller at han var færdig med sine Spørgsmaal, nok, han rejste sig, og Abbeden ledsagede ham til Døren.

»De giver rigelige Almisser,« sagde den fremmede »og endskønt man anser Dem for at være rig, saa vover jeg dog at tilbyde Dem noget til de fattige, dersom De vil modtage mit Tilbud.«

»Jeg takker Dem, min Herre, der er kun en Ting i Verden, som jeg er skinsyg paa, og det er den, at det gode, som jeg gør, kommer fra mig selv, men søg, og De vil finde; tro mig, enhver rig kan finde Elendighed nok at afhjælpe.«

De to Mænd tog Afsked fra hinanden, og den fremmede bortfjernede sig.

Han kørte lige til Hr. de Villeforts Hus.

En Time derefter kørte den samme Vogn til Gaden Fontaine St. George og holdt udenfor Nummer 5. Det var nemlig der, at Lord Vilmore boede.

Den fremmede havde nemlig skriftlig anmodet Lord Vilmore om en Sammenkomst, og denne havde bestemt den til Klokken ti.

Paa Slaget ti traadte Englænderen ind i Salen, hvor Politipræfektens Afsending allerede havde ventet ham i ti Minuter.

Lord Vilmore var en Mand, som man snarere kunde kalde høj, end lille, han havde et tyndt rødligt Skæg, var af en bleg Hudfarve og havde et blondt Haar, der allerede begyndte at graane. Hans Klædning var fuldkommen efter engelsk Mode, han bar en lang blaa Frakke med Guldknapper og høj opstaaende Krave, saaledes som man brugte den i 1811, en hvid Kashmirs Vest og Nankins Benklæder, der var tre Tommer for korte.

Hans første Ord ved Indtrædelsen i Salen var:

»De ved, min Herre, at jeg ikke gerne taler Fransk?«

»Jeg ved i det mindste, at De ugerne taler vort Sprog, og vil derfor tillade mig at vælge det engelske til vor Underholdning.«

Og hermed overrakte Politipræfektens Afsending sin Anbefalingsskrivelse til Lord Vilmore. Denne læste den med ægte engelsk Flegma, og da han var færdig dermed, sagde han:

»Jeg forstaar det, jeg forstaar det saamænd meget godt.«

Nu begyndte Spørgsmaalene, det var de samme, som var blevne rettede til Abbed Bussoni; men da Lorden, som Monte-Christos Uven, ikke iagttog en saadan Tilbageholdenhed som Abbed Bussoni, saa var hans Svar meget vidtløftigere. Lorden fortalte Grevens Ungdomshistorie og sagde, at han i en meget ung Alder var traadt i Tjeneste hos en af de smaa indiske Fyrster, som førte Krig mod England. Det var der, at Vilmore havde truffet ham første Gang, og hvor de havde kæmpet med hinanden. I denne Krig, fortalte Lorden, var Zaccone bleven gjort til Fange, ført til England og bragt til Pontonnerne, hvorfra han undkom ved Svømning. Derefter begyndte hans Rejser, hans Dueller og hans Lidenskaber. Under Grækenlands Opstand tjente han i de græske Rækker, og medens han endnu var i Tjenesten, opdagede han en Sølvmine i de thessaliske Bjerge; men han tog sig vel i Agt for at tale til nogen derom. Efter at den græske Regering var bleven grundfæstet, udbad han sig et Privilegium af Kong Otto til at maatte bearbejde denne Mine, og fik det.

Derfra kom — mente Lord Vilmore — hans uhyre Rigdom, der maatte beløbe sig til to Millioner aarlig; men denne Formue kunde dog let hentørres, dersom Minen udtørredes.

»Men ved De,« spurgte den fremmede, »hvorfor han er kommet til Frankrig?«

»Han vil spekulere i Jernbane-Aktier, og da han er en ligesaa duelig Kemiker som Fysiker, saa har han opfundet en Telegraf, som han søger at anbringe.«

»Hvor meget forbruger han vel om Aaret?«

» I det højeste fem eller seks Hundrede Tusinde Francs; thi han er meget gerrig.«

Det var tydeligt at Hadet talte ud af Englænderen, eftersom han beskyldte ham for Gerrighed, af Mangel paa nogen anden Beskyldning.

»Ved De noget om hans Hus i Auteuil?«

»De mener, i hvilken Hensigt han har købt det?«

»Ja.«

»Ih, han er en Spekulant, som vil ruinere sig ved alle sine Forsøg. Han paastaar, at der i Nærheden af Huset, som han har købt, skal være en mineralsk Vandaare, som ikke staar tilbage for de mest berømte Bade, og han har allerede flere Gange ladet Jorden omgrave, for at finde denne berømmelige Vandaare, men da han endnu ikke har fundet den, saa læg kun Mærke til, om han ikke snart køber alle de omliggende Huse. Men som hans Modstander vil jeg haabe, at hans Jernbaner, Telegrafer og Bade snart vil ruinere ham.«

»Og hvorfor er De hans Uven?«

»Fordi han, under sit Ophold i England forførte en af mine Venners Koner.«

»Men hvorfor hævner De Dem da ikke paa ham?«

»Jeg har duelleret med ham tre Gange,« svarede Englænderen »og det med forskellige Vaaben.«

»Og hvad var Udfaldet af disse Dueller?«

»Den første Gang knuste han min Arm, den anden Gang stak han mig igennem Lungen, og den tredie Gang bibragte han mig dette Saar.«

»Englænderen trak sin Halskrave tilbage og viste ham en Skramme, der naaede lige op til Øret, og hvis røde Farve beviste, at den hidrørte fra et frisk Saar.

»De ser altsaa,« vedblev han, »at jeg har Grund til at være fjendtlig mod ham, og han vil sikkert dø for min Haand.»

»Men det forekommer mig, at De ikke har valgt den rette Vej dertil.«

»Ha,« raabte Englænderen, »jeg gaar paa Lur hver Dag efter ham.«

Det var alt, hvad den fremmede vilde vide, eller snarere hvad Englænderen vidste. Politiagenten rejste sig, hilste Lord Vilmore og gik.

Da Lord Vilmore havde lukket Døren efter ham, gik han ind i sit Sovekammer, hvor han i en Haandevending tabte det blonde Haar, sit rødlige Skæg og Arret for igen at finde Greven af Monte-Christos blege Farve og hvide Tænder.

Ligeledes forvandlede Politipræfektens Sendebud sig, da han var traadt ind i sit Værelse, til Hr. de Villefort selv.

Den kongelige Prokurør følte sig noget beroliget efter dette dobbelte Besøg, og den følgende Nat nød han den første rolige Søvn siden Middagstaffelet i Auteuil.

TIENDE KAPITEL.

Ballet.

Det var en Lørdag Aften paa en af de varmeste Julidage, at Grev de Morcerfs Bal skulde finde Sted. Klokken var henimod ti om Aftenen; mellem de store Træer i den grevelige Have kunde man se den azurblaa stjernebesaaede Himmel, der udbredte nyt Liv efter det heftige Uvejr, som havde raset hele Dagen.

Fra Stueetagen hørte man Musikens Brusen, medens det stærke Lys fremskinnede gennem Vinduesgardinerne. Haven var for Øjeblikket overladt til Tjenestetyendet, til hvem Husfruen, der nu følte sig beroliget med Hensyn til Vejrliget, uddelte Ordre om Aftensbordet.

Hidindtil havde man været ubestemt, om man skulde spise i Salen eller under et stort Telt i Haven; men den skønne blaa stjernebedækkede Himmel afgjorde Sagen til Fordel for Teltet.

Man oplyste Gangene i Haven med kulørte Lamper og besatte Taffelet rigeligt med Lys og Blomster. Efter at Grevinde de Morcerf havde uddelt de fornødne Befalinger og atter var kommet ind i Salen blev denne snart opfyldt med indbudne Gæster, som følte sig mere tiltrukne af Grevindens henrivende Gæstfrihed, end af hendes Mands høje Stilling.

Madame Danglars, som var blevet meget foruroliget ved de omtalte Begivenheder, var endnu ubesluttet — da hendes Vogn om Morgenen mødtes med Prokurørens — om hun skulde indfinde sig ved Ballet. Paa et Tegn af Villefort holdt Vognene imidlertid ved Siden af hinanden, og Villefort spurgte:

»De kommer dog vel til Ballet hos Madame de Morcerf?«

»Nej« svarede Madam Danglars, »jeg er altfor lidende.«

»Det er urigtigt,« sagde Villefort med et betydende Blik, »det er nødvendigt, at man ser Dem der.«

»Tror De? Nu vel, saa vil jeg komme.«

Og derpaa var Vognene kørte fra hinanden i forskellige Retninger.

Madame Danglars indfandt sig altsaa, ikke alene i sin ejendommelige Skønhed, men tillige i en glimrende Pynt.

Da Grevinde de Morcerf saa hende, sendte hun Albert til at modtage hende. Albert komplimenterede Baronessen for hendes smukke Toilette, og bød hende Armen, for at føre hende til den Plads, som hun maatte behage at vælge.

Albert saa sig om.

»De søger min Datter?« spurgte Baronessen smilende.

»Jeg tilstaar det,« svarede Albert. »Skulde De have været saa grusom, ikke at bringe hende med?«

»Vær kun rolig, hun mødte Frøken de Villefort, og kommer nu med hende. Se, der er de begge i hvide Kjoler, den ene med en Kameliabuket, den anden med en Forglemmigei. Men sig mig dog —?«

»Hvad søger De?« spurgte Albert smilende.

»Kommer Greven af Monte-Christo ikke her i Aften?«

»Sytten!« svarede Albert.

»Hvad vil det sige?«

»Det vil sige, Madame, at De er den syttende, som har gjort mig det samme Spørgsmaal, det gaar godt med Greven; jeg ønsker ham til Lykke.«

»Men svarer De da alle ligesom mig?«

»Jeg beder! Jeg har endnu ikke svaret Dem, men vær ubekymret, vi vil ikke savne Dagens Løve her, vi er blandt de foretrukne.«

»Han var ogsaa i Operaen i Gaar.«

»Virkelig — har den ekscentriske Mand igen gjort sig gældende som Særling?«

»Kan han undlade det? Elsner dansede i Balletten »Haltefanden«, og den græske Prinsesse var henrykt derover. Efter Cachuchaen tilkastede han den skønne Danserinde en Buket, som var sammenholdt af en kostbar Ring. I tredie Akt viste Danserinden sig med hans Ring paa Fingeren for at gøre Honnør for ham.

»Og den græske Prinsesse — kommer hun ogsaa?«

»Nej,« svarede Albert, »det maa De give Afkald paa; hendes Stilling i Grevens Hus er endnu ikke tilstrækkelig bekendt.«

»Men gaa dog til Madame de Villefort, jeg ser, at hun længes efter at tale med Dem.«

Efter en Kompliment forlod Albert Baronessen og nærmede sig Madame de Villefort.

»Jeg tør vædde,« sagde Albert, »at jeg ved hvad De vil sige mig.«

»Tror De det?«

»Vil De tilstaa det, dersom jeg gætter rigtig.«

»Paa Ære!«

»De vil spørge mig, om Greven af Monte-Christo allerede er kommet, eller om man venter ham.«

»Ingen af Delene, jeg beskæftiger mig aldeles ikke med ham i dette Øjeblik. Jeg vilde spørge Dem, om De har faaet Efterretninger fra Franz!«

»Ja, i Gaar.«

»Hvad skriver han?«

»At han vil rejse paa samme Tid, som hans Brev.«

»Godt. Og nu Greven?«

»Vær ubekymret, han vil komme.«

»Ved De, at han har et andet Navn end Monte-Christo?«

»Nej.«

»Monte-Christo er Navnet paa en Ø, men han hedder egentlig Zaccone.«

»Er det muligt?«

»Han er fra Malta.«

»Ogsaa sandsynligt.«

»Søn af en Skibsreder.«

»O! De skulde fortælle det højt, det vilde vække Opmærksomhed.«

»Han har tjent i Indien. Han har gjort et rigt Udbytte i en Sølvmine i Thessalien, og er nu kommet til Paris for at anlægge en Mineralbrønd i Auteuil.«

»Men det er jo interessante Nyheder. Tillader De mig at fortælle Dem videre?«

»Ja, men lidt efter lidt, og kun til en af Gangen, og uden at sige, at De har faaet det at vide af mig.«

»Hvorfor det?«

»Fordi det er Hemmeligheder, som Politiet paa en Maade har tilluret sig.«

»Men man taler dog derom?«

»I Gaar Aftes hos Politipræfekten. Hele Paris er naturligvis forundret over Grevens usædvanlige Pragt, og Politiet har derfor indhentet Underretninger.«

»Herligt! Det manglede kun, at man skulde arrestere Greven som en Landstryger, fordi han er altfor rig.«

»Det kunde ogsaa have hændet ham, dersom de indhentede Efterretninger ikke havde været gunstige.«

»Stakkels Greve! Og han aner ikke den Fare, som han svæver i?«

»Det tror jeg ikke.«

»Saa er det kristeligt at advare ham derimod, og jeg skal ikke undlade det, saasnart han kommer.«

I samme Øjeblik nærmede sig en smuk ung Mand med livfulde Øjne, sort Haar og et sirligt Overskæg. Albert rakte ham Haanden, medens han gjorde en ærbødig Kompliment for Madame de Villefort.

»Madame,« sagde Albert, »jeg har den Ære at forestille Dem Hr. Maximilian Morrel, Kaptajn ved Spahierne og en af vore mest udmærkede Officerer.«

»Jeg har allerede haft den Fornøjelse at træffe sammen med denne Herre i Auteuil hos Greven af Monte-Christo,« svarede Madame de Villefort, idet hun med en paafaldende Kulde vendte sig bort.

Dette Svar, og især den Tone, i hvilken det blev udtalt, sammensnørede Hjertet paa den stakkels Morrel. Men der var forbeholdt ham en Skadesløsholdelse. Idet han nemlig saa sig tilbage, bemærkede han ved Døren en skøn, hvid Skikkelse, hvis lyse, blaa Øjne ubemærket af andre henvendte sig til ham, medens hun langsomt trykkede en Forglemmigejbuket til sine Læber.

Denne Hilsen blev saa godt forstaaet, at Morrel med et lige saa talende Blik hævede sit Tørklæde til Munden, og de to levende Statuer, hvis Hjerter bankede saa heftigt under deres Ansigters tilsyneladende Ligegyldighed, forglemte for et Øjeblik alle andre i denne stumme Betragtning.

Saaledes kunde de længe have staaet, hensunkne i gensidig Beskuelse, uden at nogen havde bemærket, hvorledes de forglemte alt omkring sig, thi Greven af Monte-Christo var netop traadt ind i Salen.

Vi har allerede sagt, at Greven ved naturlige eller kunstige Tryllemidler tildrog sig den almindelige Opmærksomhed overalt, hvor han viste sig. Det var ikke hans fine, sorte, men dog simple Kjole eller hans hvide, ubroderede Vest, heller ikke hans Benklæder, der omgav en veldannet Fod; det var intet af alt dette, som vakte almindelig Opmærksomhed, men det var hans blege Ansigtsfarve, hans sorte, krøllede Haar, hans lyse, rolige Ansigt, hans dybe, melankolske Blik, og endelig det overordentlig fine Træk om hans Mund, der saa let fortrak sig til et Udtryk af den dybeste Foragt. Der kunde gives skønnere Mænd, men ingen, som var mere udtryksfulde. Alt hos Greven syntes at tale, thi hans stadige Tænksomhed havde givet hans Ansigtstræk en uforlignelig Bevægelighed og Sikkerhed. Og dog vilde Pariserverdenen maaske slet ikke have bemærket noget af alt dette, dersom det ikke havde indeholdt en Hemmelighed, som var skjult under en umaadelig Rigdoms gyldne Slør.

Fulgt af alles Blikke skred Greven nu hen til Madame de Morcerf, der stod ved en blomstersmykket Kamin og i et lige overfor hængende Spejl havde bemærket hans Komme

Hun vendte sig til ham med et venligt Smil i det Øjeblik, da han bukkede for hende.

Hun troede uden Tvivl, at Greven vilde tale til hende, ligesom Greven troede at hun vilde henvende nogle Ord til ham. Men begge forblev stumme, saa uværdig syntes en almindelig Tale formodentlig at være for dem. Efter en gensidig stum Hilsen vendte Greven sig til Albert, der rakte ham begge Hænder.«

»De har set min Moder?« spurgte han.

»Jeg har nylig haft den Ære at hilse paa hende,« svarede Greven. — »Men jeg ser ikke Deres Hr. Fader.«

»Ser De, han staar i den lille Klynge af store Berømtheder og taler om Politik.«

Albert nævnede enhver af disse berømte Mænd for Monte-Christo, da nogen i det samme lagde en Haand paa hans Skulder; han saa sig om, det var Danglars.

»Ah, det er Dem, Baron!«

»Hvorfor kalder De mig Baron?« svarede Danglars, »De ved jo, at jeg ikke bryder mig om Titler. Det er ikke som De, Vicomte, De holder paa Titlen, ikke sandt?«

»Ganske sikkert,« svarede Albert, »thi dersom jeg ikke er Vicomte, saa var jeg ingen Ting, medens De vilde vedblive at være Millionær, naar De opgav Deres Barontitel.«

»Og saa beholdt jeg den nærværende Tids bedste Titel,« bemærkede Danglars.

»Uheldigvis,« tilføjede Monte-Christo, »er man ikke Millionær paa Livstid, saaledes som man kan være Baron, Pair af Frankrig eller Medlem af Akademiet paa Livstid. Som Bevis herpaa tjener Millionærerne Frank og Poulmann i Frankfurt, som nylig har erklæret sig fallit.«

»Min Gud!« raabte Danglars, »og de har trukket for to Hundrede Tusinde Francs paa mig!«

»Naa, saa ved De, at Deres Underskrift endnu gælder fem Procent.«

»Det er for sent, at jeg faar det at vide, jeg har allerede udbetalt deres Veksler.«

»Godt.« sagde Monte-Christo, »saa er disse to Hundrede Tusinde Francs gaaede til — —«

»Stille!« sagde Danglars, »tal ikke derom!« Derpaa traadte han hen til Monte Christo og vedblev: »især naar den unge Hr. Cavalcanti er til Stede!«

Ved disse Ord vendte han sig smilende til den sidste.

Morcerf havde forladt Greven for at tale med sin Mo-

der, og Danglars forlod ham for at hilse paa den unge Hr. Cavalcanti. Monte-Christo befandt sig saaledes for et Øjeblik alene.

Varmen begyndte imidlertid at blive trykkende, og Tjenerne bar Skaale med Frugter og Is omkring i Salen.

Monte Christo tilviftede sig Kølighed med sit Lommetørklæde, men han traadte tilbage, hver Gang Skaalene kom forbi ham, og tog ingen Forfriskninger.

Madame de Morcerf tabte ikke Monte-Christo af Syne. Hun saa at han ikke rørte noget, og at han stedse gjorde en undvigende Bevægelse.

»Albert!« sagde hun, »har du lagt Mærke til én Ting?«

»Hvilken, kære Moder?«

»At Greven aldrig har villet nyde noget hos os.«

»Ja, men han har spist Frokost hos mig, den Frokost, ved hvilken han blev indført i Familien.«

»Hos dig er ikke hos din Fader,« mumlede Mercedes, »jeg har lagt Mærke til ham, lige siden han kom.«

»Naa?«

»Og ..an har endnu ikke nydt noget.«

»Greven er meget maadeholden.«

Mercedes smilede sørgmodigt.

»Gaa hen til ham,« sagde hun, »og nød ham til at nyde noget, naar der bliver præsenteret igen.«

»Hvorfor det, Moder?«

»Gør mig den Tjeneste, Albert!« sagde Mercedes.

Albert kyssede sin Moders Haand og gik hen til Greven.

Der kom atter Skaale med Forfriskninger. Albert præsenterede selv Greven Is, men han vægrede sig standhaftigt.

Albert vendte tilbage til sin Moder. Hun var meget bleg.

»Du ser, han afslog det!« sagde hun.

»Ja, men hvorledes kan det bekymre Dem?«

»Du ved, Albert, at vi Kvinder har vore Særheder. Det vilde have været mig en stor Fornøjelse, dersom Greven havde nydt noget hos mig, om det saa kun var en Granatkærne. Men maaske han ikke ynder de franske Skikke, maaske han har en eller anden Yndlingstilbøjelighed.«

»Nej, nej, i Italien har jeg set ham nyde af alle Slags. Maaske han ikke befinder sig vel i Aften.«

»Og dernæst,« sagde Grevinden, »har han stedse opholdt sig i de varme Himmelegne og er maaske mindre følsom for Varmen.«

»Det tror jeg ikke, thi han beklagede sig endog over Varmen og spurgte, hvorfor man ikke havde aabnet Jalousierne, da Vinduerne dog var aabnede.«

»Virkelig?« sagde Mercedes. »Det er et Middel til at over-

bevise mig om denne Afholdenhed hidrører fra en fast Beslutning.«

Hun gik ud af Salen.

Et Øjeblik derefter aabnedes Jalousierne, og gennem de med Jasmin og Vinranker omgivne Vinduer kunde man se hele den belyste Have og Bordet, som var dækket under Teltet. Dansere og Danserinder, de Spillende og de Konverserende, udstødte et Glædesskrig, og alle de af Varmen besværede Lunger indaandede den friske Luft, som strømmede ind.

Nu kom Mercedes atter ind mere bleg, end da hun var gaaet ud, men med hint rolige Blik, som man ved flere Lejligheder bemærkede hos hende. Hun gik lige hen til den Gruppe, i hvilken hendes Mand dannede Midtpunktet.

»Ophold ikke disse Herrer her,« sagde hun; »da de ikke spiller, saa vil de maaske hellere indaande den friske Luft i Haven, end kvæles her.«

»Men, Madame,« sagde en gammel, meget galant General, »vi alene kan ikke gaa i Haven.«

»Velan, saa vil jeg foregaa Dem med Eksemplet.«

Hun vendte sig til Monte-Christo og sagde:

»Hr. Greve, gør mig den Ære at byde mig Deres Arm.«

Greven vaklede næsten ved disse simple Ord; derpaa betragtede han Mercedes et Øjeblik. Dette Øjeblik fo'r hurtig som et Lyn forbi, og dog forekom det Grevinden at være et Aarhundrede, saa megen Betydning havde Greven lagt i dette Blik.

Han bød Grevinden sin Arm, og hun støttede sig til den, eller rettere sagt, hun berørte den med sin lille skønne Haand, og begge steg ned ad den udvendige Trappe, som var prydet med Rhododendrom og Kamelier.

En Mængde af de andre Gæster strømmede under glad Larmen ned i Haven.

TIENDE KAPITEL.

Brød og Salt.

Madame de Morcerf traadte med sin Ledsager ind under Løvhvælvingen. Denne Hvælving dannede en Lindeallé, der førte til et Drivhus.

»Der var for varmt i Salen, ikke sandt, Hr. Greve?« sagde hun.

»Ja, Madame, og derfor var det smukt af Dem, at De lod Jalousierne aabne. Men vil De ikke forkøle Dem i den

tynde Dragt og med det lette Florsjal?« svarede Greven.

»Ved De, hvor jeg fører Dem hen?« spurgte Grevinden uden at besvare hans Spørgsmaal.

»Nej, Madame, men De ser, at jeg ikke gør Modstand.«

»Til Drivhuset, som ligger dér for Enden af Alléen.«

Greven betragtede Mercedes med en spørgende Mine, men hun fortsatte sin Vej uden at sige et Ord, og Monte-Christo tav ligeledes.

De kom til Huset, som var fuldt af de herligste Frugter. Grevinden slap Monte-Christos Arm og plukkede en Muskatdrue.

»Ser De, Hr. Greve,« sagde hun med et saa vemodigt Smil, saa man skulde tro at en Taare vilde frembryde af hendes Øjne. »Ser De, vore Druer kan rigtignok ikke sammenlignes med de fra Cypern og Sicilien, men De maa være overbærende med vor sparsomme Sol.«

Greven bukkede og traadte et Skridt tilbage.

»Afslaar De min Bøn?« sagde Grevinden med sitrende Stemme.

»Madame,« svarede Monte-Christo, »jeg beder Dem ærbødigst om Undskyldning, men jeg spiser aldrig Muskatdruer.«

Sukkende lod Mercedes Druen falde.

Paa et Espalier hang en herlig Fersken. Mercedes plukkede den og rakte den til Greven med de Ord:

»Saa tag da denne Fersken!«

Men Greven gjorde den samme afslaaende Bevægelse.

»Igen!« sagde hun med en saa smertelig Betoning, at man mærkede, hun søgte at skjule en Taare, »jeg er virkelig uheldig!«

En lang Tavshed fulgte paa dette Optrin. Ferskenen laa i Sandet ligesom Druen.

»Hr. Greve!« begyndte Mercedes omsider igen, idet hun betragtede Monte-Christo med et bønligt Blik. »Det er en skøn arabisk Skik, som gør dem til evige Venner, der har delt Salt og Brød med hverandre under ét Tag.«

»Jeg kender denne Skik, Madame; men vi er i Frankrig, ikke i Arabien, og i Frankrig gives der lige saa lidt evige Venskaber, som man dér deler Salt og Brød med hverandre.«

»Men,« sagde Grevinden med et bønligt Blik, idet hun krampagtig omfattede begge hans Arme med begge sine Hænder, »vi er dog Venner, ikke sandt?«

Blodet strømmede til Grevens Hjerte, han blev bleg som et Lig, og han stirrede nogle Øjeblikke hen for sig, som om han var bleven grebet af Svimmelhed.

»Tilvisse er vi Venner, Madame,« sagde han endelig, »og hvorfor skulde vi ikke være det?«

Men hans Tone var saa langt forskellig fra den, som Madame de Morcerf havde ønsket at høre, at hun vendte sig om og sukkede.

»Jeg takker!« sagde hun og fortsatte sin Vej.

Saaledes gennemvandrede de Haven uden at tale et Ord.

»Er det sandt, min Herre,« begyndte Grevinden paany, »at De har set meget, rejst meget og lidt meget?«

»Jeg har lidt meget, Madame!« svarede Monte-Christo.

»Men nu er De lykkelig?«

»I det mindste er der ingen, som hører mig klage,« svarede Greven.

»Og gør Deres Lykke Dem nu blidere stemt?«

»Min nuværende Lykke ligner mine tidligere Lidelser.«

»Er De gift?« spurgte Grevinden.

»Jeg — gift?« svarede Monte-Christo med en let Gysen. »Hvem har sagt det?«

»Man har ikke sagt mig det, men man har flere Gange set Dem i Operaen med en skøn ung Dame.«

»Det er en Slavinde, som jeg har købt i Konstantinopel. Hun er en Fyrstedatter, og jeg har antaget hende som mit Barn da jeg ikke havde nogen anden Kærlighed i denne Verden.«

»De lever altsaa alene?«

»Ganske alene.«

»De har ingen Søster, ingen Søn, ingen Fader?«

»Slet ingen.«

»Men hvor kan De leve saaledes uden at have noget, som forbinder Dem til Livet?«

»Det er ikke min Skyld, Madame. I Malta elskede jeg en ung Pige og vilde gifte mig med hende, men saa udbrød Krigen og skilte mig fra hende. Jeg havde troet, at hun havde elsket mig nok til at kunne vente paa mig, ja, til at blive mig tro i Graven; men da jeg kom tilbage, var hun gift. Saaledes er næsten alle Mænds Historie, naar de har tilbagelagt det tyvende Aar. Mit Hjerte var maaske svagere end de fleste andres og led derfor mere, end en anden vilde have lidt i mit Sted.«

Grevinden tav et Øjeblik, som om hun behøvede Tid til at fatte sig.

»Ja,« sagde hun, »og De bevarer endnu denne Kærlighed i Deres Hjerte. Man elsker kun én Gang. Har De set dette Fruentimmer senere?«

»Nej, aldrig! Jeg vendte ikke tilbage til det Land, hvor hun levede.«

»Til Malta?«

»Javel!«

»Hun lever altsaa virkelig i Malta?«

»Det tænker jeg.«

»Og De har tilgivet hende alle de Lidelser, hun har forvoldt Dem?«

»Ja, hende har jeg tilgivet.«

»Altsaa kun hende. Og De hader endnu stedse de, som har skilt Dem fra hende?«

»Paa ingen Maade, hvorfor skulde jeg hade dem?«

Grevinden stillede sig lige overfor Monte-Christo; hun havde endnu noget af Drueklasen i Haanden.

»Tag det!« bad hun.

»Jeg spiser ikke Muskatdruer, Madame,« svarede Monte-Christo, som om de slet ikke havde talt om andet.

Med et fortvivlet Blik kastede Grevinden ogsaa denne ind mellem Buskene.

»Han er ubøjelig!« mumlede hun.

Monte Christo forblev saa ligegyldig, som om det slet ikke gjaldt ham.

I dette Øjeblik kom Albert tililende.

»Ak, kære Moder, der er hændet en stor Ulykke!« sagde han.

»Hvorledes? Hvad er der sket?« spurgte Grevinden, som om hun vaagnede af en Drøm. »En Ulykke, siger du? Ja — det maa jo stedse være Ulykker!«

»Hr. de Villefort er kommen —«

»Naa?«

»For at hente sin Kone og sin Datter.«

»Og af hvilken Aarsag?«

»Fordi Markise de St. Meran nylig har bragt den Efterretning til Paris, at Hr. de St. Meran er død paa den første Station fra Marseille. Madame de Villefort, som var meget oprømt, kunde hverken fatte eller tro denne Ulykke. Men ved de første Ord, som Hr. de Villefort sagde, gættede Valentine straks alt, og dette Slag traf hende som en Lynstraale; hun besvimede.«

»I hvilket Forhold stod Hr. de Meran da til Frøken Villefort?« spurgte Greven.

»Han var hendes Bedstefader paa mødrene Side. Han kom for at paaskynde sin Datterdatters Giftermaal med Franz.«

»Ja saa!«

»Nu har Franz igen Tiden for sig. Gid Hr. de St. Meran ogsaa havde været Bedstefader til Frøken Danglars!«

»Albert, Albert!« sagde Mercedes i en mild bebrejdende Tone, »hvad er det, du siger? Ak, Hr. Greve, da han har

saa megen Agtelse for Dem, saa sig ham dog, at han har talt ilde.«

Hun gjorde nogle Skridt fremad.

Monte Christo betragtede hende med et saa besynderligt og drømmende Udtryk, at hun vendte tilbage. Hun greb hans og hendes Søns Hænder, lagde dem i hinanden og sagde:

»Vi er Venner, ikke sandt?«

»Deres Ven, Madame! Saa vidt strækker mine Fordringer sig ikke, men i alle Tilfælde er jeg Deres ærbødige Tjener!«

Grevinden bortfjernede sig med et beklemt Hjerte, og Greven saa i nogen Afstand, at hun holdt sit Tørklæde for Øjnene.

»Var De uenig med min Moder?« spurgte Albert forundret.

»Tværtimod,« svarede Greven, »hun sagde mig jo i Deres Nærværelse, at vi var Venner!«

De kom tilbage til Salen, som Valentine og Madame de Villefort nylig havde forladt.

Det var en Selvfølge, at Morrel forlod Ballet tillige med dem.

ELLEVTE KAPITEL.

Madame de St. Meran.

Det var en bedrøvelig Omstændighed, som havde tildraget sig i Hr. de Villeforts Hus.

Efter at begge Damerne var kørt til Ballet — Hr. de Villefort lod sig ikke formaa til at ledsage dem —, havde den kongelige Prokurør efter Sædvane indelukket sig i sit Kabinet med en Pakke Akter, som vilde have forskrækket enhver anden.

Det var dog kun for Formens Skyld, at han i Dag tog Akterne med sig; han indelukkede sig ikke for at arbejde, men for at tænke. Da han havde aflaaset Døren og givet Ordre til, at man ikke maatte forstyrre ham uden stor Nødvendighed, kastede han sig i en Lænestol og gennemgik endnu en Gang alt det, som i de sidste otte Dage havde forvoldt ham saa mange mørke Timer og bitre Erindringer.

I Stedet for at tage fat paa de Papirer, som laa foran ham, aabnede han et hemmeligt Gemme i sit Skrivebord og fremtog en Pakke private Opskrifter, der var skrevet med Zifre, som kun han forstod at læse. Paa disse Papirer fand-

tes alle deres Navne, som dels ved hans politiske Løbebane, dels i Pengeanliggender, i hans retslige eller i hans hemmelige Kærlighedshistorier, var blevne hans Fjender.

Deres Antal var frygteligt, især nu, da han var begyndt at skælve, og dog havde alle disse Navne hidtil kun formaaet at aflokke ham et Smil.

Da han i Dag havde gennemgaaet alle disse Navne i Tankerne, da han gentagende havde læst dem og eftertænkt dem rystede han paa Hovedet og mumlede:

»Nej, ingen af disse Fjender vilde have ventet saa længe med Taalmodighed for nu at tilintetgøre mig med denne Hemmelighed. Ofte fremstiger, som Hamlet siger, Rygtet om det mest skjulte op af Jorden og farer gennem Luften, som Fosforets Lysnen; men det er Flammer, som kun lyser et Øjeblik, for atter at forsvinde. Korsikaneren maa have fortalt Historien til en eller anden Præst, og denne maa have bragt den videre, saaledes at Monte-Christo ogsaa har faaet den at vide. Og for nu at skaffe sig Oplysning derom — men i hvilken Hensigt skulde han søge den Oplysning?« begyndte Villefort efter et Øjebliks Betænkning. »Hvad kan det interessere Greven af Monte-Christo, Hr. Zaccone, Søn af en Skibsreder paa Malta, Ejer af en Sølvmine i Thessalien, der for første Gang kommer til Frankrig, hvad kan det nytte ham at skaffe sig Oplysninger om en saa bedrøvelig, hemmelighedsfuld og unyttig Sag som denne? Af alle de usammenhængende Efterretninger, som jeg har faaet af Abbed Bussoni og af Lord Vilmore, denne Ven og denne Fjende af Greven, er der kun saa meget tydeligt for mig, at jeg til ingen Tid i intet Tilfælde og under ingen Omstændigheder kan være kommen i Berøring med ham.«

Medens han søgte at berolige sig, hørte han en Vogn rasle i Gaarden og derefter Trinene af en ældre Person, som kom op ad Trappen, og endelig en klagende Stemme.

Han skyndte sig at trække Skodden fra Døren, og straks derpaa traadte en gammel Dame med sit Sjal paa Armen og sin Hat i Haanden uanmeldt ind. Hendes graa Haar omgav en bleg Pande, og hendes Øjne, om hvilke Alderen havde trukket dybe Rynker, var næsten sammenpressede af Taarer.

»O, hvilken Ulykke, hvilken skrækkelig Ulykke!« raabte hun hulkende. »Det vil dræbe mig, ja, det vil blive min Død!«

Og hun sank ned paa den Stol, som stod nærmest ved Døren.

Tjenerne stod ved Døren og vovede ikke at komme nærmere, men betragtede Hr. Noirtiers gamle Tjener, der, efter

at have hørt Larmen, var ilet fra sin Herres Værelse og stod bag ved de andre.

Villefort rejste sig og ilede sin Svigermoder i Møde.

»Min Gud, Madame hvad er der sket? Hvad har angrebet Dem saaledes? Og Hr. de St. Meran er ikke med Dem?«

»Hr. de St. Meran er død!« sagde den gamle Markise i en Slags Bevidstløshed.

Villefort traadte forskrækket tilbage, foldede Hænderne og stammede:

»Død! — Saa pludselig død!«

»Det er otte Dage siden,« fortalte Madame de St. Meran. »Vi steg i Vognen sammen efter Middagsbordet. Min Mand havde rigtig nok i nogle Dage været ildebefindende, men Tanken om at gense vor kære Valentine, opmuntrede ham, og uagtet sine Smerter besluttede han dog at rejse. Da vi var omtrent tre Mile fra Marseille, blev han, efter at have nydt sine sædvanlige Smaakager, overfaldet af en saa dyb Søvn, at det forekom mig unaturligt. Jeg tøvede længe med at vække ham. Imidlertid forekom det mig, som om hans Ansigt stedse blev mere rødt, og som om hans Puls bankede heftigere end sædvanligt. Da Natten imidlertid var brudt frem og jeg ikke kunde se noget mere, lod jeg ham sove. Men snart derpaa udstødte han et dæmpet men klagende Skrig som et Menneske, der lider i Drømme, og kastede Hovedet bag over med en voldsom Bevægelse. Jeg kaldte paa Kammertjeneren, lod Postillonen holde, raabte min Mands Navn og lod ham lugte til min Flakon. Men det var forgæves, han var død, og jeg kom til Aix med hans Lig.«

Villefort stod som bedøvet. Endelig spurgte han:

»De tilkaldte dog vel straks en Læge?«

»Det forstaar sig, men det var for silde.«

»Men kunde Lægen da ikke i det mindste sige Dem Grunden til den stakkels Markis' Død?«

»Min Gud, jo. Han sagde, at han var død af et Slagtilfælde.«

»Og hvad gjorde De saa?«

»Min Mand har stedse ytret Ønske om at maatte blive nedsat i sin Familiebegravelse. Jeg har derfor ladet ham lægge i en Blykiste, og om nogle Dage vil hans Lig komme hertil.«

»Stakkels Moder!« raabte Villefort. »Disse Sorger efter et saadant Slag. og i Deres Alder!«

»Gud har givet mig Kraft dertil; desuden vilde han vist have gjort det samme for mig, som jeg gør for ham. Rigtig nok er jeg ganske forvirret i Hovedet, siden jeg forlod ham; jeg kan ikke græde mere. Man siger vel, at man i min Alder

ikke mere har Taarer. men jeg tror. at man altid kan græde, naar man lider Men hvor er Valentine? Det er for hendes Skyld vi er rejste Jeg vil se Valentine!«

Villefort ansaa det som upassende at sige hende at Valentine var paa Bal. han svarede derfor kun. at hun var gaaet ud med hans Kone. og at man straks skulde underrette hende om hendes Bedstemoders Ankomst.

»Ja. gør det straks, straks, jeg beder Dem!« sagde den gamle Dame.

Villefort bød Fru de St. Meran Armen og førte hende i sit Kabinet.

»Hvil Dem lidt, kære Moder!« sagde han.

Ved Navnet: Moder, hævede Markisen sit Hoved og betragtede den Mand, der tilbagekaldte Mindet om den saa dybt savnede Datter, der nu var genoplevet for hende i Valentine. Hun følte sig derfor vemodig berørt ved Modernavnet. hun udgød Taarer og sank, bitterlig grædende, ned paa en Stol. hvor hun skjulte sit graa Hoved.

Villefort overgav hende til Kammerpigernes Omsorg, medens den gamle Barrois ganske forskrækket gik op til sin Herre, thi intet forskrækker Oldinge mere, end naar Døden for et Øjeblik forlader deres Side for at ramme en anden Olding.

Medens Madame de St. Meran endnu stedse knælede og bad af sit Hjertes Inderste kørte Hr. de Villefort for at hente sin Kone og Datter fra Ballet hos Morcerf. Han var saa bleg da han traadte ind ad Døren, at Valentine ilede ham i Møde med de Ord:

»O, min Fader, er der hændet nogen Ulykke?«

»Din gode Bedstemoder er kommen,« sagde Hr. de Villefort.

»Og min Bedstefader?« spurgte den unge Pige skælvende.

I Stedet for Svar bød Villefort hende sin Arm, og det var paa høje Tid, thi Valentine var blevet svimmel og vaklede. Madame de Villefort skyndte sig at understøtte hende og hjælpe hende til Vognen.

»Det er besynderligt,« sagde hun. »Hvem skulde have tænkt det? Ja, det er mærkeligt.«

Og saaledes bortfjernede den bekymrede Familie sig, efterladende en bedrøvelig Stemning, der ligesom et Sørgeslør udbredte sig over det øvrige Selskab.

Ved Foden af Trappen mødte Valentine Barrois, der ventede hende og tilhviskede hende:

»Hr. Noirtier ønsker at tale med Dem i Aften.«

»Sig ham, at saa snart jeg har været hos min Bedstemoder, skal jeg komme til ham.«

Valentines følsomme Sjæl havde sagt hende, at hendes første Omhu skyldtes Madame de St. Meran.

Hun fandt sin Bedstemoder paa Sengen. Stumme Omfavnelser, afbrudte Suk og brændende Taarer betegnede denne Sammenkomst, ved hvilken Madame de Villefort, tilsyneladende deltagende, var til Stede.

Efter et kort Ophold hviskede hun sin Mand i Øret:

»Det er bedst, jeg trækker mig tilbage, thi min Nærværelse synes at gøre Deres Svigermoder endnu mere bedrøvet.«

Madame de St. Meran hørte det dog og hviskede ligeledes til Valentine:

»Ja, lad hende kun gaa, men bliv du!«

Madame de Villefort bortfjernede sig, og Valentine blev alene ved sin Bedstemoders Seng, thi Hr. de Villefort, som var bekymret over dette pludselige Dødsfald, var fulgt med sin Kone.

Imidlertid var Barrois den første Gang igen steget op til Hr. Noirtier for at underrette ham om Aarsagen til den Uro, som havde fundet Sted.

Oldingens livfulde, forstandige Øjne havde straks spurgt den indtrædende Tjener.

»Ak, naadige Herre!« sagde Barrois, »der er sket en stor Ulykke. Madame de St. Meran er kommen hertil og bringer Efterretning om sin Mands Død.«

Hr. de Noirtier og Hr. de St. Meran havde aldrig været fortrolige Venner. Imidlertid ved man, at Efterretningen om en Oldings Død altid gør et dybt Indtryk paa en anden Olding.

Noirtiers Øjne udtalte Bekymring og Tænksomhed. Derpaa lukkede han det ene Øje.

»Frøken Valentine?« spurgte Barrois.

Noirtier bejaede det.

»Man henter hende nu fra Madame de Morcerf; jeg vil søge at møde hende og sige hende, at hun straks skal komme til Dem. Er det rigtig?«

»Ja!« svarede den Lamme.

Barrois havde nu, som vi ved fundet Valentine og forebragt hende hendes Bedstefaders Ønske.

Da Madame de St. Meran endelig af Udmattelse var faldet i en feberagtig Søvn, forlod Valentine hende og gik til sin Bedstefader. Foran Markisens Seng havde man imidlertid sat en Karaffel med Limonade og et Glas.

Valentine omfavnede den Gamle, der betragtede hende med saa megen Ømhed, at den unge Pige paany mærkede Taarer i sine Øjne.

Oldingens Blikke stirrede uforandrede paa hende.

»Ja, ja,« sagde Valentine, »du vil sige, at jeg dog altid endnu har en god Bedstefader, ikke sandt?«

Oldingen tilkendegav, at det var det, han vilde sige.

»Ja, Gud være lovet!« svarede Valentine, »hvad vilde der ellers blive af mig?«

Det var efter Midnat, og Barrois, som længtes efter at komme til at sove, mente, at efter en saa bedrøvelig Aften kunde man vel trænge til Hvile. Oldingen vilde ikke sige at hans Hvile bestod i at se det kære Barn. Han sagde Farvel til Valentine, der syntes at være meget angrebet af Sorg og Udmattelse.

Da hun om Morgenen kom ind til sin Bedstemoder, var denne endnu i Seng. Feberen havde ikke forladt hende, den fremlyste tværtimod i en langt højere Grad af hendes Øjne, og hun syntes at lide af en heftig Nerverystelse.

»O, min Gud, kære Bedstemoder, lider De saa meget?« sagde Valentine, da hun saa disse ildevarslende Tegn.

»Nej, kære Barn, nej,« sagde Madame de St. Meran, »men jeg har ventet dig med Utaalmodighed, og jeg ønsker at tale med din Fader.«

»Med min Fader?« spurgte Valentine urolig.

»Ja, vil du kalde paa ham?«

Valentine vovede ikke at modsætte sig sin Bedstemoders Ønske, hvis Grunde hun desuden ikke kendte, og et Øjeblik efter traadte Hr. de Villefort ind.

»Min Herre!« sagde Madame de St. Meran med en vis Ivrighed, som om hun frygtede at hun ikke skulde have Tid nok. »De har skrevet mig til, at De har i Sinde at bortgifte dette kære Barn?«

»Ja, Madame,« svarede Villefort, »og dette Giftermaal er allerede saa godt som besluttet.«

»Deres Svigersøn hedder Franz d'Epinay?« spurgte Markisen.

»Ja, Madame.«

»Han er en Søn af General d'Epinay, der var Royalist og blev myrdet nogle Dage før Usurpatorens Tilbagekomst?«

»Det er ham.«

»Er Forbindelsen med Sønnedatteren af en Jacobiner ham ikke imod?«

»Vore politiske Uenigheder er heldigvis til Ende, kære Moder. Hr. d'Epinay var endnu næsten et Barn, da hans Fader døde; han kender kun lidt til min Fader, og endskønt han maaske ikke vil betragte ham med Fornøjelse, saa vil det dog være ham ligegyldigt.«

»Er det ogsaa et passende Parti?«

»I enhver Henseende. Den unge Mand nyder almindelig Agtelse og er et af de mest udmærkede unge Mennesker, som jeg kender.«

Valentine hørte denne Samtale uden at sige et Ord.

»Velan, min Herre,« sagde Madame de St. Meran efter nogle Øjeblikkes Betænkning, »De maa skynde Dem, thi jeg har endnu kun kort Tid at leve i.«

»De Madame? De, Bedstemoder?« raabte Villefort og Valentine paa én Gang.

»Jeg ved, hvad jeg siger,« vedblev Markisen, »derfor maa De skynde Dem, for at dog i det mindste hendes Bedstemoder kan velsigne hendes Ægteskab, da det stakkels Barn ingen Moder har. Jeg er nu den eneste, som De har tilbage fra den stakkels Renees Side, som De saa hurtig forglemte.«

»Aa, Madame, De glemmer, at jeg maatte give Valentine en anden Moder, da Deres Datter var død.«

»En Stedmoder er ingen Moder. Men det er ikke derom, vi vil tale; lad de Døde hvile, og lad os tale om Valentine.«

Alt dette blev sagt saa hurtigt og med et saadant Udtryk, at det fik en Lighed med Vildelse.

»Deres Ønske skal blive opfyldt, Madame,« sagde Villefort, »og det saa meget mere som det stemmer fuldkommen overens med mit; saa snart Hr. d'Epinay kommer —«

»Kære Bedstemoder — var det ikke mere passende efter Sørgehøjtiden? Vil De afslutte et Giftermaal under saadanne Omstændigheder?«

»Mit Barn,« afbrød Bedstemoderen hende, »ingen af disse Hverdagsgrunde; det er kun svage Aander, som deraf lader sig forhindre i at begrunde deres Fremtid. Ogsaa mit Giftermaal blev afsluttet ved min Moders Dødsseng, og vi blev derfor ikke ulykkelige.«

»Endnu stedse disse Tanker om Døden?«

»Ja, endnu stedse! Jeg siger Eder, at jeg snart maa dø, forstaar I det? — Velan! jeg ønsker at se min Svigersøn, før jeg dør; jeg vil lægge ham det paa Hjerte, at han skal gøre mit Barnebarn lykkeligt. Jeg vil læse af hans Øjne, om han vil gøre det, jeg vil lære ham at kende, ja, det vil jeg!« vedblev hun med en skrækindgydende Tone. »Jeg vil lære ham at kende, for at jeg kan finde ham fra min Gravs Dyb, dersom han ikke er, hvad han bør være!«

»Madame!« svarede Villefort »De maa ikke beskæftige Dem med slige overspændte, næsten forvirrede Tanker. De Døde, som først hviler i deres Grave, de slumrer og kan ikke stige ud af Graven igen.«

»Ja, ja, kære Bedstemoder, vær du kun rolig!« sagde Valentine.

»Og jeg, min Herre, siger Dem, at det ikke forholder sig saaledes. Jeg har haft en skrækkelig urolig Søvn i Nat, thi det forekom mig, som min Sjæl svævede udenfor mit Legeme; jeg vilde med Magt aabne Øjnene, men de lukkede sig mod min Villie. Jeg ved nok, at det, jeg vil sige, vil forekomme Dem usandsynligt, men det er ligemeget. Altsaa — med tillukkede Øjne saa jeg en hvid Skikkelse komme fra Døren til Madame de Villeforts Værelse og stille sig paa det Sted, hvor De nu staar.«

Valentine udstødte et Skrig.

»Feberen har forvirret Dem Madame!« sagde Villefort.

»Tro kun, hvad De vil; jeg er vis paa det, som jeg siger. Jeg saa en hvid Skikkelse, og for at jeg ikke skulde blive bedraget af den ene af mine Sanser, hørte jeg ogsaa Glasset klirre, det Glas, som staar her paa Bordet.«

»Kære Moder, du har drømt.«

»Det var saa lidt en Drøm, at jeg virkelig rakte Haanden ud efter Klokkestrengen og saa Skikkelsen forsvinde ved denne Bevægelse. Kammerpigen kom i det samme med Lys.«

»Men hun saa ingen?«

»Spøgelser viser sig kun for de, som skal se dem. Det var vist min Mands Genfærd, og naar min Mands Sjæl kan vende tilbéage for at kalde mig, hvorfor skulde min Sjæl saa ikke kunne komme tilbage for at beskytte mit Barnebarn? Denne Forbindelse forekommer mig at være lige saa naturlig.«

»Madame!« sagde Villefort, som imod sin Villie følte sig dybt rystet. »Giv ikke saa mørke Tanker Rum. De vil leve med os, og leve lykkelig, elsket og agtet, og vi vil stræbe at faa Dem til at glemme —«

»Aldrig, aldrig!« raabte Markisen, »hvornaar kommer Hr. d'Epinay?«

»Vi venter ham hvert Øjeblik.«

»Godt saa snart han kommer, saa lad mig det vide. Lad os skynde os! Jeg ønsker ogsaa en Notar, for at være sikker paa, at vor hele Formue kommer til at tilfalde Valentine.«

»O, kære Moder,« sagde Valentine, idet hun trykkede sine Læber paa sin Bedstemoders glødende Pande, »vil De da dræbe mig! Min Gud, De har en hidsig Feber, og det er ikke Notaren, vi skal hente, men Lægen.«

»Lægen!« sagde hun hovedrystende. »Jeg lider ikke; jeg tørster kun.«

»Hvad vil du have at drikke, kære Moder?«

»Det ved du jo nok, min Pomeranslimonade, som sædvanlig. Glasset staar her paa Bordet, giv mig det!«

Valentine hældte Limonaden fra Karaflen i Glasset og tog det med en vis Gysen for at give sin Bedstemoder det, thi det var jo det Glas, som Skikkelsen ifølge den Syges Paastand havde berørt.

Markisen tømte Glasset i ét Drag. Derpaa sank hun tilbage paa Hovedpuden og gentog:

»En Notar en Notar!«

Hr. de Villefort gik, og Valentine satte sig ved sin Bedstemoders Seng. Den stakkels Pige syntes selv at behøve den Læge, som hun vilde sende sin Bedstemoder. En glødende Rødme farvede hendes Ansigt, hendes Aandedræt var kort, og hendes Puls bankede feberagtigt.

Det kom deraf, at hun forestillede sig Maximilians Fortvivlelse, naar han fik at vide, at Madame de St. Meran, uden selv at vide det, handlede som hans Modstander, i Stedet for, at han havde ventet at finde Bistand hos hende.

Mere end én Gang havde Valentine i Sinde at tilstaa alt for sin Bedstemoder, og hun vilde ikke have opsat det noget Øjeblik, dersom Maximilian Morrel havde heddet: Albert de Morcerf eller Raoul de Chateau-Renaud; men Morrel nedstammede fra Folket, og Valentine vidste, at Markisen betragtede alt det med Foragt, som ikke forekom hende standsmæssigt. Den bedrøvelige Vished om, at hun dog vilde prisgive sin Hemmelighed forgæves, tvang hende til at skjule den; thi naar hendes Fader og Stedmoder fik den at vide, saa vilde alt være tabt.

Saaledes henrandt omtrent to Timer, og Madame de St. Meran sov uroligt, da man meldte Notaren.

Uagtet denne Melding skete ganske sagte, saa rejste Madame de St. Meran sig dog straks fra sin Hovedpude.

»Notaren?« sagde hun, »lad ham komme, han skal komme straks!«

Notaren traadte ind.

»Gaa, Valentine!« sagde den gamle Dame, »og lad mig være alene med Herren.«

Den unge Pige kyssede sin Bedstemoders Pande og forlod Værelset grædende. Ved Døren mødte hun Kammertjeneren, der sagde hende, at Lægen ventede i Salen.

Valentine ilede ned. Lægen var en Ven af Familien, og tillige en af sin Tids dueligste Mænd. Han yndede Valentine særdeles, da han havde set hende komme til Verden. Ogsaa han havde en Datter, der var jævnaldrende med hende, men hun var født af en brystsvag Moder, saa han var i stedsevarende Bekymring for hendes Liv.

»O, kære Hr. d'Avrigny, vi venter Dem med Utaalmodighed!« sagde Valentine. »Men fremfor alt, hvorledes befinder Madeleine og Antoine sig?«

Madeleine var Hr. d'Avrignys Datter, og Antoine en Slægtning af ham.

Hr. d'Avrigny smilte bedrøvet.

»Antoine befinder sig vel, og Madeleine saa temmelig vel. Men ikke sandt, De har ladet mig kalde. Deres Hr. Fader er dog vel ikke syg eller Madame de Villefort? Hvad Dem selv angaar, saa haaber jeg, at De ikke behøver mig; i det højeste kunde jeg maaske tilraade Dem ikke at give Deres Indbildningskraft for stort Spillerum.«

»Valentine rødmede. Hr. d'Avrignys Gætningsevne grænsede til det vidunderlige, han var en af de Læger, som bedømte det fysiske efter det moralske.

«Nej!« svarede Valentine, »det er for min stakkels Bedstemoder. De har vel hørt den Ulykke, som er hændet?«

»Nej, jeg ved ikke noget.«

»Ak, min Bedstefader er død!« svarede Valentine med tilbageholdt Graad.

»Hr. de St. Meran?«

»Ja!«

»Saa pludselig?«

»Af et Slagtilfælde!«

»Af et Slagtilfælde?« gentog Lægen.

»Ja, og nu har Bedstemoder faaet den Ide, at hendes Mand, fra hvis Side hun aldrig veg, kalder hende, og at hun snart vil komme til ham. Ak, Hr. d'Avrigny, hav Omsorg for min Bedstemoder, jeg beder Dem!«

»Hvor er hun?«

»I sit Værelse, og Notaren er hos hende.«

»Og Hr. Noirtier?«

»Hos ham er alt ved det gamle; han har den samme lyse Aand, men ogsaa den samme Ubevægelighed, den samme Stumhed.«

»Og den samme Kærlighed til Dem, ikke sandt?«

»Ja,« sagde Valentine sukkende, »han holder meget af mig.«

»Hvem gør ikke det?«

Valentine smilede sørgmodigt.

»Og hvad fejler Deres Bedstemoder?«

»Hun lider af en overordentlig Nervespænding, en besynderlig urolig Søvn. Hun paastod i Morges, at medens hun sov, havde hendes Sjæl svævet udenfor Legemet; det grænser til Sindsforvirring. Hun sagde endvidere, at hun havde set en Aand komme ind i hendes Værelse, og at den havde

berørt hendes Glas, saa hun havde hørt det klirre.«

»Besynderligt.« sagde Lægen »Jeg havde ikke tænkt, at Madame de St. Meran kunde tro paa slige Fantasier.«

»Det er ogsaa første Gang, at jeg har set hende saaledes,« mente Valentine. »og det har derfor gjort mig meget bange i Morges, jeg troede at hun var gaaet fra Forstanden. Selv min Fader, som dog er af en mere bestemt Karakter, følte sig besynderlig stemt ved hendes Tale.«

»Vi vil se.« sagde d'Avrigny. »Hvad De der fortæller mig, forekommer mig besynderligt.«

Notaren gik, og man meldte Valentine, at hendes Bedstemoder var alene.

»Gaa nu op til hende,« sagde hun til Lægen.

»Og De?«

»Jeg tør det ikke, hun havde forbudt mig at lade Dem hente, og jeg er desuden i en feberagtig Spænding. Jeg vil gaa lidt ned i Haven for at trække frisk Luft.«

Doktoren trykkede Valentines Haand, og medens han gik op til Madame de St. Meran, saa gik hun ned i Haven

Vi behøver vel ikke at sige, i hvilken Del af Haven Valentine helst spadserede. Efter at hun havde gaaet nogle Gange omkring i den Del af Haven, som var nærmest ved Huset, plukkede hun en Rose og vandrede ind i den mørke Allé, som førte til Bænken og derfra til Gitteret.

Valentine gik som sædvanligt til sine Blomster men uden at plukke nogen af dem. Hendes bekymrede Hjerte forsmaaede endogsaa denne simple Prydelse. Jo længere hun gik, jo mere forekom det hende, som om nogen nævnede hendes Navn. Stemmen blev stedse tydeligere, og hun mærkede nu, at det var Maximilian.

TOLVTE KAPITEL.

Løftet.

Det var især Morrel, der ikke havde haft noget Øjebliks Ro, siden den forrige Aften. Med den Forudfølelse, som er saa egen hos Elskende, havde han anet, at der som Følge af Markiens Død og af Madame de St. Merans Ankomst vilde foregaa noget hos Villefort, der vilde angaa hans Forhold til Valentine.

Hans Anelser var, som vi have set, fuldkommen begrundede, og med ikke liden Uro nærmede han sig denne Gang sitrende til Gitteret.

Men Valentine vidste ikke, at Morrel var der, det var ikke paa den Tid, til hvilken han i Almindelighed plejede at komme og det var alene ved et Tilfælde, eller hvis man hellere vil, en lykkelig Sympati, der bragte hende til at gaa ned i Haven.

Da hun viste sig, kaldte Morrel hende, og hun ilede til Gitteret.

»De her nu?« sagde hun.

»Ja, stakkels Veninde,« svarede Morrel. »Jeg kommer for at hente og bringe slemme Efterretninger.«

»Dette Hus er et Ulykkens Hus,« sagde Valentine. »Jeg vil ikke dølge det for Dem. I Morges talte man om mit Giftermaal, og min Bedstemoder, i hvem jeg havde troet at finde en sikker Støtte, har ikke alene erklæret sig for dette Giftermaal, men ønsker det endogsaa i den Grad, at man kun venter Hr. d'Epinays Ankomst for straks den næste Dag at fuldbyrde det.«

Et smerteligt Suk fremsteg fra den unge Mands Bryst, og længe betragtede han den unge Pige med en bedrøvet Mine.

»Ak!« sagde han med dæmpet Stemme, »det er skrækkeligt at høre den Pige, som man elsker, sige saa roligt: din Dødsdom er afgjort om nogle Timer vil den blive fuldbyrdet! Men det er det samme, det maa nu være saaledes, og hvad mig angaar, saa vil jeg ikke sætte mig derimod. Altsaa, da man — som De siger — kun venter Hr. d'Epinays Ankomst for at undertegne Kontrakten, og for at De, Dagen efter hans Ankomst, kan blive gift med ham, saa vil dette ske i Morgen; thi Hr. d Epinay er kommen hertil i Dag.«

Valentine udstødte et Skrig.

»For en Time siden var jeg hos Monte-Christo,« sagde Morrel. »Vi talte, han om den Sorg, som er overgaaet Deres Familie og jeg om Deres Sorg, da der pludselig kørte en Vogn ind i Gaarden. Hør, Valentine, tidligere har jeg ikke troet paa Anelser, men nu maa jeg vel tro derpaa. Vognens Raslen frembragte en uvilkaarlig Gysen hos mig straks derefter hørte jeg Fodtrin paa Trappen, endelig aabnedes Døren, og Albert de Morcerf traadte først ind. Jeg begyndte allerede at tro, at jeg havde taget fejl, da nærmede en anden ung Mand sig bagved ham, og Greven udbrød: Ah, Hr. Baron d'Epinay! Jeg samlede hele mit Mod for at fatte mig. Jeg blegnede, ja jeg skælvede maaske, men jeg blev staaende og gjorde mig Umage for at synes saa rolig som muligt. Men efter fem Minutters Forløb gik jeg, uden at have hørt et Ord af det, som blev talt. Jeg var tilintetgjort.«

»Stakkels Maximilian!« sukkede Valentine.

»Velan, Valentine! Svar mig nu, hvem Deres Svar vil give Livet eller Døden, hvad har De i Sinde at gøre?«

Valentine lod Hovedet synke, hun var dybt nedbøjet.

»Hør!« vedblev Morrel, »det er ikke første Gang, at De overvejer den Stilling i hvilken vi befinder os, den er alvorlig og betænkelig; jeg tror ikke, at det nu er Tid at overgive sig til en unyttig Sorg, lad dem derom, som det kan more at lide, og hvis Taarer vederkvæger dem; men de, som føler Villiekraft til at kæmpe, de spilder ikke den kostbare Tid. Er det nu Deres Hensigt at ville kæmpe mod Deres onde Skæbne? Tal, Valentine, thi det var kun derom, jeg vilde spørge Dem.«

Valentine skælvede og betragtede Morrel med store Øjne. Tanken om at modsætte sig sin Fader, sin Bedstemoder, sin hele Familie, var endnu ikke faldet hende ind.

»Hvad er det, De der siger, Maximilian?« spurgte Valentine. »Og det kalder De at kæmpe? Kald det hellere en Vanhelligelse af alle Pligter. Hvorledes? Jeg skulde handle imod min Faders, imod min døende Bedstemoders Villie? Det er umuligt!«

»De har Ret!« sagde Morrel koldt.

»Min Gud — hvordan De siger det«.

»Jeg siger det, som en Mand, der beundrer Dem, min Frøken.«

»Frøken! Frøken! raabte Valentine. »O, egennyttige Menneske! De ser mig i Fortvivlelse, og De lader, som De ikke forstod mig.«

»De tager fejl, jeg forstaar Dem fuldkommen. De vil ikke gøre Hr. de Villefort imod, De vil ikke være Deres Bedstemoder ulydig, og i Morgen vil De underskrive Ægteskabskontrakten.«

»Men, min Gud, kan jeg da gøre andet?«

»Det maa De ikke spørge mig om, Frøken, thi jeg er en slet Dommer i den Sag, og min Egenkærlighed vil forblinde mig,« svarede Morrel, hvis hule Stemme og knyttede Hænder røbede hans tiltagende Fortvivlelse.

»Hvad vilde De da foreslaa mig, Morrel, dersom De havde fundet mig tilgængelig for Deres Forslag? Svar mig! Det er ingen Kunst at sige: De handler daarligt! Men man maa ogsaa selv kunne give bedre Raad.«

»Mener De det alvorligt, Valentine? Skal jeg give Dem et Raad? Tal!«

»Ganske vist, kære Maximilian; og naar det er godt, saa vil jeg følge det. De ved jo, at jeg elsker Dem.«

»Valentine!« sagde Morrel, idet han borttog et Brædt, der allerede var løsnet. »Giv mig Deres Haand til Bevis paa, at

De tilgiver min Overilelse. Ser De, mit Hoved er ganske forvirret, og i den sidste Time har de mest fortvivlede Tanker gennemkrydset min Hjerne. O — dersom De forkaster mit Raad — —«

»Naa, lad mig da høre dette Raad.«

Den unge Pige hævede sit Blik mod Himlen og sukkede dybt.

»Jeg er fri,« sagde Maximilian, »jeg er rig nok for os begge. Jeg tilsværger Dem ved Gud, at De skal blive min Hustru, før mine Læber har berørt Deres Pande.«

»De faar mig til at skælve!« sagde Valentine.

»Følg mig!« vedblev Morrel. »Jeg fører Dem til min Søster, som fortjener at være Deres Søster; vi indskiber os til Algier, til England eller til Amerika dersom vi ikke hellere vil trække os tilbage til en af Provinserne, hvor vi kan blive saa længe, til det er lykkedes vore Venner at besejre Familiens Modstand, saa vi atter kan vende tilbage til Paris.«

Valentine rystede paa Hovedet og sagde:

»Jeg tænkte det nok, Maximilian, det er et fortvivlet Raad, og jeg vilde handle endnu mere uklogt end De, dersom jeg ikke straks satte mig derimod med det ene Ord: Umuligt!«

»De vil altsaa underkaste Dem Deres Skæbne, hvorledes den saa end vil blive, uden at gøre noget Forsøg paa at bekæmpe den?«

»Ja, om jeg saa end maa dø derved!«

»Velan, Valentine, jeg gentager det, De har Ret. Det er sandt, jeg er afsindig og De har overbevist mig om, at Lidenskaben kan forblinde den sundeste Forstand. Altsaa, lad det være! I Morgen er De uigenkaldelig forenet med Hr. d'Epinay, ikke ved en Formalitet, som Underskrivelsen af en Kontrakt, men ved Deres egen Villie.«

»Maximilian — De bringer mig til Fortvivlelse! Endnu en Gang, De støder en Dolk i mit saarede Hjerte! Hvad vilde De gøre, dersom Deres Søster fulgte et saadant Raad?«

»Min Frøken!« svarede Morrel med et bittert Smil. »Jeg er egenkærlig, som De siger, og derfor tænker jeg ikke paa, hvad andre vilde gøre i mit Sted, men kun paa, hvad jeg selv har i Sinde at gøre. Jeg tænkte kun paa, at fra vort Bekendtskabs første Øjeblik har jeg bygget mit Livshaab paa, at De engang vilde sige, at De elskede mig, og Deres Besiddelse skulde da udgøre mit Livs Lykke. Nu tænker jeg det ikke mere, jeg siger blot til mig selv, at Omstændighederne har forandret sig, at jeg troede at vinde en Himmel, men at jeg nu har tabt den. Det er desuden noget, som hænder hver Dag, at en Spiller taber, ikke alene det, som han har, men ogsaa det, som han ikke har.«

Morrel sagde disse Ord med fuldkommen Rolighed. Valentine betragtede ham et Øjeblik med sine store, gennemtrængende Øjne, medens hun forsøgte at skjule sin indre Bevægelse.

»Og hvad har De da nu i Sinde at gøre?« spurgte Valentine.

»Jeg vil have den Ære at sige Dem Farvel, min Frøken, idet jeg kræver Gud som hører mine Ord, og læser i mit Hjertes Inderste, til Vidne paa, at jeg ønsker Dem et roligt og lykkeligt Liv, der formaar at byde Dem saa meget, saa der ikke engang maa blive Plads til en Erindring om mig.«

»O!« stønnede Valentine.

»Farvel, Valentine, farvel!« sagde Morrel og bukkede.

»Hvor vil De hen?« raabte den unge Pige, som af sin egen indre Bevægelse kunde slutte sig til, at hendes Elskers Rolighed kun var forstilt. Hun foer med Haanden gennem Gitteret og greb ham ved Kjoleskødet og gentog: »Hvor vil De hen?«

»Jeg vil ikke bringe ny Forstyrrelse i Deres Familie, men jeg vil give et godt Eksempel for alle retskafne, brave Mænd, der befinder sig i lignende Omstændigheder som mine.«

»De maa først sige mig, hvad De har i Sinde.«

Morrel smilede sørgmodig.

»Saa tal dog, tal! sagde Valentine, »jeg beder Dem.«

»Har De maaske forandret Deres Beslutning, Valentine?«

»Ulykkelige! Jeg kan jo ikke forandre den, det ved De jo.«

»Saa Farvel, Valentine!«

Valentine rystede i Gitteret med en Kraft, som man ikke skulde have tiltroet hende, hun stak begge Hænderne ud igennem det og raabte:

»Hvad vil De gøre? Bliv, Maximilian, jeg vil vide det!«

»O, vær rolig!« sagde Maximilian, idet han standsede tre Skridt fra Gitteret. »Det er ikke min Hensigt at gøre en anden ansvarlig for Skæbnens Grusomhed mod mig. En anden vilde maaske true Dem med at ville udfordre Franz og slaas med ham; men det vilde være uklogt. Hvad har Franz at gøre med alt dette? Han saa mig i Morges første Gang og har maaske allerede glemt, at han saa mig. Han vidste ikke engang, at jeg var til, da begge Familierne havde afgjort, at I skulde tilhøre hinanden. Jeg har altsaa intet at skaffe med Hr. Franz, og jeg lover Dem ogsaa ikke at ville foretage noget imod ham.«

»Mod hvem vil De da foretage noget? Mod mig?«

»Mod Dem, Valentine? Derfra bevare Gud mig! Kvinden er hellig, især den man elsker.«

»Altsaa imod Dem selv, Ulykkelige?«

»Jeg er jo den Skyldige, ikke sandt?«

»Maximilian, kom her, jeg vil have det!«

Maximilian nærmede sig med sit indtagende Smil, og dersom han ikke havde været saa bleg, saa skulde man have troet, at han var i sin sædvanlige Tilstand.

»Hør min kære, min tilbedte Valentine!« sagde han med sin velklingende og alvorlige Stemme. »Folk som vi, der aldrig fattede en Tanke, der kunde bringe dem til at rødme for Verden, for deres Forældre eller for Gud, Folk som vi læser i hinandens Hjerter, som i en oplukket Bog. Jeg er ingen melankolsk Romanhelt, men uden Forsikringer eller Eder har jeg gjort Deres Besiddelse til en Betingelse for mit Liv. Dersom De unddrager mig den — og jeg sagde Dem, at De har Ret deri — saa er mit Liv tabt. Jeg vil sige Dem, hvad jeg vil gøre: Jeg vil vente til det sidste Øjeblik, da De bliver gift; thi jeg vil ikke give slip paa — ikke engang paa en Skygge af de heldige Tilfælde, der saa ofte kan komme ganske uventet. Franz d'Epinay kan jo dø forinden den Tid. Lynet kan jo slaa ned i Alteret, i det Øjeblik, da De nærmer Dem til ham. Alting synes troligt for den, der er dømt til Døden, for ham træder alle Underværker tilbage til Mulighedernes Klasse, saa snart det gælder om hans Livs Redning. Jeg vil altsaa vente til det sidste Øjeblik, og naar min Skæbne er ubetinget afgjort, saa vil jeg i Fortrolighed skrive et Brev til min Svoger, og et til Politipræfekten for at underrette dem om min Beslutning, og derpaa vil jeg begive mig til Tykningen i en Skov, til Kanden af en Grøft, eller til Bredden af en Flod, og jage mig en Kugle gennem Hovedet, saa sandt som jeg er en Søn af den ærligste Mand, der nogen Sinde har levet i Frankrig.«

En krampagtig Skælven gennemrystede Valentines Legeme, hun slap Gitteret som hun havde grebet fat omkring med begge Hænder, lod Armene hænge slapt ned, medens Taarerne rullede ned af hendes Kinder.

Den unge Mand blev staaende foran hende, mørk og bestemt.

»O, hav Medlidenhed! Af Medlidenhed med mig vil De leve, ikke sandt?«

»Nej, paa Ære!« sagde Maximilian. »Men — det kan jo ogsaa være Dem lige meget, De har jo gjort Deres Pligt, og Deres Samvittighed vil frikende Dem.«

Den unge Piges Hjerte var nærved at briste. Hun sank ned paa sine Knæ og bad:

»Maximilian — min Ven, min Broder paa Jorden, min virkelige Ægtefælle i Himlen jeg beder dig, gør som jeg, lev og taal, maaske bliver vi dog engang forenede.«

»Farvel, Valentine!« gentog Morrel.

»Min Gud!« raabte Valentine, idet hun opløftede begge Hænder mod Himlen. »Du ser, at jeg har gjort alt, for at blive en lydig Datter, jeg har bedt, jeg har grædt, men han har ikke agtet hverken mine Bønner eller mine Taarer. Velan!« vedblev hun, idet hun aftørrede Taarerne og genvandt sin tidligere Fasthed — »Velan, jeg vil ikke dø af Samvittighedsnag, nej, hellere af Skamfuldhed. De skal leve, Maximilian, og jeg vil tilhøre Dem alene. Bestem Tiden, hvilket Klokkeslet, hvilket Øjeblik, De vil, om det saa skal være straks. Tal — befal — jeg er beredt!«

Morrel, der paany havde bortfjernet sig nogle Skridt, kom nu atter tilbage, og med let Hjerte rakte han Valentine begge Hænder gennem Gitteret.

»Valentine!« sagde han, »dyrebare Veninde! Saaledes maa De ikke tale, saa maa De hellere lade mig dø. Hvorfor skulde De være min af Tvang, dersom De elsker mig, saaledes som jeg elsker Dem?«

»I Grunden,« mumlede Valentine, »hvem elsker mig her paa Jorden? Hvem trøster mig i alle mine Lidelser? Det gør han! Paa ham hviler alle mine Forhaabninger, hos ham trøster mit blødende Hjerte sig. Velan, Maximilian, jeg følger dig, jeg forlader min Faders Hus, jeg forlader alting. O, jeg Utaknemmelige!« raabte Valentine hulkende. »Endogsaa min Bedstefader forglemmer jeg!«

»Nej!« svarede Maximilian. »Ham skal du ikke forglemme. Du har jo sagt at det lod til, som Hr. Noirtier interesserede sig for mig; velan da, sig ham al Ting førend vi flygter, hans Samtykke vil tjene dig som en Undskyldning for Gud. Saa snart vi er gifte, skal han komme til os, og han vil da have to Børn i Stedet for et. Du har allerede fortalt mig, hvorledes han taler med dig, og hvorledes du svarer ham, jeg vil snart lære dette rørende Sprog. Og jeg tilsværger dig, min Valentine, i Stedet for den Fortvivlelse, som venter os tør jeg love dig Lykken.«

»O, hvilken Magt De udøver over mig, Maximilian, De faar mig næsten til at tro alt hvad De siger, og dog er det urimeligt, thi min Fader vil forbande mig, jeg kender hans ubøjelige Sind, han vil aldrig tilgive mig. Men hør nu, Maximilian, dersom jeg nu ved Bønner eller ved et eller andet Tilfælde kan udsætte dette Giftermaal, saa vil De dog vel vente?«

»Ja, det lover jeg, ligesom De lover mig, at dette skrækkelige Giftermaal aldrig skal finde Sted, og at De vil sige Nej dertil, dersom man med Magt vil bringe Dem for Øvrigheden eller for Præsten.«

»Jeg tilsværger Dem det ved det helligste, jeg har i Verden, jeg tilsværger Dem det ved min Moder! Vent altsaa, der er saa meget der kan redde Ulykkelige, som vi.«

»Jeg stoler paa Dem, Valentine,« sagde Morrel. »Hvad De gør, vil være velgjort, og kun dersom man ikke vil agte paa Deres Bønner dersom Deres Fader og Madame de St. Meran fordrer, at Hr. d'Epinay skal kaldes i Morgen for at underskrive Kontrakten—«

»Saa har De mit Ord, Morrel.«

»I Stedet for at underskrive —«

»Kommer jeg til Dem, og vi flygter; men indtil den Tid vil vi ikke friste Gud, og ikke tale sammen; det er en Styrelse af Forsynet, at man endnu ikke har overrasket os. Dersom vi blev overrasket, dersom man vidste, paa hvilke Maader vi træffer sammen, saa var der intet Haab tilbage for os.«

»De har Ret, Valentine; men hvorledes skal jeg faa at vide —«

»Af Notaren, Hr. Deschamps.«

»Jeg kender ham.«

»Og af mig selv, jeg vil tilskrive Dem; tro mig, ved Gud! Dette Giftermaal er mig lige saa forhadt, som det er Dem, kære Maximilian.«

»Godt, godt. Tak, min tilbedte Valentine, nu vil al Ting gaa af sig selv. Saa snart jeg ved Tiden, iler jeg herhen og hjælper Dem med Lethed over Muren. Ved Aabningen i Gærdet vil en Vogn vente os, vi stiger ind, og jeg fører Dem til min Søster, og saaledes vil vi have en Bevidsthed om vor egen Kraft og Villie, og ikke lade os slagte som Lammene, der kun værger sig ved deres Stønnen.«

»Det være saa!« sagde Valentine. »Ogsaa jeg siger: Maximilian, hvad De vil gøre, vil være velgjort. Er De nu tilfreds med Deres Pige?« tilføjede hun bedrøvet.

»Tilbedte Valentine, at sige Ja, er meget for lidt sagt.«

»Velan, til vi ses igen!« sagde Valentine, idet hun rev sig løs, »til vi ses igen.«

»Jeg faar altsaa et Brev fra Dem?«

»Ja!«

»Tak, Elskede. Til vi ses igen!«

Valentine forsvandt under Lindetræerne.

Med et ubeskriveligt Glædessmil hævede Morrel sit Blik mod Himlen for at takke, fordi han blev saaledes elsket, og derpaa ilede han ligeledes bort.

Den unge Mand kom hjem og ventede hele Aftenen og hele den næste Dag, uden at faa nogen Underretning. Først den anden Dags Formiddag henimod Klokken ti, netop da han vilde gaa hen til Hr. Deschamps, bragte et Postbud ham en

lille Billet, som han straks antog maatte være fra Valentine, endskønt han endnu aldrig havde set hendes Haandskrift.

Billetten lød saaledes:

»Hverken Taarer, Bønner eller Forestillinger har hjulpet. I Gaar var jeg i to Timer i Kirken, og bad af Hjertets Dybde til Gud, men han var ubønhørlig ligesom Menneskene, og Kontrakten skal underskrives i Aften Klokken ni.

Jeg har kun et Ord og et Hjerte, og dette Ord har jeg givet Dem, Morrel, og dette Hjerte tilhører Dem.

Altsaa i Aften Klokken tre Kvarter til ni ved Gitterporten.

Deres

Valentine de Villefort.

E. S. Det bliver værre og værre med min stakkels Bedstemoder. I Gaar var hun vild i Hovedet, i Dag er hun næsten afsindig.

Ikke sandt, Morrel, De vil elske mig saaledes, saa jeg kan glemme at have forladt hende i denne Tilstand.

Jeg tror at man skjuler for Bedstemoder Noirtier, at Kontrakten skal underskrives i Aften.«

Morrel lod sig imidlertid ikke nøje med den Underretning, han havde faaet af Valentine, han gik til Notaren, og denne bekræftede, at Kontraktens Underskrift skulde finde Sted Klokken ni om Aftenen. Derpaa gik han til Monte-Christo, og her fik han endnu mere at vide. Franz havde været der og underrettet ham om Højtideligheden. Madame de Villefort havde tilskrevet Greven og bedt ham undskylde, at hun ikke kunde indbyde ham, eftersom Hr. de St. Merans Død og hans Enkes bedrøvelige Tilstand havde udbredt en saa stor Sorg over denne Højtid, saa hun ikke vilde gøre Greven, hvem hun ønskede al mulig Lykke, delagtig deri.

Den foregaaende Aften var Franz blevet forestillet for Madame de St. Meran, der havde opbudt alle sine Kræfter for at forlade Sengen, men som straks havde begivet sig til Sengs igen.

Morrel var naturligvis i en saa spændt Sindsstemning, saa den ikke kunde undgaa at saa klartsynet Blik som Grevens. Monte-Christo var derfor usædvanlig venlig imod ham, saa venlig, at Maximilian flere Gange var nærved at sige ham alt. Men han erindrede det Løfte, som han havde givet Valentine, og hans Hemmelighed blev i hans eget Hjerte.

Den unge Mand gennemlæste Valentines Brev vel tyve Gange. Det var den første Gang at hun havde skrevet til ham og ved hvilken Lejlighed? Hver Gang han gennemlæste Brevet, fornyede han i sit Hjerte den Ed, at gøre Valentine

lykkelig, og i Sandhed, hvilken Hengivenhed fortjente hun ikke af den, for hvem hun opofrede alt? Maatte hun ikke udelukkende være Genstanden for hans Tilbedelse?

Morrel tænkte med en uudsigelig Sindsbevægelse paa det Øjeblik, naar Valentine vilde komme og sige:

»Her er jeg, Maximilian, tag mig nu!«

Han havde allerede truffet alle Forberedelser til Flugt; to Stiger var skjult i Haven under det yppigt voksende Kløver, en Kabriolet ventede ved Døren, men ingen Tjener, intet Lys. Naar han kom til den første Sidegade, vilde han tænde en Vognlygte for ikke af al for stor Forsigtighed at falde i Politiets Hænder.

Fra Tid til anden gennemfoer en Gysen hele hans Legeme, han tænkte paa det Øjeblik, naar han skulde hjælpe Valentine at stige over Muren, og da hun, skælvende og forladt, skulde hvile i hans Arme, hende hvis Haand han næppe havde trykket, hvis Fingerspidser han næppe havde berørt.

Da Eftermiddagen kom, og Morrel saa den afgørende Time nærme sig, følte han en stor Trang til at være alene; hans Blod var i en heftig Bevægelse; et simpelt Spørgsmaal, ja en Vens Stemme vilde have opirret ham Han lukkede sig derfor inde i sit Værelse og forsøgte at læse; men hans Blik gled hen over Siderne i Bogen uden at se, hvad der stod, og endelig kastede han Bogen for at komme tilbage til sine Planer og sine Stiger.

Aldrig har en Forelsket ladet Uret gaa sin egen, rolige Gang. Morrel stillede saa uafbrudt paa sit, saa det viste paa halvni længe gør Tiden. Han syntes nu, at det kunde være paa Tiden at begive sig til Værket, og at Kontrakten jo rigtignok ikke skulde underskrives førend Klokken ni, men at Valentine sandsynligvis ikke vilde overvære denne unyttige Handling.

Morrel forlod altsaa Meslay Gaden, da hans Ur viste paa halvni, og var i sin Have, da Kirkeklokken paa St Philippe du Roule slog otte Køretøjet blev skjult bagved en gammel Mur, hvor Maximilian selv plejede at skjule sig.

Lidt efter lidt blev det mørkere, og Skyggerne udbredte sig stedse mere over Villeforts Have. Da traadte Morrel frem af sit Skjul og speidede med bankende Hjerte ved Gitteret. Der var endnu ingen. Klokken slog halv ni. En halv Time hengik endnu i bange Forventning. Morrel gik frem og tilbage og kiggede med bestandig kortere Mellemrum gennem Gitteret. Haven blev stedse mørkere, men forgæves søgte han i Mørket at opdage den hvide Kjole; forgæves lyttede han med tilbageholdt Aandedræt efter Lyden af et Fodtrin.

Huset, som man kunde se gennem Træernes Løv, vedblev

at være mørkt og udviste aldeles intet Kendetegn paa en saa vigtig Begivenhed som den at underskrive en Ægteskabskontrakt.

Klokken i det nærliggende Kirketaarn slog nu halv ti. Det var allerede en halv Time sildigere, end Valentine havde bestemt; hun havde sagt Klokken ni og hellere før end sildigere.

Det var skrækkelige Øjeblikke for den unge Mand, paa hvis Hjerte hvert Sekundslag faldt med Blytyngde.

Den mindste Raslen i Løvet, den mindste Piben af Vinden opvakte hele hans Opmærksomhed og frembragte Sveden paa hans Pande. Han satte Stigen op mod Muren, og for ikke at spilde nogen Tid satte han Foden paa det første Trin.

Under disse Afvekslinger af Frygt og Haab slog Klokken ti.

»O!« mumlede Maximilian angst, »det er umuligt, at det kan vare saa længe med at underskrive Kontrakten, dersom der ikke er indtruffet uforudsete Begivenheder; jeg har beregnet alle Omstændigheder, og Tiden, som Formaliteterne kunde udfordre, der maa være foregaaet noget.«

Tilsidst faldt det ham ind, at Kræfterne kunde have forladt Valentine paa Vejen, og at hun maaske kunde være faldet afmægtig om i en af Alleerne.

»O, dersom det skulde være Tilfældet!« raabte han, idet han ilede op ad Stigen, »saa vilde jeg miste hende, og saa var det min egen Skyld!«

Den Dæmon, der havde indgivet ham denne Tanke, forlod ham ikke mere, men vedblev at tilhviske ham med den Vedholdenhed, der under slige Omstændigheder snart forvandler Tvivl til Overbevisning. Hans Øjne, som forsøgte at gennemskue det stedse tiltagende Mørke, troede at opdage en Genstand liggende udstrakt i den mørke Allé. Morrel vovede endog at kalde, og det forekom ham, som om Vinden bragte en uartikuleret Klagelyd til ham.

Endelig slog Klokken halv elleve, og nu var det ham umuligt at tale sig selv til Rette, han maatte forudsætte det værste. Hans Tindinger bankede voldsomt, hans Øjne var omtaagede, og med et Spring var han over Havemuren.

Nu stod han i Villeforts Have. Han var kommen derind ved Hjælp af en Stige og tænkte nu paa de Følger, som en saadan Handling kunde medføre; men han var ikke gaaet saa vidt for at vende tilbage igen.

Han opholdt sig i nogen Tid ved Havemuren, løb derpaa hurtig gennem Alléen og styrtede derpaa hen mod en Trægruppe, hvorfra man kunde se Huset. Nu overbeviste Morrel sig om, at der ikke var noget Lys at se i hele Bygningen, saa-

ledes som der jo nødvendig maatte være ved en saadan Højtidelighed, men at hele Huset laa indhyllet i dybt Mørke.

Et Lys gled dog fra Tid til anden frem og tilbage forbi tre Vinduer, det var i Madame de St. Merans Værelser.

Et andet Lys stod ubevægeligt bagved et Fag røde Gardiner; det var i Madame de Villeforts Sovekammer.

Morrel gættede det, han havde jo saa ofte i Tankerne forestillet sig dette Hus, for at han ligeledes i Tankerne, kunde følge Valentine overalt, og han kendte det derfor uden at have set det. Den unge Mand var endnu mere forundret over Mørket og Tavsheden end over Valentines Udeblivelse.

Næsten vanvittig af Smerte og fast besluttet til at vove alt for at se Valentine, og for at faa Vished om, hvilken Ulykke, der maaske havde tildraget sig, beredte Morrel sig til at skride over den aabne Plads, da Lyden af en noget bortfjernet Stemme naaede hans Øre.

Ved denne Lyd veg han straks tilbage og forblev tavs og ubevægelig mellem Træerne, som han allerede havde begyndt at forlade. Hans Beslutning var fattet, dersom det var Valentine alene, saa vilde han med et Ord underrette hende om sin Nærværelse, og dersom hun var ledsaget af nogen, saa vilde han i det mindste se hende og overbevise sig om, at der ikke var hændet hende noget ondt, og dersom det var fremmede, saa vilde han søge at opsnappe nogle Ord af deres Samtale, for deraf at slutte sig til det, som endnu var en ubegribelig Hemmelighed for ham.

Maanen traadte nu frem fra de Skyer, der saa længe havde skjult den og Morrel bemærkede Villefort, som ledsagede en sortklædt Mand ned ad den udvendige Trappe. De fjernede sig stedse mere fra Huset og nærmede sig til den Trægruppe, hvor Morrel var skjult. I den sortklædte Mand genkendte Morrel snart Doktor d'Avrigny.

Da den unge Mand saa dem nærme sig, trak han sig maskinmæssigt tilbage, indtil han kom til Stammen af et Morbærtræ, der dannede Midtpunktet i Trægruppen; der var han nødt til at stanse.

»Ak, kære Hr. Doktor!« sagde den kongelige Prokurør, »det er ligesom Himlen kunde have erklæret sig imod os. Hvilken skrækkelig Død, hvilket pludseligt Slag. Forsøg ikke at trøste mig, der gives ingen Trøst for slige Ulykkestilfælde, de efterlader altfor dybe Saar. Hun er død, død!«

En kold Sved bedækkede Morrels Pande, og hans Tænder klaprede. Hvem var vel død i dette Hus, som Villefort antog for at være forfulgt af Skæbnen?

»Min kære Hr. de Villefort,« svarede Lægen, med en Be-

toning, som fordoblede den unge Mands Angst. »Jeg har ikke ført Dem herhen for at trøste Dem, tværtimod —«

»Hvorledes? Hvad mener De?« spurgte den forfærdede Generalprokurør.

»Jeg mener, at der bagved den Ulykke, som er hændet Dem, maaske skjuler sig en anden, som er endnu skrækkeligere.«

»Min Gud!« mumlede Villefort, idet han foldede Hænderne. »Hvad er der da?«

»Er vi ganske alene, min Ven?«

»Det er vi sikkert; men hvad skal den Forsigtighed betyde?«

»Jeg har en skrækkelig Formodning at meddele Dem,« sagde Doktoren, »lad os sætte os.«

Villefort sank ned paa en Bænk, Doktoren blev staaende foran ham og lagde sin Haand paa hans Skulder.

Morrel stivnede af bange Forventning.

»Død, død!« gentog han i Tankerne og i sit Hjertes Inderste.

»Tal, Hr. Doktor!« sagde Villefort. »Jeg hører og er beredt paa alt.«

»Madame de St. Meran var uden Tvivl meget gammel, men hun nød dog et godt Helbred.«

Morrel aandede paany frit.

»Sorgen har dræbt hende,« sagde Villefort. Ja, Sorgen, Doktor! Nu i fyrretyve Aar havde hun været vant til stedse at se Markien.«

»Sorgen, min kære Villefort?« gentog Doktoren. »Sorgen kan dræbe, endskønt det sjældent er Tilfældet, men den dræber ikke paa en Dag eller en Time.«

Villefort svarede ikke; han hævede sit nedbøjede Hoved og betragtede Doktoren med et forvirret Blik.

»Var De hos hende i de sidste Øjeblikke?« vedblev Lægen.

»Ja,« svarede Villefort, »hun havde tilhvisket mig, at jeg skulde blive.«

»Lagde De Mærke til Kendetegnene paa det Onde, som hun var underkastet?«

»O ja, Madame de St. Meran havde tre Anfald med meget korte Mellemrum og stedse heftigere. Hendes Aandedræt blev straks besværligt, hun laa i en Krise, som jeg antog for en almindelig Nervesvaghed; men jeg blev virkelig bange, da jeg saa, hvorledes hun rejste sig i Sengen med foroverbøjet Hoved og krampagtig sammentrukne Lemmer, da kunde jeg se paa hendes Ansigt, at Sagen var alvorligere end jeg havde antaget den for. Efter at denne Krise var til Ende, følte De hendes Puls og talte Slagene, saa kom det andet Anfald, der

var endnu skrækkeligere end det første, der viste sig heftige Nerverystelser, Munden fortrak sig krampagtigt og blev blaa.«

»Og ved det tredie Anfald døde hun.«

»Allerede ved det første Anfald sagde jeg Dem, at jeg antog det for Stivkrampe, og De bekræftede min Formodning.«

»Ja.« sagde Doktoren, »i andres Nærværelse; men nu er vi alene.«

»Min Gud! Hvad vil De sige dermed?«

»At de Symptomer, som fulgte med denne Stivkrampe, og de, som følger efter en Forgiftelse af vegetabiliske Stoffer, er ganske ensartede.«

Hr. de Villefort strakte sig paa Tærne, men sank efter nogle Øjeblikkes Forløb i mørk Tavshed tilbage paa Bænken.

»O, min Gud, Doktor! Ved De, hvad De der siger?«

Morrel vidste ikke, om han drømte eller var vaagen, han var ganske bedøvet.

»Jeg ved meget godt, hvad jeg siger,« svarede Doktoren. »Og jeg ved ogsaa godt, hvem jeg siger det til.«

»Taler De til Embedsmanden eller til Vennen?«

»Til Vennen, og i dette Øjeblik *kun* til Vennen; jeg vil derfor tale ganske uforbeholdent. I Løbet af tre Kvarter har jeg betragtet Madame de St. Merans Krampetrækninger og Dødskamp, og jeg er ikke alene overbevist om, at hun er død af en Forgiftning, men jeg kan endogsaa sige Dem, hvilken Gift der har dræbt hende. Madame de St. Meran er død af en stærk Dosis Brucin eller Stryknin, som hun uden Tvivl maa have faaet ved en tilfældig Fejltagelse.«

Villefort greb Doktorens Haand og sagde:

»Det er umuligt! Jeg drømmer vist, da jeg er i en forvirret Tilstand. Det er skrækkeligt at høre noget saadant af en Mand som De. For Guds Skyld, Hr. Doktor, jeg beder Dem, tilstaa, at De kan tage fejl!«

»Det kan jeg jo rigtignok, men —«

»Men?«

»Men jeg tror det ikke.«

»Hav Medlidenhed, Hr. Doktor, der er hændet mig saa meget skrækkeligt i de sidste Dage, saa jeg tror, jeg mister Forstanden derved.«

»Har der været nogen anden Læge hos Madame de St. Meran, end jeg?«

»Nej, ingen.«

»Eller har man maaske hentet noget fra Apoteket uden mit Vidende?«

»Nej!«

»Havde Madame de St. Meran Uvenner?«

»Jeg kender ingen.«

»Kunde nogen have Fordel af hendes Død?«

»Min Gud, nej! Min Datter, Valentine, er hendes eneste Arving. O, dersom en saadan Tanke kunde falde mig ind, saa vilde jeg myrde mig for at straffe mit Hjerte, fordi det kunde nære en saadan Tanke.«

»Kære Ven!« sagde Hr. d'Avrigny. »Gud bevare mig fra at beskylde nogen; jeg taler kun om et Tilfælde, en Fejltagelse, forstaa mig vel, en Fejltagelse. Men det være sig nu Tilfælde eller Fejltagelse, saa er Kendsgerningen til Stede, den tilhvisker min Samvittighed, at jeg skal sige Dem det. Søg Oplysninger!«

»Hos hvem? Paa hvilken Maade? Hvorom?«

»Skulde den gamle Tjener Barrois ikke maaske have taget fejl og givet Madame de St. Meran noget af den Medicin, som var bestemt for Hr. Noirtier?«

»For min Fader?«

»Ja!«

»Men hvorledes skulde en Medicin, som var tillavet til min Fader, kunne forgifte Madame de St. Meran?«

»Intet er rimeligere. De ved, at man i visse Sygdomstilfælde betjener sig af Gift som Lægemiddel. Da jeg saaledes for Eksempel i lang Tid forgæves har anvendt alt muligt for at gengive Hr. Noirtier sit Mæle og sine Lemmers Brug, saa har jeg omsider besluttet mig til at forsøge et sidste Middel. I det sidste Fjerdingaar har jeg altsaa givet ham Brucin, og den Medicin, som han senest har faaet indeholdt seks Centigram deraf. Disse seks Centigram, som ikke indvirkede paa Hr. Noirtiers stivnede Organer, og som han desuden, lidt efter lidt, er bleven vant til at nyde, disse seks Centigram er tilstrækkelige til at dræbe enhver anden.«

»Kære Doktor, Hr. Noirtiers og Madame de Merans Værelser staar ikke i nogen Forbindelse med hverandre, og Barrois kommer aldrig til min Svigermoder. Dertil kommer, min kære Doktor, at uagtet jeg antager Dem for at være en af de dueligste og mest samvittighedsfulde Mænd, saa maa jeg dog hylde den gamle Grundsætning: at fejle er menneskeligt!«

»Hør, Hr. de Villefort,« sagde Lægen, »har De lige saa megen Tillid til nogen anden af mine Kolleger, som til mig?«

»Hvorfor det?«

»Saa vil vi sende Bud efter ham; jeg vil da sige ham, hvad jeg har set og iagttaget, og saa vil vi aabne Liget.«

»Min Gud, hvilket Forslag De gør mig!« svarede Villefort nedslaaet. »Saa snart en anden bliver indviet i Hemme-

ligheden, saa vil en Undersøgelse blive nødvendig; og en Undersøgelse i mit Hus? Umuligt! — Men,« vedblev den kongelige Prokurør, idet han søgte at fatte sig og betragtede Lægen med ustadige Blikke, »naar De vil det, naar De endelig vil have det, saa vil jeg gøre det, det er maaske endogsaa nødvendigt ifølge min Embedsstilling. Men — det sætter mig naturligvis i Bekymring at skulle bringe Skandale i mit Hus efter saa megen Sorg. Min Kone og min Datter vil tage deres Død derover, og hvad mig angaar, saa vil De indse, at man ikke kan være Generalprokurør i femogtyve Aar, uden at paadrage sig en Mængde Had; mine Fjender er talrige. Dersom denne Historie bliver bekendt, vil det blive en Triumf for dem, som vil bringe dem til at hoppe af Glæde, medens den vil bedække mig med Skam. Tilgiv mig den verdslige Tanke, Doktor. Dersom De var Præst, saa vilde jeg ikke vove at sige Dem det, men De er et Menneske og kender Menneskene. Doktor, Doktor! De har ikke sagt mig noget, har De vel?«

»Min kære Villefort,« svarede Doktoren dybt rystet, »min første Pligt er Menneskelighed. Jeg vilde have reddet Madame de St. Meran, dersom min Videnskab havde formaaet det, men hun er død, og jeg tilhører de Levende. Lad os altsaa begrave denne Hemmelighed i vore Hjerters Dyb; men ophør derfor ikke at søge Oplysninger, søg med Ivrighed, thi maaske det ikke bliver derved. Og naar De har fundet den Skyldige, saa vil jeg sige til Dem: De er Øvrighedsperson, gør Deres Pligt!«

»Tak, Tak, Doktor!« sagde Villefort sjæleglad. »Jeg har aldrig haft nogen bedre Ven end Dem!«

Og som om han frygtede, at Doktoren skulde forandre sin Beslutning, rejste han sig og trak ham med sig hen imod Huset.

Morrel traadte hurtig frem fra Buskadset, som om han var bange for at kvæles der, og Maanen belyste hans Ansigt, der var saa blegt, at man kunde have antaget ham for et Spøgelse.

»Gud beskytter mig paa en tydelig, men skrækkelig Maade!« sagde han. »Men Valentine, Valentine! Stakkels Veninde, vil hun kunne taale saa store Lidelser?«

Og idet han sagde disse Ord, betragtede han vekselvis Vinduet med de røde Gardiner og de tre Fag med de hvide Gardiner.

I Madame de Villeforts Værelse var Lyset forsvundet. Uden Tvivl havde hun nylig slukket Lampen, og det var kun et Natlys, der kastede en mat Straale til Vinduet. Ved Hjørnet af Bygningen saa han, at et af de tre Vinduer med de

hvide Gardiner blev aabnet. Et Vokslys, som stod paa Kamingesimsen, kastede en svag Belysning ud, og en Skygge lænede sig i dette Øjeblik til Vindueskarmen.

Morrel gyste. Han troede at høre en dæmpet Hulken.

Det var ikke saa underligt, at denne ellers saa modige og stærke Sjæl, der i dette Øjeblik var angrebet af de to stærkeste menneskelige Lidenskaber, Kærlighed og Frygt, var bleven saa svag, at den endogsaa var tilbøjelig til at tro paa Spøgelser.

Skønt det var umuligt, at Valentine kunde se eller kende ham i hans Skjul troede hun dog, at Skyggen ved Vinduet havde kaldt paa ham. Hans Sindsuro, hans bankende Hjerte sagde ham det. Denne dobbelte Vildfarelse blev til en uimodstaaelig Sandhed for ham, og med Ungdommens ubegribelige Tankeløshed sprang han frem fra sit Skjul, og uden at tænke paa, at han kunde blive set, at han kunde forskrække Valentine, saa hun kunde forraade ham ved et uvilkaarligt Angstskrig, ilede han gennem Haven, sprang hurtig op ad Stentrappen og stødte til Døren, der aabnede sig uden Modstand.

Valentine havde ikke set ham. Hendes Øjne, som var opløftede mod Himmelen, fulgte en klar Sky, som gled hen over den azurblaa Hvælving i Skikkelse af en svævende Skygge, og som hendes poetiske og bevægede Stemning lod hende antage for hendes Bedstemoders Aand.

Imidlertid var Morrel kommen gennem Forstuen og havde fundet Trappen. Tæpperne, som laa paa Trinene, dæmpede Lyden af hans Fodtrin. Desuden var han i en saa stor Spænding, at selv Hr. Villeforts Nærværelse ikke vilde have forskrækket ham. Dersom Prokurøren havde vist sig for ham, saa vilde han have gaaet lige hen til ham tilstaaet alt og bedt nam om at bifalde den Kærlighed, der forenede ham med hans Datter. Morrel var som vanvittig.

Heldigvis saa han ingen. Den Kundskab om det indre af Huset, som Valentine tidligere havde bibragt ham, kom ham nu til Nytte. Uden noget Uheld kom han til det øverste af Trappen, og da han var kommen derop, hørte han en grædende Lyd, der betegnede ham den Vej, han havde at følge. Han saa sig om. Gennem en halvaaben Dør trængte en Lysstraale og en klagende Stemme ud til ham. Han aabnede Døren og traadte ind.

I en Alkove laa den Døde. Et Klæde bedækkede hendes Hoved, men viste Omridset af hendes Ansigt. Dette Syn var endnu skrækkeligere for Morrel, der kendte den Hemmelighed, som Tilfældet havde indviet ham i.

Ved Siden af Sengen knælede Valentine, **med Hovedet skjult i Puderne og med foldede Hænder.**

Hun havde forladt Vinduet, der stod aabent, og bad højt, og saa rørende, at det maatte have bevæget det mest ufølsomme Hjerte. Maanen skinnede gennem det aabentstaaende Vindue, og idet den dæmpede Vokslysets Skin, hensatte den det bedrøvelige Syn i en endnu mere spøgelseagtig Belysning.

Morrel kunde ikke modstaa det højtidelige ved dette Syn. Han var egentlig ikke af de fromme Sjæle, paa hvilke man let kan gøre Indtryk, men at se Valentine græde, lide og vride Hænderne, det var mere end han kunde tie stille til. Han udstødte et Suk, hviskede et Navn, og et taarevædet Ansigt hævede sig og vendte sig imod ham.

Valentine saa ham uden at røbe nogen Forundring. Et Hjerte, der er overfyldt med saa dyb og inderlig Sorg, har ikke Plads for nogen underordnet Følelse.

Morrel rakte sin Veninde Haanden. I Stedet for at undskylde sig, fordi hun ikke var kommen, pegede hun hen til Liget, som laa under Lagenet, og begyndte at græde.

Ingen af dem vovede at tale i dette Værelse; de frygtede begge for at bryde den Tavshed, som Døden syntes at paabyde.

Endelig begyndte Valentine:

»Ven, hvorledes er De kommen her? Jeg vilde gerne byde Dem velkommen, dersom det ikke var Døden, der havde aabnet disse Døre for Dem.«

»Valentine!« sagde Morrel med sitrende Stemme og foldede Hænder, »jeg har været der i halvtredie Time, og De kom ikke. Jeg havde ikke Ro paa mig længer, jeg sprang over Muren trængte ind i Haven, og dér hørte jeg Stemmer, som talte om denne ulykkelige Begivenhed —«

»Hvilke Stemmer?«

Morrel skælvede, thi Doktorens og Hr. de Villeforts Samtale stod nu først tydelig for ham, og han troede gennem Ligklædet at kunne se de fortrukne Arme og de blaa Læber.

»I jenestefolkenes Samtale,« sagde han, »har underrettet mig om alt.«

»Ak, kære Ven, har De betænkt, at De kan gøre os ulykkelige ved at komme her?« sagde Valentine uden Skræk og uden Vrede.

»Tilgiv mig,« sagde Morrel i samme Tone, »jeg vil straks gaa.«

»Nej,« sagde Valentine, »man kan møde Dem. Bliv!«

»Men dersom der kom nogen?«

»Vær kun rolig,« sagde hun, »der vil ingen komme. Her er vor Beskytterinde.«

Og hun pegede paa Liget.

»Men hvorledes er det gaaet med Hr. d'Epinay? Sig mig det, jeg beder Dem!«

»Hr. Franz kom for at underskrive Kontrakten netop i det Øjeblik, da min Bedstemoder udaandede det sidste Suk.«

»Ah!« sagde Morrel med en Følelse af egennyttig Glæde, thi han indsaa, at dette Dødsfald vilde opsætte Giftermaalet i længere Tid.

Men som om Straffen straks maatte følge derpaa, vedblev Valentine:

»Hvad der fordobler min Smerte, er den Omstændighed, at min stakkels Bedstemoder i sine sidste Øjeblikke fordrede, at Ægteskabet skulde fuldbyrdes saa snart som muligt. O, min Gud! Ogsaa hun var imod mig, medens hun troede at beskytte mig!«

»Tys! Hør!« hviskede Morrel.

De to unge Mennesker tav.

Man hørte en Dør blive aabnet og nogen, som gik ned ad Trappen.

»Det er min Fader, som gaar ud af sit Værelse,« sagde Valentine.

»Og som følger Doktoren ud,« tilføjede den unge Mand.

»Hvor ved De det?« spurgte Valentine forundret.

»Jeg formoder det,« sagde Morrel.

Valentine betragtede den unge Mand.

Imidlertid hørte man Gadedøren blive lukket. Hr. Villefort lukkede nu ogsaa Havedøren og gik derpaa op ad Trappen. Da han var kommen til Forværelset, standsede han et Øjeblik, som om han betænkte sig paa, om han skulde gaa til Madame de St. Merans Værelse eller til sit Sovekammer. Morrel skjulte sig bag ved et Dørforhæng. Valentine rejste sig ikke. Det var, som om den store Smerte hævede hende over en almindelig Frygt.

Hr. de Villefort gik ind i sit eget Værelse.

»Nu,« sagde Valentine, »kan De hverken komme ud af Havedøren eller af Gadedøren.«

Morrel betragtede hende forskrækket.

Hun rejste sig og sagde:

»Kom!«

»Hvorhen?« spurgte Morrel.

»Til min Bedstefader!«

»Jeg til Hr. Noirtier? Betænker De, hvad De gør, Valentine?«

»Javist jeg har betænkt det. Jeg har nu kun denne ene Ven i Verden, og vi behøver ham begge. Kom!«

»Tag Dem i Agt, Valentine,« sagde Morrel, som tog i

Betænkning at opfylde hendes Forlangende. »Tag Dem i Agt, Bindet er faldet fra mine Øjne. Jeg begik en vanvittig Handling ved at komme, er De fuldkommen Herre over Deres Forstand?«

»Ja!« svarede Valentine, »jeg har kun den eneste Betænkelighed, at lade min Bedstemoders Lig alene, da jeg har paataget mig at bevogte det.«

»Døden helliger sig selv,« sagde Morrel.

»Tilvisse!« svarede den unge Pige. »Det vil desuden ikke vare længe. Kom kun!«

Valentine skred gennem Korridoren og gik ned ad en lille Trappe, der førte til Hr. Noirtier. Morrel fulgte hende paa Taaspidserne. Da de kom nedenfor Trappen, traf de den gamle Tjener.

»Barrois!« sagde Valentine, »luk Døren, og lad ingen komme ind.«

Hun gik foran.

Noirtier, der endnu sad i sin Lænestol, opmærksom ved den mindste Bevægelse, og underrettet af sin gamle Tjener om alt det, som var foregaaet, stirrede med nysgerrige Blikke til Døren. Han saa Valentine, og hans Øjne funklede.

I den unge Piges Gang og Holdning var der noget højtideligt, som var paafaldende for Oldingen. Hans Blikke blev endnu mere nysgerrige og spejdende.

»Hør, kære Fader!« sagde hun med en afgørende Betoning, »De ved, at Bedstemoder St. Meran er død for en Time siden, og at jeg ikke har noget andet Menneske i Verden, der elsker mig, uden De.«

Et Udtryk af uendelig Ømhed viste sig i Oldingens Øjne.

»Det er altsaa til Dem alene, at jeg maa betro alle mine Sorger og alt mit Haab, ikke sandt?«

Den Gamle gav det bekræftende Tegn.

»Nu, saa betragt en Gang denne Herre!«

Oldingen kastede forundret sit spejdende Blik til Morrel.

»Det er Hr. Maximilian Morrel, en Søn af den brave Købmand i Marseille, om hvem De uden Tvivl har hørt Tale.«

»Ja!« betegnede Oldingen.

»Navnet Maximilian Morrel er et pletfrit Navn, i Begreb med at blive ærefuldt, thi i sit tredivte Aar er han allerede Kaptajn ved Spahierne og Officer af Æreslegionen.«

Oldingen tilkendegav, at han erindrede det.

»Velan kære Bedstefader,« sagde Valentine, idet hun knælede for Oldingen og pegede paa Maximilian, »jeg elsker ham og vil kun tilhøre ham. Dersom man tvinger mig til at ægte en anden, saa vil jeg hellere dræbe mig selv!«

Oldingens Øjne udtalte en Mængde stormende Tanker.

»De har ikke noget imod Hr. Maximilian Morrel, vel, kære Bedstefader?«

»Nej!« antydede den Ubevægelige.

»Og De vil beskytte os, som er Deres Børn, endog mod min Faders Villie?«

Den Gamle betragtede Maximilian med et Blik, som om han vilde sige:

»Det kommer an derpaa!«

Maximilian forstod ham.

»Frøken!« sagde han, »De har en hellig Pligt at opfylde i Deres Bedstemoders Værelse. Vil De lade mig have den Ære at tale et Øjeblik alene med Hr. Noirtier?«

»Ja, ja!« udtalte den Gamles Øjne og betragtede derpaa Valentine med Uro.

»De mener, hvorledes han vil bære sig ad med at forstaa Dem, kære Bedstefader?«

»Ja.«

»O, vær ubekymret, vi har saa ofte talt om Dem, saa han meget godt ved, hvorledes jeg taler med Dem.«

Derpaa vendte hun sig til Maximilian med et kærligt og dog vemodigt Smil og sagde:

»Han ved alt, hvad jeg ved!«

Derpaa rejste hun sig, gav Morrel en Stol, befalede Barrois ikke at lukke nogen ind og bortfjernede sig, efter at hun havde omfavnet sin Bedstefader og sagt et bedrøvet Farvel til Maximilian.

For nu at overbevise Noirtier om, at han besad Valentines Tillid og kendte alle hendes Hemmeligheder, tog Maximilian Ordbogen, Blæk og Pen og satte det altsammen paa Bordet ved Lampen.

»Fremfor alt, min Herre,« sagde Morrel, »maa De først tillade mig at fortælle Dem, hvem jeg er, hvor meget jeg elsker Frøken Valentine, og hvilke Hensigter jeg har med hende.«

»Jeg hører!« tilkendegav Noirtier.

Det var et imponerende Syn at se denne Olding, der tilsyneladende kun var en unyttig Byrde, men som nu var de unge Elskendes eneste Beskytter, eneste Støtte og eneste Dommer.

Morrel fortalte nu, hvorledes han havde lært at elske Valentine, og hvorledes hun i sin forladte Tilstand havde modtaget denne Tilstaaelse af ham. Han fortalte ham om sin Herkomst, sine Forhold og sin Formue, og hver Gang han spørgende betragtede Noirtiers Blikke, svarede disse: »Det er godt, bliv ved!«

»Og nu,« sagde Morrel, efter at have endt den første Del

af sin Fortælling, »nu, da jeg har tilstaaet Dem min Kærlighed og mit Haab, tør jeg nu tale til Dem om mine Hensigter?«

»Ja!« svarede Noirtier.

»Velan, saa hør, hvad vi har besluttet.«

Han fortalte nu Noirtier, at en Vogn ventede dem, at han vilde bringe Valentine til sin Søster, ægte hende og derpaa rolig afvente Hr. de Villeforts Tilgivelse.

»Nej!« udtalte den Gamles Øjne.

»Denne Plan har altsaa ikke Deres Bifald?« spurgte Morrel.

»Nej!«

»Velan, saa gives der endnu et andet Middel, og det glæder mig at kunne sige Dem det i Valentines Fraværelse. Jeg vil gaa til Hr. Franz d'Epinay, og jeg vil opføre mig saaledes imod ham, at han skal blive nødt til at handle som Mand af Ære!«

Oldingens Blikke blev stedse mere spørgende.

»Jeg vil altsaa gaa til Hr. d'Epinay,« vedblev Morrel, »og sige ham, hvilke Baand der knytter mig til Frøken Valentine. Dersom han er en fintfølende Mand, saa vil han selv give Afkald paa sin Forlovedes Haand, og da har han erhvervet sig mit evige Venskab og min Hengivenhed. Men dersom han af Egennytte, eller af en latterlig Stolthed, skulde paastaa Valentines Besiddelse, selv efter at jeg har overbevist ham om, at det kun vil ske tvungent, og at Valentine elsker mig og ikke vil elske andre end mig, saa vil jeg slaas med ham, og en af os maa falde. Falder han, naa, saa kan han naturligvis ikke gifte sig med Valentine, og falder jeg, saa er jeg vis paa, at Valentine ikke gifter sig med ham.«

Med usigeligt Velbehag betragtede Noirtier dette aabne og ædle Ansigt, i hvilke alle de Følelser afmalede sig, som han udtalte. Men før Morrel havde ophørt at tale blinkede Noirtier flere Gange med Øjnene, der som vi ved betød Nej.

»Nej?« sagde Morrel. »De misbilliger altsaa ogsaa denne Plan?«

»Ja!«

»Men hvad skal jeg da gøre?« spurgte Morrel. »Ifølge Madame de St. Merans sidste Villie skal Valentines Giftermaal paaskyndes. Skal jeg da lade det gaa, som det kan?«

Noirtier forblev ubevægelig.

»De mener, jeg skal vente?«

»Ja.«

»Men Opsættelsen vil ødelægge alt, min Herre. Saa længe Valentine staar alene, har hun ingen Magt, og man vil tvinge hende som et Barn. Tro De mig, jeg maa udføre en

af de Beslutninger, som jeg har foreslaaet Dem. Sig mig, hvilken De vil foretrække. Vil De betro Frøken Valentine til min Ære?«

»Nej.«

»Foretrækker De, at jeg skal gaa til Hr. d'Epinay?«

»Nej.«

»Men, min Gud, hvorfra skal vi da faa den Hjælp, som vi venter? Fra Himmelen?«

Den Gamles Øjne smilede, som de altid gjorde, naar man talte om Himmelen. Den gamle Jakobiner var endnu stedse den Vantroende.

»Eller af Tilfældet?«

»Nej.«

»Af Dem?«

»Ja.«

»Fatter De ogsaa, hvad jeg spørger Dem om? Undskyld min Dristighed men mit Liv er afhængigt af Deres Svar. Fra Dem skal Redningen altsaa komme?«

»Ja.«

Og idet Oldingen gav dette Tilsagn, laa der en saa stor Bestemthed i hans Blik, at man ikke kunde tvivle om hans Villie, skønt hans Magt maaske kunde være tvivlsom.

»Hav Tak, Tusind Tak!« sagde den unge Mand. »Men dersom der ikke sker et Mirakel, dersom Gud ikke giver Dem Mælet og Førligheden, hvorledes vil De da kunne modsætte Dem dette Giftermaal?«

Atter viste sig det sælsomme Smil i den Gamles Øjne.

»Vil De dermed sige, at Kontrakten ikke skal blive underskrevet?«

»Ja.«

»Kontrakten bliver ikke underskrevet!« raabte Morrel. »Tilgiv, min Herre, men det er saa naturligt at tvivle om en saa stor Lykke. Kontrakten vil altsaa virkelig ikke blive underskrevet?«

»Nej.«

Uagtet denne Forsikring kunde Morrel dog endnu ikke rigtig tro det. Dette Løfte af en afmægtig Olding var saa besynderligt, at det maaske kunde fremgaa af en Sindssvaghed.

Det være sig nu, at Noirtier bemærkede den unge Mands Tvivl. eller at han ikke rigtig troede ham, nok, han betragtede ham med stirrende Blikke.

»Hvad ønsker De, min Herre?« spurgte Morrel. »Skal jeg gentage mit Løfte om ikke at ville foretage noget? Eller skal jeg sværge?«

»Ja!« svarede Oldingens Blik med en vis Højtidelighed.

Morrel saa, at den Gamle lagde megen Vægt paa denne Ed. Han hævede sin Haand og sagde:

»Jeg tilsværger Dem ved min Ære ikke at foretage noget mod Hr. Franz d Epinay, uden hvad De maatte beslutte!«

»Godt!« udtalte den Gamles Øjne.

Morrel indsaa, at det nu var Tid at gaa.

»Ønsker De, at jeg skal gaa nu, min Herre, uden at tage Afsked med Valentine?«

»Ja.«

Med den Gamles tydelige Samtykke trykkede den unge Mand nu sine Læber mod hans Pande paa det Sted, hvor Valentine havde berørt den.

I Forværelset fandt han den gamle Tjener, som havde modtaget Forholdsregler af Valentine. Han førte ham gennem mørke Gange til en Dør, der gik ud til Haven.

Morrel naaede snart til Gitteret, klatrede op paa Muren, og ved Hjælp af sin Stige var han snart paa den anden Side af den, hvor Vognen endnu bestandig ventede ham.

Rystet af saa mange Begivenheder, men dog med lettet Hjerte, kom han henimod Midnat til Meslaygaden, kastede sig paa Sengen og sov, som om han havde været stærkt beruset.

TRETTENDE KAPITEL.

Villeforts Familiebegravelse.

To Dage derefter, da Klokken var henimod ti om Formiddagen, havde en betydelig Menneskemasse samlet sig udenfor den kongelige Prokurørs Hus, og man saa en uoverskuelig Række af Sørge- og Familievogne.

Blandt disse Vogne var der en af en besynderlig Skikkelse, og som syntes at have gjort en meget lang Rejse. Det var en Slags Rustvogn, betrukket med Sort, som allerede tidligt havde indfundet sig ved Sørgetoget.

Denne Vogn indeholdt Hr. de St. Merans jordiske Levninger og var tilfældigvis kommen paa samme Tid som de andre, saaledes at de, der var komne for at følge ét Lig til Jorden, nu vilde komme til at overvære to Begravelser.

Det var et meget betydeligt Følge. Markis de St. Meran, en af Ludvig den Attendes og Carl den Tiendes mest trofaste Tjenere, havde haft mange Venner, som nu i Forening med dem, der stod i Forbindelse med Villefort, udgjorde et anseeligt Antal.

Efter at Markiens Lig var taget ud af Rustvognen og

sat ind i en prægtig Ligvogn, satte Sørgetoget sig i Bevægelse. Begge Ligene blev ført til Kirkegaarden Père-Lachaise, hvor Hr. de Villefort havde sin Familiebegravelse.

Beauchamp, Debray og Chateau-Renaud var sammen i én Vogn og fulgte dette saa uventede Sørgetog.

I denne Ekvipage førtes omtrent den samme Underholdning, som i alle de øvrige. Man forundrede sig over de to Dødsfald, der var fulgt saa hurtig efter hinanden, men ingen anede den skrækkelige Hemmelighed, som Morrel paa en saa besynderlig Maade var bleven Medvider i.

Blandt de mange, som nærmede sig til Familiebegravelsen, bemærkede Chateau-Renaud ogsaa Morrel, der var kommen i en Kabriolet, og som nu skred alene og med blegt Ansigt hen ad den med Lakstræer beplantede Vej.

»De her?« sagde Chateau-Renaud, idet han lagde sin Arm i hans, »De kender altsaa Hr. de Villefort? Jeg har dog aldrig set Dem hos ham.«

»Jeg kender ikke Hr. de Villefort,« svarede Morrel, »jeg kendte Madame de St. Meran.«

I dette Øjeblik nærmede Albert sig tilligemed Franz.

»Dette Sted er rigtignok slet valgt til at forestille nogen,« sagde Albert, »men vi vil ikke være overtroiske. Tillader De mig, Hr. Morrel, at forestille Dem Hr. Franz d Epinay, min fortræffelige Rejsekammerat. Og du, min kære Franz, maa jeg forestille dig Hr. Maximilian Morrel, en fortræffelig Ven, som jeg har erhvervet mig under din Fraværelse, og hvis Navn du altid vil høre af mig, naar Talen er om Mod, Aandrighed og Elskværdighed.«

Morrel var et Øjeblik tvivlraadig. Han spurgte sig selv, om det ikke var et fordømt Hykleri at hilse den Mand venskabeligt, som han i Stilhed søgte at bekæmpe. Men hans Ed og Omstændighedernes Alvor bestemte ham til ikke at lade sig mærke med noget, og han tvang sig til at hilse paa Franz.

»Frøken de Villefort er vel meget bedrøvet?« sagde Debray til Baron d Epinay.

»Uudsigelig,« svarede Franz. »Hun var saa angrebet i Morges, at jeg næppe kunde kende hende.«

Disse tilsyneladende simple Ord faldt blytunge paa Morrels Hjerte. Denne Mand havde altsaa set Valentine i Dag, maaske endog talt med hende.

Den unge, hidsige Officer maatte opbyde al sin Kraft for ikke at bryde sin Ed. Han tog Chateau-Renaud ved Armen og trak ham med sig henimod Begravelsesstedet.

Den Villefortske Familiebegravelse dannede en Firkant og var opført af hvide Sten i omtrent tyve Fods Højde. Ind-

vendig var den delt i to Afdelinger, hvoraf den ene var bestemt for Familien Villefort og den anden for Familien St. Meran. Hver af disse Afdelinger havde sin egen Indgang.

De to Ligkister blev nedsatte i Afdelingen tilhøjre, og kun Villefort. Franz og nogle nære Paarørende traadte ind i denne Helligdom.

Efter at alle religiøse Ceremonier var til Ende, skiltes Ligfølget. Chateau-Renaud og Albert gik bort til den ene Side. Debray og Beauchamp til den anden.

Franz blev staaende hos Hr. de Villefort ved Indgangen til Kirkegaarden, og Morrel var ligeledes under et eller andet Paaskud bleven staaende Han saa, at de kørte bort sammen i én Vogn, og troede deri at se et slemt Forvarsel. Skønt han snart indhentede begge sine Venner og kørte tilbage til Paris med Chateau Renaud og Albert, hørte han dog ikke et Ord af deres Underholdning.

I det Øjeblik, da Franz vilde forlade Hr. de Villefort, spurgte denne:

»Hvornaar ser jeg Dem hos mig, Hr. Baron?«

»Naar De befaler!« svarede Franz.

»Dersom det ikke er Dem til Ulejlighed, saa kunde vi jo køre hjem sammen «

»Som De behager!«

Og saaledes skete det, at den tilkommende Svigerfader og Svigersøn besteg én Vogn sammen, og at Morrel, der saa dem komme forbi sig med Rette følte sig foruroliget.

Villefort og Franz kom til Forstaden St. Honoré. Den kongelige Prokurør førte Franz til sit Kabinet, uden først at tale med nogen af sin Familie. Efter at have budt sin tilkommende Svigersøn en Stol, sagde han:

»Hr. d'Epinay! Dette Øjeblik kan maaske forekomme Dem at være ilde valgt til den Samtale, som jeg ønsker at indlede, men det er ikke Tilfældet. En Afdøds sidste Villie maa være os hellig, og det sidste Ønske, som Madame de St. Meran udtalte paa sit Dødsleje, var, at Deres Giftermaal med Valentine snarest muligt maatte blive fuldbyrdet. Den Afdødes Anliggender er i fuldkommen Orden, hendes Testamente indsætter, som De ved, min Datter til hendes Universalarving, og De kan i Aktstykkerne selv læse den Artikel, som angaar Deres Giftermaal. Notaren, som har opsat Akterne, hedder Dechamps og bor paa Beauvaupladsen.«

»Men, min Herre,« svarede Franz »jeg frygter, at Valentine ikke vil kunne indlade sig derpaa for Øjeblikket under den dybe Sorg, som har angrebet hende. Jeg frygter virkelig —«

»Valentine,« afbrød Hr. de Villefort ham, »kan ikke ønske noget bedre, end at opfylde sin Bedstemoders sidste Villie. Fra den Side har vi ingen Vanskeligheder at frygte, det indestaar jeg for.«

»Velan da, saa gør, som De behager. Jeg skal med største Fornøjelse opfylde mit givne Ord.«

»I saa Fald er der altsaa intet i Vejen,« sagde Villefort. »Kontrakten skulde allerede have været underskrevet for længe siden; vi vil altsaa finde al Ting forberedt dertil og kan saaledes underskrive den endnu i Dag.«

»Men Sorgen?« indvendte Franz nølende.

»Vær ubekymret,« sagde Prokurøren, »intet skal blive forsømt i den Henseende. Min Datter kan i et Fjerdingaar begive sig til St. Meran, som er hendes Ejendom, og dersom De vil, saa kan det borgerlige Ægteskab afsluttes dér i al Stilhed. Det var Madame de St. Merans Ønske, at hendes Datterdatter skulde gifte sig der paa Godset. Naar Ægteskabet er fuldbyrdet, kan De vende tilbage til Paris medens Deres Kone bliver paa Godset under Sørgetiden tilligemed sin Stedmoder.«

»Som De vil, min Herre!« sagde Franz.

»Nu, saa hav den Godhed at vente en halv Time, Valentine vil straks komme ind i Salen, og jeg vil sende Bud efter Hr. Dechamps. Vi vil da læse og underskrive Kontrakten, og saa kan det øvrige ske ifølge Aftale.«

»Jeg maa dog bede Dem om én Ting endnu, min Herre, jeg ønsker nemlig ,at Albert de Morcerf og Raoul de Chateau-Renaud skal være til Stede ved Underskriften. De ved, at de er mine Vidner.«

»Om en halv Time kan de være underrettede derom. Vil De selv hente dem, eller skal jeg sende Bud efter dem?«

»Jeg vil hellere selv gaa.«

»Om en halv Time venter jeg Dem altsaa, og Valentine vil da være beredt.«

Franz anbefalede sig og gik.

Næppe var Døren lukket efter den unge Mand, før Villefort lod sin Datter anmode om at komme ind i Salen om en halv Time, fordi man ventede Notaren og Hr. d'Epinays Vidner.

Denne uventede Efterretning vakte stor Opmærksomhed i Huset. Madame de Villefort vilde ikke tro den, og Valentine var som tilintetgjort derved.

Hun saa sig om, som for at søge Hjælp. Endelig besluttede hun at gaa til sin Bedstefader. Men paa Trappen mødte hun Hr. de Villefort, der førte hende ind i Salen.

I Forværelset traf hun Barrois og tilkastede den gamle Tjener et fortvivlet Blik.

Et Øjeblik derefter traadte Madame de Villefort ind med den lille Eduard. Det lod til, at den unge Kone var meget angreben af den Sorg, som havde truffet Familien. Hun var bleg og syntes at være meget udmattet. Hun satte sig tog Eduard paa Skødet og trykkede ham Tid efter anden til sit Bryst; det syntes, som om hun kun levede i dette Barn.

Ikke længe derefter kom Notaren tilligemed Franz og hans Venner.

Valentine var saa bleg, at Franz blev meget bevæget derved.

Chateau-Renaud og Albert saa forundret til hinanden. Den Højtidelighed, som nylig havde fundet Sted, forekom dem ikke sørgeligere, end den, der nu skulde begynde.

Madame de Villefort havde sat sig bag ved et Fløjls-Forhæng, og da hun stadig bøjede sig over sin Søn, var det vanskeligt at læse i hendes Ansigt, hvad der foregik i hendes Indre.

Hr. de Villefort var, som sædvanlig, fuldkommen rolig og fattet.

Da Notaren med Embedsmine havde ordnet Papirerne, taget Plads i en Lænestol og sat sine Briller tilrette, henvendte han sig til Franz.

»Er De Hr. Franz de Quesnel, Baron d'Epinay?« spurgte han, skønt han meget godt vidste det.

»Ja, min Herre!« svarede Franz.

»I Hr. de Villeforts Navn maa jeg gøre Dem, Hr. Baron, bekendt med at Deres forestaaende Giftermaal med Frøken de Villefort har forandret Hr. Noirtiers Beslutning saaledes, at han fornægter hende den Arv, som ellers vilde tilfalde hende efter ham. Jeg maa imidlertid tilføje, at Testator kun har Ret til at unddrage hende en Del af sin Formue, og at vi kan erklære Testamentet for ugyldigt, naar han desuagtet vil unddrage det hele.«

»Ja,« sagde Villefort, »kun maa jeg gøre Hr. d'Epinay opmærksom paa, at min Faders Testamente ikke vil blive angrebet, saa længe jeg lever, da min Embedsstilling forbyder mig alt, hvad der kan ligne en Skandale.«

»Min Herre!« svarede Franz, »det gør mig ondt, at man har bragt den Sag paa Bane i Frøken Valentines Nærværelse. Jeg har aldrig spurgt om hendes Formues Størrelse, thi skønt den saaledes vil blive formindsket, saa vil den dog altid være større end min. Ved en Forbindelse med Hr. de Villefort har min Familie kun taget Hensyn til Anseelsen, og for mit Vedkommende ser jeg kun min Lykke deri.«

Valentine gav et næsten umærkeligt Tegn til Taknemmelighed, medens to Taarer rullede ned ad hendes Kinder.

»Forøvrigt, min Herre,« sagde Villefort til sin tilkommende Svigersøn, »kan min Faders uventede Testamente ikke genere Deres Person, det lader sig forklare af hans Sindssvaghed. Desuden er Alderdommen egenkærlig, og han frygter, at Madame d'Epinay ikke vil kunne være det for ham, som Frøken Valentine har været. Han har ikke noget imod, at det er Dem, der gifter sig med hende, og jeg er overbevist om, at han maaske allerede har glemt dens Navn, som skal være hans Sønnedatters Mand.«

Hr. de Villefort havde næppe udtalt disse Ord, før Døren aabnedes, og Barrois traadte ind.

»Mine Herrer!« sagde han med en Bestemthed, der var paafaldende hos en Tjener, naar han taler til sit Herskab ved en saa højtidelig Lejlighed, »Hr. Noirtier de Villefort ønsker at tale med Hr. Franz de Quesnel, Baron d'Epinay.«

Han benævnede ogsaa Brudgommen ved hele sin Titel, ligesom Notaren, for at man ikke skulde tro, at det var nogen Fejltagelse.

Villefort blev forbavset, og hans Kone lod sin Søn glide ned af Skødet. Valentine stod bleg og tavs som et Marmorbillede.

Albert og Chateau-Renaud betragtede hinanden endnu mere forundret end før.

Notaren saa til Villefort.

»Det er umuligt!« sagde den kongelige Prokurør. »Desuden kan Hr. d'Epinay ikke forlade Salen i dette Øjeblik!«

»Men det er netop i dette Øjeblik,« sagde Barrois med uforandret Betoning, »at min Herre, Hr. Noirtier, ønsker at tale med Hr. Franz d'Epinay om et meget vigtigt Anliggende.«

»Altsaa kan Bedstefader Noirtier nu tale?« spurgte Eduard med sin sædvanlige Næsvished.

Men hele Selskabet var i en saa alvorlig og spændt Forventning, at ikke en Gang Madame de Villefort kunde le ad sin vittige Søns Indfald.

»Sig Hr. Noirtier, at hans Ønske ikke kan blive opfyldt!« befalede Villefort.

»I det Tilfælde lader Hr. Noirtier de ærede Herrer sige, at han vil lade sig bære herind i Salen!«

Den almindelige Forundring steg til det højeste.

Et besynderligt Smil viste sig paa Madame de Villeforts Ansigt. Valentine hævede næsten uvilkaarlig sine Øjne, ligesom for at takke Gud.

»Valentine,« sagde Hr. de Villefort, »søg at faa Underretning om, hvad det nu er for et Indfald af din Bedstefader.«

Valentine gik hen imod Døren, men Villefort betænkte sig igen.

»Vent lidt,« sagde han, »jeg vil gaa med!«

»Om Forladelse, min Herre,« sagde Franz, »jeg antager, at da Hr. de Noirtier ønsker at tale med mig, saa er det ogsaa min Skyldighed at opfylde hans Ønske, og det skal desuden glæde mig ved denne Lejlighed at bevidne ham min Højagtelse.«

»Vist ikke, gør Dem kun ingen Ulejlighed!« sagde Villefort.

»Undskyld!« svarede Franz besluttet. »Jeg vil ikke forsømme denne Lejlighed til at bevise Hr. Noirtier, at han har Uret i at nære nogen Uvillie mod mig, og at jeg under alle Omstændigheder vil søge at bekæmpe den med min Hengivenhed.«

Og uden at lade sig holde tilbage af Villefort, rejste Franz sig og fulgte med Valentine, der gik ned ad Trappen med det samme Haab som den Skibbrudne, der klynger sig fast til en Klippe.

Villefort fulgte dem.

Chateau-Renaud og Morcerf vekslede tredie Gang et Øjekast, som udtalte endnu større Forundring end de foregaaende.

FJORTENDE KAPITEL.

Protokollen.

Sortklædt og siddende i en Lænestol ventede Noirtier de Kommende.

Da de tre Personer, som han lod til at vente, var komne, saa han stift til Døren, som hans Tjener straks lukkede.

»Mærk dig vel,« sagde Villefort sagte til Valentine, »at dersom min Fader vil meddele dig noget som kan forhindre dit Giftermaal, saa forbyder jeg dig at forstaa ham.«

Valentine blev rød, men svarede ikke.

Villefort nærmede sig Hr. Noirtier og sagde:

»Her er Hr. Franz d'Epinay, som De har ønsket at se. Vi har længe ønsket denne Sammenkomst, og det skulde glæde mig, dersom den maatte overbevise Dem om, at Deres Uvillie mod hans Forbindelse er fuldkommen ugrundet.«

Noirtier svarede kun med et mørkt Blik, der bragte hans Søn til at gyse, og vinkede derpaa Valentine til sig.

Ved Hjælp af den Øvelse, som hun havde i at underholde sig med sin Bedstefader, havde hun snart fundet Ordet: Nøgle. Derpaa fulgte hun Oldingens Blikke og fandt Nøglen i en Skuffe i et lille Skab, som stod foran Vinduespillen.

Da hun havde Nøglen, vendte den Gamles Blikke sig til en Sekretær, som i mange Aar havde staaet ubenyttet, og som man troede ikke indeholdt andet end unyttige Papirer.

»Skal jeg aabne denne Sekretær?« spurgte Valentine.

»Ja.«

Valentine tog efterhaanden alle Papirerne ud af den, men Noitiers Blik erklærede, at hun endnu ikke havde fundet det rigtige.

»Men der er ikke flere,« sagde Valentine.

Oldingen saa til Ordbogen.

»Jeg forstaar Dem, kære Bedstefader,« sagde den unge Pige.

Hun aabnede Ordbogen og fandt, ved Hjælp af den bekendte Metode Ordet: Hemmeligt.

»Ah, saaledes, der er et hemmeligt Gemme?«

»Ja.«

»Og hvem ved Besked dermed?«

Noirtier saa til Døren, som Tjeneren var gaaet ud af.

»Barrois?« spurgte hun.

»Ja,« svarede Noirtier.

Valentine gik hen til Døren og kaldte paa Barrois.

Den gamle Tjener kom.

»Barrois!« sagde Valentine. »Min Bedstefader har befalet mig at tage denne Nøgle, aabne Pulten og gennemsøge Skufferne; men der er et hemmeligt Gemme, som De formodentlig kender. Luk derfor op.«

Barrois saa til den Gamle.

»Adlyd!« sagde Noirtiers forstandige Øje.

»Til hvem skal jeg overlade disse Papirer?« spurgte Barrois. »Til Hr. de Villefort?«

»Nej.«

»Frøken Valentine? Hr. Franz d'Epinay?«

»Ja.«

Forundret traadte Franz et Skridt nærmere og modtog Papirerne af Barrois Hænder. Han kastede et Blik paa Omslaget og læste:

»Denne Pakke skal, efter min Død, deponeres hos min Ven Durand, der atter, efter sin Død, skal efterlade den til sin Søn med den udtrykkelige Bemærkning, at han skal opbevare den, da den er af stor Vigtighed.«

»Og hvad skal jeg gøre med disse Papirer?« spurgte Franz.

»De skal uden Tvivl opbevares, forseglede, som de er,« sagde Prokurøren.

»Nej nej!« svarede Noirtier ivrigt.

»Bedstefader ønsker maaske, at Hr. d'Epinay skal læse dem?«

»Ja.« betydede Oldingen.

»Saa vil vi sætte os ned,« sagde Villefort utaalmodig, »thi det kan maaske vare længe.«

»Sæt Eder!« sagde Oldingens Øjne.

Villefort satte sig, men Valentine blev staaende lænende sig til sin Faders Stol. Franz stod foran dem med det hemmelighedsfulde Papir i Haanden.

»Læs!« sagde Oldingens Blik.

Franz aabnede Omslaget, og der blev en dyb Tavshed i Værelset. Den unge Mand afbrød Tavsheden og læste:

»Udskrift af Protokollen, holdt ved et Møde i den bonapartistiske Klub i Gaden St. Jaques den 5. Februar 1815.«

Franz standsede.

»Den 5. Februar?« sagde han, »det var paa den Dag, at min Fader blev myrdet.«

»Vi Undertegnede, Louis Jacques Beaurepaire, Oberstløjtnant i Artilleriet, Etienne Duchampy, Brigadegeneral, og Lecharpal, Direktør ved Forstvæsenet, erklærer:

At den 4. Februar 1815 fik vi et Brev fra Øen Elba, som anbefalede General Flovian de Quesnel til den bonapartistiske Klubs Tillid og Velvillie. Quesnel havde tjent Kejseren fra 1804 til 1814, og man troede derfor at han maatte være Napoleons Sag hengiven, uagtet den Barontitel, som Ludvig den Attende havde tillagt ham, og i Følge hvilken han blev kaldt Baron d'Epinay. I Følge denne Anbefalingsskrivelse blev General de Quesnel ved et Brev indbudt til at overvære Mødet den følgende Dag, den 5. Februar. I Brevet havde man ikke nævnt hverken Gaden eller Husnummeret, hvor Mødet skulde finde Sted; det var heller ikke forsynet med nogen Underskrift, men underrettede Generalen om, at man vilde afhente ham bestemt Klokken ni om Aftenen, dersom han vilde holde sig færdig.

Møderne fandt i Almindelighed Sted fra Klokken ni om Aftenen til Midnat.

Klokken ni indfandt Klubbens Præsident sig hos Generalen, der var færdig til at følge ham. Præsidenten sagde ham, at Betingelserne for at blive indført var: at han for stedse maatte blive uvidende om Samlingsstedet, at han vilde lade sig binde for Øjnene og sværge ikke at ville løfte Bindet. General de Quesnel modtog Betingelserne og gav sit Æresord paa ikke at ville forsøge paa at se, hvor man førte ham hen. Generalen havde allerede ladet sin Vogn køre frem, men Præsidenten sagde ham, at han umulig kunde betjene sig af den; thi det kunde jo ikke nytte at binde Herren for Øjnene, naar Kusken med aabne Øjne kunde bemærke sig Gaderne.

»Hvad skal vi da gøre?« spurgte Generalen.

»Jeg har min Vogn.« svarede Præsidenten.

»Er De da saa sikker paa Deres Kusk, saa De tør betro ham en Hemmelighed som De tror nødvendig at maatte skjule for min?«

»Vor Kusk er Medlem af Klubben — svarede Præsidenten — det er en Statsraad, der vil køre for os.«

»Men saa er vi udsatte for at vælte.« sagde Generalen.

Vi anfører denne Spøg som et Bevis for, at Generalen paa ingen Maade blev tvungen til at bivaane Mødet, men at han indfandt sig af egen fri Villie.

Da begge var i Vognen, blev Generalen i Følge den fastsatte Betingelse bundet for Øjnene. Undervejs troede Præsidenten at bemærke, at Generalen forsøgte paa at se under Bindet; han erindrede ham derfor om hans Ed.

»Ah, det er sandt!« sagde Generalen.

Vognen holdt udenfor et Hus i Gaden St. Jaques. Generalen steg ud, støttende sig til Præsidenten, hvem han antog for et simpelt Medlem af Klubben, steg derpaa med ham op af en Trappe, og begge traadte ind i Forsamlingsværelset.

Mødet var begyndt. Klubbens Medlemmer var underrettede om den Præsentation, som skulde finde Sted, og havde indfundet sig talrigt. Da de var komne midt i Salen, anmodede man Generalen om at tage Bindet af. Han gjorde det straks og syntes meget forundret over at finde saa mange bekendte Ansigter i et Selskab, hvis Tilværelse han ikke engang havde anet. Man spurgte Generalen om hans politiske Anskuelser, men han indskrænkede sig til at svare, at Brevet fra Øen Elba maatte have givet tilstrækkelig Underretning derom.«

Her standsede Franz atter.

»Min Fader var Royalist.« sagde han. »Man behøvede ikke først at spørge ham om hans Anskuelser, de var tilstrækkelig bekendte.«

»Og derfra, min kære Franz, hidrører ogsaa min Forbindelse med Deres Fader,« sagde Villefort.

Man bliver let Venner, naar man er af ens Tænkemaade.

»Læs!« sagde den Gamles Øjne.

Franz vedblev:

»Præsidenten tog derfor Ordet for at opfordre Generalen til at erklære sig tydeligere; men Hr Quesnel erklærede, at han fremfor alt ønskede at vide, hvad man forlangte af ham. Nu meddelte man Generalen Indholdet af det omtalte Brev, der anbefalede ham som en Mand, paa hvem man kunde gøre Regning. En hel Paragraf handlede om Kejser Napoleons sandsynlige Tilbagekomst fra Øen Elba og lovede en anden udførligere Underretning, som skulde komme med et

Skib ved Navn »Pharao», der tilhørte Hr. Morrel, og hvis Kaptajn var Kejseren fuldkommen hengiven.

Under dette Brevs Oplæsning gav Generalen, paa hvem man troede at kunne stole som paa en Broder, tydeligt Tegn til Mishag og Uvillie. Da Læsningen var til Ende, hensank han i mørk Tavshed.

»Naa, hr. General, hvad siger De om dette Brev?« spurgte Præsidenten.

»Jeg siger, at det er altfor kort Tid siden, at man aflagde Troskabseden til Kong Ludvig den Attende til at man allerede nu skulde bryde den til Fordel for Eks-Kejseren.

Denne Gang var Svaret for tydeligt til, at man endnu kunde tage fejl af hans Tænkemaade.

»General!« sagde Præsidenten. »For os gives der hverken nogen Ludvig den Attende eller nogen Eks-Kejser. For os gives der kun Hans Majestæt Kejseren, som for ti Maaneder siden er bleven bortfjernet fra sit Rige ved Vold og Forræderi.«

»Tilgiv, mine Herrer,« sagde Generalen, »det er umuligt, at der ikke gives nogen Ludvig den Attende for Dem, men for mig gives der en, eftersom han har udnævnt mig til Baron og Feltmarskal, og jeg skal aldrig forglemme, at jeg kan takke hans Tilbagekomst til Frankrig for begge disse Værdigheder.

»Min Herre,« sagde Præsidenten meget alvorligt, »betænk Dem ogsaa vel, hvad De siger? Deres Ord overbeviser os klart og tydeligt, at man har bedraget sig paa Elba med Hensyn til Deres Person, og at man ligeledes har bedraget os. Vi har givet Dem vore Meddelelser med en Tillid, som kun kan gøre Dem Ære, men vi har taget fejl. Titler og Værdigheder har bundet Dem til den Regering, som vi vil styrte. Vi vil ikke tvinge Dem til at staa os bi vi modtager ingen imod hans Samvittighed og fri Villie, men vi vil tvinge Dem til at handle som Mand af Ære, endogsaa dersom De ikke er tilbøjelig dertil.«

»Hvorledes? Kalder De det for at være en Mand af Ære, naar man faar Kundskab om en Sammensværgelse og ikke aabenbarer det? Jeg kalder det at være Deres Medskyldige. De ser, at jeg er endnu mere oprigtig end De «

»Ak, min Fader!« raabte Franz, idet han afbrød sig selv. »Nu begriber jeg, hvorfor de myrdede dig!«

Valentine kunde ikke lade være at betragte Franz; den unge Mand var virkelig smuk i sin sønlige Smerte. Villefort gik urolig frem og tilbage bagved ham. Noirtier søgte at opfatte det Indtryk, som enhver af de Tilstedeværende havde modtaget, og beholdt sin værdige og alvorlige Mine.

Franz vedblev:

»Min Herre,« sagde Præsidenten, »vi har anmodet Dem om at begive Dem til denne Forsamling, men ikke tvunget Dem dertil med Magt; vi har gjort det til en Betingelse, at De skulde lade Dem binde for Øjnene, og De har indvilget deri. De kunde altsaa lettelig begribe, at vi ikke beskæftigede os med at befæste Kongetronen, ellers vilde vi ikke have anvendt saa megen Forsigtighed for at skjule os for Politiet. Det er naturligvis meget let at tage en Maske paa for derved at udforske andres Hemmeligheder, og da at berede Undergang for de, som har betroet sig til dem. Nej. De maa først sige os oprigtigt, om De er for den Konge, som Tilfældet nu har sat paa Tronen, eller for Hans Majestæt Kejseren?«

»Jeg er for Kongen!« svarede Generalen. »Jeg har svoret Ludvig den Attende Troskab, og jeg vil holde min Ed.«

Efter disse Ord fulgte der en almindelig Knurren, og man kunde se paa de fleste Medlemmers Blikke, at de havde i Sinde at lade Hr. d'Epinay undgælde for sine ukloge Ord.

Præsidenten rejste sig og paabød Tavshed.

»Min Herre,« sagde han, »De er en altfor besindig og forstandig Mand, til at De ikke skulde indse Følgerne af den Stilling, i hvilken vi befinder os ligeoverfor hinanden, og Deres Oprigtighed angiver os de Forholdsregler, som vi maa tage imod Dem. De maa give os Deres Æresord paa, at De ikke vil forraade noget af det, som De har hørt.«

Generalen lagde Haanden paa sin Kaarde og raabte:

»Naar De taler om Ære, saa lær først at kende dens Bud, og tving mig ikke med Magt til noget.«

»Og De, min Herre« sagde Præsidenten med en Rolighed, som var endnu skrækkeligere end Generalens Vrede, »berør ikke Deres Kaarde, det raader jeg Dem.«

Generalen saa sig urolig om, men vilde dog endnu ikke give efter; han tog Mod til sig og sagde:

»Jeg sværger ikke!«

»Saa maa De dø, min Herre,« sagde Præsidenten rolig.«

»Hr. d'Epinay blegnede, han saa sig anden Gang om; flere af Klubbens Medlemmer hviskede og tog Vaaben frem under deres Kapper.«

»General!« sagde Præsidenten, »vær ubekymret. De er iblandt Mænd af Ære, der vil anvende ethvert Middel til at overtale Dem. før De skrider til det Yderste; men De er, som De selv sagde, iblandt Sammensvorne. De har vor Hemmelighed, og vi maa gøre Dem uskadelig.«

En betydningsfuld Tavshed indtraadte efter disse Ord, og da Generalen ikke svarede, befalede Præsidenten Dørvog-

terne at lukke Dørene. Den samme Dødsstilhed fulgte efter disse Ord.

Nu traadte Generalen frem og sagde med tilkæmpet Fatning:

»Jeg har en Søn, og maa tænke paa ham, da jeg befinder mig blandt Snigmordere.«

»General,« sagde Forsamlingens Formand, »den enkelte kan fornærme halvtredsindstyve, det er den svageres Forrettighed; men han handler uklogt, naar han benytter sig af den. Sværg hellere, General, og fornærm os ikke!«

Generalen, der følte sig besejret af Præsidentens Overlegenhed, fremtraadte endelig og sagde:

»Hvorledes lyder Edsformularen?«

»Den lyder saaledes: Jeg sværger ved min Ære, at jeg aldrig vil aabenbare for nogen hvad jeg har set og hørt den 5. Februar om Aftenen mellem Klokken ni og ti, og jeg erklærer at have fortjent Døden, dersom jeg bryder min Ed.«

Det var tydeligt, at Generalen kæmpede en indre Kamp med sig selv, men omsider fremsagde han Eden med en saa svag Stemme, saa man næppe kunde høre den, og flere af Medlemmerne i Forsamlingen opfordrede ham derfor til at gentage Ordene højere og tydeligere, hvilket ogsaa skete.

»Nu ønsker jeg at gaa bort. Nu er jeg vel fri?« spurgte Generalen.

Præsidenten steg i Vognen, kaldte tre Medlemmer, der skulde ledsage ham, og steg i Vognen tilligemed Generalen, efter at have bundet ham for Øjnene.

»Hvor ønsker De at blive bragt hen?« spurgte Præsidenten.

»Lige meget,« svarede Hr. d'Epinay, »naar jeg kun bliver befriet fra Deres Nærværelse.«

»Min Herre!« vedblev Præsidenten. »Tag Dem i Agt! De er nu ikke mere i Forsamlingen, og har kun med enkelte at bestille; fornærm os derfor ikke, dersom De ikke vil, at vi skal gøre Dem ansvarlig for Fornærmelsen.«

Men i Stedet for at tage denne Advarsel til Følge, svarede Generalen:

»De er ligesaa tapper i Deres Vogn, som i Deres Klub, fordi De ved, at fire Mænd er stærkere end en.«

Præsidenten lod Vognen holde. Man var netop ved et Slæbested, hvor en Trappe førte ned til Floden.

»Hvorfor lader De Vognen holde her?« spurgte Hr. d'Epinay.

»Fordi De, min Herre,« svarede Præsidenten, »har fornærmet en Mand, og denne Mand vil ikke køre et Skridt længere, før han faar Oprejsning af Dem.«

»Ah, en anden Maade at myrde paa!« sagde Generalen med et Skuldertræk.

»Ingen Larm, min Herre,« sagde Præsidenten, »dersom De ikke selv vil gælde for en fejg, der bruger sin Svaghed som et Skjold. De er alene og kun en skal staa ligeoverfor Dem. De har en Kaarde ved Siden, jeg har en i denne Stok. En af disse Herrer vil tjene Dem som Vidne. Nu kan De tage Bindet fra Øjnene, naar det behager Dem.«

Generalen rev straks Klædet fra Øjnene.

»Endelig vil jeg da faa at vide, hvem jeg har at bestille med!«

Vognen blev aabnet og de fire Mænd steg ud.«

Franz standsede atter. Han aftørrede den kolde Sved, som løb ned over hans Pande. Det var skrækkeligt at se en Søn sitrende oplæse de nærmere og hidtil ubekendte Omstændigheder ved sin Faders Død. Valentine foldede Hænderne, som om hun bad. Noirtier betragtede Villefort med et næsten højtideligt Blik som dog tillige udtalte Stolthed og Foragt.

Franz vedblev:

»Det var, som nylig sagt, den 5. Februar. I tre Dage havde det været Frostvejr, og Trappen ned til Floden var bedækket med Sne og Is; under den gik Strømmen, mørk og dyb, førende Isstykker bort med sig. Det var mørk Nat. Et af Vidnerne bragte en Lygte, og ved dens Lys undersøgte man Vaabnene.

Præsidentens Kaarde var som sagt en simpel Stokkaarde, den var fem Tommer kortere end hans Modstanders og havde ingen Parerplade. Generalen foreslog at trække Lod om Kaarderne; men Præsidenten bemærkede, at han var den Udfordrende, og at han derfor kunde paastaa, at enhver maatte betjene sig af sit Vaaben. Vidnerne forsøgte at gøre Indsigelser, men Præsidenten paabød dem Tavshed. Man satte Lygten paa Jorden, begge Modstanderne stillede sig mod hinanden, og Kampen begyndte.

General d'Epinay blev anset for en af de bedste Fægtere i Armeen, men Præsidenten trængte saaledes ind paa ham, saa hans Kaarde blev slaaet til Side, og han faldt. Vidnerne troede, at han var død; men Præsidenten, som vidste, at han ikke havde berørt ham, rakte ham Haanden for at hjælpe ham op. Derved blev Generalen endnu mere opirret og styrtede ind paa sin Modstander. Men denne modtog ham med sin Kaarde; tre Gange veg Generalen tilbage og faldt den tredie Gang.

Man troede, at han kun var snublet, ligesom den første Gang; men da Vidnerne saa, at han ikke rejste sig, traadte de nærmere og forsøgte derpaa, men den, som tog fat paa ham, følte en varm Fugtighed i sin Haand, det var Blod.

Generalen kom for nogle Øjeblikke til Bevidsthed efter den Besvimelse, som han var henfaldet i, og sagde:

»Ak — man har sat en Hugaf eller en Regiments-Fægtemester ud paa mig!«

Uden at svare et Ord traadte Præsidenten hen til Lygten, smøgede sit Ærme op og fremviste sin Arm, der var gennemboret af to Kaardestød; derpaa aabnede han sin Frakke og Vest og fremviste et tredie Saar. Desuagtet havde han ikke engang udstødt et Suk.

Generalen døde efter fem Minutters Forløb.«

Franz læste disse sidste Ord med en saa skælvende Stemme, saa man næppe kunde forstaa ham; han strøg Haanden over Øjnene, som om han vilde forjage en Taage. Efter et kort Ophold vedblev han:

»Da Præsidenten havde stukket sin Kaarde i Stokken, gik han op af Trappen, efterladende sig blodige Spor i Sneen. Han var endnu ikke kommet helt op, førend han hørte en dump Plasken i Vandet. Vidnerne havde kastet Generalens Lig i Vandet, efter at de havde overbevist sig om, at han virkelig var død.

Generalen faldt altsaa i en aaben Tvekamp, ikke i et Baghold, som man kunde tro.

For at bevidne de virkelige Omstændigheder ved denne Sag og af Frygt for, at en af de, som har deltaget i dette skrækkelige Optrin, kunde blive beskyldt for Mord eller for at have overtraadt Ærens Love, har vi affattet nærværende Forklaring og bekræfter dens Sandhed med vore Underskrifter.

Beaurepaire. Duchampy. Lecharpal.«

Da Franz havde endt denne gribende Læsning og Valentine bleg og rystende havde aftørret en Taare og den skælvende Villefort havde forsøgt ved bønlige Blikke, som han henvendte til den ubarmhjertige Gamle, at bortvende Stormen, sagde Franz med bønlig Tone til Noirtier:

»Min Herre! De kender denne frygtelige Historie i alle dens Enkeltheder, da De har ladet den bekræfte ved hæderlige Mænds Underskrift, og endelig, da De synes at interessere Dem for mig, endskønt denne Interesse har været af en bedrøvelig Natur, saa nægt mig ikke endnu en Oplysning, nævn Klubbens Præsident, for at jeg kan vide, hvem der har dræbt min stakkels Fader.«

Forvirret søgte Villefort Dørlaasen, og Valentine, som havde forstaaet den Gamle meget vel, traadte et Skridt tilbage.

»For Himlens Skyld, min Frøken,« sagde Franz til sin Forlovede. »Hjælp mig til at faa Navnet at vide paa den

Mand, som har gjort mig faderløs, da jeg var to Aar gammel.«

Valentine blev staaende stum og ubevægelig.

»Kom, min kære Baron,« sagde Villefort, »lad os ikke forlænge denne skrækkelige Scene. Desuden ved min Fader ikke Præsidentens Navn, og dersom han vidste det, saa kunde han dog ikke opgive det, da der ikke findes Egennavne i Ordbogen.«

»Hvilken Ulykke!« raabte Franz. »Det eneste Haab, der har opretholdt mig under Læsningen, var det, at jeg i det mindste skulde faa dens Navn at vide, som dræbte min Fader. O, min Herre!« raabte han, idet han atter henvendte sig til Noirtier. »Jeg beder Dem for Guds Skyld, gør hvad De kan for at skaffe mig dette Navn at vide.«

»Ja,« svarede Noirtier.

»O, Frøken, Frøken!« raabte Franz. »Deres Bedstefader tilkendegiver, at han kan opgive Navnet. Hjælp mig — De forstaar ham.«

Noirtier saa til Ordbogen.

Franz greb den ivrig, og nævnede Bogstaverne i Alfabetet. Da han kom til J, standsede Oldingens Blik ham.

Franz lod Fingeren glide langsomt ned over de Ord, som begyndte med J.

Valentine skjulte sit Ansigt i Hænderne.

Endelig kom Franz til Ordet: Jeg.

»Ja,« betydede Oldingen.

»De!« raabte Franz, hvis Haar rejste sig paa Hovedet. »De, Hr. Noirtier, har De dræbt min Fader?«

»Ja,« svarede Noirtier, idet han fæstede et majestætisk Blik paa den unge Mand.

Franz sank afmægtig om paa en Stol.

Villefort styrtede ud af Værelset; thi han følte sig greben af den Tanke at ville kvæle den sidste Livsgnist, som endnu levede i denne frygtelige Gamles Hjerte.

FEMTENDE KAPITEL.

Den unge Hr. Cavalcantis Fremskridt.

Den gamle Cavalcanti var imidlertid afrejst for at tiltræde sin Tjeneste, rigtignok ikke ved Hans Majestæt Kejseren af Østrigs Arme, men ved Spillebordet ved Badet i Lucca, som han meget flittig besøgte. Det var en Selvfølge, at han med stor Punktlighed havde hævet den Sum Penge, som var ham lovet for sin Rejse, og for sin mesterlige udførte Faderrolle.

Forinden hans Afrejse havde Hr. Andrea modtaget alle de Papirer, som bevidnede, at han var en Søn af Markis Bartholomæo Cavalcanti og Markise Oliva Corsinari.

Han var nu saa temmelig godt hjemme i Pariserverdenen, der saa gerne optager Fremmede, og som er saa beredvillig til at antage dem for det, som de helst vil synes at være.

Og hvad forlanger man desuden i Paris af en ung Mand? At han taler det franske Sprog med nogenlunde Færdighed, klæder sig anstændigt, spiller godt og betaler rigtigt.

Andrea havde altsaa i Løbet af fjorten Dage indtaget en temmelig fast Stilling; man kaldte ham Hr. Greve, man sagde, at han havde halvtredsindstyve Tusinde Francs i Renter, og man talte om hans Faders uhyre Rigdomme, som han udgravede af Stenbrudene i Saravezza.

Saaledes stod Sagerne i den Kreds af Selskabslivet i Paris, i hvilken vi har indført vore Læsere, da Monte-Christo en Aften aflagde et Besøg hos Hr. Danglars. Denne var netop gaaet ud, men Baronessen var hjemme, og Greven lod sig melde hos hende.

Siden Middagsselskabet i Auteuil og de derefter følgende Begivenheder havde Madame Danglars ikke hørt Grevens Navn uden at føle en vis Gysen, men naar han selv fremtraadte med sit rolige Væsen, hans venlige Ansigt, og hans klare Blik, saa forekom det hende umuligt, at en saa elskværdig Mand kunde være fjendtligsindet imod hende.

Da Monte Christo traadte ind i det Boudoir, som vore Læsere allerede kender, betragtede Baronessen med en vis Forlegenhed nogle Tegninger, som hendes Datter og den unge Cavalcanti nylig havde gennemset. Grevens Tilnærmelse frembragte den sædvanlige Virkning, og Baronessen, som nylig havde sitret for hans Navn, modtog ham med et venligt Smil.

Greven opfattede Scenen med et Øjekast. Eugenie sad paa en Sofa ved Siden af sin Moder, og Cavalcanti stod foran hende. Den unge Mand var sort klædt, havde lakerede Sko og snehvide Strømper. Hans fintdannede Haand famlede i hans blonde Hovedhaar og fremviste en glimrende Diamant, som den forfængelige Andrea bar paa sin Finger, uagtet Greven havde fraraadet ham det. Han betragtede derhos Frøken Danglars med et smægtende Blik. Men Frøkenen var stedse sig selv lig, skøn, kold og spottende. Intet af disse Sukke undgik hende, men de gled af paa hendes kolde Følelsesløshed, ligesom paa Gudinden Minervas Rustning.

Eugenie hilste Greven med fornem Skødesløshed, og benyttede det første gunstige Øjeblik til at trække sig tilbage til sit Værelse, hvorfra man snart hørte to lee nde Stemmer

og et Fortepianos Toner, som overbeviste Monte-Christo om, at Frøken Danglars foretrak sin Lærerinde, Louise d'Armillys Selskab for hans og den unge Cavalcantis.

Snart derefter kom Hr. Danglars. Hans første Hilsen gjaldt Monte Christo den næste Hr. Andrea. Hvad hans Kone angaar, saa hilste han hende saaledes som visse Mænd plejer at hilse deres Hustruer.

»Har de to Damer ikke indbudt Dem til at deltage i Musiken?« spurgte Danglars den unge Mand.

»Desværre nej!« svarede Andrea sukkende.

Danglars aabnede straks Døren, som førte ind til Damernes Værelse. Man saa nu de to unge Damer siddende paa én Stol foran Pianoet og spille, hver med en Haand; en Øvelse, som de selv havde fundet paa, og i hvilken de havde bragt det til en stor Færdighed.

Frøken d'Armilly var meget skøn eller i det mindste meget behagelig. Hun var lille og blond, hendes skønne krøllede Haar bedækkede hendes fine Hals, og hendes Øjne syntes blidt omtaagede. Man sagde, at hun havde et svagt Bryst, og at hun engang vilde dø syngende.

Monte-Christo kastede hurtigt et nysgerrigt Blik ind i Dameværelset; det var første Gang, at han saa Frøken d'Armilly, om hvem han havde hørt tale saa meget.

»Ej, ej! Vi andre er altsaa udelukkede?« spurgte Bankieren sin Datter. Han førte nu Andrea ind i Værelset og trak Døren saaledes til efter ham, saa Monte Christo og Baronessen ikke kunde se derind; en Manøvre, som Madame Danglars ikke syntes at bemærke. Snart derpaa hørte Greven Andreas Stemme, som foredrog en korsikansk Vise, akkompagneret af Pianoet.

Medens Monte Christo smilende lyttede til Sangen, der lod ham glemme Andrea for at tilbagekalde Benedetto i hans Erindring, roste Madame Danglars sin Mands store Sindskraft da han samme Dag havde tabt tre til fire Hundrede Tusinde Francs ved en Fallit af et Hus i Mailand.

Og denne Ros var velfortjent, thi dersom Greven ikke havde faaet det at vide af Baronessen eller maaske ved et af sine Midler, ved Hjælp af hvilke han fik alt andet at vide, saa vilde Baronens Ansigt ikke have forraadt det.

»Godt!« tænkte Monte Christo. »Nu skjuler han allerede sine Tab; for fire Uger siden roste han sig endnu deraf.«

Derpaa sagde han højt:

»O, Madame, Hr. Danglars forstaar sig godt paa Børsaffærer, saa han snart vil oprette sit Tab.«

»Jeg ser, at De deler den almindelige Vildfarelse,« sagde Madame Danglars. »De tror, at min Mand spekulerer i Papirer, medens han virkelig ikke gør det.«

»De har Ret, Madame, nu erindrer jeg, at Hr. Debray sagde —. Men — hvor er dog Hr. Debray? Jeg har ikke set ham i flere Dage.«

»Jeg ikke heller,« sagde Madame Danglars med en paafaldende Betoning. »Men De atbrød Dem selv, der var noget, som Debray havde sagt?«

»Ja, ja Hr. Debray sagde, at det var Dem, som vovede dette Spil «

»Jeg tilstaar, det morede mig engang, men nu ikke mere.«

»Og De har Uret, Madame. Lykken er lunefuld, og dersom jeg var Kone, og dertil en Bankiers Kone, saa vilde jeg, uagtet min Tillid til min Mands Lykke, dog stræbe efter at tilsikre mig en uafhængig Formue, selv dersom jeg ikke kunde opnaa denne Formue, uden ved at betro mine Interesser til Folk, som var mig aldeles ubekendte.«

Madame Danglars rødmede.

»Ser De,« sagde Monte-Christo, som om han ikke havde mærket noget, »man taler om et godt Kup, som i Gaar er blevet gjort i neapolitanske Fonds.«

»Jeg har ingen af dem, og har aldrig haft nogen.« sagde Baronessen ivrig. »Men lad os ikke tale mere derom, Hr. Greve, man skulde jo næsten tro, at vi var Vekselllerere; lad os hellere tale om den stakkels Hr. de Villefort, som er blevet saa haardt hjemsøgt af Skæbnen.«

»Hvad er der da hændet ham?« spurgte Monte-Christo skødesløst.

»Ah, De ved vel, at Hr. de St. Meran er død tre Dage efter sin Afrejse, og at Markisen fulgte ham tre Dage efter sin Ankomst til Paris?«

»Rigtig!« sagde Monte-Christo. »Men det er i Følge Naturens Orden. Deres Forældre var død førend de, og de har begrædt dem, saa ledes maa de ogsaa dø førend deres Børn og blive begrædt af dem.«

»Men det er ikke nok dermed. De ved, at Villefort vilde bortgifte sin Datter?«

»Ja, til Hr. Franz d'Epinay. Er dette Giftermaal da slaaet fejl?«

»Det lader til det. Hr. d'Epinay har taget sit Ord tilbage.«

»Er det muligt? Og ved man da Aarsagen til dette Brud?«

»Nej.«

»Min Gud! Hvad siger De mig? Og hvorledes befinder Hr. de Villefort sig under alle disse bedrøvelige Omstændigheder?«

»Som han plejer, som Filosof.«

I dette Øjeblik traadte Danglars alene ind.

»Hvorledes?« spurgte Baronessen. »De lader Hr. Cavalcanti være alene med Deres Datter?«

»Og med Frøken d'Armilly,« svarede Danglars.

Derpaa henvendte han sig til Monte-Christo.

»Et fortræffeligt ungt Menneske, denne Prins Cavalcanti, ikke sandt, Hr. Greve? Men er han ogsaa virkelig Prins?«

»Det kan jeg ikke indestaa for,« svarede Monte-Christo. »Hans Fader er blevet mig forestillet som Markis, og han vilde altsaa være Greve, men han synes ikke at gøre nogen Fordring paa denne Titel.«

»Og hvorfor ikke?« sagde Danglars. »Naar han er Prins, saa er det urigtigt, at han ikke lader sig kalde saaledes. Enhver sit. Jeg holder ikke af, at man fornægter sin Stand.«

»O, De er en ægte Demokrat,« sagde Monte-Christo smilende.

»Men betænker De ikke,« sagde Baronessen til Danglars, »hvilken Ubehagelighed De udsætter os for? Dersom Hr. de Morcerf tilfældigvis kom og traf Hr. Cavalcanti i et Værelse, som han, der dog er Eugenies Forlovede, endnu ikke har turdet betræde.«

»Det er rigtigt, at De siger tilfældigvis,« svarede Danglars, »thi man ser ham jo saa sjældent, saa det rigtignok maa være et Tilfælde, der skal føre ham hertil.«

»Men naar han nu kom og traf denne unge Mand hos Eugenie, saa kunde han maaske dog føle sig fornærmet.«

»Han. Nej, du tager fejl! Hr. Albert gør os ikke den Ære at være skinsyg paa sin Forlovede, dertil holder han for lidt af hende.«

»Men da vi nu er paa det Punkt —«

»Vil De vide, paa hvilket Punkt vi er? Ved det Bal, som hans Moder gav, dansede han kun en Gang med Eugenie, medens Cavalcanti dansede tre Gange med hende, uden at han saa meget som lagde Mærke dertil.«

»Hr. Vicomte Albert de Morcerf!« meldte Kammertjeneren.

Baronessen rejste sig hurtigt. Hun vilde netop ile ind i sin Datters Værelse for at underrette hende om Besøget, da Danglars greb hende ved Armen.

»Lad det kun være!« sagde han.

Hun betragtede ham forundret.

Monte-Christo lod som om han ikke havde bemærket dette Optrin.

Albert traadte ind. Han saa særdeles godt ud, og var ogsaa i godt Humør. Han hilste de Tilstedeværende og henvendte sig derpaa til Baronesse Danglars med de Ord:

»Tør jeg spørge, hvorledes Frøken Eugenie befinder sig?«

»Meget vel!« svarede Danglars hurtig. »Hun musicerer netop lidt med Hr. Cavalcanti inde i sit Værelse.«

Albert beholdt sin rolige, ligegyldige Mine; maaske han ærgrede sig stiltiende, men han mærkede, at Monte-Christos Blik hvilede paa ham.

»Hr. Cavalcanti synger en god Tenor, og Frøken Danglars en herlig Sopran, ikke at tale om, at hun spiller Piano som en Thalberg, det maa give en fortræffelig Koncert.«

»Ja,« sagde Danglars, »de stemmer virkelig godt sammen.«

Albert syntes ikke at høre denne plumpe Tvetydighed, der bragte Madame Danglars til at rødme.

»Jeg er ogsaa musikalsk,« vedblev den unge Mand, »i det mindste siger min Lærer det; men — besynderligt nok — jeg kan ikke stemme sammen med nogen anden og allermindst med en Sopran.«

Danglars smilede, som om han vilde sige: Ærg dig dog! Og i Haab om endelig at naa sit Maal udbrød han:

»Prinsen og min Datter har i Gaar vakt almindelig Beundring. Var De ikke der til Stede. Hr. de Morcerf?«

»Hvilken Prins?« spurgte Albert.

»Prins Cavalcanti!« svarede Danglars, der vedblev at titulere den unge Mand saaledes.

»Ah, undskyld!« sagde Albert. »Jeg vidste ikke, at han var Prins. Prins Cavalcanti sang altsaa i Gaar tillige med Frøken Eugenie. Det maa virkelig have været skønt, og jeg beklager hjertelig, at jeg har maattet undvære denne Nydelse! men jeg kunde ikke modtage Deres behagelige Indbydelse, da jeg maatte ledsage min Moder til Baronesse Chateau-Renaud, hvor Tyskerne sang. Men vil De ikke gøre os den Fornøjelse, Hr. Danglars, at bede Frøken Eugenie og Cavalcanti om at foredrage endnu et Stykke, men uden at underrette dem om, at her er en Fremmed til Stede? Det er saa behageligt at høre en god Musik i nogen Afstand uden at se, og uden at forstyrre de Musikerende, saa de ganske kan hengive sig til Kunstens Genius.«

Denne Gang følte Danglars sig slaaet af Hr. de Morcerfs Flegma.

Han tog Monte-Christo til en Side.

»Hvad synes De om vor Elsker, Hr. Greve?« spurgte han ham.

»For Pokker! Han forekommer mig noget kold; men hvad er derved at gøre? De har givet Deres Ord.«

»Ja, for at give min Datter en Mand, der vil elske hende; men ikke for at give hende en saadan, som ikke elsker hende. Han er saa kold som Marmor, og saa stolt som hans Fader.

Ja, dersom han endda var rig, saa rig som Cavalcanti, saa vilde man se igennem Fingre dermed. Paa min Ære! Jeg har ikke spurgt min Datter om hendes Mening, men dersom hun har Smag —«

»O!« sagde Monte-Christo. »Jeg ved ikke, om mit Venskab for Hr. Albert gør mig blind, men jeg forsikrer Dem, han er et fortræffeligt ungt Menneske, der vil gøre Deres Datter lykkelig, og som, tidlig eller sildig, vil bringe det vidt; thi hans Fader beklæder en udmærket Stilling.«

»Hm!« brummede Danglars.

»Hvorfor tvivler De?«

»Der er dog altid noget Forbigangent — en mørk Fortid.«

»Hvad har Faderens Fortid med Sønnen at bestille?«

»Aa jo — aa jo.«

»Hvilke Indfald De dog kan faa. For fire Uger siden fandt De dette Giftermaal saa fortrinligt. De indser, at det maa være ubehageligt for mig, da De har set den unge Hr. Cavalcanti første Gang hos mig, og jeg gentager det, jeg kender ham slet ikke.«

»Men jeg kender ham!« sagde Danglars, »og det er nok.«

»De kender ham? Har De da indhentet Underretninger om ham?« spurgte Monte-Christo.

»Behøves det da? Ser man ikke ved første Øjekast, hvem man har for sig? For det første er han rig!«

»Det kan jeg ikke indestaa for.«

»Men De indestaar jo for ham?«

»For halvtredsindstyve Tusind Livres; Bagateller.«

»Han har en udmærket Opdragelse.«

»Hm!« sagde Monte-Christo.

»Han er musikalsk.«

»Det er alle Italienere.«

»Hør, Greve! De er ikke retfærdig mod dette unge Menneske.«

»Nu vel, jeg tilstaar, at det fortryder mig, dersom han skulde komme i Vejen for Deres Forbindelse med Hr. de Morcerf.«

Danglars gav sig til at le.

»O, hvor De er nøjeregnende,« sagde han. »Saadan noget foregaar hver Dag.«

»Men De kan dog ikke saadan bryde med Morcerfs, der antager Giftermaalet som en afgjort Sag.«

»Naa, saa maa de erklære dem. De skulde tilhviske Faderen et Par Ord derom, Hr. Greve, De er saa vel set der i Huset.«

»Jeg? Hvad Grund har De til at antage det?«

»Jeg synes, det var tydeligt nok at se paa Ballet. Tog

ikke Grevinden, den stolte Mercedes, som næppe kan aabne Munden til sine gamle Bekendte, tog hun ikke Dem under Armen, spadserede i Haven med Dem og det endogsaa i Sidegangene, som De ikke kom tilbage fra, før efter en halv Times Forløb?«

»Ak, Baron, Baron!« sagde Albert. »De fordærver jo vor musikalske Nydelse. Hvilket Barbari af en Musikelsker som De!«

»Meget godt, meget godt, en meget god Ironi!« svarede Danglars.

Derpaa vendte han sig til Greven.

»Vil De gøre Faderen opmærksom derpaa?«

»Gerne, dersom De ønsker det.«

»Men han maa erklære sig tydelig og bestemt, han maa begære min Datters Haand, bestemme Tiden, og angive Pengevilkaarene, saa at vi enten kan blive enige derom eller afbryde Sagen. Jeg gentager det, jeg vil ikke have flere Opsættelser.«

»Velan, jeg vil udrette Deres Ærinde.«

»Og jeg vil afvente det. De ved, at en Bankier maa være Slave af s't Ord.«

Morcerf begyndte netop at applaudere Sangerne paa en ironisk Maade, da en Tjener traadte ind og tilhviskede Baronen et Par Ord.

»Jeg kommer straks igen,« sagde Danglars til Monte-Christo. »Behag at vente, jeg vil maaske have noget at meddele Dem.«

Og han bortfjernede sig. Baronessen benyttede sin Mands øjeblikkelige Fraværelse til hurtigt at aabne Døren til sin Datters Værelse. Andrea der sad ved Siden af Eugenie foran Pianoet, sprang hurtig op.

Albert hilste Frøken Danglars med et Smil; hun modtog hans Hilsen uden Forlegenhed og besvarede den med sædvanlig Kulde.

Cavalcanti derimod var synlig forlegen; han hilste Morcerf, der besvarede hans Hilsen med stor Ringeagt. Albert begyndte nu at udbrede sig i Lovtaler over Frøken Danglars Stemme og ytrede sin Beklagelse over ikke at have hørt hende den foregaaende Aften.

Cavalcanti, der nu var overladt til sig selv, tog Monte-Christo til en Side.

»Kom!« sagde Madame Danglars. »Nu har vi faaet Musik nok, lad os nu drikke The.«

»Kom, Louise!« sagde Frøken Danglars til sin Veninde.

Og man gik ind i det tilstødende Værelse, hvor Thebordet var dækket.

I det Øjeblik, da man, efter engelsk Mode, satte Teskeerne i Kopperne, traadte Danglars ind.

Monte-Christo bemærkede, at han var i heftig Bevægelse, og tilkastede ham et spørgende Blik.

»Naa,« sagde Danglars, »nu er der indløbet Svar til mig fra Grækenland.«

»Ah!« sagde Greven. »Det var maaske derfor man kaldte Dem ud?«

»Ja.«

»Hvorledes befinder Kong Otto sig?« spurgte Albert med ukunstlet Munterhed.

Danglars tilkastede ham et Sideblik, uden at svare, og Monte-Christo vendte sig for at skjule det Udtryk af Medlidenhed der viste sig paa hans Ansigt.

»Vi følges vel ad?« sagde Albert til Greven.

»Som De behager.«

Albert kunde ikke forstaa Baronens Øjekast og vendte sig derfor til Monte-Christo, der fuldkommen havde forstaaet det.

»Lagde De Mærke til, hvorledes han saa til mig?« spurgte han.

»Ja,« svarede Greven, »men finder De noget besynderligt derved?«

»Det forekom mig saaledes. Men hvad vilde han sige med sine Efterretninger fra Grækenland?«

»Hvorledes kan jeg vide det?«

»Fordi jeg antager, at De har Forbindelser der.«

Monte-Christo smilede, saaledes som man smiler, naar man vil undgaa at svare.

»Ser De,« sagde Albert, »nu nærmer han sig til os. Jeg vil gøre Frøken Danglars min Kompliment for hendes Spil, imidlertid kan De tale med hendes Fader.«

Og med smilende Læber nærmede Albert sig til Frøken Eugenie. Imidlertid traadte Danglars hen til Greven og hviskede:

»De har givet mig et fortræffeligt Raad; thi der knytter sig en skrækkelig Historie til de to Navne: Fernand og Janina.«

»Hvorledes?«

»Ja, jeg skal nok fortælle Dem det; men jeg beder Dem, skil mig af med det unge Menneske der, det vil genere mig altfor meget at være i Selskab med ham.«

»Han vil ledsage mig. Ønsker De da endnu, at jeg skal sende Faderen til Dem?«

»Mere end nogen Sinde.«

»Godt.«

Greven tilvinkede Albert. Begge hilste paa Damerne og

gik. Albert med fuldkommen Ligegyldighed for Frøken Danglars Kulde, og Monte-Christo efter at han gentagende havde meddelt Baronessen sine Anskuelser over den Klogskab, som en Bankiers Kone bør bruge for at sikre sin Fremtid.

Hr. Cavalcanti blev tilbage paa Valpladsen som Sejrherre.

SEKSTENDE KAPITEL.

Haydee.

Næppe sad Greven og Albert sammen i Vognen, før Albert brød ud i en Latter, der var altfor højrøstet til, at den ikke skulde være noget fremtvunget.

»Naa, Hr. Greve, har jeg spillet min Rolle godt lige overfor min Medbejler?«

»Hvilken Medbejler?«

»Hvorledes — De spørger? Min Medbejler, Deres Protegé, Hr. Andrea Cavalcanti.«

»Ingen slet Spøg, Vicomte! Jeg beskytter aldeles ikke Hr. Andrea, og allermindst hos Hr. Danglars.«

»Jeg vilde ogsaa blive meget fortrydelig derover; men til min Lykke behøver han ingen Beskyttelse.«

»De tror altsaa virkelig, at han gør Kur til Frøkenen?«

»Det er der ingen Tvivl om. Han vender Øjnene, sukker og taler som en Forelsket. Kort sagt, han gaar paa Frieri til Eugenie.«

»Hvad Pokker skader det, naar man dog kun tænker paa Dem.«

»Sig ikke det, kære Greve; man er frastødende mod mig fra to Sider.«

»Hvorledes mener De?«

»Frøken Eugenie vidste næppe, om hun vilde svare mig, og hendes fortrolige Veninde gjorde det slet ikke. Faderen retter Tusinde Dolke mod mit Hjerte, Dolke, som rigtig nok ikke saarer mig, men som skulde gøre det.«

»Skinsyge vidner om Kærlighed.«

»Men jeg er ikke skinsyg.«

»Men han er det.«

»Paa hvem? Paa Debray?«

»Nej, paa Dem.«

»Paa mig? Jeg tør vædde, at om otte Dage lukker han sin Dør i lige for min Næse!«

»De tager fejl, kære Vicomte, og jeg har netop et Bevis derfor, thi Baronen har overdraget til mig at bede Deres Hr. Fader om at give en bestemt Erklæring i denne Sag.«

»Og det vil De forhaabentlig ikke gøre, min kære Greve?« sagde Albert saa venskabeligt som muligt.

»De tager atter fejl, Albert, jeg maa gøre det, og jeg har givet mit Ord derpaa.«

»Naa,« sagde Albert sukkende, »De vil altsaa med Magt have mig gift.«

»Jeg vil gerne læmpe mig efter Dem alle. Men hvorledes kan det være, at jeg slet ikke ser Debray mere hos Baronessen?«

»Der er opstaaet en Uenighed.«

»Han har vel mærket noget?«

»De vil nok gerne synes at være fremmed i Jerusalem?«

»Men hvad kan have gjort Danglars og Debray uenige?« vedblev Monte Christo enfoldig, »De syntes jo at leve i en saa god Forstaaelse.«

»Ja, der kommer vi ind i det hemmelige, og jeg er ikke indviet deri. Naar Hr. Cavalcanti bliver optaget i Familien, saa kan De spørge ham derom.«

Vognen holdt stille.

»Nu er vi hjemme,« sagde Monte-Christo. »Klokken er ikke mere end ti ophold Dem derfor lidt hos mig.«

»Meget gerne.«

Begge gik nu ind i Huset og derpaa ind i den stærkt oplyste Sal. Albert lyttede ved en Dør, gennem hvilken man hørte en kvindelig Stemme, ledsaget af en Guitars Toner.

»Hvad hører jeg?« spurgte han.

»Paa Ære, bedste Vicomte, Musiken forfølger Dem i Dag. De er næppe sluppet fra Frøken Danglars' Piano, før De hører min Haydees Guzla.«

»Haydee! Hvilket skønt Navn! Det er altsaa ikke blot i Lord Byrons Digte, at der gives Damer, som kalder sig Haydee?«

»Nej, de eksisterer virkelig. Haydee er et meget sjældent Navn i Frankrig, men i Albanien og Epirus er det almindeligt. Det betyder Kyskhed, Blufærdighed, Uskyldighed. Det er et Slags Døbenavn, som Pariserne kalder det.«

»Hvor det er skønt. Jeg vilde ønske, at vore Damer vilde kalde sig: Frøken Godhed, Frøken Tavshed, Frøken kristelig Kærlighed osv. For Pokker, dersom Frøken Danglars i Stedet for at hedde Clara Marie Eugenie hed Frøken Kyskhed Blufærdighed Uskyldighed Danglars?«

»Spøgefugl! Tal ikke saa højt, Haydee kunde høre os.«

»Og hun vilde blive vred?«

»Blive vred? En Slavinde tør ikke blive vred paa sin Herre.«

»Det er nok Dem, som spøger; eller har man Slavinder i vore Tider?«

»Det maa vel være Tilfældet, eftersom Haydee er min Slavinde.«

»Slavinde hos Greven af Monte-Christo? Det er allerede en høj Stilling. Paa den Maade, som De udøser Guld, maa det være en Plads, som indbringer Hundrede Tusinde Daler om Aaret.«

»Hundrede Tusinde Daler! Den stakkels Pige har ejet mere end det. Da hun kom til Verden, var hun omgivet af Skatte, ved Siden af hvilke de i Tusind og én Nat ikke havde noget at betyde.«

»Hun er altsaa virkelig en Prinsesse?«

»Og dertil en af de fornemste i sit Land.«

»Jeg tænkte det nok. Men hvorledes kunde en saa fornem Prinsesse blive Slavinde?«

»Hvorledes blev Tyrannen Dionsius Skolemester? Krigslykken, Skæbnens Luner, kære Vicomte.«

»Hendes Faders Navn er vel en Hemmelighed?«

»For enhver anden end for Dem, som er min Ven, kære Vicomte, og, ikke sandt, De vil tie dermed, dersom jeg siger Dem det?«

»Paa Ære, ja!«

»Kender De Paschaen af Janinas Historie?«

»Ali Tebelen? Javel. det var jo netop i hans Tjeneste, at min Fader gjorde sin Lykke.«

»Det er sandt, det havde jeg glemt.«

»Men i hvilket Forhold staar Haydee til Ali Tebelen?«

»Hun er ligefrem hans Datter.«

»Hvorledes — Ali Paschas Datter?«

»En Datter af ham og den skønne Vasiliki.«

»Og hun er Deres Slavinde? Det er umuligt! Hvorledes skulde det være gaaet til?«

»Jeg gik en Dag paa Torvet i Konstantinopel, og dér købte jeg hende.«

»Det er besynderligt! Hos Dem lever man ikke, kære Greve, man drømmer. Men hør — det er rigtig nok et ubeskedent Spørgsmaal — —«

»Sig det kun.«

»Velan, vil De forestille mig for Deres Prinsesse?«

»Gerne, men kun paa to Betingelser.«

»Jeg antager dem i Forvejen.«

»For det første maa De ikke sige til nogen, at jeg har forestillet Dem for hende, og for det andet maa De ikke sige hende, at Deres Fader har tjent under Ali Pascha.«

»Jeg tilsværger det!«

»Meget vel, og De vil stadig erindre disse Løfter?«

»Kan De tvivle derom?«

»Velan, jeg kender Dem som en Mand af Ære.«

Greven ringede, og Ali kom.

»Underret Haydee om, at jeg vil drikke Kaffe hos hende, og at jeg udbeder mig hendes Tilladelse til at maatte forestille hende en af mine Venner.«

Ali bukkede og gik.

»Det er altsaa en Aftale. Ingen diskrete Spørgsmaal til hende. Naar De ønsker at vide noget, saa spørg mig, jeg vil da spørge hende.«

»Jeg samtykker.«

Ali kom tilbage og løftede Forhænget i Vejret for at betyde sin Herre og Albert at de kunde træde ind.

»Kom!« sagde Monte-Christo.

Albert purrede op i sit Haar og glattede sit Overskæg. Greven tog Hat og Handsker og førte ham til de Værelser, udenfor hvilke Ali holdt Vagt, og som desuden var bevogtet af tre franske Kammerpiger under Myrthos Befaling.

Fuld af Forundring ventede Haydee dem i det første Værelse. Det var første Gang, at en anden Mand end Monte-Christo kom til hende. Hun sad med korslagte Fødder i et Hjørne af en Sofa, omgiven af Orientens kostbareste Silker og broderede Stoffer. Ved Siden af hende laa det Instrument, hvis Toner havde forraadt hende. Hun var henrivende skøn.

Da hun saa Monte-Christo, rejste hun sig med et ejendommeligt Smil, der vidnede saavel om det datterlige som om Elskerinden.

Monte-Christo rakte hende Haanden, og hun trykkede som sædvanlig et Kys paa den.

»Hvem fører du til mig?« spurgte den unge Pige Greven i det romanske Sprog. »En Broder, en Bekendt eller en Fjende?«

»En Ven!« sagde Monte-Christo i det samme Sprog.

»Hans Navn?«

»Grev Albert. Det var ham, som jeg i Rom befriede af Røvernes Hænder.«

»I hvilket Sprog skal jeg tale til ham?«

»Monte-Christo vendte sig til Albert:

»Forstaar De Nygræsk?«

»Desværre, jeg forstaar ikke en Gang gammelt Græsk, kære Greve. Homer og Plato har aldrig haft nogen mere utaknemlig Discipel end mig.«

»Velan,« sagde Haydee, »saa kan jeg tale Italiensk eller Fransk, dersom min Herre vil det.«

Efter et Øjebliks Betænkning sagde Monte-Christo:

»Du kan tale Italiensk.«

Derpaa vendte han sig til Albert:

»Det er Skade, at De ikke taler Græsk Haydee taler det

fortræffeligt. Det stakkels Barn maa nu tale Italiensk, og det vil maaske bibringe Dem en fejlagtig Mening om hende.«

Derpaa gav han Haydee et Vink.

»Velkommen, Ven, som kommer med min Herre og Hersker,« sagde den unge Pige paa rent Toskansk og med hin bløde romanske Akcent, der gør Dantes Sprog lige saa velklingende som Homers. — »Ali, bring Kaffe og Piber!«

Medens Ali bortfjernede sig for at udrette sin unge Herskerindes Befaling, gjorde Haydee en Haandbevægelse for at indbyde Albert til at tage Sæde.

Monte-Christo satte Stole frem til sig og Albert, og Ali traadte ind med Kaffe og Piber. Baptistin turde aldrig betræde disse Værelser.

Albert tilbageviste den Pibe, som Nubieren tilbød ham.

»Tag den kun,« sagde Monte-Christo. »Haydee er næsten lige saa civiliseret som en Pariserinde. Havannalugten er ubehagelig for hende, men De ved nok, at den orientalske Tobak er en Vellugt.«

Ali gik ud.

Ved Siden af Alberts Kop stod en Sukkerskaal. Monte-Christo og Haydee nød den arabiske Drik paa arabisk Maade, det vil sige uden Sukker.

Haydee udstrakte Haanden og tog den japanske Porcellænskop mellem sine Fingerspidser og drak med hin uskyldige Glæde, som Barnet, der nyder sin Yndlingsdrik.

To Kammerpiger bragte Is og Sorbet og satte disse Forfriskninger paa to dertil bestemte Borde.

»Min kære Vært, og De, Signora!« udbrød Albert paa Italiensk, »tilgiv min Forundring. Jeg er ganske forvirret — og det er saa naturligt. Jeg finder Orienten her, Orienten, saaledes som jeg har drømt mig den, og det midt i Paris, hvor jeg hører Omnibusserne køre og Limonadehandlernes Klokker ringe. Aa, Signora, hvorfor kan jeg ikke tale Græsk? Deres Underholdning i Forening med disse fortryllende Omgivelser vilde skaffe mig en Aften, som jeg stadig vilde erindre.«

»Jeg taler det Italienske saa temmelig godt, min Herre,« sagde Haydee roligt. »Og dersom De elsker Orienten, saa skal jeg gøre mit Bedste, for at De kan genfinde den her.«

»Hvad kan jeg tale til hende om?« spurgte Albert Greven ganske sagte.

»Om hvad De vil, om hendes Hjem, om hendes Ungdom og om hendes Erindringer, eller, dersom De hellere vil, om Rom, Neapel og Florenz.«

»Aa,« sagde Albert, »det er ikke Umagen værd at have en Grækerinde for sig for kun at tale om det, som man kan

sladre med enhver Pariserinde om. Lad mig hellere tale med hende om Orienten.«

»Det har jeg ikke noget imod, min kære Albert; den Underholdning vil ogsaa være mest behagelig for hende.«

Albert vendte sig til Haydee.

»Hvor gammel var De, Signora, da De forlod Grækenland?«

»Fem Aar,« svarede Haydee.

»Og De erindrer Deres Fædreland?«

»Naar jeg lukker Øjnene, saa ser jeg paany alt, hvad jeg den Gang saa. Der er to Slags Syn, Legemets og Sjælens; det ene kan stundom glemme, det andet glemmer aldrig.«

»Og hvor langt strækker Deres Erindring sig tilbage?«

»Jeg kunde næppe gaa alene. Min Moder, det vil sige den Kongelige,« tilføjede den unge Pige, idet hun løftede Hovedet, »tog mig ved Haanden, indhyllede os begge i et Slør, og vi gik for at samle Almisser til Fangerne, idet hun sagde: den, som giver til den Fattige, laaner Herren. Naar vor Pung var fuld, vendte vi tilbage til Paladset og sendte, uden at sige det til Fader, disse milde Gaver til Klosterforstanderen, der uddelte dem blandt Fangerne.«

»Hvor gammel var De den Gang?«

»Tre Aar.«

»Og De erindrer alt, hvad der er foregaaet omkring Dem den Gang?«

»Alt.« ...

»Greve!« sagde Morcerf sagte til Monte-Christo, »De maa tillade Signora at fortælle noget af sin egen Historie. De har forbudt mig at tale til hende om min Fader, men maaske hun selv vil tale om ham, og De kan ikke gøre Dem noget Begreb om, hvor lykkelig jeg vilde føle mig ved at høre vort Navn udtales af en saa skøn Mund.«

Monte-Christo vendte sig til Haydee og sagde paa Græsk, idet han betydede hende, at hun skulde høre opmærksomt til:

»Fortæl os din Faders Skæbne men nævn ikke hverken Forræderens Navn eller Forræderiet.«

Haydee drog et dybt Suk, og hendes blide Aasyn formørkedes.

»Hvad var det, De sagde til hende?« spurgte Morcerf ganske sagte.

»Jeg sagde hende, at De var min Ven, og at hun ikke behøvede at dølge noget for Dem.«

»Den fromme Pilgrimsvandring for Fangerne er altsaa Deres første Erindring,« sagde Albert til Haydee, »og dernæst?«

»Dernæst ser jeg mig under Morbærtræets Skygge, ved

en Sø, hvis krusede Flade jeg endnu synes at se gennem Løvet. Under det mest skyggefulde Træ sad min Fader paa nogle Hynder, og jeg, det svage Barn, legede med hans hvide Skæg, der naaede ham ned til Brystet, og med hans Dolk, hvis diamantbesatte Haandgreb stak frem af hans Bælte. Min Moder laa ved hans Fødder. Fra Tid til anden kom en Albaneser og sagde min Fader nogle Ord, som jeg dog ikke lagde Mærke til, men som min Fader besvarede med de Ord: dræb ham! eller: benaad ham!«

»Det er underligt« sagde Albert, »at høre sligt af en ung Piges Mund paa et andet Sted end paa Skuepladsen, og at vide, at det ikke er nogen Opdigtelse. Men, Signora, De, som kommer fra et saa poetisk Land, hvad synes De om vort Frankrig?«

»Jeg tror, at det er et skønt Land,« svarede Haydee, »men jeg ser Frankrig, som det er, thi jeg ser det med et mere modent Blik, medens mit Fædreland, som jeg kun betragtede med Barnets Øjne, stadig forekommer mig som indhyllet i et lysende eller i et mørkt Slør, eftersom jeg tænker mig de uskyldige Glæder eller de bitre Lidelser, som jeg dér har mødt.«

»Og hvorledes kunde De, Signora, allerede i en saa ung Alder komme til at lide saa meget?«

Haydee tilkastede Monte-Christo et spørgende Blik, som han besvarede med et næppe hørligt: Tal!

»Intet vedligeholder sig tydeligere i Sjælen end vore første Erindringer, og mine første Erindringer er meget sørgelige.«

»Tal, Signora! Jeg forsikrer Dem, at jeg hører Deres Fortælling med usigelig Glæde.«

Haydee smilede sørgmodigt.

»Jeg var omtrent fire Aar gammel,« begyndte hun igen, »da jeg en Aften blev vækket af min Moder. Vi var i vort Palads i Janina. Hun tog mig op fra mit Leje, og jeg saa, at hendes Øjne var fyldte med Taarer. Hun bar mig stiltiende bort, og da jeg saa, at hun græd, begyndte jeg ogsaa at græde.

»Vær stille, Barn!« sagde hun.

Ofte bevirkede min Moders Trusel eller Tiltale, at jeg ligesom andre egensindige Børn græd endnu mere, men denne Gang laa der noget saa skrækkeligt i min Moders Stemme, at jeg straks tav.

Hun ilede hurtigt bort med mig. Vi gik ned ad en bred Trappe fulgt af Tjenestekvinderne, som bar mange Kostbarheder og Pengeposer. Efter dem kom en Vagt af tyve Mand, bevæbnede med Flinter og Pistoler, klædte i den Dragt, som

er bleven bekendt i Frankrig, efter at Grækenland er bleven en uafhængig Nation.

Denne lange Række af Slavinder, som pludselig var blevne oprevne af Søvnen, havde noget gruopvækkende ved sig,« sagde Haydee hovedrystende, idet hun blegnede alene ved Tanken derom. »Kæmpemæssige Skygger, som gled forbi os, forøgede min Skræk endnu mere.

»Skynd Eder!« raabte en Stemme ved Enden af Gangen.

Ved Lyden af denne Stemme bøjede alle sig som Aksene paa en Kornmark, naar Vinden farer hen over den.

Det var min Faders Stemme.

Han sluttede Toget. Han var prægtig klædt og havde den Karabin i Haanden, som Deres Kejser havde skænket ham. Støttet til sin tro Tjener Selim, drev han os foran sig, som en Hyrde driver den adsplittede Hjord.

Min Fader,« vedblev Haydee med opløftet Hoved, »var hin berømte Mand, som Europa kendte under Navnet Ali Tebelen. Pascha af Janina, og for hvem Tyrkerne skælvede.«

Ved at høre disse med saa megen Højhed og Værdighed udtalte Ord, følte Albert sig greben af en uvilkaarlig Gysen, uden at han kunde forklare sig Grunden dertil. Der fremlyste noget saa mørkt og skrækkeligt af den unge Grækerindes Øjne, da hun, som en Sandsigerske, der fremmaner en Aand, vakte Erindringen om hint blodige Optrin, der fremstillede Paschaens skrækkelige Død, i en saa kæmpemæssig Skikkelse for Europas Øjne.

»Snart standsede Skaren,« vedblev Haydee, »og vi var ved Strandbredden. Min Moder trykkede mig til sit bankende Hjerte, og min Fader saa sig urolig om. Fire Marmortrin førte ned til Søen, hvor der laa en Baad nedenfor Trappen.

Midt i Søen hævede en mørk Masse sig. Det var den Kiosk, som vi vilde begive os ud til. Den forekom mig, maaske som Følge af Mørket, at være langt borte.

Vi steg i Baaden. Jeg erindrer mig, at Aarerne aldeles ingen Lyd frembragte i Vandet; jeg saa ud efter dem og bemærkede, at de var omviklede med vore Palikarers Bælter.

Foruden Rorkarlene var der kun nogle Slavinder i Baaden samt min Fader, min Moder, Selim og jeg. Palikarerne var blevne tilbage paa Strandbredden for at dække vort Tilbagetog og laa knælende paa Marmortrappen.

»Hvorfor sejler vi saa hurtigt?« spurgte jeg min Moder.

»Stille, mit Barn, vi flygter!« svarede hun.

Det begreb jeg ikke. Hvorfor skulde min Fader flygte? Han, den mægtige, for hvem andre plejede at flygte, og hvis Valgsprog var:

»De hader mig, altsaa frygter de mig!«

Det var virkelig en Flugt, som min Fader iværksatte over Søen. Man sagde mig, at Garnisonen paa Slottet Janina, træt af den lange Tjeneste —«

Her saa Haydee med et betydningsfuldt Blik til Greven, der ikke vendte sine Øjne bort fra hende, og vedblev derpaa langsomt, som om hun fortav eller opfandt noget.

Albert, som fulgte Fortællingen med den største Opmærksomhed, udbrød:

»De sagde, Signora, at Garnisonen i Janina, træt af den lange Tjeneste —«

»Havde underhandlet med Seraskiren Kurschid, der var afsendt fra Sultanen for at bemægtige sig min Fader. Derfor havde min Fader besluttet at trække sig tilbage til sit Katophygion, saaledes kaldte han det Tilflugtssted, som han allerede for længere Tid siden havde beredt sig. Til samme Tid sendte han en fransk Officer, som han havde fattet særdeles Tillid til, med et Budskab til Sultanen.«

»Erindrer De denne Officers Navn, Signora?« spurgte Albert.

Monte-Christo vekslede et lynsnart Blik med den unge Pige.

»Nej,« sagde hun, »jeg erindrer det ikke, maaske det siden kan falde mig ind, saa skal jeg sige Dem det.«

Albert vilde netop udtale sin Faders Navn, da Monte-Christo truede ham venligt med Fingeren. Morcerf erindrede sin Ed og tav.

»Vi sejlede hen imod Kiosken. Den syntes kun at frembyde en Stueetage, hvis Fod blev beskyllet af Søen, og en Førsteetage, prydet med Arabesker. Men under Stueetagen strakte sig rummelige, underjordiske Gange omkring i Øen. Derhen førte man min Moder, mig og Slavinderne. Der laa omtrent tredsindstyve Tusinde Punge og to Hundrede Fade. I Pungene var der femogtyve Millioner i Guld og i Fadene tredive Tusinde Pund Krudt.

Ved disse Fade stod Selim, min Faders Yndling, som jeg allerede har omtalt. Han vaagede Dag og Nat og holdt en Lanse, paa hvis Ende var befæstet en tændt Lunte. Han havde Befaling til at sprænge al Ting i Luften paa et givet Vink af min Fader.

Jeg erindrer, at vore Slavinder, som vidste Besked om dette frygtelige Naboskab, græd og bad uafladeligt.

Jeg kan endnu se den unge Kriger med det blege Ansigt og de sorte Øjne, og naar Dødsenglen en Gang nærmer sig til mig, er jeg vis paa, at jeg vil genkende Selim.

Jeg kan ikke sige, hvor længe vi var i denne Tilstand; den Gang vidste jeg endnu ikke, hvad Tiden var. Stundom,

men dog kun sjælden, tillod min Fader, at min Moder og jeg maatte komme ud paa Terrassen, og det var salige Øjeblikke for mig, som i de underjordiske Rum ikke saa andet end sukkende Skikkelser og Selims glødende Lunte. Min Fader sad ved en Aabning og stirrede med mørke Blikke ud i det fjerne, betragtende ethvert sort Punkt, der lod sig se paa Søen, medens min Moder knælede ved Siden af ham og lænede sit Hoved til hans Skulder. Jeg legede ved hans Fødder og beundrede med barnlig Henrykkelse, der gør al Ting større end det virkelig er, de utallige Skønheder, som Omegnen udbredte for mine Øjne.

En Morgen lod Fader os kalde til sig. Vi fandt ham temmelig rolig, men som sædvanlig meget bleg.

»Taalmodighed, Vasiliki,« sagde han, »i Dag vil alt blive bragt til Ende, i Dag kommer Sultanen, min Overherres Firman, og min Skæbne vil blive afgjort. Dersom han benaader mig fuldstændig, saa vender vi triumferende tilbage til Janina, men kommer der derimod daarlige Efterretninger, saa flygter vi endnu i Nat.«

»Men dersom de ikke lader os flygte?« spurgte min Moder.

»Vær ubekymret,« svarede min Fader smilende, »det indestaar Selim mig for med sin brændende Lunte. Skønt de ønsker min Død, saa vil de dog ikke dø med mig!«

Min Moder besvarede kun med et Suk den Trøst, der ikke syntes at være begrundet i min Faders Overbevisning.

Hun tillavede ham den kølende Drik, som han hyppig nød, thi siden vi var komne til Kiosken, havde han lidt af en Feberhede. Hun salvede hans hvide Skæg og tændte hans Pibe, hvis opstigende Røg han længe betragtede med adspredte Blikke.

Pludselig gjorde han en saa heftig Bevægelse, at jeg blev bange derved. Derpaa forlangte han sin Kikkert, medens han vedblev at betragte et fjernt Punkt.

Blegere end det Marmor, til hvilket hun lænede sig, rakte min Moder ham Kikkerten, og jeg saa, at min Faders Haand skælvede.

»En Baad — to — tre!« mumlede han, — »fire!«

Han rejste sig, greb sine Vaaben og — jeg erindrer det endnu saa tydeligt — kom Fængkrudt paa sine Pistoler.

»Vasiliki!« sagde han synlig rystet til min Moder, »det Øjeblik, som skal afgøre vor Skæbne, nærmer sig. Om en halv Time vil vi have Storherrens Svar. Gaa ned i de underjordiske Hvælvinger og tag Haydee med dig.«

»Jeg vil ikke forlade dig!« svarede min Moder. »Jeg vil dø med dig!«

»Gaa til Selim!« raabte min Fader.

»Farvel, Kære!« sagde min Moder lydig, men sank afmægtig sammen.

»Bær Vasilika bort!« raabte min Fader.

Man glemte mig, og jeg ilede nu til min Fader og udstrakte Hænderne mod ham. Han bøjede sig over mig og trykkede sine brændende Læber mod min Pande.

Da vi steg ned ad Trappen, saa vi Baadene, der før havde set ud som sorte Punkter, men nu forekom større og lignede Fugle, der svømmede paa Havets Overflade.

Ved min Faders Fødder ventede imidlertid tyve Palikarer Fartøjernes Ankomst og holdt deres lange Geværer færdige. Min Fader saa paa sit Ur og gik urolig frem og tilbage. Det er det eneste, som jeg lagde Mærke til hos min Fader, efter at han havde givet mig det sidste Kys.

Min Moder og jeg begav os til den underjordiske Hvælving. Selim stod som sædvanlig paa sin Post og tilsmilede os bedrøvet. I Ulykken søger de tro Hjerter hverandre, og vi satte os derfor hos Selim, thi skønt jeg var Barn, saa følte jeg dog, at en stor Fare svævede over vore Hoveder.«

Allerede oftere havde Albert hørt Tale om Ali Pascha af Janinas sidste Øjeblikke, og endskønt hans Fader aldrig havde omtalt det, saa havde Fremmede gjort det ligesom han ogsaa havde læst derom. Men denne Fortælling, der blev levendegjort ved Haydees Person, dette klagende Foredrag gennemtrængte ham baade med usigelig Henrykkelse og med instinktmæssig Skræk.

Overvældet af de smertelige Erindringer tav Haydee i nogle Øjeblikke og hvilede sit Hoved i Haanden, som en Blomst, der bøjes af en forbifarende Stormvind. Hun saa endnu en Gang i Tankerne den grønlige Horisont ved Pindus, de blaa Vande i Søen ved Janina, og det Tryllespejl, hvorpaa hun havde udkastet det mørke Maleri.

Monte Christo betragtede hende med inderlig Deltagelse og Medlidenhed.

»Bliv ved, min Datter!« sagde han i det romerske Sprog.

Haydee opvaagnede ligesom af en Drøm ved at høre Grevens klangfulde Stemme. Hun hævede Hovedet og sagde:

»Klokken var ikke mere end fire, men skønt det var højlys Dag ovenfor, saa herskede der dog det dybeste Mørke nede hos os. Et eneste Lys skinnede i det store Rum ligesom en sitrende Stjerne paa den mørke Himmels Baggrund, det var Selims Lunte.

Min Moder var en Kristen, hun bad.

Selim gentog Tid efter anden de Ord: »Gud er stor!«

Min Moder haabede endnu. Da hun steg ned, havde hun bemærket den Franskmand, som min Fader havde sendt til

Konstantinopel, og til hvem han satte saa megen Tillid, eftersom han vidste, at den franske Sultans Soldater i Reglen var ædle og højmodige. Hun nærmede sig til Trappen og lyttede.

»De kommer!« sagde hun. »Ak, gid de maatte bringe Fred og Liv!«

»Hvad frygter du, Vasiliki?« sagde Selim med sin blide og dog alvorsfulde Stemme. »Dersom de ikke bringer Fred, saa vil vi give dem Krig. Dersom de ikke bringer Livet, saa vil vi give dem Døden!«

Og han pustede til Ilden paa sin Lunte.

Men jeg, som et enfoldigt Barn, jeg skælvede for dette Mod, der forekom mig vildt og afsindigt, og jeg frygtede for den skrækkelige Flammedød! Min Moder følte vist noget lignende, thi jeg mærkede, at hun gøs.

»Min Gud, min Gud, Moder!« raabte jeg, »skal vi da dø?«

Ved disse Ord græd og bad Slavinderne endnu ivrigere.

»Barn!« sagde min Moder til mig, »Gud bevare dig fra, at du nogen Sinde skulde komme til at ønske dig den Død, som du nu frygter.«

Derpaa tilføjede hun sagte:

»Selim! Hvorledes lyder din Herres Befaling?«

»Dersom han sender mig sin Dolk, saa betyder det, at Sultanen ikke vil benaade ham, og saa sprænger jeg os alle i Luften; men naar han sender mig sin Ring, saa har Sultanen tilgivet ham, og jeg forlader Krudtfadene.«

»Ven,« sagde min Moder, »dersom din Herre sender dig Dolken, saa lad os ikke lide den Død, som forfærder os saa meget, men dræb os med Dolken!«

»Ja, Vasiliki,« svarede Selim rolig, »jeg skal opfylde dit Ønske.«

Pludselig hørte vi høje Raab, det var Glædesskrig. Den Franskmands Navn, som var bleven sendt til Konstantinopel, blev udraabt af vore jublende Palikarer. Det var tydeligt, at han havde bragt Storherrens Svar, og at dette lød gunstigt.«

»Og De erindrer endnu ikke hans Navn?« spurgte den unge Mand, som gerne vilde hjælpe paa hendes Hukommelse.

Greven gav hende et Vink.

»Jeg erindrer det ikke. Imidlertid,« vedblev Haydee, »forøgedes Larmen; man nærmede sig til os og steg ned til den underjordiske Hvælving.

Selim stod parat med sin Lunte.

Snart saa man en Skikkelse i den blaalige Dæmring ved Hulens Indgang.

»Hvem der?« raabte Selim. »Men hvem du end er, ikke et Skridt nærmere!«

»Ære være Sultanen!« sagde Skikkelsen, »Veziren Ali er

fuldstændig benaadet. Man har ikke alene skænket ham Livet, men ogsaa hans Ejendomme og hans Skatte!«

Min Moder udstødte et Glædesskrig og trykkede mig til sit Hjerte.

»Bliv!« raabte Selim til hende, da han saa, at hun allerede vilde ile ud. »Du ved jo, at jeg maa have Ringen!«

»Det er sandt!« sagde min Moder.

Hun sank paa Knæ og løftede mig op, som om hun vilde bede Gud om Held for mig.«

Haydee maatte atter standse, overvældet af disse Erindringer, og kold Sved bedækkede hendes Pande, og hendes Ord var næppe forstaaelige.

Monte-Christo rakte hende Isvand og sagde med en blød og dog bydende Stemme:

»Fat Mod, min Datter!«

Haydee aftørrede sin Pande og vedblev:

»Imidlertid havde vore Øjne, der var blevne vante til Mørket, genkendt Paschaens Sendebud. Det var en god Ven.

Selim havde ligeledes genkendt ham, men den unge Mand forstod at adlyde.

»I hvis Navn kommer du?« spurgte han.

»Jeg kommer i vor Herre, Ali Tebelens Navn.«

»Naar du kommer i hans Navn, saa ved du, hvad du maa bringe mig.«

»Ja,« sagde den Afsendte, »jeg bringer dig hans Ring.«

Han hævede Haanden over Hovedet, men han var for langt borte fra Selim, og det var ikke lyst nok til, at den unge Mand kunde kende den Genstand, som han holdt i Vejret.

»Jeg kan ikke se, hvad du har!« sagde Selim.

»Kom nærmere, eller skal jeg komme nærmere?« sagde den Afsendte.

»Ingen af Delene,« svarede den unge Soldat. »Læg Genstanden saaledes hen, at jeg kan belyse den med min Lunte, og gaa selv tilbage.«

Vore Hjerter bankede voldsomt, thi den nedlagte Genstand syntes virkelig at være en Ring, men var det ogsaa min Faders Ring?

Selim nærmede sig til Aabningen med den brændende Lunte i Haanden og optog Tegnet.

»Herrens Ring!« raabte han og kyssede den. »Nu er al Ting godt!«

Og han kastede Lunten til Jorden, traadte paa den og slukkede den.

Sendebudet udstødte et Glædesskrig og klappede i Hænderne. Paa dette Signal ilede fire af Seraskiren Kurschids Soldater til, og Selim faldt, gennemboret af fem Dolkestød.

Derpaa styrtede de, berusede af deres Forbrydelse, men dog endnu blege af Frygt, ind i den underjordiske Hvælving og søgte overalt, om der var Ild noget Sted, og kastede sig derpaa over Pengesækkene.

Min Moder tog mig i største Hast paa Armen og ilede til en hemmelig Trappe i Kiosken, hvor der herskede en skrækkelig Tummel.

De underste Værelser var opfyldte af Kurschids Soldater, det vil sige af vore Fjender.

I det Øjeblik, da min Moder vilde aabne den lille Dø, hørte vi min Faders frygtelig truende Stemme. Min Moder og jeg forsøgte at kigge gennem en Aabning.

»Hvad vil I?« sagde min Fader til nogle Folk, som holdt et Papir med gyldne Bogstaver i Hænderne.

»Vi vil meddele dig Hans Højheds Villie,« sagde en af dem. »Ser du dette Firman?«

»Jeg ser det!« sagde min Fader.

»Saa læs det. Han forlanger dit Hoved!«

Mni Fader udbrød i en Latter, der var endnu skrækkeligere end Truslen, og han havde endnu ikke ophørt at le, før han havde affyret to Pistoler og dræbt to af Mændene.

De Palikarer, som laa skjulte omkring min Fader, sprang nu op og gav Ild. Værelset blev opfyldt af Røg, Ild og Larm.

Men paa samme Tid begyndte Ilden ogsaa fra den anden Side, og Kuglerne gennemborede den Væg, som vi stod bag ved.

O, hvor skøn, hvor stor var min Fader, Veziren Ali Tebelen, midt i Kugleregnen, med Sablen i Haanden og Ansigtet sort af Krudt, og hvor hans Fjender flygtede!

»Selim, Selim, Ildens Bevogter, gør din Pligt!« raabte han.

»Selim er død!« svarede en Stemme, der syntes at komme fra det inderste af Kiosken. »Og du Ali, er fortabt!«

Paa samme Tid hørtes et hult Brag, og Stykker af Gulvet sprang i Vejret rundt omkring min Fader.

De fjendtlige Soldater skød fra neden gennem Gulvet, og tre eller fire af vore faldt for deres Skud.

Min Fader brølede. Han greb i det af Kugler gennemborede Gulv og rev et helt Brædt op. Men straks trængte tyve Bøssepiber gennem Aabningen og udsendte en Flamme, der fortærede alt omkring sig.

Midt i denne frygtelige Tumult og Skrigen hørtes to Skud og to hjerteskærende Skrig, der bragte os til at stivne af Skræk. Disse to Skud havde dræbt min Fader, og det var ham, der havde udstødt disse Skrig.

Men han stod endnu oprejst, lænende sig til et Vindue.

Min Moder vilde støde Døren op for at dø med ham, men den var tillukket.

Rundt omkring min Fader kæmpede hans Palikarer med Døden. Kun to eller tre, der kun var let saarede, sprang ud ad Vinduet.

Nu bragede hele Gulvet, og min Fader sank ned. Tyve Arme med Pistoler, Sabler og Dolke udstrakte sig efter ham, tyve Kugler traf paa én Gang én Mand, og han forsvandt i et Ildhav, som disse brølende Djævle havde antændt. Det var, som om et Helvede havde aabnet sig under hans Fødder. Jeg sank til Jorden. Min Moder var besvimet og havde sluppet mig ud af sine Hænder.«

Sukkende lod Haydee Armene synke ned og saa til Greven for at se, om han var tilfreds med hendes Lydighed.

Monte-Christo rejste sig, greb hendes Haand og sagde i det romanske Sprog:

»Fat dig mit Barn. Betænk og vid, at der er en Gud, som straffer Forræderne!«

»Det er en forfærdelig Historie, Greve!« sagde Albert, forskrækket over Haydees Bleghed. »Jeg bebrejder mig, at jeg har været saa ubeskeden.«

»Har intet at betyde!« svarede Greven.

Derpaa lagde han sin Haand paa den unge Piges Hoved og sagde:

»Haydee er en modig Pige. Hun har ofte fundet Trøst ved at tale om sine Lidelser.«

»Fordi, min Elskede,« sagde den unge Pige med Livfuldhed, »fordi mine Lidelser erindrer mig om dine Velgerninger!«

Albert betragtede hende nysgerrig, thi hun havde endnu ikke fortalt ham det, som han især ønskede at vide, nemlig paa hvilken Maade hun var blevet Monte-Christos Slavinde.

Haydee forekom hans Ønske og vedblev:

»Da min Moder atter kom til Bevidsthed, var vi bragte for Seraskiren.

»Dræb mig!« sagde hun, »men skaan Alis Enkes Ære!«

»Det er ikke til mig, at du maa henvende dig derom!« sagde Kurschid.

»Til hvem da?«

»Til din nye Herre.«

»Hvem er det?«

»Dér staar han!«

Kurschid pegede paa en af dem, som mest havde bidraget til min Faders Død.«

Disse Ord udtalte den unge Pige med mørk Harme.

»De blev altsaa den Mands Eiendom?« spurgte Albert.

»Nej, han vovede ikke at beholde os, men solgte os til Sla-

vehandlere, der rejste til Konstantinopel. Vi drog gennem Grækenland, og kom under Dødskvaler til Hovedstadens Port, hvor vi blev omringede af Nysgerrige. Da min Moder saa i den Retning, som alles Blikke var henvendte til, udstødte hun et højt Skrig og faldt om, idet hun pegede paa et Hoved, der sad over Porten.

Under Hovedet stod de Ord:

»Dette er Ali Tebelens, Paschaen af Janinas Hoved.«

Grædende forsøgte jeg at holde min Moder oprejst, det var forgæves, hun var død.

— Jeg blev nu ført til Slavetorvet, hvor en rig Armenier købte mig, lod mig opdrage og solgte mig, da jeg var fjorten Aar gammel, til Sultan Muhamed.«

»Og af ham,« afbrød Monte-Christo hende, »har jeg, som De allerede ved, købt hende for en Smaragd, Mage til den, i hvilken jeg gemmer mine Hatschispiller.«

Den unge Mand var ganske bedøvet af, hvad han havde hørt.

»Men drik Deres Kaffe!« sagde Greven. »Historien er til Ende.«

SYTTENDE KAPITEL.

Man skriver til os fra Janina.

Franz havde forladt Noirtiers Værelse saa forvirret og saa vaklende, saa Valentine selv følte Medlidenhed med ham.

Villefort, der kun havde fremstammet nogle usammenhængende Ord, havde trukket sig tilbage til sit Værelse, hvor han to Timer efter modtog følgende Brev:

»I Følge den Opdagelse som er sket i Dag, vil Hr. Noirtier de Villefort indse, at en Forbindelse mellem hans Familie og Hr. Baron Franz d'Epinays Familie er umulig. Hr. Franz d'Epinay afskyer den Tanke, at Hr. de Villefort, der synes at maatte kende de Begivenheder, som Hr. Noirtier fortalte, har kunnet tænke paa at iværksætte dette Giftermaal.«

Hvem der havde set den fuldkommen nedslaaede Embedsmand i dette Øieblik, skulde ikke have troet, at han havde forudset dette Slag. Villefort havde aldrig troet, at hans Fader vilde have været saa oprigtig, eller snarere saa ubarmhjertig, at fortælle en saadan Historie. Det er sandt, at Noirtier aldrig havde talt til sin Søn om Generalens Død, og Hr. de Villefort havde derfor altid troet, at General de Quesnel, Baron d'Epinay, var blevet snigmyrdet.

Dette haarde Brev fra en ung Mand, der hidtil havde udvist saa megen Ærbødighed, kunde ikke andet end bibringe Hr. de Villefort et dybt Saar.

Han var næppe kommet ind i sit Værelse, førend hans Kone traadte ind. At Franz som var blevet kaldet til Hr. Noirtier, bortfjernede sig saa hurtigt, havde overrasket alle Tilstedeværende saa meget, saa Madame de Villefort, der var blevet alene tilbage med Notaren og Vidnerne, stedse blev mere forlegen derved. Hun fattede derfor den Beslutning at forlade Salen, idet hun foregav, at hun vilde søge nærmere Oplysninger.

Hr. de Villefort lod det være nok med at sige hende, at Valentines Giftermaal med Franz var ophævet paa Grund af en Forklaring, der havde fundet Sted mellem ham, Hr. Noirtier og Franz.

Det var vanskeligt at gengive de ventende Herrer denne Underretning. Madame de Villefort foregav derfor, at Hr. Noirtier straks ved Samtalens Begyndelse havde haft et apoplektisk Anfald, og at Kontraktens Underskrift derfor var blevet opsat i nogle Dage. Denne Underretning, i hvor falsk den end var, saa passede den dog saa godt til begge de lignende Ulykkestilfælde, der havde truffet denne Familie, at de Tilstedeværende betragtede hverandre med Forundring og bortfjernede sig tavse.

Valentine, som baade var forfærdet men tillige glad over det skete, havde imidlertid omfavnet den svage Olding, der saaledes pludselig havde befriet hende fra det Baand, der forekom hende som uopløseligt, og hun bad nu om at maatte trække sig tilbage. Men i Stedet for at gaa paa sit Værelse, ilede Valentine gennem den lille Dør og ud i Haven. Under de sammenhobede Begivenheder havde hun stedse næret en Frygt for, at Morrel pludselig skulde fremtræde, bleg og truende. Og det var virkelig paa den høje Tid, at hun kom til Gitteret.

Da Maximilian havde set Hr. de Villefort og Franz forlade Kirkegaarden samlede, anede han straks, hvad der vilde ske. Han var fulgt efter dem, havde set Franz gaa og komme tilbage med Albert og Chateau-Renaud. Han tvivlede altsaa ikke mere. Han havde altsaa straks begivet sig til Indhegningen, og ventede der, overbevist om, at Valentine vilde benytte det første beleilige Øjeblik for at ile til ham.

Han bedrog sig heller ikke deri, hans speidende Øje opdagede den Elskede, som denne Gang ilede til Gitteret uden at iagttage de sædvanlige Forsigtighedsregler. Han hoppede af Glæde ved det første Ord han hørte af hendes Mund.

»Vi er frelste!« raabte Valentine.

»Frelste?« gentog Morrel, der næppe kunde tro saa megen Lykke. »Og af hvem?«

»Af min Bedstefader. O, De maa holde meget af ham, Morrel!«

Morrel svor at ville elske den Gamle af sit ganske Hjerte, og det kostede ham ingen Overvindelse, thi i dette Øjeblik elskede han ham ikke alene som en Ven eller Fader, men han tilbad ham som en Gud.

»Men hvorledes var det muligt?« spurgte Morrel. »Hvilket forunderligt Middel kan han have anvendt?«

Valentine aabnede allerede Munden for at sige ham alt; men hun betænkte snart, at der under denne Historie laa en frygtelig Hemmelighed, som ikke tilhørte hendes Bedstefader alene. Hun sagde derfor:

»Senere, Morrel, skal jeg fortælle Dem alt!«

»Men hvornaar da?«

»Naar jeg er bleven Deres Kone.«

Dette Svar bragte Underholdningen over paa et Kapitel, som Morrel var villig til at indlade sig paa. Han lod sig derfor ogsaa foreløbig nøje med det, han havde faaet at vide; men han vilde dog ikke gaa, førend Valentine havde lovet at komme igen næste Aften.

Hun lovede det gerne. Alting havde nu forandret sig for hendes Øine, og nu var det meget lettere for hende at tro, at hun ikke skulde blive gift med Franz.

Imidlertid var Madame de Villefort gaaet op til Hr. Noirtier, der som sædvanlig betragtede hende med et mørkt og alvorligt Blik.

»Min Herre!« sagde hun. »Jeg behøver ikke at sige Dem, at Valentines Giftermaal ikke vil finde Sted, eftersom det er her at Brudet er sket.«

Noirtier forblev ligegyldig.

»Men De ved ikke,« vedblev Madame de Villefort, »at jeg stedse har været imod dette Giftermaal.

Noirtier betragtede sin Svigerdatter som en Mand, der venter en Forklaring.

»Men da nu dette Giftermaal, der ligeledes har været Dem imod, er gaaet tilbage, saa vil jeg foretage et Skridt hos Dem, som hverken min Mand eller Valentine kunde gøre.«

Noirtier betragtede hende spørgende.

»Jeg vilde bede Dem, min Herre, — thi kun jeg kan anses berettiget dertil, da jeg er den eneste, som ikke kan have Nytte deraf — jeg vilde altsaa bede Dem, at De vilde genkalde Deres Testamente og give Deres Sønnedatter Deres Formue.«

Noirtier var nogle Øjeblikke i Uvished; det var tydeligt,

at han søgte Bevæggrunden til dette Skridt, men at han ikke kunde finde den.

»Maa jeg haabe, min Herre, at Deres Hensigter vil stemme overens med mit Ønske?«

»Ja!« sagde Noirtier.

»Saa takker jeg Dem meget.«

Hun hilste Hr. Noirtier og gik.

Hr. Noirtier lod virkelig Notaren kalde den følgende Dag, det første Testamente blev tilintetgjort og et andet udfærdiget i hvilket Hr. Noirtier efterlod Valentine hele sin Formue paa den Betingelse, at man ikke maatte skille hende fra ham. Paa den Maade maatte Frøken de Villefort altsaa ved at arve sine Bedsteforældre, de St. Meran, og Hr. Noirtier en skøn Dag være i Besiddelse af omtrent tre Hundrede Tusinde Livres i Renter.

Medens alt dette foregik i Prokurørens Hus, havde Monte-Christo aflagt et Besøg hos Grev de Morcerf, og denne havde begivet sig til Danglars for at bevise sin Beredvillighed. Han havde iført sig sin Generalløjtnantsuniform, smykket med alle hans Ordener og havde ladet sine bedste Heste spænde for. Han kom snart til Chausé d'Autin og lod sig melde hos Danglars, der netop var beskæftiget med at gøre sit Maanedsregnskab.

Det havde nu rigtignok i nogen Tid ikke været det gunstigste Øjeblik til at tale med Bankieren, naar man vilde træffe ham ved godt Humør.

Da Danglars saa sin gamle Ven, paatog han sig derfor en stolt Mine og blev rolig siddende i sin Lænestol. Den ellers saa stive Morcerf havde derimod i Dag antaget en meget venlig og smilende Mine. Han var ganske sikker paa, at hans Forslag vilde blive vel modtaget, gjorde derfor ingen Omsvøb, men sagde:

»Her er jeg, Baron!« Det er længe siden, at vi har berørt den Aftale, som vi engang —«

Morcerf havde ventet, at Baronens Ansigt skulde opklares ved disse Ord men det antog tværtimod et endnu koldere og mere ligegyldigt Udtryk, og derfor standsede Morcerf midt i sin Tale.

»Hvilken Aftale, Hr. Greve?« spurgte Danglars, som om han forgæves bestræbte sig for at gætte Hr. de Morcerfs Mening.

»Ak, De er en Ven af Formaliteterne, min Herre, og De erindrer mig om, at jeg ogsaa bør iagttage dem. Velan, jeg har kun én Søn, og dette er det første Forsøg — De tilgiver —.«

Og med et tvungent Smil gjorde han en dyb Kompliment for Bankieren og begyndte:

»Hr. Baron! Jeg har den Ære, formelig at anholde om Deres Datter, Frøken Eugenie Danglars Haand, for min eneste Søn, Albert de Morcerf.«

Og uden saa meget som at indbyde Greven til at tage Sæde, svarede Danglars koldblodig:

»Jeg maa overveje det først, Hr. Greve, før jeg kan svare Dem.«

»Overveje det?« raabte Morcerf bestyrtet. »Min Gud, har De da ikke i otte Aar haft Tid nok til at overveje det?«

»Hr. Greve!« sagde Danglars koldt, »det kan vel nok hænde sig, at en Sag, som man antager for at være afgjort, kan behøve ny Overvejelse.«

»Jeg forstaar ikke, hvad De mener dermed, Hr. Baron.«

»Jeg mener, at der for fjorten Dage siden er indtraadt nye Forhold —«

»Spiller vi Komedie?« sagde Greven ærgerlig. »Har De ikke ved Greven af Monte-Christo anmodet mig om at komme for at træffe en bestemt Aftale, eller skete det kun for at ydmyge mig?«

Danglars indsaa, at Sagen kunde tage en slem Vending, naar han vedblev i den Tone.

»Hr. Greve!« begyndte han derfor noget mildere. »Jeg indser nok, at min Tilbageholdenhed maa forekomme Dem anstødelig, men vær overbevist om, at den er det ogsaa for mig, og at kun ganske særdeles Omstændigheder —«

»Det er kun Paaskud, som er grebne ud af Luften, og som en anden maaske vilde lade sig nøje med; men naar en Mand som Grev Morcerf kommer til en anden Mand for at erindre ham om et givet Ord, som denne synes at have glemt, saa har han fuldkommen Ret til at forlange en tilfredsstillende Forklaring.«

Danglars var bange, men vilde dog ikke synes at være det, og han følte sig fornærmet i den Tone, hvori Morcerf talte.

»Mine Grunde er heller ikke grebne ud af Luften,« svarede han, »men det er vanskeligt at fremsætte dem.«

»I denne Indvending ser jeg kun én Tydelighed, nemlig at De vil afbryde den indgaaede Forbindelse.«

»Nej, nej, min Herre! Jeg opsætter kun min Bestemmelse, slet ikke andet.«

»Og De fordrer, at jeg skal finde mig i Deres Luner med Taalmodighed og ydmygt vente, til det behager Dem?«

»Nu vel, Hr. Greve, naar De ikke vil vente, saa maa De anse vor Overenskomst som usket.«

Morcerf bed sig i Læberne, hans hovmodige, pirrelige Sind var stærkt angrebet; men for dog ikke at gøre sig lat-

terlig, vendte han tilbage, efter at han allerede havde nærmet sig Døren. Hans Aasyn var formørket, og en vis Urolighed afprægede sig i hans Træk, i Stedet for fornærmet Stolthed.

»Vi har kendt hinanden meget længe, min kære Danglars,« sagde han, »og maa vel gensidig kunne bære lidt over med hinanden. Det mindste, som jeg kan forlange af Dem, er vel det, at De maa forklare mig, hvilken ulykkelig Omstændighed, der har berøvet min Søn Deres Velvillie.«

»Det er aldeles ikke afhængigt af Deres Søns Person,« svarede Danglars.

»Og af hvilken Person da?« raabte Morcerf, bleg og skælvende af Vrede. »Jeg har Ret til at fordre en tydeligere Forklaring. Har De noget imod Madame de Morcerf? Synes min Formue Dem for lille? Strider mine Anskuelser imod Deres?«

»Intet af alt dette, min Herre, det er altsammen noget, som jeg kendte, da jeg indgik Forbindelsen. Søg derfor ikke længere, spar Dem selv for en ubehagelig Eksamen, og lad Dem nøje med en Opsættelse, som hverken indeholder noget Løfte eller noget Brud, det haster jo desuden ikke, vore Børn er unge endnu. Lad os vente. En Dag kan stundom afsløre de afskyeligste Bagvaskelser —«

»Bagvaskelser, siger De?« raabte Morcerf ligbleg. »Man bagvasker altsaa mig?«

»Lad os ikke tale derom, Hr. Greve.«

»Godt! Lad os ikke tale derom!« brølede Morcerf og forlod Værelset, idet han af Harme rev sine Handsker i Stykker.

Danglars lagde Mærke til, at Morcerf slet ikke havde spurgt, om det var for hans egen Skyld, at Forlovelsen blev ophævet.

Om Aftenen raadslog han sig med flere af sine Venner, og Cavalcanti, der stedse var hos Damerne, var den sidste, der forlod hans Hus.

Den næste Morgen forlangte Danglars straks Aviserne. Han eftersaa dem og valgte »Imperial«. Det var det Blad, for hvilket Beauchamp var ansvarhavende Redaktør. Bankieren aabnede det hurtigt, gennemfoer de første Linier med forventningsfuld Iver og standsede endelig med et ondskabsfuldt Smil ved en Artikel, som havde til Overskrift:

»Man skriver til os fra Janina.«

»Godt!« mumlede han triumferende. »Denne lille Artikel om Oberst Fernand vil sandsynligvis spare mig for enhver nærmere Forklaring for Greven af Morcerf.«

Albert de Morcerf, som den forrige Aften efter den unge Grækerindes Fortælling havde forladt Greven i en besynderlig Sindsstemning, indfandt sig nu, omtrent Kl. ni om Formiddagen sort klædt og i heftig Bevægelse ved Monte-Christos Bolig.

»Greven er gaaet ud for en halv Time siden,« sagde Portneren.

»Saa kald Baptistin!«

Kammertjeneren kom.

»Tilgiv, min gode, at jeg har ladet Dem kalde,« sagde Albert. »Men jeg ønskede kun at høre af Dem selv, om Hr. Greven virkelig er gaaet ud, saaledes saa han heller ikke er hjemme for mig?«

»Jeg ved, at min Herre stedse modtager Hr. Vicomten med Glæde, og jeg vilde derfor ikke nægte ham hjemme, dersom det ikke virkelig var Tilfældet.«

»Men jeg maa nødvendig tale med ham. Tror De, at han bliver længe borte?«

»Nej! Herren har befalet sin Frokost til Klokken ti.«

»Godt, jeg vil være her igen til den Tid, og haaber da at træffe Greven.«

»Jeg skal ikke undlade at underrette Hr. Greven derom.«

Da han gik forbi Alle des Voeuves, troede Albert at se Grevens Heste, som holdt for Døren til Fægtesalen; da han kom noget nærmere, kendte han ogsaa Kusken.

Morcerf traadte ind i Huset og traf Fægtelærerens Medhjælper i den lille Have.

»Undskyld,« sagde denne, »Hr. Vicomten maa behage at vente et Øjeblik.«

»Hvorfor det?« spurgte Albert, som ofte havde været der uden at blive forhindret.

»Fordi den Herre, som nu øver sig, har lejet Pladsen for sig alene og aldrig skyder i andres Nærværelse.«

»Heller ikke i Deres, Hr. Philip?«

»De ser, at jeg ogsaa er udelukket. Hans Tjener, en Neger, lader hans Pistoler.«

»Det er ham!« raabte Albert.

»De kender ham altsaa?«

»Jeg søger ham netop, det er en Ven af mig.«

»Det er en anden Sag, saa vil jeg melde Dem.«

Og Philip, som desuden selv var nysgerrig, gik ind i Skydehuset. Straks derefter lod Monte-Christo sig se i Døren.

»Om Forladelse, min kære Greve fordi jeg har forfulgt Dem hertil,« sagde Albert. »Det er ikke Deres Tjenestefolks Skyld, men mig alene, som er den ubeskedne. Jeg var i Deres Bolig, og man sagde mig, at De vilde komme hjem til Frokost Klokken ti. Jeg vilde imidlertid spadsere lidt omkring og opdagede heldigvis Deres Køretøj.«

»Jeg kan deraf gøre mig Haab om, at De vil spise Frokost hos mig.«

»Nej, jeg takker. Talen er ikke om en Frokost; maaske

kan vi senere spise Frokost, men det bliver i slet Selskab! Jeg har en Duel i Dag.«

»Hvad for noget? Hvorfor vil De slaas?«

»En Æressag!«

»Ej, ej! Er det alvorligt?«

»Saa alvorligt, saa jeg kommer for at bede Dem at være min Sekundant.«

»Det bliver mere alvorligt, lad os ikke tale derom her, men vente til vi kommer hjem. Ali! Giv mig noget Vand.«

Greven smøgede Ærmerne op og gik ind i det lille Forværelse, hvor Skytterne plejede at opholde sig.

»Gaa ind, Hr. Vicomte,« hviskede Philip ganske sagte til ham, »saa vil De faa noget ganske mærkværdigt at se.«

Morcerf gik ind og saa, at der var klæbet Kort paa Skiven. I Afstanden troede han, at det var et fuldstændigt Spil Kort, der var ligefra Esset til Toen.

»Hvad betyder det?« spurgte Albert Greven.

»Jeg var i Færd med at lave et Spil Kort,« svarede Greven. »Der er Esset og Toen, mine Kugler har gjort disse Treere, Firere, Femmere og saa videre, lige indtil Tien.«

Albert traadte nu nærmere og overbeviste sig om, at Kuglerne virkelig havde dannet disse Mærker i regelmæssig Afstand, og at Kortene var gennemskudt netop paa de Steder, hvor Tegnene skulde have staaet.

»Det var som Pokker!« raabte Morcerf.

»Ja, min kære Vicomte,« sagde Greven, idet han tørrede sine Hænder, »man maa udfylde sine ledige Timer.«

Begge steg ned i Grevens Vogn og kørte til hans Bolig. Monte-Christo førte Morcerf til sit Værelse, og de satte sig.

»Se nu kan vi tale uforstyrret. Hvem vil De slaas med?«

»Med Beauchamp.«

»Hvad har han gjort Dem?«

»Han har i Gaarsnummeret af sit Blad — men læs selv.«

Albert rakte Monte-Christo en Avis, i hvilken man læste følgende:

»*Man skriver til os fra Janina:*

En Omstændighed, som man hidtil ikke har kendt, eller i det mindste ikke har været offentliggjort, er kommen til vor Kundskab. De Slotte i Janina, som forsvarede Staden, blev overgivne til Tyrkerne af en fransk Officer, som hed Fernand, og til hvem Ali Tebelen havde sat hele sin Tillid.«

»Men hvad ser De deri, som kan genere Dem? Hvad angaar det Dem, om Slottene i Janina blev overgivne af en fransk Officer, som hed Fernand?«

»Min Fader, Greven af Morcerfs Døbenavn er Fernand,

og han tjente under Ali Pascha. Han fægtede for Grækenlands Uafhængighed; deri ligger Bagvaskelsen!«

»Kære Vicomte, lad os tale fornuftigt. Hvem ved her i Frankrig, at Officeren Fernand og Greven af Morcerf er en Person. Hvem bekymrer sig nu om Janina, der, saa vidt jeg ved, blev indtaget 1822 eller 23?«

»Deri ligger jo netop det skændige. Man har ladet Tiden hengaa og kommer nu tilbage til længst forglemte Begivenheder for at opvække en Skandale, der kan plette en anset Mand. Jeg, som arver min Faders Navn, vil ikke taale, at den ringeste Skygge af Tvivl klæber derved. Jeg vil altsaa sende to Vidner til Beauchamp, hvis Blad har optaget denne Artikel, og opfordrer ham til at tilbagekalde den.«

»Beauchamp vil ikke tilbagekalde den.«

»Velan, saa vil jeg slaas med ham.«

»De vil ikke komme til at slaas med ham; thi han vil svare Dem, at der maaske gaves mange Officerer i den græske Arme, som hed Fernand, eller han vil skrive i sit Blad:

»Vi er overbeviste om, at den nævnte Officer Fernand er aldeles uvedkommende for Greven af Morcerf, der, som vi har hørt, ogsaa hedder Fernand.«

»Dermed lader jeg mig ikke nøje. Min Fader — en saa ædel Soldat i en saa høj Stilling! Nej, han maa genkalde det fuldstændig.«

»I alle Tilfælde handler De urigtigt i at sende Vidner til ham.«

»Det vil sige saa meget, som at De afslaar min Begæring?«

»De kender mine Anskuelser om Dueller. Dersom De erindrer det, saa har jeg allerede i Rom aflagt Dem min Troesbekendelse i den Henseende.«

»Og dog, kære Greve, fandt jeg Dem nylig ved en Beskæftigelse, som stemmer lidet overens med disse Anskuelser.«

»Dyrebare Ven, man kan da ikke ganske trække sig tilbage fra Verden; naar man lever iblandt Narre, saa maa man selv lære at være Nar. Jeg kan jo hvert Øjeblik møde en Fusentast, der søger Strid, uden at have nogen Grund dertil, ligesom De nu gør. Han kan maaske fornærme mig her, eller maaske endog paa et offentligt Sted, og denne Fusentast maa jeg da gøre det af med.«

»De indrømmer altsaa, at De selv vilde slaas?«

»Ganske vist; men man maa først overveje en saa vigtig Sag som en Duel.«

»Har han da overvejet, før han fornærmede min Fader?«

»Dersom han tilstaar, at han ikke har overvejet det, saa har De ingen Grund til at være vred.«

»Hr. Greve, De er altfor eftergivende.«

»Og De altfor streng. Jeg forudsætter — forstaa mig vel — jeg forudsætter det kun, at Beretningen er sandfærdig — —«

»En Søn tør ikke forudsætte en saadan Forudsætning angaaende sin Faders Ære.«

»Hør, vil De da ikke i det mindste modtage et godt Raad?«

»Aa jo, naar det kommer fra en Ven.«

»Nu vel, dersom De antager mig for at være Deres Ven, saa maa De først søge nærmere Oplysninger, førend De sender nogen til Beauchamp.«

»Hos hvem?«

»Hos Haydee, for Eksempel.«

»Hvorfor skulde jeg besvære en Dame med et saadant Anliggende, og hvad kan hun ogsaa gøre dertil?«

»Hun kan erklære, at Deres Fader ikke har nogen Skyld i Paschaens Død, eller, dersom Deres Fader virkelig var saa uheldig —«

»Jeg har allerede sagt Dem, kære Greve, at jeg slet ikke kan indrømme en saadan Forudsætning.«

»Velan, naar De afslaar dette Middel, saa hør mit andet og sidste Raad: Send ingen Vidner til Beauchamp, men gaa selv til ham.«

»Det er tværtimod al Skik og Brug.«

»Deres Anliggende er ogsaa usædvanligt.«

»Og hvorfor raader De mig til det?«

»Ser De, dersom Beauchamp samtykker i at tilbagekalde Efterretningen, saa maa De indrømme hans gode Villie, afslaar han derimod, saa er det endnu tidsnok at indvie to fremmede i Deres Hemmelighed.«

»Det skal ikke være to fremmede, men to Venner.«

»Kære Vicomte, De som er vore Venner i Dag, kan i Morgen være vore Uvenner.«

»Hvorledes det?«

»For Eksempel Beauchamp.«

»De mener altsaa, at jeg selv skal gaa til ham?«

»Ja, og dertil alene. Naar man vil udrette noget mod en Mands Egenkærlighed, saa maa man undgaa endogsaa Skinnet af at ville saare denne Egenkærlighed.«

»Jeg tror i Grunden, at De har Ret.«

»Gud ske Lov. Men det var endnu bedre, dersom De slet ikke gik til ham.«

»Det er umuligt!«

»Nu vel da, det er dog altid bedre, end det De før vilde gøre.«

»Men dersom jeg nu uagtet al min Forsigtighed faar en Duel, vil De saa være mit Vidne?«

»Min kære Vicomte,« svarede Greven meget alvorlig. »De maa have indset, at jeg gerne og til enhver Tid er til Deres Tjeneste; men det, De nu forlanger af mig, ligger udenfor Grænserne af det, som jeg kan yde Dem.«

»Hvorfor det?«

»Maaske De engang vil erfare det, men indtil den Tid stoler jeg paa, at De vil respektere min Hemmelighed.«

»Godt, saa vil jeg tage Franz og Chateau-Renaud med mig. Men dersom jeg skal slaas, saa vil De vel nok give mig et Par Læretimer i Fægtning eller Skydning.«

»Ogsaa det er umuligt.«

»De er et besynderligt Menneske. Vil De da slet ikke blande Dem deri?«

»Aldeles ikke.«

»Naa, saa vil vi ikke tale mere derom. Lev vel, Hr. Greve.«

»Farvel, Vicomte.«

Morcerf tog sin Hat og gik.

Udenfor Døren holdt hans Vogn. og han lod sig straks køre til Beauchamp. der sad i sit mørke, støvede Arbejdsværelse. Da man meldte Albert de Morcerf, lod han denne Melding gentage to Gange, og kunde dog ikke fatte Grunden til dette usædvanlige Besøg, men raabte dog:

»Kom ind!«

Beauchamp udstødte et Forundringsraab, da han saa sin Ven, som med Fødderne skød de Aviser og Papirspakker til Side, der bedækkede Gulvet.

»Ih, for Pokker, Albert, hvad fører Dem herhen? Er De blevet vildfarende, eller skal vi spise Frokost sammen? Se om De kan finde en Stol mellem denne uordentlige Sammenblanding. Naa — her er en, kom, sæt Dem.«

»Beauchamp!« svarede Albert. »Jeg kommer for at tale med Dem om Deres Avis.«

»De? Til Tjeneste, hvad ønsker De?«

»En Berigtigelse.«

»En Berigtigelse? I hvilken Anledning? Men sæt Dem dog og forklar Dem tydeligere.«

»Jeg ønsker en Berigtigelse af en Sag, som fornærmer et Medlem af min Familie.«

»Hvad for noget?« sagde Beauchamp forundret. »Hvad for en Sag?«

»Det er den, hvorom man har tilskrevet Dem fra Janina.«

»Fra Janina?«

»Javel, fra Janina. De lader endda, som om De var ganske fremmed derfor.«

»Paa Ære — Baptiste! Avisen fra i Gaar!« raabte Beauchamp til en Tjener.

»Behøves ikke, jeg har den her.«

Beauchamp modtog den og læste Artiklen:

»Man skriver til os fra Janina osv.«

»De indser, at Sagen er alvorlig.« sagde Morcerf, da Beauchamp var til Ende med Læsningen.

»Denne Officer er altsaa Deres Paarørende?« spurgte Beauchamp.

»Ja!« svarede Albert rødmende.

»Men hvormed kan jeg tjene Dem?« spurgte Beauchamp venlig.«

»Jeg ønsker, kære Beauchamp, at De vil tilbagekalde den Beretning.«

Beauchamp betragtede Albert med en Opmærksomhed, der røbede megen Velvillie.

»Det vil indvikle os i en vidtløftig Frem- og Tilbagesnak.« sagde han; »thi en Genkaldelse er altid en betænkelig Sag. Men sæt Dem dog jeg vil gennemlæse disse Par Linier en Gang endnu.«

Albert satte sig og Beauchamp læste nu den anviste Artikel med større Opmærksomhed end før.

»De ser, min kære Beauchamp,« sagde Albert ganske alvorligt, »at man i Deres Avis har fornærmet en af min Familie og det vil jeg have tilbagekaldt.«

»De vil —?«

»Ja. jeg vil!«

»Tillad mig at sige Dem. min kære Vicomte, at De ikke er nogen duelig Underhandler.«

»Jeg vil heller ikke være det!« svarede den unge Mand, idet han rejste sig. »Jeg vil have den Artikel tilbagekaldt, som De har ladet indrykke i Gaar. og jeg vil vide at gennemføre det Vi er desuden saa venskabelig bekendte med hinanden.« tilføjede han. da han troede at bemærke et fornærmet Blik hos Beauchamp. »saa De maa kende mig tilstrækkelig til at begribe min Paastaaelighed.«

»Men denne Venskabelighed vil De jo bringe mig til at glemme dersom De vedbliver at tale i den Tone, som De har begyndt med Lad os ikke blive hidsige. i det mindste ikke endnu. De er opirret og forbitret Velan. lad høre, hvem er det af Deres Paarørende. som hedder Fernand?«

»Det er ganske ligefrem min Fader,« svarede Albert. »Greve af Mondego, Greve af Morcerf, en gammel Soldat, som har deltaget i tyve Slag, og hvis ædle Ar man vil bedække med urent Mudder.«

»Deres Fader? Det er en anden Sag; nu begriber jeg

Deres Forbitrelse, min kære Albert. Lad os læse engang endnu.«

Og han gennemlæste Artiklen engang endnu, idet han betonede ethvert Ord.

»Men hvor staar der, at denne Fernand er Deres Fader?«

»Det staar der ikke, det ved jeg nok, men andre vil dog tro det, og derfor vil jeg have det tilbagekaldt.«

Ved de Ord: *vil jeg* betragtede Beauchamp Vicomten et Øjeblik, men sænkede atter sit Blik og blev eftertænksom.

»Ikke sandt, Beauchamp, De vil genkalde det?« vedblev Morcerf med stigende Harme, som han dog søgte at dæmpe.

»Ja, saa snart jeg har overbevist mig om, at Efterretningen er falsk.«

»Hvad vil det sige?«

»At det er Umagen værd at søge Oplysning om den Sag, og at jeg vil søge den.«

»Hvad er der at søge Oplysning om, min Herre?« raabte Albert, som ikke mere kunde beherske sig selv, »dersom De ikke tror, at det er min Fader, saa kan De jo sige det straks, men tror De, det er ham, saa giv mig Grunde for den Tro.«

Beauchamp betragtede Albert med et ejendommeligt Smil, der syntes at tilkendegive en Blanding af alle Lidenskaber.

»Min Herre!« svarede han, »da det nu skal hedde min Herre. Dersom De er kommet her for at kræve mig til Regnskab, saa skulde De ikke først have talt om Venskab om andre unyttige Ting, som jeg nu taalmodig har hørt paa i en halv Time? Skal vi fremtidig staa paa den Fod med hinanden?«

»Ja, dersom De nægter at tilbagekalde denne nederdrægtige Bagvaskelse.«

»Et Øjebliks Taalmodighed og ingen Trusler, hvis jeg maa bede; Hr. Albert Mondego, Vicomte de Morcerf, jeg taaler ingen Trusler af mine Fjender, og endnu mindre af mine Venner. De vil altsaa at jeg skal tilbagekalde Efterretningen om Officeren Fernand, en Efterretning, i hvilken jeg paa Ære ikke har den ringeste Andel.«

»Ja, det vil jeg!« raabte Albert med blind Ivrighed.

»Og hvis jeg ikke gør det, saa slaas vi?« vedblev Beauchamp med uforandret Rolighed.

»Ja!« svarede Albert med høj Røst.

»Velan!« sagde Beauchamp. »Jeg gentager: denne Artikel er ikke indrykket af mig, jeg kender den ikke, men De har ved Deres Fremgangsmaade henvendt min Opmærksomhed til den, og jeg vil ikke hvile, før denne Meddelelse er blevet juridisk bekræftet eller modbevist.«

»Min Herre!« sagde Albert. »Jeg vil altsaa sende Dem mine Vidner, og De kan aftale Tid og Sted med dem.«

»Meget vel, Højstærede.«

»Og endnu i Aften eller senest i Morgen ses vi igen.«

»Det tror jeg dog ikke; jeg skal være paa Pladsen, naar det efter min Mening er nødvendig. Jeg har Ret til at bestemme Tiden, da det er mig, som er bleven udfordret, og efter min Mening er Øjeblikket endnu ikke kommen. Vi er omtrent hinanden lige, saavel med Kaarder som med Pistoler, og jeg ved, at en Duel mellem os vil blive alvorlig, eftersom De har Mod og jeg maaske ogsaa. Jeg vil derfor ikke udsætte mig for den Fare at dræbe Dem eller selv at blive dræbt, uden at have tilfredsstillende Grunde derfor. Jeg vil derfor henvende følgende bestemte Spørgsmaal til Dem: Paastaar De denne Tilbagekaldelse saaledes, at vi i modsat Fald nødvendig maa slaa hinanden ihjel, uagtet jeg har givet Dem mit Æresord paa, at jeg ikke vidste af den Artikel, og uagtet jeg forsikrer Dem, at ingen kan lugte Greven af Morcerf under Navnet Fernand?«

»Jeg paastaar det ubetinget!«

»Velan, Højstærede, jeg samtykker i, at vi brækker Halsen paa hinanden; men jeg forlanger tre Ugers Betænkningstid. Om tre Uger vil jeg sige Dem: Ja, Efterretningen var falsk, og jeg vil tilbagekalde dem. Eller: Det er Sandhed, lad os tage Kaarden eller Pistolen, hvilken De helst vil.«

»Tre Uger?« raabte Albert. »Tre Uger er tre Aarhundreder. Min Ære kan være fortabt imidlertid.«

»Dersom De havde vedbleven at være min Ven, saa vilde jeg have sagt: Taalmodighed, min Ven! — Nu derimod, da De er bleven min Uven, saa siger jeg: Hvad kommer det mig ved, min Herre?«

»Velan — det være saa! Om tre Uger. Men husk paa, om tre Uger kan der hverken gives Opsættelser eller Udflugter, der kan fritage Dem.«

»Hr. Albert de Morcerf!« sagde Beauchamp, idet han rejste sig. »Først om tre Uger kan jeg have den Ære at kaste Dem ud af Vinduet, og De har heller ikke Ret til at hugge ind paa mig førend til den Tid. Vi har i Dag den 29. August, altsaa den 21. September. Indtil den Tid vil vi, det raader jeg Dem som Æresmand, ikke gø ad hinanden som et Par Bindehunde.«

Beauchamp hilste alvorligt, og gik ind i Trykkeriet.

Albert hævnede sig paa de omliggende Aviser, som han rasende slog imellem med sin Stok, idet han flere Gange saa sig om mod Trykkeriet. Medens Albert nu piskede Hesten for sin Vogn, ligesom han nylig havde slaaet de uskyldige Aviser, bemærkede han Morrel, der med glædestraalende Ansigt gik forbi de kinesiske Bade.

»Ak!« sagde han sukkende. »Den Lykkelige!«

ATTENDE KAPITEL.

Limonaden.

Morrel var virkelig meget lykkelig. Hr. Noirtier havde ladet ham kalde, og han længtes saa meget efter at vide Grunden dertil, saa han ikke engang benyttede sin Vogn, men ilede al Sted til Fods. Saaledes var han hurtig kommen fra Meslaygaden til Forstaden St. Honoré. Den gamle Barrois gjorde alt muligt for at følge den unge Kaptajns bevingede Skridt. Morrel var enogtredive, Barrois tredsindstyve. Morrel var beruset af Kærlighed, Barrois var udmattet af Varmen. Disse to Mennesker, der var saa forskellige i Alder og Interesse, lignede de to Sider i en Triangel, som er langt bortfjernede fra hinanden i den ene Ende, men forenede i den anden. Og denne Triangels Spids var Noirtier, der havde sendt Bud efter Morrel og bedt ham om at skynde sig, en Begæring, som Morrel, til Barrois store Fortvivlelse, nøjagtig efterfulgte.

Da Morrel kom til Bestemmelsesstedet, var han ikke engang aandeløs, Kærligheden styrker Lungerne; men Barrois, der i lang Tid ikke havde været forelsket, var ligesom badet i Sved. Den gamle Tjener lod Morrel komme ind gennem en Bagdør, og snart forkyndte en Kjoles Raslen, at Valentine kom. Hun var klædt i Sørgedragt og var henrivende skøn. Dette Syn var saa skønt, saa Morrel glemte, at det var Noirtier, som vilde tale med ham; men snart rullede den Gamles Lænestol ind i Værelset. Med et velvilligt Blik modtog Noirtier Morrels Taksigelser for sin Mellemkomst, der havde frelst baade Morrel og Valentine fra Fortvivlelse. Den unge Mands Blikke henvendte sig nu til Valentine for at opfordre hende til at tale. Hun sad der undselig og tilbageholden; men ogsaa Noirtier saa til hende, og hun udbrød:

»Skal jeg da sige det som De har anmodet mig om?«

»Ja,« tilvinkede Oldingen.

»Hr. Morrel!« sagde Valentine nu til den unge Mand, der næsten slugte hende med Øinene. »Min Bedstefader har meget at sige Dem, og da han har valgt mig til Tolk, saa vil jeg gentage hans Ord uden Fravigelse.«

»O, tal Frøken, jeg beder Dem!«

Valentine slog Øinene ned, og det var et behageligt Forvarsel for Morrel; thi hun var kun svag i sin Lykke.

»Min Bedstefader vil forlade dette Hus,« sagde hun, »Barrois er i Begreb med at søge en passende Leilighed for ham.«

»Men De, Frøken, som er saa uundværlig for Hr. Noirtier?«

»Jeg vil ikke forlade min Bedstefader, det er nu engang en

afgjort Sag. Mit Værelse skal være ved Siden af hans. Enten vil jeg nu faa min Faders Tilladelse til at blive hos Bedstefader Noirtier, og saa flytter jeg straks til ham, eller han nægter mig det, og saa venter jeg til jeg er myndig, nemlig om ti Maaneder, saa er jeg fri, har en uafhængig Formue, og —«

»Og?« spurgte Morrel.

»Og med min Bedstefaders Tilladelse, holder jeg det Løfte, som jeg har givet Dem.« Valentine sagde disse sidste Ord saa sagte, at Morrel ikke havde kunnet høre dem, dersom han ikke havde været saa interesseret i at opfange dem.

»Ikke sandt, Bedstefader, nu har jeg sagt Deres Mening?« tilføjede hun.

»Ja,« sagde den Gamles Øje.

»Naar jeg først er hos min Bedstefader,« vedblev Valentine, saa kan De besøge mig i denne værdige Beskytters Nærværelse, og dersom det Baand, som vore Hjerter, maaske kun for Modstandens Skyld, har begyndt at knytte, viser sig varigt og lover en fremtidig Lykke, saa vil jeg se om Hr. Maximilian Morrel endnu begærer mig; men man siger, at de Hjerter, som brænder varmest, naar det er dem forbudt, bliver kolde, naar de har frit Valg.«

»O!« raabte Morrel, der var nærved at knæle for Oldingen som for en Gud, og for Valentine som for en Engel. »Hvad godt har jeg vel gjort i min Levetid for at fortjene saa megen Lykke?«

»Indtil da,« vedblev den unge Pige med sin rene og alvorlige Stemme, »vil vi iagttage Velanstændighedens og endogsaa vore Forældres Villie og taalmodig vente.«

»Og jeg vil ikke alene med Taalmodighed, men endogsaa med Glæde bringe det Offer, som De forlanger af mig,« sagde Morrel til den Gamle.

»Altsaa, min Ven, ingen Overilelser mere,« sagde Valentine med et kærligt Blik til den Elskede. »Udsæt ikke den for Ubehageligheder, der fra i Dag har bestemt sig til at bære Deres Navn med Værdighed.«

Morrel lagde Haanden paa Hjertet. Noirtier betragtede de Elskende med Ømhed og den tro Barrois, der stod i Baggrunden af Værelset som et Menneske, for hvem man ikke havde noget at skjule, tørrede smilende de store Sveddraaber af sin Pande.

»Hvor den gode Barrois har det med Varme!« sagde Valentine.

»Ja,« sagde Barrois, »jeg har løbet saa hurtig; men jeg maa dog tilstaa, at Hr. Morrel har løbet endnu hurtigere.«

Noirtier saa hen til en Tallerken, paa hvilken der stod en

Karaffel med Limonade og et Glas. Der var allerede skænket af Karaflen, og Hr. Noirtier havde for en halv Time siden drukket det.

»Drik, kære Barrois,« sagde Valentine. »Du synes jo at sluge det med Øjnene.«

»Ja,« sagde Barrois, »jeg er nær ved at dø af Tørst, og vil gerne tømme et Glas af denne Limonade paa Deres Velgaaende.«

»Saa drik da,« sagde Valentine, »og kom snart igen.«

Barrois gik ud med Tallerkenen, og han var næppe kommet ud i Gangen, førend man gennem den aabenstaaende Dør saa ham tømme Glasset, som Valentine havde fyldt. Valentine og Morrel sagde hinanden Farvel i Hr. Noirtiers Nærværelse da man i det samme hørte Dørklokken ringe.

Det var Tegn til et Besøg.

Valentine saa til Uret og sagde:

»Klokken er tolv, og det er Lørdag, Bedstefader; det maa altsaa vistnok være Doktoren. Da han nu formodentlig vil komme herind, saa er det vel bedst, at Hr. Morrel gaar?«

»Ja,« svarede Oldingen.

»Barrois!« raabte Valentine. »Kommer De?«

»Jeg kommer!« hørte man ham svare i nogen Afstand.

»Barrois vil lukke Dem ud,« sagde Valentine til Morrel. »Og nu, min Hr. Officer, maa De erindre, at min gode Bedstefader beder Dem ikke at vove noget Skridt, der kan skade vor Lykke.«

»Jeg har lovet at vente, og jeg vil vente,« svarede Morrel.

I dette Øjeblik traadte Barrois ind.

»Hvem var det, som ringede?« spurgte Valentine.

»Hr. Doktor d'Avrigny.«

»Men hvad fejler Dem, Barrois?« spurgte Valentine.

Den Gamle svarede ikke, han betragtede sin Herre med stirrende Blikke, medens hans krampagtig sammentrukne Haand søgte et Støttepunkt for at holde sig oprejst.

»Han er nær ved at falde!« raabte Morrel.

Barrois skælvede virkelig mere og mere, hans Ansigtstræk var fordrejede og røbede en alvorlig Nervekrampe.

Noirtier, der saa Barrois lide, mangfoldiggjorde sine Blikke, der udviste alle de Følelser, som bevægede hans Hjerte. Barrois gjorde nogle Skridt henimod sin Herre.

»O, min Gud, min Gud!« raabte han. »Hvad er der i Vejen med mig? Jeg lider — jeg kan ikke mere se, det er, som om Tusinde Ildgnister farer igennem mit Hoved. O, rør ikke ved mig, rør blot ikke ved mig!«

Hans Øjne blev glasagtige og vilde; hans Hoved faldt bag over, medens det øvrige Legeme blev aldeles koldt og stift.

Valentine var ganske bedøvet af Skræk og udstødte et Skrig. Morrel tog hende i sine Arme, ligesom for at beskytte hende mod en ubekendt Fare.

»Hr. d'Avrigny! Hr. d'Avrigny!« raabte Valentine med kvalt Stemme. »Hjælp, Hjælp!«

Barrois drejede sig rundt, slæbte sig nogle Skridt frem, vaklede og faldt hen for Hr. Noirtiers Fødder, lagde sin Haand paa hans Knæ og raabte:

»Min Herre, min gode Herre!«

I dette Øjeblik viste Hr. de Villefort sig i Døren. Skrigene havde vakt hans Opmærksomhed. Morrel slap den halvt afmægtige Valentine og skjulte sig bag ved et Forhæng i Værelsets Baggrund. Bleg, som om en Slange havde rejst sig foran ham, stirrede Prokurøren paa den Ulykkelige, som laa der i Dødskampen. Noirtier fortæredes af Utaalmodighed, hans Sjæl syntes at ville ile den gamle Tjener til Hjælp, han var jo mere hans Ven end hans Tjener. Man saa den frygtelige Kamp mellem Liv og Død paa dennes Pande, hvis Aarer svulmede, medens nogle Muskler bevægede sig krampagtig om Øjnene.

Barrois laa paa Gulvet, hans Ansigtstræk var fortrukne og hans Øjne underløbne med Blod, hans Hænder bevægede sig krampagtig, medens Benene var ganske stivnede. Et svagt Skum viste sig paa hans Læber, og han aandede tungt.

Villefort blev staaende et Øjeblik, ligesom bedøvet, og bemærkede saaledes ikke Morrel. Endelig styrtede han til Døren og raabte: »Doktor, Doktor! Kom, kom!«

»Madame!« raabte Valentine til sin Stedmoder, idet hun ilede hende i Møde paa Trappen, »kom hurtigt og tag Deres Lugteflaske med!«

»Men hvor er Doktoren?« raabte Villefort. »Hvor er han?«

Madame de Villefort gik langsomt ned ad Trappen. I den ene Haand havde hun et Lommetørklæde, med hvilket hun tilviftede sig Kølighed, i den anden havde hun et Glas med engelsk Salt. Hendes første Blik var til Noirtier, hvis Ansigt, uagtet den Bevægelse, som han naturligvis var i, udviste, at han ellers ikke fejlede noget. Hendes næste Blik var til den Døende. Hun blegnede og saa snart til Tjeneren og snart til Noirtier.

»Men for Guds Skyld, hvor er da Doktoren?« raabte Villefort til sin Kone.

»Har han nylig spist noget?« spurgte Madame de Villefort, idet hun undveg Spørgsmaalet.

»Han har endnu ikke spist Frokost, Madame,« sagde Valentine. »Han har gaaet hurtig i Dag for at udrette et Ærinde for Bedstefader, og da han kom hjem, har han blot drukket et Glas Limonade.«

»Saa?« sagde Madame de Villefort. »Hvorfor har han ikke drukket Vin? Limonade er ikke saa godt.«

»Men Limonaden var netop ved Haanden dér i Bedstefaders Karaffel. Den stakkels Barrois var tørstig og drak, hvad han fandt.«

Madame de Villefort sitrede, og Noirtier betragtede hende med et frygteligt Blik.

»Han er saa korthalset,« sagde hun.

»Madame!« raabte Villefort, »jeg spørger Dem, hvor d'Avrigny er. For Himlens Skyld, saa svar dog!«

»Han er hos Eduard, Drengen befinder sig ikke rigtig vel,« sagde Madame de Villefort, der ikke længere kunde undgaa at svare. — Villefort ilede af Sted for at hente ham.

»Tag den!« sagde den unge Kone idet hun gav Valentine sin Flakon. »Man vil uden Tvivl aarelade ham. Jeg vil gaa til mit Værelse, thi jeg kan ikke taale at se Blod.« Og hun fulgte efter sin Mand.

Morrel kom frem fra sit Skjul, hvor han endnu var forbleven uset.

»Skynd Dem bort, Maximilian,« sagde Valentine, »og vent, til jeg lader Dem kalde. Men skynd Dem!«

Morrel raadførte sig med et Øjekast med Noirtier, der ogsaa betydede ham at gaa, og han ilede bort gennem Løngangen. Næsten i samme Øjeblik traadte Villefort og Lægen ind gennem Døren lige overfor. Barrois syntes at komme lidt til sig selv, Anfaldet var forbi, og stønnende forsøgte han at rejse sig. Villefort og d'Avrigny lagde ham paa en Sofa.

»Hvad skal der foretages, Doktor?« spurgte Villefort.

»Bring mig Vand og Æter, det har De vel i Huset?«

»Ja «

»Og saa maa der hurtig skaffes Terpentin og et Brækmiddel!«

Villefort gav straks Ordre til at hente det, som Doktoren havde forlangt.

»Og nu maa De alle gaa bort!« sagde derpaa d'Avrigny.

»Jeg ogsaa?« spurgte Valentine frygtsomt.

»Ja. Frøken, De især!« sagde Doktoren meget alvorlig.

Valentine betragtede Doktoren forundret, kyssede Hr. Noirtier paa Panden og gik. Med et mørkt Blik lukkede Doktoren Døren efter hende.

»Ser De Hr. Doktor, han kommer sig, det har maaske intet at betyde,« mente Villefort.

Doktoren smilede tvivlsomt.

»Naa, hvorledes befinder De Dem, Barrois?« spurgte han.

»Det er lidt bedre.«

»Kan De drikke dette Glas Vand, som er blandet med Æter?«

»Jeg vil forsøge derpaa, men rør blot ikke ved mig!«

»Hvorfor?«

»Fordi det forekommer mig, som om Anfaldet vilde komme igen, dersom man blot berørte mig med en Finger.«

»Drik da!«

Barrois førte Glasset til sine blaalige Læber og drak Halvdelen af dets Indhold.

»Hvor føler De Smerter?«

»Overalt. Jeg føler skrækkelige Krampetrækninger!«

»Er De svimmel? Bruser det for Ørene?«

»Ja, skrækkeligt!«

»Hvornaar fik De dette Anfald?«

»Nu nylig.«

»Pludseligt?«

»Ja, som et Lyn!«

»De følte intet i Gaar eller i Forgaars?«

»Nej, aldrig!«

»Hvad har De spist i Dag?«

»Jeg har ikke spist noget, men kun drukket et Glas af min Herres Limonade.« Barrois saa til Hr. Noirtier, der betragtede den skrækkelige Scene, uden at nogen Bevægelse eller noget Ord undgik ham.

»Hvor er Limonaden?« spurgte Doktoren meget ivrigt.

»I Køkkenet.«

»Skal jeg hente den, Hr. Doktor?« spurgte Villefort.

»Nej, bliv her og se, om De kan faa den Syge til at drikke Resten af dette Vand.«

»Men Limonaden?«

»Jeg vil selv hente den.«

Doktoren aabnede Døren og ilede saa hurtig ned ad Trappen til Køkkenet, saa han var nærved at løbe Madame de Villefort om da hun ogsaa vilde gaa ned i Køkkenet. Hun udstødte et Skrig. Hr. d'Avrigny lagde ikke en Gang Mærke dertil. Han fulgte kun én Indskydelse, sprang ned af de tre sidste Trappetrin, ilede ind i Køkkenet og saa den halvtømte Karaffel staaende paa Tallerkenen. Han styrtede over den, som en Ørn paa sit Rov. Derpaa skyndte han sig tilbage til Hr. Noirtiers Værelse.

»Var det denne Karaffel, som jeg har her?« spurgte d'Avrigny.

»Ja, Hr. Doktor.«

»Hvorledes smagte den Limonade?«

»Den havde en bitter Smag.«

Doktoren hældte nogle Draaber i den hule Haand og smagte forsigtig derpaa.

»Ja, det er rigtig,« sagde han. »Og De, Hr. Noirtier, har ogsaa drukket deraf?«

»Ja.«

»Ah, Hr. Doktor!« raabte Barrois, »det kommer igen! Min Gud og Fader, forbarm dig dog over mig!«

Doktoren ilede hen til den Syge, idet han sagde til Villefort: »Se til, om Brækmidlet kommer!«

Villefort styrtede ud ad Døren og raabte:

»Brækmidlet, Brækmidlet! Er det kommet?« Men ingen svarede. En frygtelig Rædsel havde bemægtiget sig enhver.

»Dersom jeg havde et Middel til at blæse Luft ind i hans Lunger,« sagde d'Avrigny, idet han saa sig om, »saa kunde man maaske forebygge Afmagten, men nej, intet, intet, slet intet!«

»Aa!« raabte Barrois, »vil De lade mig dø uden Hjælp? Aa Gud, jeg dør!«

»En Pennefjer, en Pennefjer!« raabte Lægen.

Han fandt en paa Bordet og forsøgte at bringe den ind i den Syges Mund, medens Barrois forgæves bestræbte sig for at hjælpe til; men hans Mund var saa sammenkneben, at Pennefjeren ikke kunde komme ind. Det andet Anfald var meget heftigere end det første. Barrois gled fra Sofaen ned paa Gulvet og blev ganske stiv. Doktoren lod den Syge ligge, da han dog ikke kunde hjælpe ham, gik hen til Noirtier og spurgte ham indtrængende, men dog sagte:

»Hvorledes har De det? Godt?«

»Ja.«

»Er Deres Mave let eller tung? Let?«

»Ja.«

»Ligesom naar De har faaet de Piller, jeg giver Dem hver Søndag?«

»Ja.«

»Har Barrois tillavet Deres Limonade?«

»Ja.«

»Er det Dem, som har anmodet ham om at drikke af den?«

»Nej.«

»Hr. de Villefort?«

»Nej.«

»Madame de Villefort?«

»Nej.«

»Altsaa Valentine?«

»Ja.«

Barrois stønnede, Trækningerne bragte hans Kindben til at knage. Doktoren ilede atter til ham.

»Barrois, kan De tale?« spurgte d'Avrigny.

Barrois fremstammede nogle uforstaaelige Ord.

»Forsøg, min Ven, anstreng Dem!«

Barrois aabnede sine Øjne, som var underløbne med Blod.

»Hvem har tillavet Limonaden?«

»Jeg.«

»Har De straks bragt den til Deres Herre, da den var færdig?«

»Nej.«

»De har altsaa ladet den staa et Sted?«

»Ja, i Køkkenet; der blev kaldt paa mig.«

»Hvem har bragt den her?«

»Frøken Valentine.«

D'Avrigny slog sig for Panden og mumlede: »Min Gud, min Gud!«

»Doktor, Doktor!« raabte Barrois, der følte, at et tredie Anfald nærmede sig.

»Vil man da ikke omsider bringe Brækmidlet?« spurgte Doktoren fortrydelig.

»Her er det, her!« sagde Villefort, som nu kom ind.

»Hvem har tillavet det?«

»Apotekeren, han er her!«

»Drik da!«

»Jeg kan ikke — det er forsent — jeg kvæles — aa, mit Hjerte — mit Hoved — aa, hvilken Helvedeskval — skal jeg længe lide saaledes?«

»Nej, min Ven,« sagde Doktoren, »det vil snart være forbi.«

»Aa, jeg forstaar Dem!« raabte den Døende. »Aa Gud, aa Gud, hjælp mig!«

Og idet han udstødte endnu et Skrig, sank han bag over, som truffen af Lynet. D'Avrigny lagde sin Haand paa den Syges Hjerte.

»Naa?« spurgte Villefort.

»Sørg for, at man bringer mig noget Violsirup!«

Villefort ilede straks af Sted.

»Vær ikke bange, Hr. Noirtier,« sagde d'Avrigny, »jeg vil bringe den Syge ind i et andet Værelse for at aarelade ham; slige Omstændigheder er meget ubehagelige for en Tilskuer.« Han tog Barrois paa sine Arme og bar ham ind i Sideværelset, men kom straks tilbage for at hente Resten af Limonaden. Noirtier lukkede det højre Øje.

»De vil tale med Valentine? Jeg vil sørge for, at der kan blive sendt Bud efter hende.« Villefort kom netop tilbage, og d'Avrigny mødte ham paa Trappegangen.

»Naa?« spurgte Villefort igen.

»Kom!« sagde d'Avrigny, idet han førte ham ind i det Værelse, hvor Barrois laa.

»Endnu besvimet?« spurgte Prokurøren.

»Han er død!«

Villefort vaklede et Skridt tilbage, slog Hænderne sammen over Hovedet og raabte med uhyklet Medlidenhed, idet han saa til Liget: »Saa pludselig død!«

»Ja, meget pludselig, ikke sandt? Men det kan da ikke forundre Dem saa meget. Hr. og Madame de St. Meran døde lige saa pludselig. Man dør meget hurtig i Deres Hus, Hr. de Villefort!«

»Hvorledes, Hr. Doktor!« raabte Prokurøren, blegnende af Skræk, »De kommer atter tilbage til den frygtelige Tanke?«

»Det gør jeg, min Herre!« sagde d'Avrigny højtideligt. »Den Tanke har ikke forladt mig noget Øjeblik, og for at De rigtig kan overbevise Dem om, at jeg ikke tager fejl, saa hør vel efter, Hr. de Villefort.«

En krampagtig Skælven gennemfor Villefort.

»Der gives en Gift, som dræber næsten uden at efterlade noget Spor. Jeg kender den Gift meget godt, thi jeg har studeret den under alle de Tilfælde, som den medfører. Og nu har jeg genkendt den hos den stakkels Barrois ligesom tidligere hos Madame de St. Meran. Men der gives en Maade, hvorved man kan overbevise sig om denne Gifts Tilstedeværelse. Naar man nemlig blander den i Violsirup, saa bliver Sirupen grøn. Man vil vel snart bringe os den forlangte Violsirup?«

Man hørte Skridt i Gangen. Doktoren aabnede Døren og modtog en Kop, i hvilken der var nogle Skefulde Sirup. Derpaa lukkede han atter Døren.

»Ser De,« sagde han til den kongelige Prokurør, hvis Hjerte bankede, saa man kunde høre det, »i denne Kop har vi nu Violsirup, og i denne Karaffel er der endnu noget af den Limonade, som Hr. Noirtier og Barrois har drukket af. Dersom Limonaden er ren og uskadelig, saa vil Sirupen beholde sin Farve, men er Limonaden forgiftet, saa vil Sirupen blive grøn. Pas nu paa!«

Doktoren hældte langsomt nogle Draaber af Limonaden i Koppen, og straks saa man en Sky danne sig paa Bunden. Denne Sky havde i Begyndelsen en blaalig Farve, gik derpaa over i Opal, og endelig i en ren grøn Farve. Denne Farve blev staaende. Eksperimentet tillod ingen Tvivl!

»Den stakkels Barrois er forgiftet med uægte Angustura eller med Ignatiusbønner,« sagde d'Avrigny, »det kan jeg forsvare for Gud og Mennesker!«

Villefort svarede ikke; han hævede Armene mod Himmelen, saa sig forvirret om og sank derpaa tilintetgjørt ned paa en Stol.

Ende paa fjerde Del.